

คู่มือการปฏิบัติงาน
การสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงาน
ในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

กองการเจ้าหน้าที่ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คู่มือการปฏิบัติงานการสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงาน
ในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

กองการเจ้าหน้าที่ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คำนำ

คู่มือการปฏิบัติงานสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ฉบับนี้ จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นิติกรหรือผู้ปฏิบัติงานสอบสวนวินัยมีความรู้ ความเข้าใจ เทคนิค วิธีการ ขั้นตอน และกระบวนการสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ประกอบด้วย การออกคำสั่ง อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวน การตรวจสอบข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศและคำสั่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการสอบสวนวินัย การตรวจสอบเรื่องที่กำลังหา การกำหนดประเด็นและแนวทางการสอบสวน การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน การรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งพยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานหลักฐานอื่น ๆ ปัญหา อุปสรรคและแนวทางในการแก้ไข และพัฒนางาน สำหรับเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของนิติกร

ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์มลฤดี เขาวรัตน์ รองอธิการบดีฝ่ายบริหารและพัฒนา ศักยภาพองค์กร และรองศาสตราจารย์พนารัตน์ มาศฉมาตล ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกฎหมายและทรัพยากรบุคคล ที่ได้ให้คำแนะนำแนวทางในการปฏิบัติงานและเป็นขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงานตลอดมา

ขอขอบคุณ นายนิวัฒน์ พัฒนินบูลย์ ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ นายจิรพันธ์ ภูครองเพชร หัวหน้ากลุ่มงานนิติการ กองการเจ้าหน้าที่ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ และให้คำแนะนำในการจัดทำคู่มือการปฏิบัติงานการสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ขอขอบคุณบุคลากรกองการเจ้าหน้าที่ทุกคนที่มีส่วนทำให้คู่มือการปฏิบัติงานฉบับนี้สำเร็จ ลุล่วงด้วยดี

ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือการปฏิบัติงานสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคามฉบับนี้จะเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของนิติกร และอำนวยประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติงานด้านงานนิติการและวินัย หรือผู้ที่สนใจศึกษาค้นคว้าได้เป็นอย่างดี หากมีข้อเสนอแนะ ผู้เขียนขออ้อมรับเพื่อนำไปแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญ	1
วัตถุประสงค์ของการจัดทำคู่มือ	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
ขอบเขตของการจัดทำคู่มือ	2
คำจำกัดความ	2
2 บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ	4
บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่ง	4
ลักษณะงานที่ปฏิบัติ	5
การบริหารจัดการกองการเจ้าหน้าที่	7
ที่ตั้งและหมายเลขโทรศัพท์	8
โครงสร้างการบริหารจัดการ	9
โครงสร้างองค์กร	9
โครงสร้างบริหาร	10
โครงสร้างการปฏิบัติงาน	11
3 หลักเกณฑ์วิธีการปฏิบัติงาน	12
หลักเกณฑ์การปฏิบัติงานสอบสวนวินัย	12
วิธีการปฏิบัติงานสอบสวนวินัย	13
ข้อควรคำนึงในงานสอบสวนวินัย	18
แนวคิด / ทฤษฎีหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	31
4 เทคนิคในการปฏิบัติงาน	35
กิจกรรมและแผนการปฏิบัติงาน	35
ขั้นตอนการปฏิบัติงาน	36
วิธีการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน	52
จรรยาบรรณ/คุณธรรม/จริยธรรมในการปฏิบัติงาน	52
5 ปัญหา อุปสรรคและแนวทางในการแก้ไข และพัฒนางาน	54
ปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงาน	54
แนวทางแก้ไขและพัฒนา	55

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ข้อเสนอแนะ	56
บรรณานุกรม	57
ภาคผนวก	59
ภาคผนวก ก ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง	60
ภาคผนวก ข แบบฟอร์มการให้บริการ	343

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	กระบวนการปฏิบัติงานสอบสวน	35
---	---------------------------------	----

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 โครงสร้างองค์กร (Organization chart)	9
2 โครงสร้างการบริหาร (Administration chart)	10
3 โครงสร้างการปฏิบัติงาน (Activity chart)	11
4 ผังขั้นตอนการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน	38
5 ผังขั้นตอนการปฏิบัติงานการคัดค้านกรรมการสอบสวน กรณีมีคำสั่งการภายในกำหนด	39
6 ผังขั้นตอนการปฏิบัติงานการคัดค้านกรรมการสอบสวน กรณีไม่มีคำสั่งการ	40
7 ผังขั้นตอนการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา กรณีผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับทราบข้อกล่าวหา	41
8 ขั้นตอนการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา กรณีการส่งข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์	42
9 ผังขั้นตอนการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา กรณี ผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา ...	43
10 ผังขั้นตอนการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา กรณี การส่งข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์	44
11 ผังขั้นตอนการรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติม	44
12 ผังขั้นตอนการยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติม	45
13 ผังขั้นตอนการพิจารณาเห็นว่ากระทำผิดเรื่องอื่น/ผู้อื่นร่วมกระทำผิดด้วย	46
14 ผังขั้นตอนดำเนินการกรณีมีคำพิพากษาถึงที่สุดเกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหา	47
15 ผังขั้นตอนคณะกรรมการประชุมพิจารณาลงมติ	48
16 ผังขั้นตอนการพิจารณาสั่งการของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน	49
17 ผังขั้นตอนการสอบสวนเพิ่มเติม	50
18 ผังสรุปกระบวนการสอบสวนพิจารณา	51
19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537	61
20 คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ	79
21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547	91
22 บันทึกข้อความกลุ่มงานนิติการและวินัย กองการเจ้าหน้าที่ ที่ ศธ 0530.1(6.3)/1026 ลงวันที่ 24 มีนาคม 2549 เรื่อง แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งรายงานการสอบสวน	114
23 พระราชบัญญัติการบริหารส่วนงานภายในของสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2550	115
24 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551	118
25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา เพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552	126

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
26 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษวินัยและการรักษาวินัย การออออกจากราชการของพนักงาน พ.ศ. 2553	156
27 บันทึกหารือเกี่ยวกับการเปิดเผยคำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการ 2555	157
28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558	159
29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560	183
30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560	217
31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561	276
32 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562	294
33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562	298
34 ตัวอย่างแบบฟอร์มคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แบบ สว.1	342
35 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ผู้ถูกกล่าวหา	344
36 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ประธานคณะกรรมการ	345
37 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือเชิญกรรมการประชุม	346
38 ตัวอย่างแบบฟอร์มบันทึกประจำวัน/รายงานการประชุม	347
39 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือเรียกให้ผู้ถูกกล่าวหามารับทราบข้อกล่าวหา	349
40 ตัวอย่างแบบฟอร์มบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามข้อ 25 แบบ สว.2	350
41 ตัวอย่างแบบฟอร์มบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา แบบ สว.4	352
42 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือแจ้งข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์	354
43 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือเชิญพยานบุคคลไปให้ถ้อยคำ	355
44 ตัวอย่างแบบฟอร์มบันทึกคำพยานของฝ่ายกล่าวหา/ฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา แบบ สว. 5	356
45 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือเรียกให้ผู้ถูกกล่าวหามารับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา	358
46 ตัวอย่างแบบฟอร์มตัวอย่าง บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามข้อ 26 แบบ สว. 3	359

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
47 ตัวอย่างแบบฟอร์มตัวอย่าง หนังสือแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน ที่สนับสนุนข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์	361
48 ตัวอย่างแบบฟอร์มตัวอย่าง รายงานการสอบสวน แบบ สว.6	362

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

กองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีวิสัยทัศน์เพื่อเป็นหน่วยงานที่มีความเป็นเลิศด้านการบริหารทรัพยากรบุคคลตามหลักธรรมาภิบาล โดยมีพันธกิจหลักของกองการเจ้าหน้าที่ อันได้แก่ เป็นศูนย์กลางในการบริหารทรัพยากรบุคคล เพื่อสนับสนุนพันธกิจของมหาวิทยาลัยมหาสารคามให้เป็นอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เป็นหน่วยงานกลางที่มีหน้าที่ในการให้บริการและการบริหารงานด้าน ทรัพยากรบุคคลเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบต่าง ๆ ของทางราชการ นับตั้งแต่การสรรหาและคัดเลือกบุคคล การบรรจุและแต่งตั้ง การกำหนดตำแหน่ง การเลื่อนเงินเดือน การโอน การ ย้าย การเปลี่ยนตำแหน่ง การพัฒนาและฝึกอบรม การให้ทุนสนับสนุนการศึกษา การรักษาวินัย การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ การลาออกจากราชการ การจัดสวัสดิการและสิทธิผลประโยชน์ ระบบฐานข้อมูลสารสนเทศบุคลากร การจัดเก็บประวัติบุคลากร การขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ตลอดจนการเกษียณอายุราชการ (มหาวิทยาลัยมหาสารคาม , 2563)

กลุ่มงานนิติการ กองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จัดตั้งเพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการศึกษา วิเคราะห์ด้านนิติการและวินัย พัฒนามาตรฐานงานกฎหมาย การดำเนินคดี ส่งเสริมและพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของบุคลากร การอุทธรณ์และร้องทุกข์ การตรวจสอบข้อกฎหมาย การให้คำปรึกษาทางกฎหมาย (มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2563)

งานนิติการ สายงานนี้ครอบคลุมถึงตำแหน่งต่าง ๆ ที่ปฏิบัติงานทางกฎหมายซึ่งมีลักษณะงานที่ปฏิบัติเกี่ยวกับการพิจารณาวินิจฉัยปัญหาทางกฎหมาย ร่างและพิจารณาตรวจร่างกฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง จัดทำนิติกรรม รวบรวมขอเท็จจริง และพยานหลักฐานเพื่อดำเนินการทางคดี การสอบสวน ตรวจสอบพิจารณาดำเนินการเกี่ยวกับวินัยบุคลากรและการร้องทุกข์หรืออุทธรณ์ และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งตำแหน่งต่าง ๆ เหล่านี้มีลักษณะที่จำเป็นต้องใช้ผู้มีความรู้ความชำนาญในวิชาการทางกฎหมาย (ก.พ.อ, 2553)

การปฏิบัติงานในตำแหน่งนิติกรปฏิบัติการ มีหน้าที่ความรับผิดชอบหลักปฏิบัติงานในฐานะผู้ปฏิบัติงานระดับต้น ที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถทางวิชาการในการปฏิบัติงานด้านนิติการ ภายใต้การกำกับ แนะนำ ตรวจสอบ และปฏิบัติงานอื่นตามที่ได้รับมอบหมาย (ก.พ.อ, 2553)

วัตถุประสงค์ของการจัดทำคู่มือ

1. เพื่อใช้เป็นคู่มือปฏิบัติงานสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคามอย่างถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน วิธีการและเป็นมาตรฐานเดียวกัน
2. เพื่อเป็นแนวทางให้กับนิติกรหรือผู้ปฏิบัติงานสอบสวนวินัยใช้เป็นแนวทางปฏิบัติงาน ด้านการวางแผนการสอบสวนและเป็นเครื่องมือที่ใช้ควบคุมการปฏิบัติงานสอบสวนให้อยู่ภายใต้กรอบระยะเวลาสอบสวน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นิติกรหรือผู้ปฏิบัติงานสอบสวนวินัย สามารถปฏิบัติหน้าที่สอบสวนตามข้อกำหนด รูปแบบ ขั้นตอนและวิธีการตามกฎหมาย
2. กระบวนการสอบสวนมีความถูกต้อง เชื่อถือได้ และเป็นธรรม
3. นิติกรหรือผู้ปฏิบัติงานสอบสวนวินัยใช้เป็นคู่มือในการตรวจสอบรูปแบบ ขั้นตอนและวิธีการสอบสวน และมีความเข้าใจกระบวนการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. ลดความเสี่ยงต่อการเกิดการสอบสวนล่าช้า

ขอบเขตของการจัดทำคู่มือ

คู่มือนี้สำหรับนิติกรหรือผู้ปฏิบัติงานสอบสวนวินัย เพื่อใช้ในการปฏิบัติงานสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตามข้อกำหนดของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 โดยเริ่มตั้งแต่การออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน การแจ้งคำสั่ง การรับทราบคำสั่ง การพิจารณาคำคัดค้าน คณะกรรมการสอบสวน การพิจารณาเรื่องที่ถูกกล่าวหา การกำหนดแนวทางการสอบสวน การแจ้งข้อกล่าวหา การรวบรวมและสรุปพยานหลักฐานฝ่ายกล่าวหา การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน การบันทึกการสอบสวน การประชุมเพื่อลงมติ และการจัดทำรายงานการสอบสวนเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาสั่งการ

คำจำกัดความ

1. มหาวิทยาลัย หมายถึง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
2. สภามหาวิทยาลัย หมายถึง สภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม
3. ก.บ.ม. หมายถึง คณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัยมหาสารคาม
4. นายกสภามหาวิทยาลัย หมายถึง นายกสภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม

5. อธิการบดี หมายถึง อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

6. ผู้บังคับบัญชา หมายถึง อธิการบดี รองอธิการบดี ผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้อำนวยการศูนย์ ผู้อำนวยการกองหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ สถาบัน สำนัก ศูนย์ วิทยาลัย หรือกอง และหัวหน้าส่วนงานภายในที่จัดตั้งตามพระราชบัญญัติการบริหารส่วนงานภายในของสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2550

7. ข้าราชการ หมายถึง ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

8. พนักงาน หมายถึง พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

บทที่ 2 บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ

ผู้ปฏิบัติงานตำแหน่งนิติกร สังกัดกลุ่มงานนิติการ กองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานอธิการบดีที่ได้รับมอบหมายภาระงานหลักในงานสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยจะได้รับแต่งตั้งให้ทำหน้าที่เป็นกรรมการและเลขานุการ หรือกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ ในคณะกรรมการสอบสวนวินัย ผู้ปฏิบัติงานตำแหน่งนิติกรที่ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการ หรือกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ จะต้องศึกษาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหา ต้องศึกษาและทำความเข้าใจข้อกำหนดเกี่ยวกับการสอบสวนวินัยตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 เพื่อให้การปฏิบัติงานสอบสวนเป็นไปอย่างถูกต้องตามกระบวนการสอบสวนวินัยอย่างครบถ้วน ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความเป็นธรรมและเกิดประสิทธิภาพในการทำงานให้สูงขึ้น

บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่ง

ลักษณะงานที่ปฏิบัติโดยทั่วไป สายงานนี้ครอบคลุมถึงตำแหน่งต่าง ๆ ที่ปฏิบัติงานทางกฎหมาย ซึ่งมีลักษณะงานที่ปฏิบัติเกี่ยวกับการพิจารณาวินิจฉัยปัญหากฎหมาย ร่างและพิจารณาตรวจร่างกฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง จัดทำนิติกรรม รวบรวมข้อเท็จจริง และพยานหลักฐานเพื่อดำเนินการทางคดี การสอบสวน ตรวจสอบพิจารณาดำเนินการเกี่ยวกับวินัยบุคลากร และการร้องทุกข์หรืออุทธรณ์ และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งตำแหน่งต่าง ๆ เหล่านี้มีลักษณะที่จำเป็นต้องใช้ผู้มีความรู้ความชำนาญในวิชาการทางกฎหมาย

ลักษณะงานที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งนิติกรปฏิบัติการ มีหน้าที่ความรับผิดชอบหลักปฏิบัติงานในฐานะผู้ปฏิบัติงานระดับต้น ที่ต้องใช้ความรู้ ความสามารถทางวิชาการในการปฏิบัติงานด้านนิติการ ภายใต้การกำกับ แนะนำ ตรวจสอบ และปฏิบัติงานอื่นตามที่ได้รับมอบหมาย โดยมีลักษณะงานที่ปฏิบัติตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งสายงานนิติการ ที่กำหนดโดย ก.พ.อ. เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2553 ระบุบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของสายงานด้านนิติการ ระดับปฏิบัติการ ดังนี้

1. ด้านการปฏิบัติการ

(1) ร่างหรือแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับ จัดทำนิติกรรมหรือเอกสารที่มีผลผูกพันทางกฎหมาย ศึกษาพิจารณาให้ความเห็นทั้งในข้อกฎหมาย และข้อเท็จจริงในการร่างกฎหมาย เสนอความเห็นในการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมาย ตอบข้อหารือปัญหากฎหมาย และทางปฏิบัติทางกฎหมาย ศึกษา ค้นคว้า วิเคราะห์หรือสังเคราะห์งานทางด้านกฎหมาย เพื่อปรับปรุงกฎหมายและระเบียบเกี่ยวกับหน่วยงานที่รับผิดชอบ

(2) สอบสวนตรวจพิจารณาดำเนินการเกี่ยวกับวินัยของบุคลากรและการร้องทุกข์ หรือ อุทธรณ์ การดำเนินการทางคดี การดำเนินการเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางแพ่ง ติดตามและประสานงาน การดำเนินคดี เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปด้วยความถูกต้อง โปร่งใส เป็นธรรม

(3) ให้บริการวิชาการด้านต่าง ๆ เช่น ให้คำปรึกษา แนะนำ ในการปฏิบัติงานแก่ เจ้าหน้าที่ระดับรองลงมาและแก่นักศึกษาที่มาฝึกปฏิบัติงาน ตอบปัญหาและชี้แจงเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับ งานในหน้าที่เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพ และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง

2. ด้านการวางแผน

วางแผนการทำงานที่รับผิดชอบ ร่วมวางแผนการทำงานของหน่วยงานหรือโครงการ เพื่อให้การดำเนินงานบรรลุตามเป้าหมายและผลสัมฤทธิ์ที่กำหนด

3. ด้านการประสานงาน

(1) ประสานงานทำงานร่วมกันระหว่างทีมงานทั้งภายในหรือภายนอก เพื่อให้เกิดความร่วมมือและผลสัมฤทธิ์ตามที่กำหนดไว้

(2) ชี้แจงและไต่ถามละเอียดเกี่ยวกับข้อมูล ขอเท็จจริง แก่บุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความเข้าใจหรือความร่วมมือในการดำเนินงานตามที่ได้รับมอบหมาย

4. ด้านการบริการ

(1) ให้คำปรึกษาแนะนำเบื้องต้น เผยแพร่ ถ่ายทอดความรู้ทางด้านกฎหมาย รวมทั้ง ตอบปัญหาและชี้แจงเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับงานในหน้าที่ เพื่อให้ผู้รับบริการได้รับทราบข้อมูลความรู้ต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์

(2) จัดเก็บข้อมูลเบื้องต้น และให้บริการข้อมูลทางวิชาการ เกี่ยวกับข้อกฎหมาย เพื่อให้บุคคลทั้งภายในและภายนอกหน่วยงาน นักศึกษา ตลอดจนผู้รับบริการ ได้ทราบข้อมูลและความรู้ต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ สอดคล้อง และสนับสนุนภารกิจของหน่วยงาน และใช้ประกอบการ พิจารณากำหนดนโยบาย แผนงาน หลักเกณฑ์ มาตรการต่าง ๆ

ลักษณะงานที่ปฏิบัติ

ลักษณะงานของผู้ปฏิบัติงานตำแหน่งนิติกรที่ได้รับมอบหมายภาระงานหลักในงานสอบสวน วินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่เป็น กรรมการและเลขานุการ หรือกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการในคณะกรรมการสอบสวน โดยสรุป ดังนี้

1. รับทราบคำสั่ง
2. พิจารณาอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวนซึ่งจะปรากฏในคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวน
3. พิจารณาเรื่องที่กล่าวหาซึ่งข้อเท็จจริงจะปรากฏในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กล่าวหา
4. พิจารณาตรวจสอบข้อกฎหมาย ระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องการสอบสวนวินัย ข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เช่น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนและพิจารณาลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วย

อำนาจการสั่งลงโทษการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษวินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการของพนักงาน พ.ศ. 2553 และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังกล่าวหา

5. ประสานคณะกรรมการสอบสวน กำหนดวันประชุมคณะกรรมการสอบสวน ครั้งที่ 1 เพื่อกำหนดแนวทางการสอบสวน กำหนดพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งพยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานหลักฐานอื่นในเรื่องที่กำลังกล่าวหา

6. จัดทำหนังสือเชิญประชุมคณะกรรมการสอบสวน ครั้งที่ 2 เพื่อแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหารับทราบ

7. จัดทำหนังสือเชิญผู้ถูกกล่าวหาพบคณะกรรมการสอบสวน เพื่อรับทราบข้อกล่าวหาและให้ถ้อยคำ

8. ประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา

9. สอบปากคำและบันทึกถ้อยคำผู้ถูกกล่าวหา

10. จัดทำหนังสือเชิญประชุมคณะกรรมการสอบสวน ครั้งที่ 3 เพื่อพิจารณาข้อเท็จจริงพยานหลักฐาน และสอบปากคำพยานฝ่ายกล่าวหา

11. เชิญพยานฝ่ายกล่าวหาพบคณะกรรมการสอบสวนเพื่อให้ถ้อยคำ

12. ประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อสอบปากคำและบันทึกถ้อยคำพยานฝ่ายกล่าวหา

13. จัดทำหนังสือเชิญประชุมคณะกรรมการสอบสวน ครั้งที่ 4 เพื่อแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหารับทราบ

14. เชิญผู้ถูกกล่าวหาพบคณะกรรมการสอบสวน เพื่อรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา

15. ประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา

16. จัดทำหนังสือเชิญประชุมคณะกรรมการสอบสวน ครั้งที่ 5 เพื่อสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา

17. ประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานฝ่ายผู้ถูกกล่าวหาและบันทึกถ้อยคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา

18. พิจารณาศึกษาปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังกล่าวหา รวมทั้งพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่ได้รับการสอบสวน เพื่อวินิจฉัยว่ามีผลกระทบทำผิดวินัยหรือไม่ อย่างไร

19. จัดทำหนังสือเชิญประชุมคณะกรรมการสอบสวน ครั้งที่ 6 เพื่อพิจารณาลงมติ

20. จัดทำร่างรายงานผลการสอบสวนเสนอคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณา ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้ สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน วินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐาน และความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน

21. ประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อลงมติ

22. จัดทำร่างหนังสือรายงานการสอบสวนเสนอประธานคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาลงนาม

23. เสนอรายงานการสอบสวนต่อผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวนการสอบสวน ถือว่าการสอบสวนแล้วเสร็จ

การบริหารจัดการกองการเจ้าหน้าที่

กองการเจ้าหน้าที่ เดิมถือกำเนิดมาจากวิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม ซึ่งจัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2511 ต่อมาได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม ในขณะนั้น งานการเจ้าหน้าที่ สังกัดกองธุรการ สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคาม ต่อมาเมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2537 มหาวิทยาลัยได้แยกตัวออกมาเป็น มหาวิทยาลัยเอกเทศ โดยตั้งเป็นวิทยาลัยมหาสารคาม งานการเจ้าหน้าที่ สังกัดกองกลาง สำนักงานอธิการบดี และเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2544 กองการเจ้าหน้าที่ ได้รับการแบ่งส่วนราชการมีฐานะเป็นกองตามประกาศการแบ่งส่วนราชการภายในโดยสภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม และเป็นหน่วยงานในสังกัดสำนักงานอธิการบดีประกอบไปด้วย 3 กลุ่มงาน ดังนี้

1. กลุ่มงานบริหารทรัพยากรมนุษย์
2. กลุ่มงานทะเบียนประวัติและสารสนเทศบุคลากร
3. กลุ่มงานนิติการและวินัย

และต่อมาเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2553 สภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้ประกาศการแบ่งหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ในส่วนของกลุ่มงานที่สังกัดกองการเจ้าหน้าที่ทั้ง 3 กลุ่มงานอีกครั้ง โดยปรับเปลี่ยนชื่อใหม่ ดังนี้

1. กลุ่มงานบริหารและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
2. กลุ่มงานทะเบียนประวัติและสารสนเทศบุคลากร
3. กลุ่มงานนิติการ

กองการเจ้าหน้าที่ เป็นหน่วยงานกลางที่มีหน้าที่ในการให้บริการและการบริหารงานด้านทรัพยากรบุคคล เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบต่าง ๆ ของทางราชการ นับตั้งแต่การสรรหาและคัดเลือกบุคคล การบรรจุและแต่งตั้ง การกำหนดตำแหน่ง การเลื่อนเงินเดือน การโอน การย้าย การเปลี่ยนตำแหน่ง การพัฒนาและฝึกอบรม การให้ทุนสนับสนุนการศึกษา การรักษาวินัย การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ การลาออกจากราชการ การจัดสวัสดิการและสิทธิผลประโยชน์ ระบบฐานข้อมูลสารสนเทศบุคลากร การจัดเก็บประวัติบุคลากร การขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ตลอดจนการเกษียณอายุราชการ โดยมีภาระหน้าที่หลัก ดังนี้

1. กลุ่มงานบริหารและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารบุคคล ในมหาวิทยาลัย ได้แก่การสรรหาและคัดเลือกบุคคล การบรรจุและแต่งตั้ง การขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ การขอกำหนดตำแหน่งที่สูงขึ้น การลาออกจากราชการ การประเมินผลการปฏิบัติงาน การเลื่อนเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง การเพิ่มค่าจ้างและค่าตอบแทน การพัฒนาและฝึกอบรม การลาศึกษา ฝึกอบรม ดูงานหรือปฏิบัติการวิจัย การลาไปเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ การไปราชการต่างประเทศ การให้ทุนการศึกษา การเงินและบัญชี การศึกษาวิเคราะห์การพัฒนาระบบบริหารงานบุคคลในมหาวิทยาลัย

2. กลุ่มงานทะเบียนประวัติและสารสนเทศบุคลากร ดำเนินการเกี่ยวกับการรักษาและแก้ไขรายละเอียดในทะเบียนประวัติ การตรวจสอบคุณสมบัติ การปรับวุฒิ การเพิ่มวุฒิ การขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ การจัดสวัสดิการและสิทธิผลประโยชน์ การจัดเก็บประวัติการออกบัตรบุคลากร การออกหนังสือรับรองตัวบุคคล การเปลี่ยนตำแหน่งและระดับตำแหน่ง งบประมาณการจ้าง และการทำสัญญาจ้าง การเกษียณอายุราชการ ตลอดจนการศึกษาวิเคราะห์ เพื่อพัฒนาระบบสารสนเทศบุคลากรให้มีประสิทธิภาพเพื่อการบริหารและการบริการ

3. กลุ่มงานนิติการ ดำเนินการเกี่ยวกับการศึกษาวิเคราะห์ด้านนิติการและวินัย เพื่อพัฒนามาตรฐานงานกฎหมาย การดำเนินคดี ส่งเสริมและพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของบุคลากร การอุทธรณ์และร้องทุกข์ การตรวจสอบข้อกฎหมาย ให้คำปรึกษาทางกฎหมาย

และมีงานบริหารงานทั่วไป ดำเนินการเกี่ยวกับการปฏิบัติงานสารบรรณ งานธุรการ งานการเงิน งานพัสดุ และงานเลขานุการของกองการเจ้าหน้าที่ให้ถูกต้องตามระเบียบ กฎเกณฑ์และแบบแผนของทางราชการ

โดยสรุปแล้ว กองการเจ้าหน้าที่ มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารและพัฒนาระบบบริหารทรัพยากรบุคคลของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม วางแผนอัตรากำลัง และกำหนดตำแหน่ง/ปรับปรุงการกำหนดตำแหน่งและอัตราเงินเดือน สรรหา บรรจุ แต่งตั้ง โอน ย้าย สับเปลี่ยน และการให้ออกจากราชการ จัดทำทะเบียนประวัติและข้อมูลบุคคล การประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงาน การพิจารณาบำเหน็จความชอบ เครื่องราชอิสริยาภรณ์ การเกษียณอายุ บำเหน็จบำนาญ สิทธิทดแทน การดำเนินการทางวินัยและพิทักษ์ระบบคุณธรรม (มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2563)

ที่ตั้งและหมายเลขโทรศัพท์

กองการเจ้าหน้าที่ มีสถานที่ทำงานอยู่ ณ ชั้น 3 อาคารบรมราชกุมารี สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม รหัสไปรษณีย์ 44150 เว็บไซต์ [www.http://pd.msu.ac.th/pd6/hr](http://pd.msu.ac.th/pd6/hr) และหมายเลขโทรศัพท์ 0-4375-4378, 0-4375-4255 โทรสาร 0-4375-4255 หมายเลขโทรศัพท์ภายใน

กลุ่มงานบริหารและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ติดต่อได้ที่เบอร์ภายใน 1395, 1388, 1371, 1394

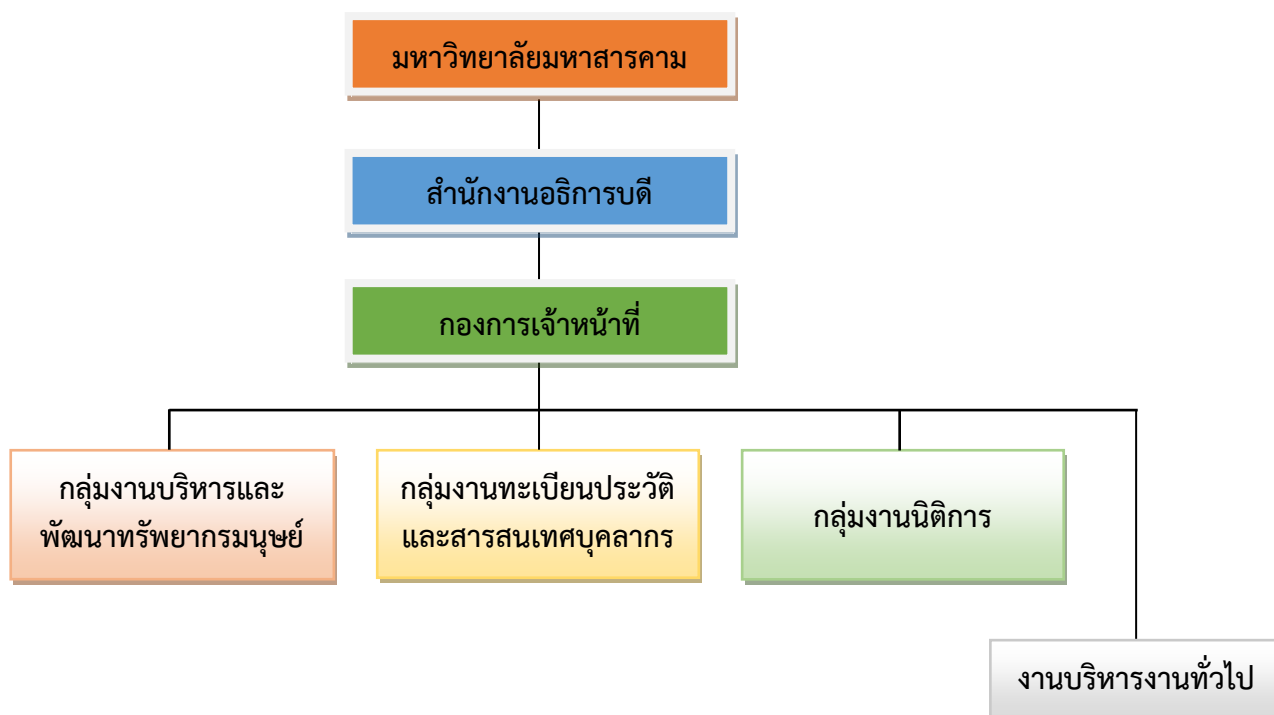
กลุ่มงานทะเบียนประวัติและสารสนเทศบุคลากร ติดต่อได้ที่เบอร์ภายใน 1327, 1286

กลุ่มงานนิติการ ติดต่อได้ที่เบอร์ภายใน 1345, 1389, 1232

งานบริหารงานทั่วไป ติดต่อได้ที่เบอร์ภายใน 1340

โครงสร้างการบริหารจัดการ

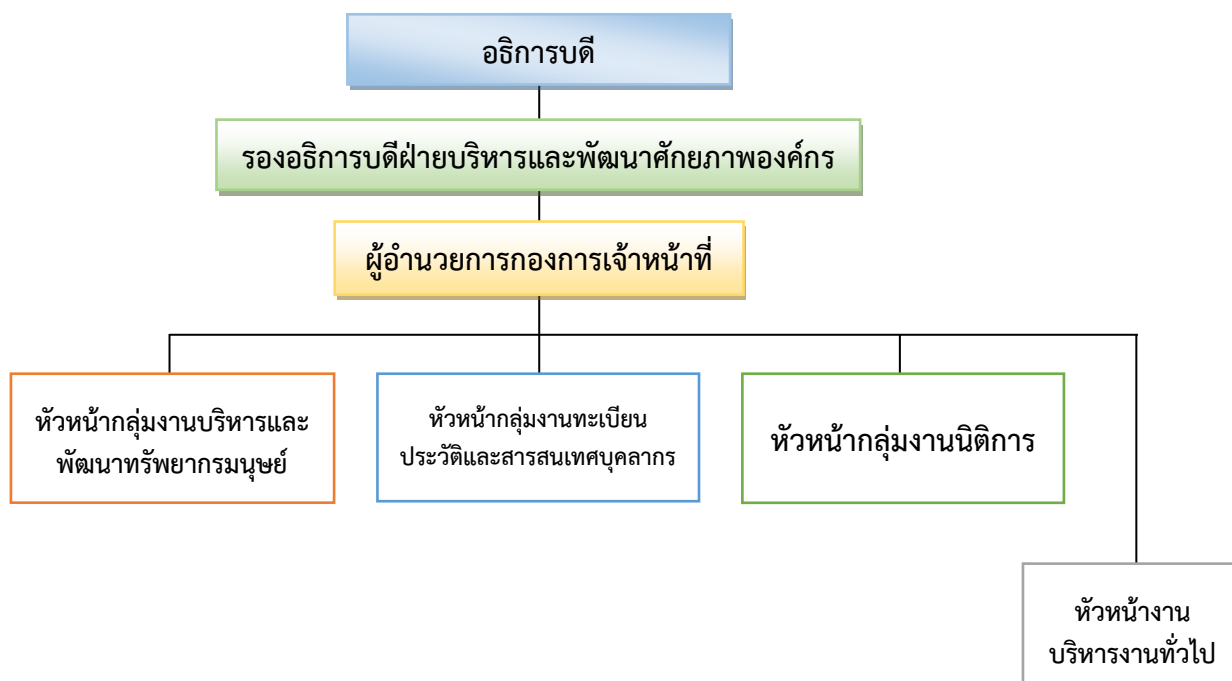
1. โครงสร้างองค์กร (Organization chart)

ภาพประกอบ 1 โครงสร้างองค์กร (Organization chart)

(ที่มา : โครงสร้างกองการเจ้าหน้าที่. สืบค้นเมื่อ 14 ธันวาคม 2565 จาก <https://pd.msu.ac.th/pd7/about/>)

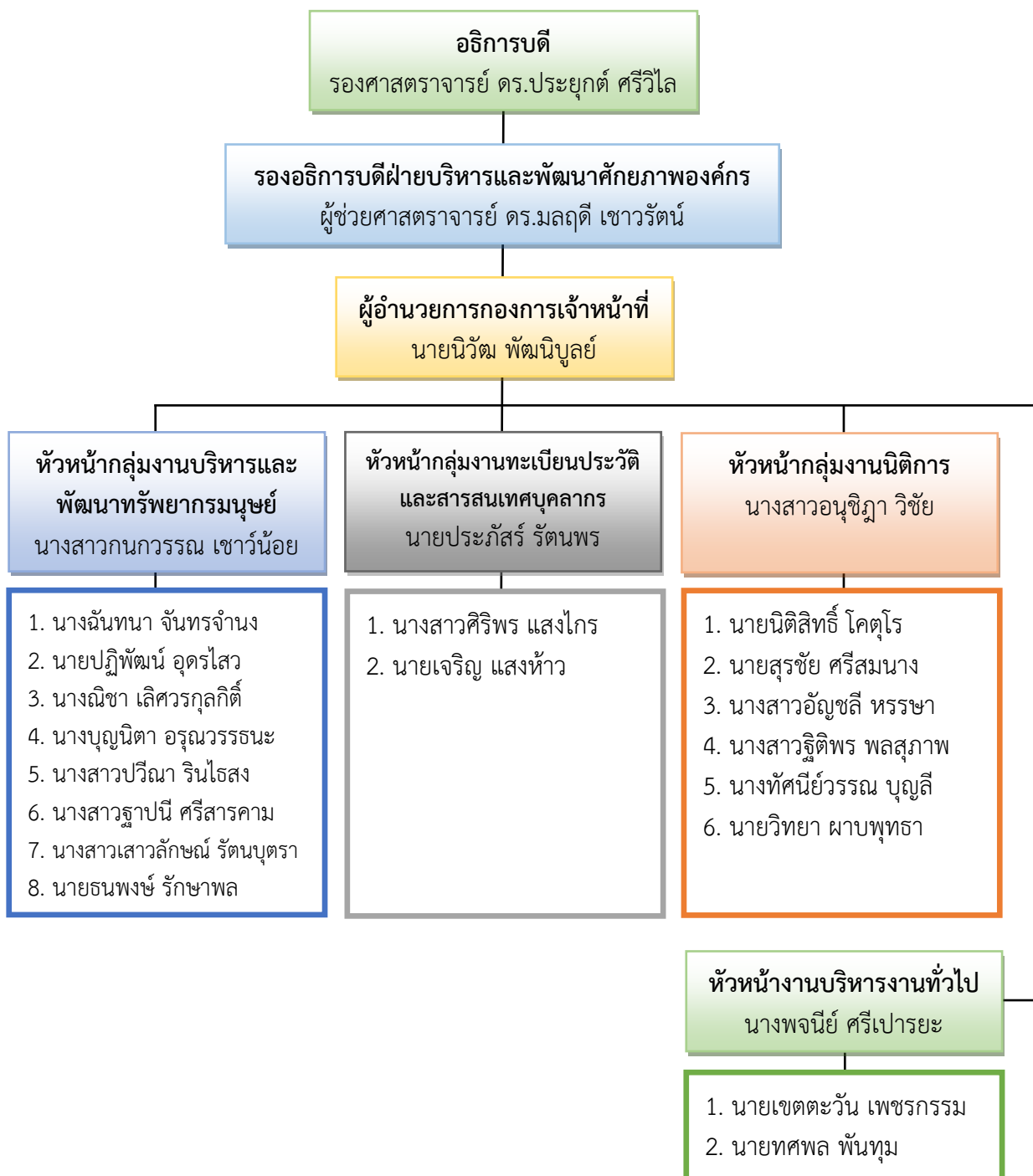
2. โครงสร้างการบริหาร (Administration chart)

ภาพประกอบ 2 โครงสร้างการบริหาร (Administration chart)

(ที่มา : โครงสร้างกองการเจ้าหน้าที่. สืบค้นเมื่อ 14 ธันวาคม 2565 จาก <https://pd.msu.ac.th/pd7/about/>)

3. โครงสร้างการปฏิบัติงาน (Activity chart)

ภาพประกอบ 3 โครงสร้างการปฏิบัติงาน (Activity chart)

(ที่มา : โครงสร้างกองการเจ้าหน้าที่. สืบค้นเมื่อ 14 ธันวาคม 2565 จาก <https://pd.msu.ac.th/pd7/about/>)

บทที่ 3

หลักเกณฑ์วิธีการปฏิบัติงาน

งานสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม จะต้องคำนึงข้อกำหนด หลักเกณฑ์ วิธีการและขั้นตอนตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 ที่ออกตามนัยมาตรา 65/1 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 เป็นหลัก ซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญสำหรับนิติกรที่ได้รับมอบหมายภาระงานหลักในงานสอบสวนวินัย โดยเฉพาะนิติกรผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการ จะต้องพิจารณาตรวจสอบกระบวนการสอบสวนให้เป็นไปตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 อย่างถูกต้อง อันจะส่งผลทำให้การสอบสวนมีความแม่นยำ ถูกต้อง และมีความน่าเชื่อถือ รวมทั้งไม่ประสบปัญหาในระหว่างทำการสอบสวนหรือเป็นการลดความเสี่ยงต่อการเกิดการสอบสวนล่าช้าได้ โดยมีหัวข้อสำคัญเกี่ยวกับหลักเกณฑ์วิธีการปฏิบัติงาน ดังนี้

1. หลักเกณฑ์การปฏิบัติงาน
2. วิธีการปฏิบัติงาน
3. ข้อควรคำนึงในการปฏิบัติงานสอบสวนวินัย
4. แนวคิด/ทฤษฎีหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักเกณฑ์การปฏิบัติงานสอบสวนวินัย

หลักเกณฑ์การปฏิบัติงานสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม จะต้องดำเนินการสอบสวนตามแบบพิธีการและขั้นตอนตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 ที่ออกตามนัยมาตรา 65/1 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 เมื่อปรากฏข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคามมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ได้แก่

1. การตั้งเรื่องกล่าวหา
2. การสืบสวนหรือสอบสวน
3. การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ
4. การสั่งลงโทษหรืองดโทษ
5. การดำเนินการต่าง ๆ ระหว่างการสอบสวนพิจารณาความผิด เช่น ให้พักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน (สำนักงาน ก.พ. : 2553)

วิธีการปฏิบัติงานสอบสวนวินัย

กระบวนการสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคามนั้น จะต้องดำเนินการสอบสวนตามแบบพิธีการและขั้นตอนตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 ซึ่งออกตามนัยมาตรา 65/1 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 โดยมีขั้นตอนรายละเอียดสรุปได้ ดังนี้

1. องค์ประกอบและคุณสมบัติของคณะกรรมการสอบสวน (ข้อ 11)

การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอย่างน้อยมีสามคน ซึ่งแต่งตั้งจากข้าราชการหรือพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ประกอบด้วย ประธาน 1 คน กรรมการอีก 2 คน คนหนึ่งเป็นเลขานุการ ประธานกรรมการต้องดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และอาจให้มีผู้ช่วยเลขานุการด้วยก็ได้ ในกรณีจำเป็นอาจแต่งตั้งกรรมการซึ่งเป็นข้าราชการหรือพนักงานจากสถาบันอุดมศึกษาหรือส่วนราชการอื่นด้วยก็ได้

2. การแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (ข้อ 13)

เมื่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแต่งตั้งแล้ว จะต้องดำเนินการ ดังนี้

2.1 แจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยเร็ว โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน พร้อมมอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหา 1 ฉบับ

2.2 ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับทราบคำสั่ง หรือไม่อาจแจ้งได้ ให้ดำเนินการ ดังนี้

2.2.1 ส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ

2.2.2 เมื่อล่วงพ้น 7 วัน นับแต่วันที่ส่งสำเนาคำสั่งดังกล่าวแล้ว ให้ถือว่าได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว

2.3 ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้คณะกรรมการสอบสวนทราบ และอื่น ๆ ดังนี้

2.3.1 ส่งหลักฐานการทราบของผู้ถูกกล่าวหา ในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ประธาน

2.3.2 ส่งหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหาให้ประธาน

2.3.3 ให้ประธานกรรมการลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปี ที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน คือ รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

3. การวางแผนทางการสอบสวน (ข้อ 19)

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแล้ว ประธานต้องเรียกประชุมเพื่อพิจารณาเรื่องที่กล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และวางแผนทางการสอบสวน

4. องค์ประชุมคณะกรรมการสอบสวน (ข้อ 22)

การประชุมคณะกรรมการสอบสวน จะเป็นองค์ประชุมได้ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด

การประชุมพิจารณาสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ตามข้อ 29 จะเป็นองค์ประชุมสอบสวนได้ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด

การประชุมต้องมีประธานประชุมด้วย ในกรณีจำเป็นอาจจะมีก็ได้ แต่ต้องเลือกคนใดคนหนึ่ง ทำหน้าที่เป็นประธานก็ได้

การลงมติของที่ประชุม ถือเสียงข้างมาก ถ้าเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่ง เป็นเสียงชี้ขาด

5. การคัดค้านกรรมการสอบสวน (ข้อ 14, ข้อ 15, ข้อ 16)

ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิคัดค้านคณะกรรมการสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้ง ดังนี้

- 1) เป็นผู้กล่าวหา หรือมีส่วนได้เสียในเรื่องที่สอบสวน
- 2) รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่กระทำการตามเรื่องที่ถูกกล่าวหา
- 3) มีสาเหตุโกรธเคืองผู้ถูกกล่าวหา
- 4) เป็นคู่หมั้น คู่สมรส บุพการีหรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใด ๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางการแต่งงานนับได้เพียงสองชั้นของผู้กล่าวหา หรือผู้ถูกกล่าวหาแล้วแต่กรณี

- 5) เป็นเจ้าหนี้หรือลูกหนี้ของผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหาแล้วแต่กรณี
- 6) เป็นหรือเคยเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้พิทักษ์หรือผู้แทนของผู้ถูกกล่าวหา
- 7) มีเหตุอื่นใดที่อาจทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลางหรือเสียความเป็นธรรม

เมื่อผู้ถูกกล่าวหาใช้สิทธิคัดค้านคณะกรรมการสอบสวน จะต้องดำเนินดังนี้

- 1) ให้ทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้สั่งแต่งตั้งด้วยตัวเองหรือจะส่งทางไปรษณีย์ตอบรับ ภายใน 15 วัน นับแต่วันรับทราบคำสั่งคณะกรรมการสอบสวน หรือวันทราบเหตุแห่งการคัดค้าน
- 2) ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ส่งสำเนาหนังสือคัดค้านและแจ้งวันที่ได้รับหนังสือคัดค้านดังกล่าว ให้ประธานกรรมการทราบ และรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย
- 3) ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องพิจารณาเสร็จภายใน 5 วันทำการ นับแต่วันที่รับหนังสือคัดค้าน ถ้าไม่เสร็จให้ถือว่าผู้ซึ่งถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวน และให้เลขานุการรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการตามข้อ 18 ต่อไป
- 4) ถ้าดำเนินการภายใน 5 วันทำการ ต้องแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบแล้วส่งเรื่องให้คณะกรรมการสอบสวนรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน
- 5) การสั่งยกคำคัดค้านให้เป็นที่สุด

6. เชิญผู้ถูกกล่าวหาให้มารับทราบข้อกล่าวหา (ข้อ 25)

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาเรื่องที่ถูกกล่าวหาและวางแนวทางการสอบสวนแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งเชิญผู้ถูกกล่าวหา มาพบคณะกรรมการสอบสวนเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา (แบบ สว.2)

7. การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา (ข้อ 25)

วิธีการแจ้ง สว.2 (แจ้งข้อกล่าวหา) พอสรุปได้ ดังนี้

1) บันทึกรื้อสำเนาสำคัญตามแบบ สว.2 จำนวน 2 ฉบับ ให้ผู้ถูกกล่าวหา 1 ฉบับ เก็บไว้ในสำนวน 1 ฉบับ

2) ให้สอบถามผู้ถูกกล่าวหาว่า ได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาแล้ว ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา หรือไม่มารับทราบข้อกล่าวหา ให้ดำเนินการ ดังนี้

1) ส่ง สว.2 ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ พร้อมทั้งมีหนังสือสอบถามผู้ถูกกล่าวหาว่า ได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่

2) ให้ทำ สว.2 เป็น 3 ฉบับ ส่งให้ผู้ถูกกล่าวหา 2 ฉบับ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาส่งมาให้กรรมการ 1 ฉบับ เก็บไว้ในสำนวนสอบสวน 1 ฉบับ

3) เมื่อดำเนินการตามข้อ 1 และข้อ 2 แล้ว ล่วงพ้น 15 วัน ถือว่า ผู้ถูกกล่าวหา รับทราบข้อกล่าวหาแล้ว ก็ให้ดำเนินการสอบสวนต่อไป

8. เชิญผู้ถูกกล่าวหาให้มารับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนเชิญผู้ถูกกล่าวหา มาพบคณะกรรมการสอบสวนเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.3) (ตัวอย่างภาพประกอบ 46 ภาคผนวก ข)

9. การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา (ข้อ 26)

วิธีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.3) พอสรุปได้ดังนี้

1) บันทึกรื้อสำเนาสำคัญตามแบบ สว.3 จำนวน 2 ฉบับ ให้ผู้ถูกกล่าวหา 1 ฉบับ เก็บไว้ในสำนวน 1 ฉบับ

2) ให้สอบถามผู้ถูกกล่าวหาว่า จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือประสงฆ์ชี้แจงด้วยวาจา ถ้ายื่นเป็นหนังสือ ต้องดำเนินการภายใน 15 วัน นับตั้งแต่ลงลายมือชื่อรับทราบ สว.3 ถ้าชี้แจงด้วยวาจา คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงโดยเร็ว

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาแล้ว ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบ สว.3 หรือไม่มารับทราบ สว.3 ให้ดำเนินการ ดังนี้

1) ส่ง สว.3 ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ พร้อมมีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนัดมาให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา

2) ให้ทำ สว.3 เป็น 3 ฉบับ ส่งให้ผู้ถูกกล่าวหา 2 ฉบับ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาส่งมาให้กรรมการ 1 ฉบับ เก็บไว้ในสำนวนสอบสวน 1 ฉบับ

3) เมื่อดำเนินการตามข้อ 1 และข้อ 2 แล้ว ล่วงพ้น 15 วัน ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบ สว.3 แล้ว และถือว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์แก้ข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจะสอบสวนต่อหรือไม่สอบสวนต่อก็ได้

10. การสอบปากคำพยานหรือผู้ถูกกล่าวหา (ข้อ 32)

วิธีการสอบปากคำพยานหรือผู้ถูกกล่าวหา ต้องปฏิบัติดังนี้

10.1 สอบทีละคน ห้ามมิให้มีคนอื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่คณะกรรมการสอบสวนอนุญาต

10.2 ใช้ แบบ สว.4 สำหรับสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหา หรือ แบบ สว.5 สำหรับสอบปากคำพยาน

10.3 บันทึกถ้อยคำห้ามมิให้ชู้ตลบหรือบันทึกข้อความทับ ถ้าจะต้องแก้ไขข้อความที่ได้บันทึกไว้แล้ว ให้ใช้วิธีขีดฆ่าหรือตอกเติม และให้กรรมการสอบสวนผู้ร่วมสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนกับผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม

10.4 ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ ให้บันทึกเหตุอันนั้นไว้ในบันทึกถ้อยคำ ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ ให้นำมาตรา 9 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

11. การรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติม (ข้อ 27)

กรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าจำเป็นจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมก็ให้ดำเนินการได้ และต้องสรุปพยานหลักฐานดังกล่าวให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้ เฉพาะพยานหลักฐานเพิ่มเติมที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่านั้น

12. การยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติม (ข้อ 28)

ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติมได้ ดังนี้

12.1 ก่อนการสอบสวนแล้วเสร็จ ให้ยื่นคำชี้แจง หรือขอให้ถ้อยคำ หรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวน

12.2 ก่อนมีคำสั่งทางวินัย ให้ยื่นคำชี้แจงต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

13. การพิจารณาเห็นว่ากระทำผิดเรื่องอื่น/ผู้อื่นร่วมกระทำผิดด้วย (ข้อ 36)

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย พบมูลกรณีเพิ่มเติมที่ต้องดำเนินการทางวินัย นอกจากที่ระบุในคำสั่งแต่งตั้ง ให้ประธานคณะกรรมการรับรายงานให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการทราบทันที ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งเห็นด้วยจะแต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ หรือชุดเดิมทำการสอบสวนก็ได้

14. การพิจารณาเห็นว่าผู้อื่นร่วมกระทำผิดด้วย (ข้อ 37)

ในกรณีการสอบสวนพาดพิงไปถึงข้าราชการหรือพนักงานผู้อื่น ที่ไม่มีในคำสั่งสอบสวนวินัย เมื่อวินิจฉัยแล้วว่ามีส่วนร่วมกับข้อกล่าวหาทางวินัย ก็ให้ประธานรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งเห็นด้วยตามรายงานจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่หรือชุดเดิมทำการสอบสวนก็ได้

15. กรณีมีคำพิพากษาถึงที่สุดเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา (ข้อ 38)

เมื่อมีคำพิพากษาถึงที่สุด คณะกรรมการสอบสวนจะนำเอาคำพิพากษานั้นเป็นพยานหลักฐานโดยไม่ต้องสอบสวนก็ได้ แต่ต้องมีการดำเนินการตาม 26 คือ สรุบบข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา ตามแบบ สว.3 แจงให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและให้โอกาสชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่

16. คณะกรรมการประชุมพิจารณาลงมติ (ข้อ 40)

หลักเกณฑ์การประชุมเพื่อลงมติในแต่ละกรณีมี ดังนี้

16.1 ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด หรือผิดจรรยาบรรณที่เป็นความผิดวินัยกรณีใด ข้อใด และควรได้รับโทษสถานใด

16.2 ผู้ถูกกล่าวหาไม่เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็นประมุข หรือบงการในศีลธรรมอันดีหรือไม่ อย่างไร

16.3 กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษปลดออกหรือไล่ออก การเสียหายแก่ราชการตามมาตรา 57 (9) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 หรือไม่ อย่างไร

17. การจัดทำรายงานการสอบสวน (ข้อ 41)

ให้คณะกรรมการสอบสวนจัดทำรายงานการสอบสวนเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ตามแบบ สว.6 โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

17.1 สรุบบข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานว่ามีอย่างใดบ้าง ในกรณีที่ไม่ได้สอบสวนพยาน ตามข้อ 33 และข้อ 34 ให้รายงานเหตุที่ไม่ได้สอบสวนนั้นให้ปรากฏไว้ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถ้อยคำรับสารภาพ ให้บันทึกเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี) ไว้ด้วย

17.2 วินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหากับพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหา

17.3 ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยหรือไม่ อย่างไร ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด หรือผิดจรรยาบรรณที่เป็นความผิดวินัยกรณีใด ข้อใด และควรได้รับโทษสถานใด หรือไม่เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็นประมุข หรือบงการในศีลธรรมอันดีหรือไม่ อย่างไร หรือมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงแต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟัง

ลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการตามมาตรา 57 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 หรือไม่ อย่างไร

เมื่อดำเนินการเสนอรายงานการสอบสวนแล้ว ถือว่าการสอบสวนแล้วเสร็จ

18. การพิจารณาสั่งการของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (ข้อ 42)

แนวทางของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องพิจารณาดำเนินการ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนเสนอสำนวนการสอบสวน โดยให้ตรวจสอบความถูกต้องและดำเนินการ ดังนี้

1) กรณีปรากฏว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ 11 ให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไป

ข้อแก้ไข ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้อง

2) ในกรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้อง ให้การสอบสวนตอนนั้นเสียไปเฉพาะในกรณี ดังต่อไปนี้

2.1) การประชุมหรือการสอบปากคำของคณะกรรมการสอบสวนมีกรรมการสอบสวนมาประชุมหรือสอบปากคำไม่ครบตามที่กำหนดไว้ในข้อ 22 วรรคหนึ่ง หรือข้อ 29

2.2) การสอบปากคำบุคคลดำเนินการไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในข้อ 20 วรรคสาม ข้อ 29 ข้อ 31 ข้อ 32 วรรคหนึ่ง หรือข้อ 35

ข้อแก้ไข ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวนการสอบสวน คือ คณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ก.บ.ม.) หรือ อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการใหม่ให้ถูกต้องโดยเร็ว

19. การสอบสวนเพิ่มเติม (ข้อ 43)

ผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวนการสอบสวนสามารถสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมได้ โดยจะให้คณะกรรมการสอบสวนชุดเดิม หรือคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่ ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จโดยเร็ว พร้อมทำความเข้าใจให้ผู้สั่งสอบสวนเพิ่มเติม (สำนักงาน ก.พ. : 2553)

ข้อควรคำนึงในการปฏิบัติงานสอบสวนวินัย

1. การสอบสวนทางวินัย

การสอบสวน หมายถึง การรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อแสวงหาความจริงในเรื่องที่มีการกล่าวหา เพื่อให้การพิจารณาดำเนินการทางวินัยเป็นไปด้วยความยุติธรรม

วัตถุประสงค์ของการสอบสวน เพื่อ

- 1) ให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ต่อสู้แก้ตัว
- 2) รวบรวมพยานหลักฐาน
- 3) พิสูจน์ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ

4) ค้นหาความจริงและความยุติธรรม

ปรัชญาการดำเนินการทางวินัย

- 1) ยุติธรรม (Justice)
- 2) เป็นธรรม (Fairness)
- 3) รวดเร็ว (Promptness)

คุณสมบัติของผู้ดำเนินการทางวินัย

- 1) มีความรอบรู้
- 2) มีคุณธรรม
- 3) มีความกล้าหาญ

ฐานะและสิทธิของกรรมการสอบสวน

- 1) เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา
 - 2) มีสิทธิที่จะรายงานข้อเท็จจริง
 - 3) มีสิทธิที่จะใช้ดุลพินิจวินิจฉัยข้อเท็จจริง
 - 4) มีสิทธิที่จะใช้ดุลพินิจเสนอแนะการลงโทษ
- (สำนักงาน ก.พ. : 2553)

2. การกำหนดประเด็นสอบสวน

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 ไม่ได้กำหนดเรื่องนี้ไว้ แต่เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวนที่จะต้องดำเนินการ ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 ข้อ 20 วรรคหนึ่ง ได้กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่สอบสวนตามหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ เพื่อแสวงหาความจริงในเรื่องที่กล่าวหาและให้เกิดความยุติธรรมตลอดกระบวนการสอบสวน

ป.วิ.พ. มาตรา 183 บัญญัติว่า...ในวันขึ้นสองสถาน ให้คู่ความมาศาล และให้ศาลตรวจคำคู่ความและคำแถลงของคู่ความ แล้วนำข้ออ้าง ข้อเถียง ที่ปรากฏในคำคู่ความและคำแถลงของคู่ความ เทียบกันดู และสอบถามคู่ความทุกฝ่ายถึงข้ออ้าง ข้อเถียง และพยานหลักฐานที่ยื่นต่อศาลว่าฝ่ายใด ยอมรับหรือโต้แย้งข้ออ้าง ข้อเถียงนั้นอย่างไร ข้อเท็จจริงใดที่คู่ความยอมรับกันก็เป็นอันยุติไปตามนั้น ส่วนข้อกฎหมายหรือข้อเท็จจริงที่คู่ความฝ่ายหนึ่งยกขึ้นอ้างแต่คำคู่ความฝ่ายอื่นไม่รับและเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับประเด็นข้อพิพาทตามคำคู่ความให้ศาลกำหนดไว้เป็นประเด็นข้อพิพาท...

ในคดีแพ่ง ถ้ากรณีใด จำเลยไม่ได้โต้แย้งหรือยอมรับ ไม่เป็นประเด็น

ในคดีอาญา จะต้องพิสูจน์ว่าจำเลยกระทำความผิดจริงหรือไม่ จึงจะพิพากษาลงโทษ

สรุป ประเด็น คือ จุดสำคัญที่จะต้องพิสูจน์หรือวินิจฉัย เพราะเป็นจุดที่ยังโต้เถียงกันอยู่ หรือยังไม่ได้ความกระจ่างชัด

หากเป็นที่กระจ่างชัดหรือยอมรับกันแล้วก็ไม่เป็นประเด็นที่จะต้องพิสูจน์หรือวินิจฉัย แม้ข้อเท็จจริงรับกันโดยไม่เป็นประเด็นที่จะต้องพิสูจน์แล้ว แต่อาจเกิดประเด็นวินิจฉัยว่าเป็นความผิดหรือไม่ ตามมาตราใด

การกำหนดประเด็นสอบสวน เป็นการกำหนดจุดสำคัญที่จะต้องพิสูจน์ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยตามข้อกล่าวหาในกรณีใด อย่างไร หรือไม่ เพราะฉะนั้นการกำหนดประเด็นสอบสวนจึงเป็นเครื่องนำทางให้การสอบสวนได้เป็นไปตามรูปเรื่องที่ถูกกล่าวหา และทำให้การสอบสวนเป็นไปโดยรอบคอบ รัดกุม และรวดเร็วยิ่งขึ้น อีกทั้ง ยังเป็นทางให้ได้ข้อเท็จจริงโดยละเอียดครบถ้วน หรือที่เรียกกันว่า “สอบสวนให้หมดประเด็น” หรือ “สอบให้สิ้นกระแสะความ” เพื่อให้ได้ความจริง สามารถพิสูจน์ความผิดได้ สามารถกำหนดระดับโทษได้ และให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา และทำให้ผู้ถูกกล่าวหาสามารถชี้แจงแสดงพยานหลักฐานและแก้ข้อกล่าวหาได้ถูกต้องตรงกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา โดยไม่หลงข้อต่อสู้ หรือหลงต่อสู้ในเรื่องที่มีได้เป็นประเด็นที่ได้เถียงกันอีกด้วย

แนวทางปฏิบัติในการกำหนดประเด็นสอบสวนนั้น มีข้อควรคำนึงเบื้องต้น ดังนี้

1) ควรพิจารณาเสียก่อนว่า เรื่องที่จะทำการสอบสวนนั้นมีข้อกล่าวหาเกี่ยวกับเรื่องอะไร อย่างไร เป็นความผิดในกรณีใด และตามมาตราใด

2) ควรพิจารณาว่า ความผิดในกรณีตามที่กล่าวหา นั้นมีองค์ประกอบของความผิดตามที่บทกฎหมายว่าด้วยวินัยกำหนดไว้อย่างไร เพื่อจะได้สอบสวนข้อเท็จจริง ให้ตรงตามประเด็นอันจะพิสูจน์ได้ว่าผู้ถูกสอบสวนมีความผิดตามกรณีที่ถูกกล่าวหาหรือไม่

3) ควรคำนึงว่า ข้อเท็จจริงหรือข้อมูลเบื้องต้นรวมทั้งพยานหลักฐานต่าง ๆ ในเบื้องต้นอันเกี่ยวกับข้อกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยนั้น มีอยู่แล้วอย่างไรบ้างและผู้ถูกกล่าวหาได้ให้การเบื้องต้นรับหรือปฏิเสธในข้อใด มีข้ออ้างหรือข้อเถียงประการใด ซึ่งจะทราบได้จากการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นจากการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และจากการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาในตอนแรก

ข้อควรคำนึงเบื้องต้นในการกำหนดประเด็นสอบสวนดังกล่าวนี้ จะช่วยให้คณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนข้อเท็จจริงโดยรัดกุม เพื่อให้สามารถปรับข้อเท็จจริงกับข้อกฎหมายได้ถูกต้องยิ่งขึ้น อีกทั้งจะได้ไม่ต้องสอบสวนในข้อที่รับกันชัดเจนแล้วให้เสียเวลาและจะได้สอบสวนข้อเท็จจริงในประเด็นที่ยังเถียงกันอยู่ หรือยังไม่ชัดเจน ให้กระจ่างโดยสิ้นกระแสะความ ซึ่งในการสอบสวนหาข้อเท็จจริงนั้น จำต้องกระทำทั้งสองทาง คือ สอบสวนไปในทางที่จะพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกกล่าวหาด้วยการหาพยานหลักฐานมายืนยัน และสอบสวนไปในทางที่จะพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิด โดยหาพยานหลักฐานมายืนยันเช่นกันด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้ได้ความจริงและความยุติธรรมและเป็นธรรมต่อผู้ถูกกล่าวหาด้วย

ฉะนั้น คณะกรรมการสอบสวนจะต้องประชุมปรึกษาหารือกันในอันที่จะกำหนดประเด็นสอบสวนก่อนที่จะลงมือทำการสอบสวนตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวน พิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 ข้อ 19 โดยศึกษารายละเอียดจากเอกสารหลักฐานและข้อมูลเบื้องต้นที่มีอยู่ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน คำชี้แจงเบื้องต้นของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้จากการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาครั้งแรก และบทกฎหมายว่าด้วยวินัยในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา นั้น แล้วตก

ลงกันกำหนดประเด็นเพื่อดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เกี่ยวกับแต่ละประเด็นที่กำหนดไว้ นั้น ต่อไป

ประเด็นที่จะต้องสอบสวนนั้น จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่ยังมีการโต้เถียงกันอยู่ระหว่างฝ่ายกล่าวหากับผู้ถูกกล่าวหา คือ ผู้ถูกกล่าวหาปฏิเสธไม่รับข้อเท็จจริงอันใดอันหนึ่งหรือหลายอันที่ถูกกล่าวหาหรือมีข้ออ้างข้อเถียงเรื่องใด อย่างไร ข้อเท็จจริงเรื่องที่ไม่รับกันหรือที่มีข้ออ้างข้อเถียงย่อมเป็นประเด็นที่คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการสอบสวนเพื่อให้ได้ความเป็นยุติว่าความจริงเป็นอย่างไร และมีพยานหลักฐานใดซึ่งยืนยันว่าเป็นเช่นนั้น ส่วนข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกกล่าวหารับแล้วหรือมีพยานหลักฐานเป็นที่ประจักษ์อยู่แล้วก็ไม่ต้องหยิบยกขึ้นมาเป็นประเด็นที่จะต้องสอบสวนอีก

ประเด็นที่จะต้องสอบสวนนั้น นอกจากเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่ได้เถียงกันอยู่แล้วยังมีประเด็นเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่จะรับเข้าองค์ประกอบความผิดตามกฎหมายในกรณีความผิดนั้น ๆ อีกด้วย

ทั้งนี้ ประเด็นที่จะต้องสอบสวนนั้น อาจมีเพียงประเด็นเดียวหรือหลายประเด็นก็ได้ แล้วแต่ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับหรือปฏิเสธข้อเท็จจริงอันใดบ้าง ประกอบกับความยากง่ายหรือความยุ่งยากซับซ้อนของแต่ละเรื่องด้วย

ทั้งในชั้นสอบสวนหลังจากที่ได้แจ้งข้อกล่าวหาทราบแล้ว และการสอบสวนในชั้นที่ให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงข้อกล่าวหาและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจะต้องกำหนดประเด็นสอบสวนที่จะกำหนดจุดสำคัญที่จะหาข้อมูลมาเพื่อใช้ในการพิสูจน์ความจริงให้ปรากฏ โดยวิธีการ

- จะสอบพยานคนใดก่อน
- จะรวบรวมพยานอย่างไร
- ดูประเด็นที่กล่าวหาว่ามีเรื่องอะไรบ้าง

บางครั้งคณะกรรมการสอบสวนวางแนวทางการสอบสวนโดยอาศัยประสบการณ์ที่ผ่านมา ก็เป็นการกำหนดประเด็นอย่างหนึ่ง

การกำหนดประเด็นเปรียบเสมือนการถือหางเสือเรือให้แล่นไปตามทิศทางที่ต้องการได้ ไม่สอบสวนสะเปะสะปะ

- จะสอบใคร
- จะตัดพยานปากไหน
- สอบสวนให้สิ้นกระแสความ
- การกำหนดประเด็นจึงเป็นการวางแผนล่วงหน้า

จุดสำคัญที่ต้องพิสูจน์หรือวินิจฉัยในการดำเนินการทางวินัย มี 3 ด้าน

1) ประเด็นเกี่ยวกับการกระทำในเรื่องที่กล่าวหา จะต้องพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทำอะไร ทำที่ไหน ทำเมื่อไร ทำอย่างไร ทำเพราะเหตุใด เพื่อใช้ในการวินิจฉัยว่าได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่

2) ประเด็นเกี่ยวกับกรณีความผิด จะต้องพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดในกรณีใด เพื่อใช้ในการวินิจฉัยปรับบทลงโทษว่าได้กระทำความผิดตามมาตราใด

3) ประเด็นเกี่ยวกับความร้ายแรงแห่งกรณี จะต้องพิสูจน์ว่า การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาอันมีพฤติการณ์ร้ายแรงเพียงใด หรือเสียหายแก่ทางราชการร้ายแรงเพียงใด เพื่อใช้ในการวินิจฉัยกำหนดระดับโทษหนักหรือเบาที่จะลงแก่ผู้ถูกกล่าวหา

การกำหนดประเด็นไม่ได้ใช้เฉพาะกับการสอบสวนเท่านั้น แต่ใช้กับผู้ที่ทำความเห็นเสนอผู้บังคับบัญชาและผู้ตรวจสำนวนด้วย อยู่ในทุกขั้นตอนของการดำเนินการทางวินัย ในชั้นการพิจารณาของกองการเจ้าหน้าที่ ตามบันทึกข้อความกลุ่มงานนิติการและวินัย (กลุ่มงานนิติการ) กองการเจ้าหน้าที่ ที่ ศธ 0530.1(6.3)/1026 ลงวันที่ 24 มีนาคม 2549 เรื่อง แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งรายงานการสอบสวน ก็ควรจะต้องมีการกำหนดประเด็น ต้องมีการชี้แจงนำพนักงาน ซึ่งอาจชี้แจงนำพนักงานและวินิจฉัยไปอีกอย่างหนึ่งได้

สรุปการกำหนดประเด็นการสอบสวน

หลักในการกำหนดประเด็นการสอบสวน คือ ต้องตั้งประเด็นสอบสวนให้สั้นกระชับ ความในทศจุดสำคัญที่จะต้องพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยตามข้อกล่าวหาในกรณีใด อย่างไร หรือไม่ ในทางปฏิบัติจริง ๆ แล้ว อาจไม่จำเป็นต้องกำหนดประเด็นสอบสวนหลายประเด็นครบตามตัวอย่างที่กล่าวไว้นั้นก็ได้ เพราะถ้าข้อเท็จจริงในเรื่องใดที่ผู้ถูกกล่าวหาได้ให้การรับแล้ว หรือเป็นข้อเท็จจริงที่เป็นที่ประจักษ์ชัด หรือ เป็นที่รู้ ๆ กันอยู่แล้วก็ย่อมไม่จำเป็นต้องสอบสวนอีก นอกจากนี้ตามข้อเท็จจริง และรูปเรื่องที่ถูกกล่าวหาแต่ละเรื่องอาจมีปัญหาอย่างอื่นที่ต้องตั้งประเด็นสอบสวนนอกเหนือไปจากที่ยกตัวอย่างไว้นั้นก็ได้ หลักสำคัญก็คือข้อเท็จจริงในจุดสำคัญอันใดที่จะนำมาพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดหรือไม่ได้กระทำผิด อันที่จะนำมาประกอบการพิจารณาวางระดับโทษได้ ถ้ายังไม่กระจ่างชัดยังเป็นที่ยสงสัย หรือโต้เถียงกันอยู่ ควรจะตั้งประเด็นสอบสวนให้หมดทุกจุด เพื่อค้นคว้าหาความจริงให้ได้ว่าความจริงในกรณีนั้นเป็นอย่างไร ทั้งนี้ คณะกรรมการสอบสวนจึงใช้วิจยารณญาณว่า จะต้องสอบสวนในประเด็นใดบ้าง จึงจะได้ความจริงและความยุติธรรม

3. การรับฟังพยานหลักฐาน

พยานหลักฐานต่าง ๆ ที่นำมาพิจารณาฟังข้อเท็จจริงนั้น อาจแบ่งตามน้ำหนักที่จะฟังรับฟังได้เป็นหลายประเภทดังนี้

1) พยานชั้นหนึ่งและพยานชั้นสอง

พยานชั้นหนึ่ง ได้แก่ พยานหลักฐานที่ดีที่สุดที่จะฟังมีในกรณีนั้น

พยานชั้นสอง ได้แก่ พยานหลักฐานอื่นที่ยังไม่ดีที่สุดที่จะฟังมีในกรณีนั้น ซึ่งแม้จะบ่งชี้ว่าข้อเท็จจริงเช่นนั้นได้มีอยู่ ก็ต้องนับเป็นพยานชั้นสอง

พยานชั้นหนึ่ง เป็นพยานที่ฟังรับฟังได้ดีกว่าพยานชั้นสอง ส่วนพยานชั้นสอง แม้จะบ่งชี้ว่าข้อเท็จจริงเช่นนั้นได้มีอยู่ ก็มีน้ำหนักในการรับฟังน้อยกว่าพยานชั้นหนึ่ง ตัวอย่างเช่น หนังสือสัญญา มีผู้ลงนามเป็นพยานไว้ในหนังสือนั้น ผู้ที่มีชื่อลงนามนั้น เป็นพยานชั้นหนึ่ง ส่วนบุคคลอื่นที่ให้การว่าได้เคยเห็นและจำลายมือชื่อคู่สัญญานั้นได้ เป็นพยานชั้นสอง

ในระหว่างพยานเอกสารกับพยานบุคคลนั้น ต่างก็อาจเป็นพยานชั้นหนึ่งและพยานชั้นสองของกันและกันได้ แล้วแต่ว่า เมื่อใด อันใด จะเป็นพยานหลักฐานที่ดีที่สุด แต่สำหรับกรณีที่กฎหมายบังคับไว้ว่าต้องมีพยานหลักฐานเป็นหนังสือย่อมจะต้องถือว่าพยานเอกสารเป็นพยานชั้นหนึ่ง

ในระหว่างพยานเอกสารด้วยกัน ต้องถือว่าต้นฉบับเอกสารเป็นพยานชั้นหนึ่ง ส่วนสำเนาเอกสารเป็นพยานชั้นสอง

พยานชั้นสอง แม้จะมีน้ำหนักน้อย แต่ก็มิใช่จะรับฟังไม่ได้ ย่อมอยู่ในดุลพินิจของผู้พิจารณาในการชั่งน้ำหนักคำพยานที่จะรับฟังเพียงใด อย่างไรก็ตาม ถ้าจะนำพยานชั้นสอง มาสอบหรือมาพิจารณารับฟัง ควรแสดงเหตุให้ปรากฏไว้ว่า พยานหลักฐานชั้นหนึ่งในกรณีนั้นไม่สามารถนำมาสอบได้เพราะเหตุสุดวิสัย เช่น ต้นฉบับเอกสารหาไม่ได้ เพราะสูญหายหรือถูกทำลาย หรือไม่สามารถนำมาได้โดยประการอื่น

2) พยานโดยตรงและพยานเหตุผล หรือพยานแวดล้อมกรณี

พยานโดยตรง หมายถึง พยานหลักฐานใด ๆ ที่ระบุว่า ข้อเท็จจริงเช่นนั้นได้มีอยู่ โดยไม่ต้องไปค้นหาเหตุผลสันนิษฐานอย่างใดต่อไปอีก

พยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมกรณี หมายถึง พยานที่ไม่ระบุโดยตรงว่า ข้อเท็จจริงเป็นเช่นนั้น แต่มีเหตุผลหรือพฤติกรรมเชื่อมโยงพอจะเชื่อได้ว่า ข้อเท็จจริงควรจะเป็นเช่นนั้น ตัวอย่างเช่น ในกรณี ก. รับเงินจาก ข. ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ในขณะที่ ก. กำลัง รับเงินจาก ข. อยู่ นั่น เป็นพยานโดยตรง ส่วนผู้ที่เห็นเพียง ก. เดินถือเงินมาจากบริเวณ ใกล้เคียงกับที่ ข. ยืนอยู่นั้น เป็นพยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมกรณี

กล่าวโดยทั่วไป พยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมกรณีนั้น ใช้ประกอบพยานโดยตรงให้มีน้ำหนักยิ่งขึ้น แต่ก็มิได้หมายความว่าพยานแวดล้อมกรณีเพียงอย่างเดียว จะรับฟังไม่ได้ ในทางการพิจารณาคดีของศาล แม้จะมีเพียงพยานแวดล้อมกรณี ศาลก็อาจจะเชื่อและฟังว่าข้อเท็จจริงเป็นดังที่กล่าวอ้างนั้นได้ แต่เฉพาะคดีอาญา ศาลจะรับฟังเพื่อลงโทษจำเลย โดยอาศัยพยานแวดล้อมกรณีแต่อย่างเดียวก็ต่อเมื่อพยานนั้นบ่งชี้โดยแน่นอน ไม่มีทางจะคิดได้ว่าข้อเท็จจริงอาจเป็นอย่างอื่น ส่วนในคดีแพ่งเป็นเรื่องที่ศาลจะชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานของทั้งสองฝ่ายว่าฝ่ายใดจะดีกว่ากัน ฉะนั้นในบางกรณีพยานเหตุผลหรือ พยานแวดล้อมกรณี อาจมีน้ำหนักดีกว่าพยานโดยตรงที่ปราศจากเหตุผลก็อาจเป็นได้ สำหรับการพิจารณาเรื่องที่กำลังกล่าวหาทางวินัย ก็น่าจะคำนึงถึงหลักการพิจารณาคดีอาญาและคดีแพ่งดังกล่าวข้างต้นด้วย

3) ประจักษ์พยานและพยานบอกเล่า

ประจักษ์พยาน คือ พยานที่รับรู้ได้เห็นข้อเท็จจริงนั้นมาด้วยตัวเอง

พยานบอกเล่า คือ พยานที่มีรับรู้เห็นข้อเท็จจริงนั้นมาด้วยตัวเอง หากแต่ได้ยินได้ฟังผู้อื่นเล่าถึงข้อเท็จจริงนั้นมาอีกทอดหนึ่งหรือหลายทอด

ประจักษ์พยานย่อมมีน้ำหนักดีกว่าพยานบอกเล่า พยานบอกเล่านั้นโดยทั่วไปรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้ แต่ก็มีข้อยกเว้นอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจใช้เป็นพยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมกรณีประกอบพยานหลักฐานอื่นให้มีน้ำหนักขึ้นได้ แต่การรับฟังพยานบอกเล่าต้องฟังด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง

ในการวินิจฉัยว่า พยานใดรับฟังได้เพียงใดต้องมีการชั่งน้ำหนักพยาน การชั่งน้ำหนักพยานว่าจะรับฟังได้เพียงใดนั้น ต้องคำนึงถึงประเภทของพยานดังกล่าวข้างต้น คือ คำนึงถึงว่าเป็นพยานชั้นหนึ่งหรือพยานชั้นสอง เป็นพยานโดยตรงหรือพยานแวดล้อมกรณี เป็นประจักษ์พยานหรือพยานบอกเล่า

อย่างไรก็ดี พยานต่อไปนี้ ถือกันว่าเป็นพยานที่มีน้ำหนักมาก คือ

- พยานที่ไม่มีส่วนได้เสียเกี่ยวข้องหรือซึ่งน่าจะเป็นกลาง
- พยานที่มีเหตุผลเชื่อมโยงกัน

- พยานที่มีพยานแวดล้อมกรณีประกอบ
- พยานคู่ คือ พยานที่ให้การตรงกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป
- พยานร่วม คือ พยานที่ให้การเป็นพยานสำหรับทั้ง 2 ฝ่าย
- พยานเอกสาร
- พยานวัตถุ

ส่วนพยานต่อไปนี ถือกันว่าเป็นพยานที่มีน้ำหนักน้อย คือ

- พยานที่ไม่อยู่กับร่องกับรอย คือ ให้การแต่ละครั้งไม่เหมือนกัน
- พยานที่มีสาเหตุโกรธเคืองกับคู่กรณี ถ้าไม่มีพยานอื่นอีกเลยน้ำหนักคำพยานนั้นก็จะมีน้ำหนักขึ้นบ้าง
- พยานที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับฝ่ายที่ได้ประโยชน์จากคำพยานนั้น เช่น พ่อ-ลูก, แม่-ลูก, สามเณร-ภรรยา โดยปกติมักจะให้ถ้อยคำช่วยเหลือกัน ถ้าไม่มีพยานอื่นมาประกอบทำให้แน่นแฟ้น ยิ่งขึ้นแล้ว น้ำหนักคำพยานนั้นก็จะมีน้ำหนักขึ้นบ้าง
- พยานเดี่ยว คือพยานที่เห็นเหตุการณ์ หรือได้ยินคนเดียว หรือ เห็นเหตุการณ์คนละครั้ง ซึ่งไม่ใช่เวลาเดียวกัน พยานเช่นนี้มีน้ำหนักน้อย แต่อย่างไรก็ตาม พยานเดี่ยวมิใช่ว่าจะรับฟังไม่ได้เสียทีเดียว แม้จะเป็นพยานเดี่ยว แต่ถ้ามีเหตุผลเชื่อมโยงกันดี ก็ฟังได้เหมือนกัน เช่น ข้อหาข่มขืนกระทำชำเรา คำของผู้เสียหายแม้เพียงคนเดียวแต่มีเหตุผลอื่นแวดล้อม ก็สามารถรับฟังเพื่อลงโทษได้
- พยานที่ให้การแตกต่างกัน ตามหลักธรรมดาแล้ว คนที่อยู่ในที่เดียวกันมองเห็นในขณะเดียวกัน หรือได้ยินด้วยกัน ควรจะแลเห็นหรือได้ยินเหมือนกัน หากให้ถ้อยคำในสาระสำคัญไม่เหมือนกันแล้ว ก็ไม่น่ารับฟัง แต่ถ้าให้ถ้อยคำแตกต่างกัน ในข้อที่ไม่ใช่สาระสำคัญ ก็พอจะรับฟังได้
- คำพยานที่ไม่สมเหตุผล เช่น ขัดต่อเหตุผลธรรมดา น้ำหนัก คำพยานนั้นก็จะมีน้ำหนักน้อย เช่น ให้การว่า เห็นผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในที่เกิดเหตุจำหน้าได้ ทั้ง ๆ ที่เป็นเวลากลางคืนเดือนมืดมองเห็นในระยะไกล
- คำขัดทอดของผู้ถูกกล่าวหาด้วยกัน ไม่มีน้ำหนักพอที่จะรับฟัง
- พยานบอกเล่า คือ พยานที่มีได้รู้ได้เห็นหรือได้ยินด้วยตนเองโดยตรง แต่ได้ยินคนอื่นเขามาเล่าให้ฟังอีกชั้นหนึ่ง มีน้ำหนักน้อย แต่ก็มิใช่ว่าจะไม่มีน้ำหนักเสียเลย ยังอาจใช้เป็นพยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมกรณีประกอบพยานหลักฐานอื่นให้มีน้ำหนักขึ้นได้ หรือหากคำบอกเล่านั้นสมเหตุผลก็อาจรับฟังได้ แต่การรับฟังพยานบอกเล่า ต้องฟังด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง

4. การพิจารณาความผิดและการกำหนดโทษ

การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ คือ การพิจารณาวินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหา ได้กระทำความผิดวินัยในกรณีใด ตามมาตราใด และควรลงโทษในสถานใดหรือไม่ ทั้งนี้ เป็นกระบวนการที่จะต้องกระทำโดยผู้มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณา โดยเฉพาะตามที่กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนกำหนดไว้ และประการสำคัญการพิจารณาความผิดและกำหนดโทษจะบังเกิดความยุติธรรม และเป็นธรรมได้นั้น จะต้องกระทำเมื่อได้ทราบข้อเท็จจริงของเรื่องที่ถูกกล่าวหาโดยกระจ่างชัดพอที่จะพิจารณาความผิดและกำหนดโทษได้แล้ว ซึ่งข้อเท็จจริงดังกล่าวจะได้รับการสอบสวนทางวินัยสำหรับความผิด

วินัยอย่างร้ายแรง หรืออาจได้ข้อเท็จจริงจากการสอบสวนข้อเท็จจริงหรือสอบสวนทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง สำหรับความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

1) ผู้พิจารณาความผิดและกำหนดโทษ

ผู้มีอำนาจหน้าที่พิจารณาความผิดและกำหนดโทษ อาจเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม หรือ ผู้ที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามมอบหมาย หรือ คณะกรรมการบริหารบุคคลประจำมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ก.บ.ม.) แล้วแต่กรณี ดังต่อไปนี้

1.1) ความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ผู้มีอำนาจพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ ได้แก่ อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม หรือผู้ที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามมอบหมาย จะมีอำนาจสั่งลงโทษผู้ได้บังคับบัญชาในสถานโทษและอัตราโทษใดได้เพียงใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562 ประกอบข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษวินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการของพนักงาน พ.ศ. 2553

1.2) ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้มีอำนาจพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ ได้แก่ อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยผ่านความเห็นชอบจาก คณะกรรมการบริหารบุคคลประจำมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ก.บ.ม.) โดยให้อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามเป็นผู้ส่งเรื่องให้ คณะกรรมการบริหารบุคคลประจำมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ก.บ.ม.) พิจารณา ในกรณีที่ คณะกรรมการสอบสวนหรืออธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เห็นว่า ข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคามผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามที่กำหนดในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562 และข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษวินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการของพนักงาน พ.ศ. 2553

2) หลักการพิจารณาความผิด

ในการพิจารณาความผิด มีหลักที่ควรคำนึงถึงอยู่ 2 หลัก คือ

2.1) หลักนิติธรรม ได้แก่ การพิจารณาตามตัวบทกฎหมาย คือ การที่จะถือว่าการกระทำอย่างใดเป็นความผิดวินัยฐานใดนั้น ต้องมีบทกฎหมายบัญญัติด้วยการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดทางวินัย ถ้าไม่มีบทกฎหมายบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดทางวินัย ก็ไม่ถือเป็นการกระทำผิดวินัย ทั้งนี้ การที่จะถือว่าการกระทำอย่างไรเป็นความผิดทางวินัยฐานใดนั้น ต้องพิจารณาให้เข้าองค์ประกอบของความผิดฐานนั้นทุกประการ ถ้าข้อเท็จจริงบ่งชี้เข้าองค์ประกอบความผิดตามมาตราใด ก็ปรับบทเป็นความผิดไปตามมาตรานั้น และลงโทษไปตามความผิดนั้น

2.2) หลักมนุษยธรรม ได้แก่ การพิจารณาทบทวนให้รอบคอบโดยคำนึงถึงความ เป็นจริง และความถูกต้องเหมาะสมตามเหตุผลที่ควรจะเป็น

ในการพิจารณาความผิดหรือปรับบทความผิดนั้น ควรจะคำนึงถึงสองหลักดังกล่าวควบคู่กันไป ทั้งนี้ เพื่อความถูกต้องและเป็นธรรม ทั้งในทางนิติบัญญัติและทางพฤตินัย

3) หลักการพิจารณากำหนดโทษ

ในการพิจารณากำหนดโทษ มีหลักที่ควรคำนึงถึงอยู่บางประการ คือ

3.1) หลักนิติธรรม คือ คำนึงถึงระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 3 ระดับ

3.1.1) ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องวางโทษสถานไล่ออก หรือ ปลดออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อน จะลดหย่อนก็ได้แต่ลดต่ำกว่าปลดออกไม่ได้ ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562 ข้อ 10 วรรคหนึ่ง และข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษวินัยและการรักษาวินัยการออกจากราชการของพนักงาน พ.ศ. 2553 ข้อ 5

3.1.2) ความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จะต้องวางโทษสถานภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562 ข้อ 10 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม และข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษวินัยและการรักษาวินัยการออกจากราชการของพนักงาน พ.ศ. 2553 ข้อ 5

3.1.3) สำหรับกรณีความผิดวินัยเล็กน้อย และในทางพิจารณาเห็นว่า มีเหตุอันควรลดโทษ ผู้บังคับบัญชาจะลดโทษให้โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ หรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้ ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562 ข้อ 10 วรรคสอง และข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษวินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการของพนักงาน พ.ศ. 2553 ข้อ 5

3.2) หลักมโนธรรม คือ การพิจารณาทบทวนให้รอบคอบ โดยคำนึงถึงความถูกต้อง เหมาะสมตามเหตุผลที่ควรจะเป็นภายในขอบเขตระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด เช่น ในกรณีที่กฎหมายกำหนดว่าความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องลงโทษไล่ออกหรือปลดออก ดังนี้ กรณีใดควรกำหนดโทษเป็นไล่ออก กรณีใดควรกำหนดโทษเป็นปลดออก ควรใช้หลักมโนธรรมประกอบการพิจารณาด้วย เป็นต้น

อย่างไรก็ดี แม้จะเป็นความผิดอย่างเดียวกันก็อาจแตกต่างกันในลักษณะพฤติการณ์หรือเหตุผล ซึ่งใช้ดุลพินิจวางโทษหนักเบาแตกต่างกันตามควรแก่กรณีได้ โดยนำเหตุบางประการมาประกอบการพิจารณา เช่น

- ลักษณะของการกระทำผิด
- ผลแห่งการกระทำผิด
- คุณความดีของผู้กระทำผิด
- การรู้หรือไม่รู้ว่าการกระทำนั้นเป็นความผิด
- การให้โอกาสแก้ไขความประพฤติ
- เหตุเบื้องหลังการกระทำผิด

จุดมุ่งหมายในการให้นำเหตุดังกล่าวมาประกอบดุลพินิจในการวางโทษหนักเบา นั้น ไม่ได้มาจากนโยบายผ่อนปรน หรือนโยบายกวดขัน แต่มาจากแนวความคิดที่ว่า การพิจารณาลงโทษ ไม่ควรจะเป็นไปตามกลไกตายตัวเสียทีเดียว ควรจะให้ผู้บังคับบัญชาและผู้พิจารณาใช้ดุลพินิจได้บ้างบนรากฐานการชั่งน้ำหนักเหตุต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น

3.3) หลักความเป็นธรรม คือ การวางโทษจะต้องให้ได้ระดับเสมอกัน ใครทำผิดก็ต้องถูกลงโทษ ไม่มียกเว้น ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง การกระทำผิดอย่างเดียวกันในลักษณะและพฤติการณ์คล้ายคลึงกัน ควรจะวางโทษเท่ากัน

3.4) นโยบายของทางราชการ ผู้บังคับบัญชาควรจะได้รับทราบนโยบายของทางราชการในการลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยกรณีต่าง ๆ เพื่อนำมาเป็นหลักการในการใช้ดุลพินิจ กำหนดระดับโทษให้ได้มาตรฐานตามที่ทางราชการกำหนดไว้ นโยบายของทางราชการนั้น อาจมีปรากฏอยู่ในคำแถลงนโยบายของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรี หรือ มติ ก.พ. เป็นต้น

4) การลงโทษทางวินัย

การลงโทษทางวินัย มิได้มีจุดมุ่งหมายที่จะให้เป็นการโต้ตอบหรือแก้แค้นต่อผู้กระทำผิด ทั้งนี้ ข้อ 10 วรรคหนึ่ง ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562 ได้กำหนดเตือนไว้ว่า...การสั่งลงโทษทางวินัยผู้สั่งลงโทษต้องสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับความผิดและมีให้เป็นไปโดยพยาบาทโดยอคติหรือโดยโทสะจริตหรือลงโทษผู้ที่ไม่มีความผิด... สำหรับการลงโทษทางวินัยพนักงาน ข้อ 5 ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562 มาใช้กับพนักงานโดยอนุโลม... การลงโทษข้าราชการหรือพนักงานจึงควรดำเนินการให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่แท้จริง ซึ่งในทางหลักวิชาการพอจะกล่าวได้ว่า การลงโทษข้าราชการหรือพนักงานจึงควรดำเนินการให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่แท้จริง จุดมุ่งหมายในการลงโทษทางวินัย มีดังต่อไปนี้

- (1) เพื่อรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายหรือระเบียบแบบแผน
- (2) เพื่อรักษามาตรฐานความประพฤติ ขวัญ และสมรรถภาพของข้าราชการ
- (3) เพื่อจูงใจให้ข้าราชการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น
- (4) เพื่อรักษาชื่อเสียงของทางราชการ และความเชื่อมั่นของประชาชนต่อทางราชการ

ราชการ

5) ระดับโทษ

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 ได้กำหนดโทษทางวินัยไว้ในมาตรา 48 ได้แก่ โทษทางวินัย มี 5 สถาน คือ

- (1) ภาคทัณฑ์
- (2) ตัดเงินเดือน
- (3) ลดเงินเดือน
- (4) ปลดออก
- (5) ไล่ออก

6) ผู้มีอำนาจลงโทษ

ผู้ที่จะมีอำนาจสั่งการลงโทษข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม นั้น ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขประการใดประการหนึ่ง ดังนี้

- (1) ต้องเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- (2) ต้องเป็นผู้ที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามมอบหมาย

7) อำนาจสั่งลงโทษ

กฎหมายให้อำนาจอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม หรือผู้ที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามมอบหมาย ที่จะสั่งลงโทษข้าราชการพลเรือนผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาซึ่งกระทำผิดวินัยไว้ตามเกณฑ์ ดังนี้

การสั่งลงโทษสถานเบา

ในกรณีที่ข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคามกระทำผิดวินัยยังไม่ถึงขั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามหรือผู้ที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามมอบหมาย เป็นผู้สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน ทั้งนี้ตามที่กำหนดในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562 และสำหรับการลงโทษทางวินัยพนักงาน ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษวินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการของพนักงาน พ.ศ. 2553

การสั่งลงโทษสถานหนัก

เป็นการสั่งลงโทษในกรณีที่ข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคามกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในสถานปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ตามมติของคณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ก.บ.ม.) แล้วแต่กรณี และการสั่งลงโทษตามมติคณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ก.บ.ม.) ดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งลงโทษ ได้แก่ อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562 และสำหรับการลงโทษทางวินัยพนักงาน ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษวินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการของพนักงาน พ.ศ. 2553

8) ข้อควรคำนึงในการสั่งลงโทษ

- (1) การสั่งลงโทษเกินอำนาจ
- (2) ผู้ถูกสั่งลงโทษมิใช่ผู้ใต้บังคับบัญชา
- (3) การสั่งลงโทษสถานหนักโดยไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือมิได้เสนอคณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ก.บ.ม.)
- (4) การสั่งลงโทษต้องไม่ย้อนหลัง (มีข้อยกเว้น)
- (5) สภาพการเป็นข้าราชการหรือพนักงาน

5. การทำรายงานการสอบสวน

การทำรายงานการสอบสวน คือ การทำบันทึกสรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวน พร้อมทั้งแสดงความพร้อมทั้งแสดงความเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยตามมาตราใด อย่างไร หรือไม่ โดยอาศัยพยานหลักฐานและเหตุผลว่าเป็นอย่างไร และควรได้รับโทษสถานใด

วัตถุประสงค์ในการทำรายงานการสอบสวน เพื่อ

- 1) รายงานข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน
- 2) เสนอความเห็นในเรื่องที่สอบสวน
- 3) ประกอบการพิจารณาวินิจฉัยสั่งการของผู้มีอำนาจ

สาระสำคัญในการรายงานการสอบสวน

- 1) มูลกรณี
- 2) การสืบสวนสอบสวนในเบื้องต้น
- 3) การแจ้งข้อกล่าวหาและการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาในเบื้องต้น
- 4) พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา
- 5) สรุปพยานหลักฐานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ
- 6) การให้ถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา
- 7) พยานหลักฐานของผู้ถูกกล่าวหา
- 8) ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน

ในการทำรายงานการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการในสาระสำคัญ

ดังนี้

- 1) ประชุมปรึกษากัน
- 2) สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน
ข้อเท็จจริงที่จะนำมาสรุปมาจาก
 - โดยพยานหลักฐาน
 - โดยข้อสันนิษฐาน
 - โดยผู้สอบสวนหรือผู้พิจารณาตัวเอง
 - โดยผู้สอบสวนหรือผู้พิจารณาตรวจเห็นเอง
 - โดยผู้ถูกกล่าวหารับ

3) แสดงความเห็นว่าคุณถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ อย่างไร ถ้าผิด เป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด

4) เสนอแนะโทษที่ควรได้รับ

5) แสดงความเห็นว่าคุณถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือบกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ อย่างน้อยมีสามคน ซึ่งแต่งตั้งในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม หรือไม่ อย่างไร หรือมีเหตุควรสงสัยอย่างยิ่งว่าคุณถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะรับฟัง เพื่อลงโทษปลดออกหรือไล่ออกแต่ถ้าให้รับราชการต่อไป จะเป็นการเสียหายแก่ราชการหรือไม่ อย่างไร

ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน ควรมี

- ข้อเท็จจริงที่รับกัน
- ข้อเท็จจริงที่เป็นประเด็นโต้เถียงกัน
- การวินิจฉัยประเด็นโต้เถียง
- ความเห็นสรุป

การเตรียมการเขียนรายงานการสอบสวน

- 1) ศึกษาเรื่อง
 - จับประเด็น
 - สรุปประเด็น
- 2) ย่อเรื่อง
 - สั้น
 - ได้ใจความสมบูรณ์
 - ชัดเจน
- 3) แยกประเด็น / จัดกลุ่มพยาน
- 4) จัดเอกสารที่ต้องอ้างอิง
- 5) วิเคราะห์วินิจฉัย
- 6) วางรูปแบบแนวทางการเขียน

วิธีการเขียนบันทึกความเห็น ควร

- 1) กะทัดรัด
- 2) ลำดับเหตุการณ์ให้เข้าใจง่าย
- 3) วรรคตอน และย่อหน้าที่เหมาะสม
- 4) อย่าให้ผู้อ่านเกิดคำถาม
- 5) ระวังการเขียนซ้ำซ้อนโดยไม่จำเป็น
- 6) ระวังถ้อยคำของพยาน
- 7) ใช้ถ้อยคำสำนวนที่อ่านง่าย
- 8) ใช้ภาษาเขียน
- 9) ควรระวังการใช้คำหยาบ หรือลามก
- 10) แสดงวัน เวลา ของเหตุการณ์ต่าง ๆ
- 11) เขียนเหตุผลหลักก่อน ตามด้วยข้อประกอบ
- 12) ระวังการใช้ถ้อยคำที่แสดงความไม่แน่ใจ
- 13) ใช้คำตามกฎหมายในการเขียนข้อกฎหมาย

ข้อควรคำนึงในการเขียนบันทึกความเห็น

- 1) เขียนเพื่อให้ผู้อื่นอ่าน
- 2) เขียนให้ผู้อื่นพิจารณา โดยผู้พิจารณาไม่ได้ดูสำนวนโดยตรง
- 3) ความรับผิดชอบในการเสนอข้อเท็จจริง

หลักการเขียนบันทึกความเห็น

- 1) Correct ถูกต้อง
 - 2) Clear กระจ่าง ชัดเจน
 - 3) Concise กระชับรัด
 - 4) Convince จูงใจให้เชื่อ มั่นใจ
- (สำนักงาน ก.พ. : 2553)

แนวคิด / ทฤษฎีหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การดำเนินการทางวินัยต้องผูกพันตามความเห็นของพนักงานอัยการหรือไม่

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อบ.32/2562 ...การสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการด้วยเหตุผลว่าคดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง กรณียังถือไม่ได้ว่ามีการพิสูจน์ความผิดของผู้ฟ้องคดีและศาลได้มีคำพิพากษาในเนื้อหาของคดีว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำความผิดที่มีโทษทางอาญาหรือไม่ ประกอบกับไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาต้องพิจารณาดำเนินการทางวินัยโดยต้องผูกพันไปตามความเห็นของพนักงานอัยการ ทั้งในการสอบสวนทางวินัยมีกฎหมายและกฎกำหนดอำนาจหน้าที่วิธีการสอบสวน และการพิจารณาโทษทางวินัยไว้เป็นเอกเทศต่างหากจากการดำเนิน คดีอาญา ดังนั้นในการดำเนินการทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวน ตลอดจนการพิจารณาและใช้ดุลพินิจของผู้บังคับการฯ (ผู้ถูกฟ้องคดี) ในการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาตามความเห็นของพนักงานอัยการแต่อย่างใด

2. การดำเนินการทางวินัยต้องผูกพันตามผลคดีอาญาหรือไม่

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.449/2560 ...ส่วนกรณีนี้ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะในคดีอาญาพนักงานอัยการได้มีความเห็นและมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีทั้งสามสำนวนแล้วนั้น เห็นว่า แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงว่าพนักงานอัยการได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในคดีอาญาทั้งสามสำนวนก็ตาม แต่เมื่อการดำเนินการทางวินัยเป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งนำมาใช้กับข้าราชการตำรวจโดยอนุโลมตามมาตรา 61 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 ซึ่งบังคับใช้ในขณะนั้น โดยการดำเนินการทางวินัยมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมดูแลความประพฤติและการปฏิบัติหน้าที่ราชการให้ถูกต้องตามระเบียบกฎหมายและเป็นไปโดยเหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ ซึ่งการดำเนินการทางวินัยได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนพิจารณา และการลงโทษทางวินัยไว้เป็นการเฉพาะแยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งต้องมีพยานหลักฐานในการกระทำความผิดอย่างชัดเจนและมุ่งประสงค์ลงโทษทางอาญา ประกอบกับการดำเนินการทางวินัย ผู้บังคับบัญชาย่อมสามารถสอบสวนเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงและวินิจฉัยสั่งการไปตามพยานหลักฐานที่ปรากฏจากการสอบสวน แล้วดำเนินการทางวินัยกับผู้กระทำผิดได้ตามกระบวนการที่กฎหมายเฉพาะกำหนดไว้ ดังนั้น การพิจารณาโทษทางวินัยจึงไม่จำเป็นต้องยึดถือตามผล

คดีอาญา แต่อาจนำผลคดีอาญามาเป็นส่วนหนึ่งของการพิจารณาโทษทางวินัยได้
อุทธรณ์ข้อนี้ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

3. กรณีคดีอาญายกฟ้องการดำเนินการทางวินัยต้องผูกพันตามผลคดีอาญาหรือไม่

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.755/2561 ... แม้พฤติการณ์ที่เป็นเหตุให้ ผู้ฟ้องคดีถูก
ดำเนินคดีอาญาและดำเนินการทางวินัยจะเป็นการถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น
และฐานมีและพา อาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้านโดยไม่มีเหตุอันควร แต่โดยที่กฎหมายว่าด้วยวินัย
ข้าราชการตำรวจได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไว้เป็นส่วนหนึ่งแยก
ต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา โดยโทษทางวินัยมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาระเบียบวินัยของเจ้าหน้าที่
ของรัฐให้เป็นผู้เหมาะสมและสมควรแก่ความไว้วางใจของสาธารณชนที่จะใช้อำนาจรัฐในการจัดทำ
บริการสาธารณะ ส่วน การดำเนินคดีอาญาเป็นการดำเนินการเพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ และโทษ
นั้นมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้กระทำความผิด การลงโทษในคดีอาญาจึงต้องกระทำโดยมี
พยานหลักฐานอันประจักษ์แจ้ง หากมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิด หรือไม่ ให้ยก
ประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย ฉะนั้น การรับฟังพยานหลักฐานเพื่อจะลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี
ผู้บังคับบัญชาจึง ไม่จำเป็นต้องมีพยานหลักฐานชัดแจ้งโดยปราศจากข้อสงสัยดังเช่น คดีอาญา เมื่อ
ตำรวจภูธรจังหวัดมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการ
อุทธรณ์ ทำการแทน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี แม้ต่อมาศาลฎีกาจะมีคำพิพากษา
ยกฟ้องในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น แต่การยกฟ้องนั้น ก็เนื่องจากพยานหลักฐานยังมีเหตุเคลือบ
แคลงสงสัย จึงยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้ผู้ฟ้องคดี (จำเลยในคดีอาญา) ตามมาตรา 227 วรรคสอง
159 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งมิได้หมายความว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดวินัย
อย่างร้ายแรงตามข้อกล่าวหาแต่อย่างใด คำพิพากษายกฟ้องของศาลฎีกา จึงมิได้เป็นผลให้ข้อเท็จจริงที่
ใช้ในการพิจารณาออกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และข้อเท็จจริงที่ใช้พิจารณายกอุทธรณ์
ของผู้ฟ้องคดีเปลี่ยนแปลงไป ในสาระสำคัญในทางที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดี ในอันที่จะทำให้ผู้ฟ้องคดี
มีคำขอให้เจ้าหน้าที่เพิกถอนหรือแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งลงโทษทางวินัยซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครองที่พ้น
กำหนดอุทธรณ์ได้ตามมาตรา 54 วรรคหนึ่ง (4) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.
2539 ดังนั้น การที่อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ทำการแทน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 มีมติไม่รับ
พิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาอุทธรณ์ใหม่ของผู้ฟ้องคดี และการมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจาก
ราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

4. การพิจารณาโทษทางวินัย กรณี คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดทางวินัย อย่างร้ายแรง

คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 ...อาศัยเหตุผลดังกล่าว
ข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยว่าอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัย
ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 301 วรรคหนึ่ง (3) เพื่อดำเนินการต่อตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของ
รัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่จึงเป็นอันยุติ ดังนั้น องค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จึงไม่อาจ

พิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ พ.20/2560 ...เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ) ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ จึงเป็นอันยุติ องค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 วินิจฉัยและยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก นั้น เห็นว่า คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีผลผูกพันองค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 วินิจฉัยและยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้ สิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยจึงถูกจำกัดว่า จะอุทธรณ์ได้เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น จะอุทธรณ์ว่ามีได้กระทำความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกกล่าวหาที่ 1 มีมติชี้มูลไว้ไม่ได้

5. การลงโทษทางวินัยต้องดำเนินการตามขบวนการของกฎหมายโดยเคร่งครัด

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.764/2558 ...ข้อ 33 ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดฯ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ฯ ได้กำหนดให้การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนประกอบด้วย ประธานกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และกรรมการอย่างน้อยอีก 2 คน โดยให้กรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการ ในกรณีจำเป็นจะให้มีผู้ช่วยเลขานุการซึ่งเป็นพนักงานเทศบาลหรือ ข้าราชการฝ่ายพลเรือนหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นอื่นด้วยก็ได้ เมื่อพิจารณาคำสั่งที่พิพาท... ปรากฏว่ามีการแต่งตั้งผู้ทำหน้าที่จำนวน 3 คน ได้แก่ นายยืนยง ตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง 7) เป็นประธานกรรมการ นายยืนยง หัต เป็นกรรมการ และ เลขานุการ และพันจ่าโท ส้ารวม ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ช่วยเลขานุการ ดังนั้น พันจ่าโทส้ารวมจึงมีฐานะเป็นเพียงผู้ช่วยเลขานุการของคณะกรรมการสอบสวนเท่านั้น การแต่งตั้งข้าราชการไม่ว่าจะให้ทำหน้าที่เป็นเลขานุการหรือผู้ช่วยเลขานุการโดยมิได้ระบุให้เป็นกรรมการสอบสวนด้วย ย่อมทำให้ผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นเลขานุการหรือผู้ช่วยเลขานุการนั้น ไม่มีอำนาจหน้าที่ในอันที่จะทำการสอบสวนได้ แม้หลังจากที่พันจ่าโทส้ารวมย้ายไปดำรงตำแหน่งที่จังหวัดอื่นและได้มีคำสั่งแต่งตั้งนายส้ารองมาเป็น ผู้ช่วยเลขานุการแทนพันจ่าโทส้ารวม ในคำสั่งใหม่ก็มิได้ระบุแต่งตั้งให้นายส้ารองเป็นกรรมการสอบสวนด้วยแต่อย่างใด ฉะนั้น การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งของนายกเทศมนตรี จึงประกอบด้วย กรรมการที่มีอำนาจสอบสวนตามกฎหมายเพียง 2 คนเท่านั้น อันเป็นการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนที่มีจำนวนน้อยกว่า 3 คน ซึ่งไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ 33 ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดฯ ดังกล่าว ทำให้องค์ประกอบของคณะกรรมการสอบสวนไม่ครบตามองค์ประกอบที่กฎหมายกำหนด ซึ่งองค์ประกอบของคณะกรรมการเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้เพื่อเป็นหลักประกันการให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา และมีผลให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไปตามข้อ 63 ของประกาศฉบับเดียวกัน ซึ่งกำหนดว่า “ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ 33 ให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไป ในกรณีเช่นนี้ ให้นายกเทศมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้อง” เมื่อคำสั่งที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นผลมาจากการสอบสวนที่ไม่ชอบ คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ฉะนั้น เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีในอันที่จะได้รับการสอบสวนทางวินัยโดยคณะกรรมการ

สอบสวนที่มีองค์ประกอบถูกต้องตามกฎหมาย และเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติราชการด้านการบริหารงานบุคคลของนายกเทศมนตรีที่จะดำเนินการทางวินัยแก่บุคลากรที่ถูกร้องเรียนกล่าวหาเพื่อให้ได้ข้อยุติในเรื่องที่ถูกร้องเรียน ศาลปกครองสูงสุดจึงเห็นสมควรกำหนดให้เพิกถอนคำสั่งที่พิพาทโดยให้มีผลไปในอนาคต เพื่อให้ให้นายกเทศมนตรีออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเสียใหม่ ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีใหม่ให้เป็นไปตามกระบวนการที่ถูกต้องตามกฎหมายและกฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้อง และออกคำสั่งทางวินัยใหม่ ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้การเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวมีผลตามคำพิพากษาเมื่อครบกำหนด 180 วัน นับแต่วันที่มีคำพิพากษานี้

6. การเปิดเผยคำสั่งลงโทษทางวินัย

บันทึกข้อความคณะกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการ ฝ่ายเลขานุการฯ ที่ นร 0108/257 ลงวันที่ 23 มกราคม 2555 เรื่อง การหารือเกี่ยวกับการเปิดเผยคำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการ ...คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยคณะกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการพิจารณาแล้ว เห็นว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการเป็นข้อมูลข่าวสารที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการ จึงเป็นข้อมูลข่าวสารของราชการที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของกรมฯ และเป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับบุคคลที่อาจมีข้อความหรือเนื้อหาสาระที่มีผลกระทบต่อเกียรติยศ และชื่อเสียงของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น หากกรมฯ จะเปิดเผยคำสั่งลงโทษทางวินัยจึงต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อเกียรติยศและชื่อเสียงของบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากกรณีนี้ผู้ขอข้อมูลข่าวสารมีความประสงค์ที่จะนำข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปใช้ในการตรวจสอบคุณสมบัติของ นาย ก. ว่ามีลักษณะต้องห้ามเป็นผู้จัดการ และกรรมการนิติบุคคลอาคารชุด ตามพระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 35/1 และมาตรา 37/2 หรือไม่เท่านั้น คณะกรรมการฯ มีข้อสังเกตว่า หาก กรมฯ จะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในลักษณะที่เป็นการยืนยันข้อเท็จจริงว่า นาย ก. เคยถูกลงโทษทางวินัยไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือไม่ ก็น่าจะเป็นการให้ข้อมูลข่าวสารที่เพียงพอต่อการนำไปใช้ในการตรวจสอบคุณสมบัติของบุคคลได้ตามวัตถุประสงค์ของการร้องขอแล้ว แต่ทั้งนี้ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารหรือการยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าวกรมฯ สมควรดำเนินการตามนัยมาตรา 20 (2) โดยกำหนดข้อจำกัดหรือเงื่อนไขในการใช้ข้อมูลข่าวสารเฉพาะกรณีดังกล่าวเท่านั้นด้วย

บทที่ 4 เทคนิคในการปฏิบัติงาน

งานสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีหัวข้อสำคัญเกี่ยวกับหลักเกณฑ์วิธีการปฏิบัติงาน ดังนี้

1. กิจกรรมและแผนการปฏิบัติงาน
2. ขั้นตอนการปฏิบัติงาน
3. วิธีการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน
4. จรรยาบรรณ/คุณธรรม/จริยธรรมในการปฏิบัติงาน

กิจกรรมและแผนการปฏิบัติงาน

ในกระบวนการสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีวิธีปฏิบัติและการดำเนินการตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 ซึ่งตามข้อ 21 กำหนดระยะเวลาสอบสวนปกติ 180 วัน และขอขยายได้ตามความจำเป็น โดยมีกระบวนการปฏิบัติงานสอบสวนสรุปได้ ดังนี้

ตาราง 1 กระบวนการปฏิบัติงานสอบสวน

ลำดับที่	กิจกรรมและแผนการปฏิบัติงาน	ระยะเวลาดำเนินการโดยประมาณ
1	ประธานกรรมการลงลายมือชื่อ วันเดือนปีที่รับทราบคำสั่ง	เริ่มต้น
2	ประชุมคณะกรรมการสอบสวน เพื่อวางแนวทางสอบสวนพิจารณาเรื่องที่กล่าวหา กำหนดข้อกล่าวหา (ข้อ 19)	15 วันนับแต่วันรับทราบคำสั่ง
3	- แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ (สว.2) - แจ้งสิทธิของผู้ถูกกล่าวหา โดยถามผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการตามที่กล่าวหาหรือไม่ อย่างไร (ข้อ 25)	15 วันนับแต่วันประชุม กำหนดแนวทางการสอบสวน
4	- รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา (กรณีที่ถูกกล่าวหาไม่รับสารภาพ) - ประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด (ข้อ 25)	45 วันนับแต่แจ้ง สว. 2
5	แจ้งข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบถามความประสงค์ของผู้ถูกกล่าวหาว่าจะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือจะให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน (ข้อ 26)	15 วันนับแต่วันที่ดำเนินการตาม 4

ลำดับ ที่	กิจกรรมและแผนการปฏิบัติงาน	ระยะเวลาดำเนินการ โดยประมาณ
6	สอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกล่าวหา (ข้อ 32)	45 วันนับแต่วันที่ ดำเนินการตาม 5
7	คณะกรรมการสอบสวนประชุมพิจารณาว่ากระทำผิดวินัยหรือไม่ บกพร่องศีลธรรมอันดีหรือไม่ (ข้อ 40)	30 วัน นับแต่วันที่ ดำเนินการตาม 5
8	เสนอรายงานการสอบสวนต่อผู้ออกคำสั่ง (ข้อ 41)	15 วัน นับแต่วันที่ ดำเนินการตาม 5
รวมระยะเวลาการสอบสวนวินัย		180 วัน

ขั้นตอนการปฏิบัติงาน

กระบวนการสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ต้องดำเนินการสอบสวน ตามขั้นตอนและวิธีการตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2551 โดยสรุปขั้นตอนได้ดังนี้

1. กรณีที่จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

กรณีที่จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ดังนี้

- ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ	มาตรา 39 วรรคสาม
- ประมาทฯ	มาตรา 39 วรรคห้า
- จงใจฯ	มาตรา 39 วรรคห้า
- รายงานเท็จ	มาตรา 40 วรรคสอง
- กลั่นแกล้ง	มาตรา 41 วรรคสอง
- ดุหมิ่น	มาตรา 41 วรรคสอง
- เหยียดหยาม	มาตรา 41 วรรคสอง
- กดขี่	มาตรา 41 วรรคสอง
- ช่มเหง	มาตรา 41 วรรคสอง
- ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง	มาตรา 44 วรรคสอง
- ผิดจรรยาบรรณอย่างร้ายแรง	มาตรา 45 วรรคสาม
- กลั่นแกล้งผู้ใต้บังคับบัญชา	มาตรา 47 วรรคสอง

2. องค์ประกอบและคุณสมบัติของคณะกรรมการสอบสวน (ข้อ 11 วรรคหนึ่ง)

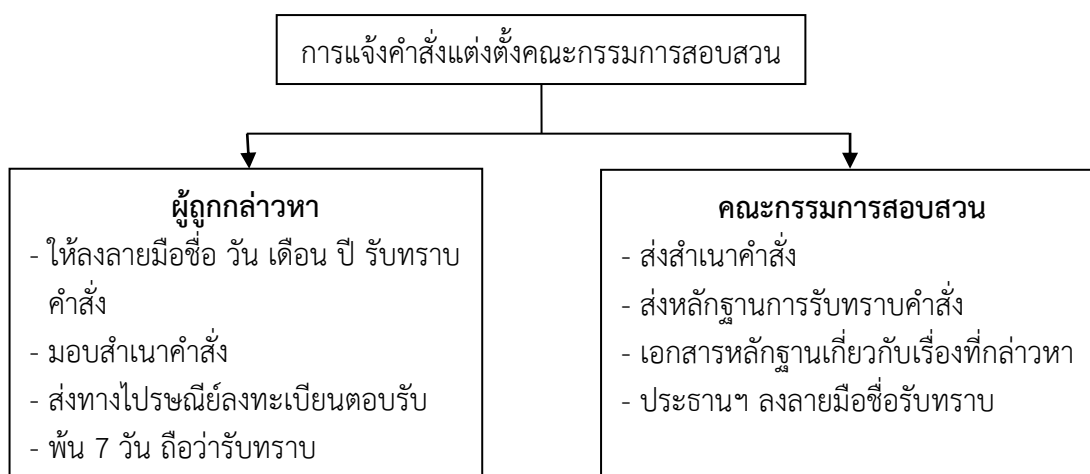
- 1) ประธานกรรมการ
- 2) กรรมการอย่างน้อย 2 คน
- 3) กรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการ
- 4) จะให้มีผู้ช่วยเลขานุการด้วยก็ได้ (กรณีจำเป็น)
(ตัวอย่างตามภาพประกอบ 34 ภาคผนวก ข)

3. การแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (ข้อ 13)

เมื่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแต่งตั้งแล้ว จะต้องดำเนินการ ดังนี้

- 1) แจ้งคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยเร็ว โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน พร้อมมอบสำเนาคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหา 1 ฉบับ
- 2) ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับทราบคำสั่ง หรือไม่อาจแจ้งได้ ให้ดำเนินการดังนี้
 - 2.1) ส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ
 - 2.2) เมื่อล่วงพ้น 7 วัน นับแต่วันที่ส่งสำเนาคำสั่งดังกล่าวแล้ว ให้ถือว่าได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว
- 3) ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้คณะกรรมการสอบสวนทราบและอื่น ๆ ดังนี้
 - 3.1) ส่งหลักฐานการทราบของผู้ถูกกล่าวหา ในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ประธาน
 - 3.2) หลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ประธาน
 - 3.3) ให้ประธานกรรมการลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปี ที่รับทราบไว้เป็นหลักฐาน คือ รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงานการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ดังนี้

ขั้นตอนการปฏิบัติงานการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ภาพประกอบ 4 ผังขั้นตอนการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
(ตัวอย่างตามภาพประกอบ 35 และ 36 ภาคผนวก ข)

4. การคัดค้านกรรมการสอบสวน (ข้อ 16)

ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิคัดค้านคณะกรรมการสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้ง ดังนี้

- 1) เป็นผู้กล่าวหา หรือมีส่วนได้เสียในเรื่องที่สอบสวน
- 2) รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่กระทำการตามเรื่องที่กล่าวหา
- 3) มีสาเหตุโกรธเคืองผู้ถูกกล่าวหา
- 4) เป็นคู่หมั้น คู่สมรส บุพการีหรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใด ๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางการแต่งงานนับได้เพียงสองชั้นของ กล่าวหา หรือผู้ถูกกล่าวหาแล้วแต่กรณี

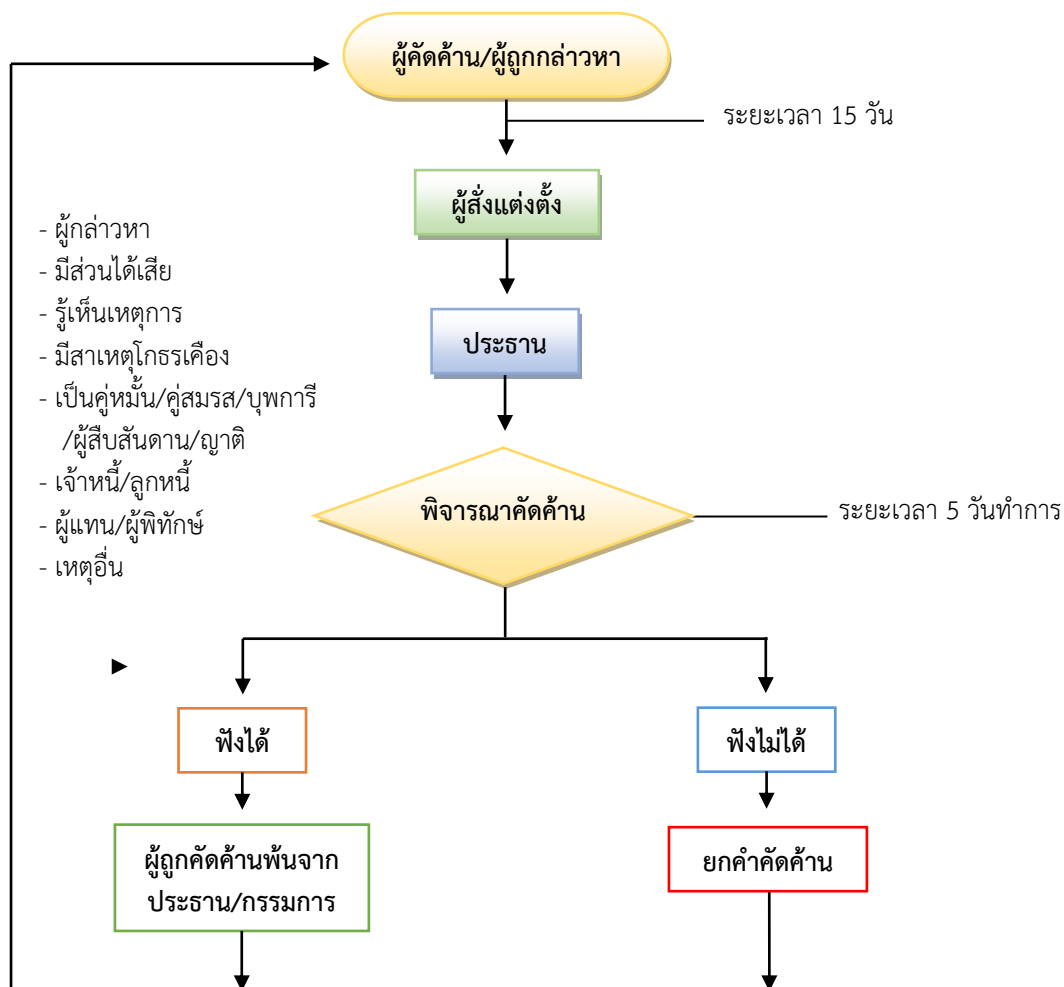
- 5) เป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกหนี้ของผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหาแล้วแต่กรณี
- 6) เป็นหรือเคยเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้พิทักษ์หรือผู้แทนของผู้ถูกกล่าวหา
- 7) มีเหตุอื่นใดที่อาจทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลางหรือเสียความเป็นธรรม

เมื่อผู้ถูกกล่าวหาใช้สิทธิคัดค้านคณะกรรมการสอบสวน จะต้องดำเนินการดังนี้

- 1) ให้ทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้สั่งแต่งตั้งด้วยตัวเองหรือจะส่งทางไปรษณีย์ตอบรับภายใน 15 วัน นับแต่วันรับทราบคำสั่งคณะกรรมการสอบสวน หรือวันทราบเหตุแห่งการคัดค้าน
- 2) ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ส่งสำเนาหนังสือคัดค้านและแจ้งวันที่ได้รับหนังสือคัดค้านดังกล่าว ให้ประธานกรรมการทราบ และรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย
- 3) ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องพิจารณาเสร็จภายใน 5 วันทำการ นับแต่วันที่ได้รับหนังสือคัดค้าน ถ้าไม่เสร็จให้ถือว่าผู้ซึ่งถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวน และให้เลขานุการรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการตามข้อ 18 ต่อไป
- 4) ถ้าดำเนินการภายใน 5 วันทำการ ต้องแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบแล้วส่งเรื่องให้คณะกรรมการสอบสวนรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน
- 5) การสั่งยกคำคัดค้านให้เป็นที่สุด

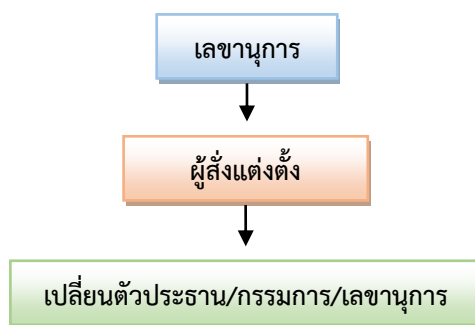
โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน แบ่งเป็น 2 กรณี ดังนี้

กรณีที่ 1 กรณีมีคำสั่งการภายในกำหนด

ภาพประกอบ 5 ผังขั้นตอนการปฏิบัติงานการคัดค้านกรรมการสอบสวน กรณีมีคำสั่งการภายในกำหนด
(ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)

กรณีที่ 2 กรณีไม่มีคำสั่งการ

ภาพประกอบ 6 ผังขั้นตอนการปฏิบัติงานการคัดค้านกรรมการสอบสวน กรณีไม่มีคำสั่งการ
(ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)

5. การวางแผนทางการสอบสวน (ข้อ 19)

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยแล้ว ประธานต้องเรียกประชุมเพื่อพิจารณาเรื่องที่กำลังกล่าวหาว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และวางแผนทางการสอบสวน (ตัวอย่างตามภาพประกอบ 37 ภาคผนวก ข)

6. การบันทึกประจำวัน (ข้อ 20)

คณะกรรมการสอบสวนต้องจัดทำบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนไว้ทุกครั้ง (ตัวอย่างตามภาพประกอบ 38 ภาคผนวก ข)

7. การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา (ข้อ 25)

วิธีการแจ้ง สว.2 (แจ้งรับทราบข้อกล่าวหา) พอสรุปได้ดังนี้

1) บันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว.2 จำนวน 2 ฉบับ ให้ผู้ถูกกล่าวหา 1 ฉบับ เก็บไว้ในสำนวน 1 ฉบับ

2) ให้ถามผู้ถูกกล่าวหาว่า ได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหามาแล้ว ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา หรือไม่มารับทราบข้อกล่าวหา ให้ดำเนินการดังนี้

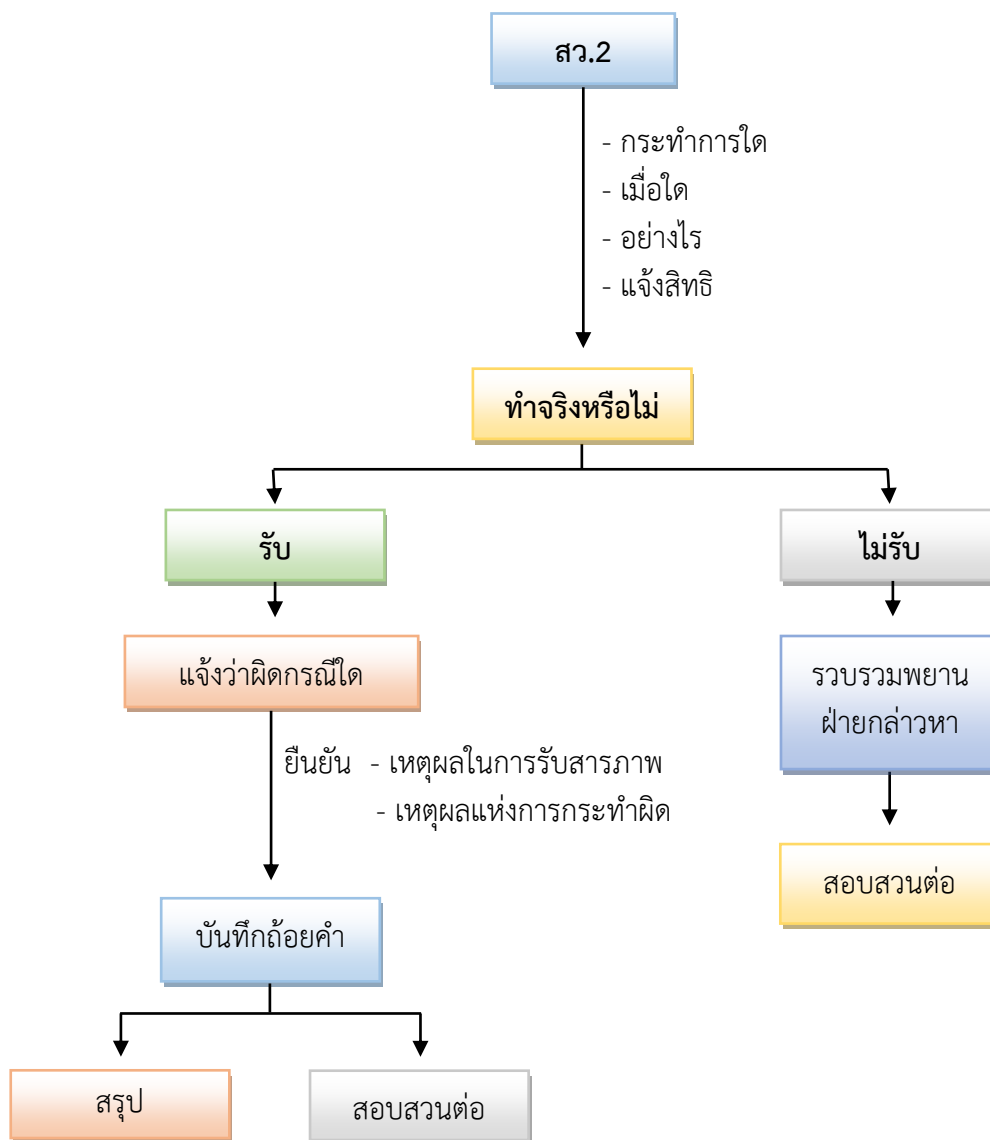
1) ส่ง สว.2 ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ พร้อมทั้งมีหนังสือสอบถามผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่

2) ให้ทำ สว.2 เป็น 3 ฉบับ ส่งให้ผู้ถูกกล่าวหา 2 ฉบับ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาส่งมาให้กรรมการ 1 ฉบับ เก็บไว้ในสำนวนสอบสวน 1 ฉบับ

3) เมื่อดำเนินการตามข้อ 1 และข้อ 2 แล้ว ล่วงพ้น 15 วัน ถือว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาแล้ว ก็ให้ดำเนินการสอบสวนต่อไป

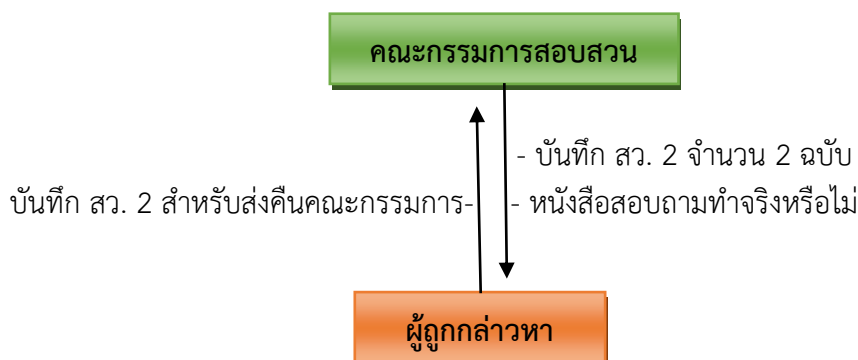
โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน แบ่งเป็น 2 กรณี ดังนี้

กรณีที่ 1 ผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับทราบข้อกล่าวหา

ภาพประกอบ 7 ผังขั้นตอนการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา กรณีผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับทราบข้อกล่าวหา
(ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)
(ตัวอย่างตามภาพประกอบ 39 , 40 และ 41 ภาคผนวก ข)

กรณีที่ 2 การส่งข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์ (ข้อ 25 วรรคหก)

ภาพประกอบ 8 ขั้นตอนการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา กรณีการส่งข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์
(ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)
(ตัวอย่างตามภาพประกอบ 42 ภาคผนวก ข)

8. การสอบปากคำพยานหรือผู้ถูกกล่าวหา (ข้อ 32)

วิธีการสอบปากคำพยานหรือผู้ถูกกล่าวหา ต้องปฏิบัติดังนี้

- (1) สอบทีละคน ห้ามมิให้มีคนอื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่คณะกรรมการอนุญาต
- (2) ใช้ แบบ สว.5 สำหรับสอบปากคำพยาน
- (3) บันทึกถ้อยคำห้ามมิให้ขูดลบหรือบันทึกข้อความทับ ถ้าจะต้องแก้ไขข้อความที่ได้บันทึกไว้แล้ว ให้ใช้วิธีขีดฆ่าหรือตอกเติม และให้กรรมการสอบสวนผู้ร่วมสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนกับผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม
- (4) ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ ให้บันทึกเหตุอันไว้ในบันทึกถ้อยคำ ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ให้นำมาตรา 9 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม (ตัวอย่างตามภาพประกอบ 43 และ 44 ภาคผนวก ข)

9. การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา (ข้อ 26)

วิธีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.3) พอสรุปได้ ดังนี้

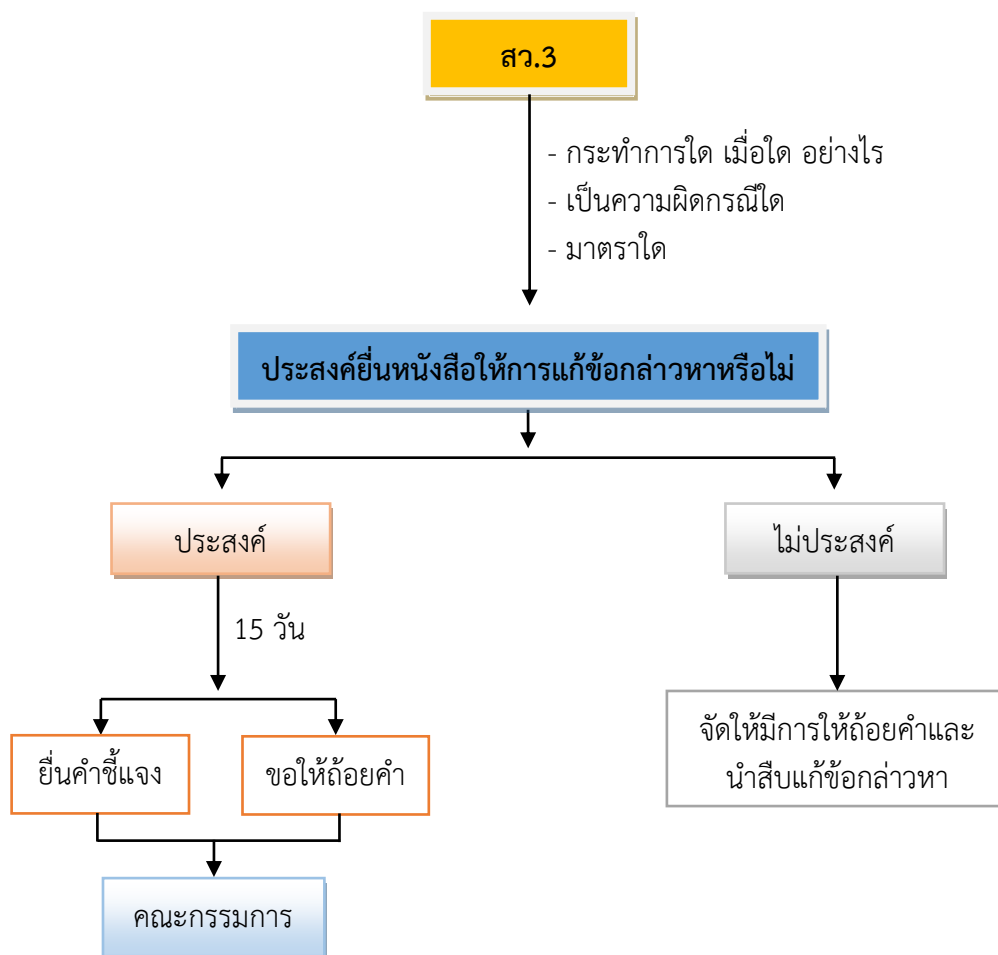
- (1) บันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว.3 จำนวน 2 ฉบับ ให้ผู้ถูกกล่าวหา 1 ฉบับ เก็บไว้ในสำนวน 1 ฉบับ
 - (2) ให้ถามผู้ถูกกล่าวหาว่า จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ หรือด้วยวาจา ถ้ายื่นเป็นหนังสือต้องดำเนินการภายใน 15 วัน นับตั้งแต่ลงลายมือชื่อรับทราบ สว.3 ถ้าด้วยวาจาจะต้องกระทำโดยเร็ว
- ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหามาแล้ว ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบ สว.3 หรือไม่มารับทราบ สว.3 ให้ดำเนินการดังนี้
- (1) ส่ง สว.3 ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ พร้อมมีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงนัดมาให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา

(2) ให้ทำ สว.3 เป็น 3 ฉบับ ส่งให้ผู้ถูกกล่าวหา 2 ฉบับ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาส่งมาให้กรรมการ 1 ฉบับ เก็บไว้ในสำนวนสอบสวน 1 ฉบับ

(3) เมื่อดำเนินการตามข้อ 1 และข้อ 2 แล้ว เมื่อล่วงพ้น 15 วัน ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาแล้ว ถือว่าไม่ประสงค์แก้ข้อกล่าวหา คณะกรรมการจะสอบสวนต่อหรือไม่สอบสวนต่อก็ได้

โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน แบ่งเป็น 2 กรณี ดังนี้

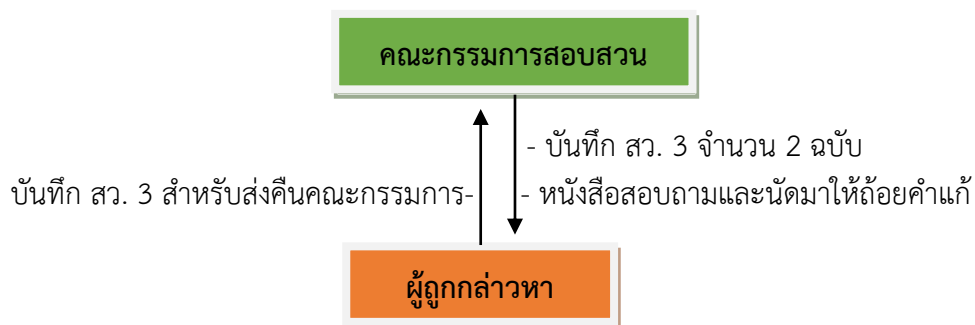
กรณีที่ 1 ผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา

ภาพประกอบ 9 ผังขั้นตอนการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา
กรณี ผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา
(ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)

(ตัวอย่างตามภาพประกอบ 45 และ 46 ภาคผนวก ข)

กรณีที่ 2 การส่งข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์ (ข้อ 26 วรรคห้า)

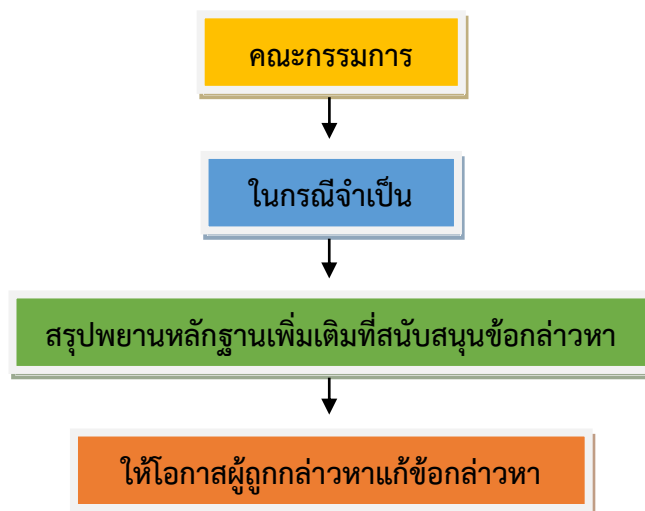

ภาพประกอบ 10 ผังขั้นตอนการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา
กรณี การส่งข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์ (ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)
(ตัวอย่างตามภาพประกอบ 47 ภาคผนวก ข)

10. การรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติม (ข้อ 27)

กรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าจำเป็นต้องรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมก็ให้
ดำเนินการได้ และต้องสรุปพยานหลักฐานดังกล่าวให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะ
ให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้ เฉพาะพยานหลักฐานเพิ่มเติมที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่านั้น

โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน ดังนี้

ภาพประกอบ 11 ผังขั้นตอนการรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติม
(ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)

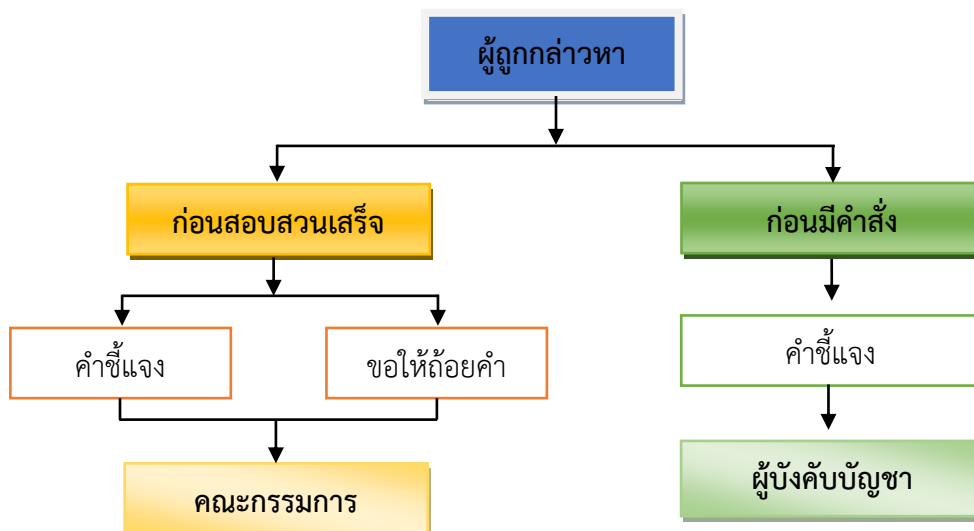
11. การยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติม (ข้อ 28)

ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติมได้ดังนี้

1) ก่อนการสอบสวนแล้วเสร็จ ให้ยื่นคำชี้แจง หรือขอให้ถ้อยคำ หรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวน

2) ก่อนมีคำสั่งทางวินัย ให้ยื่นคำชี้แจงต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน ดังนี้

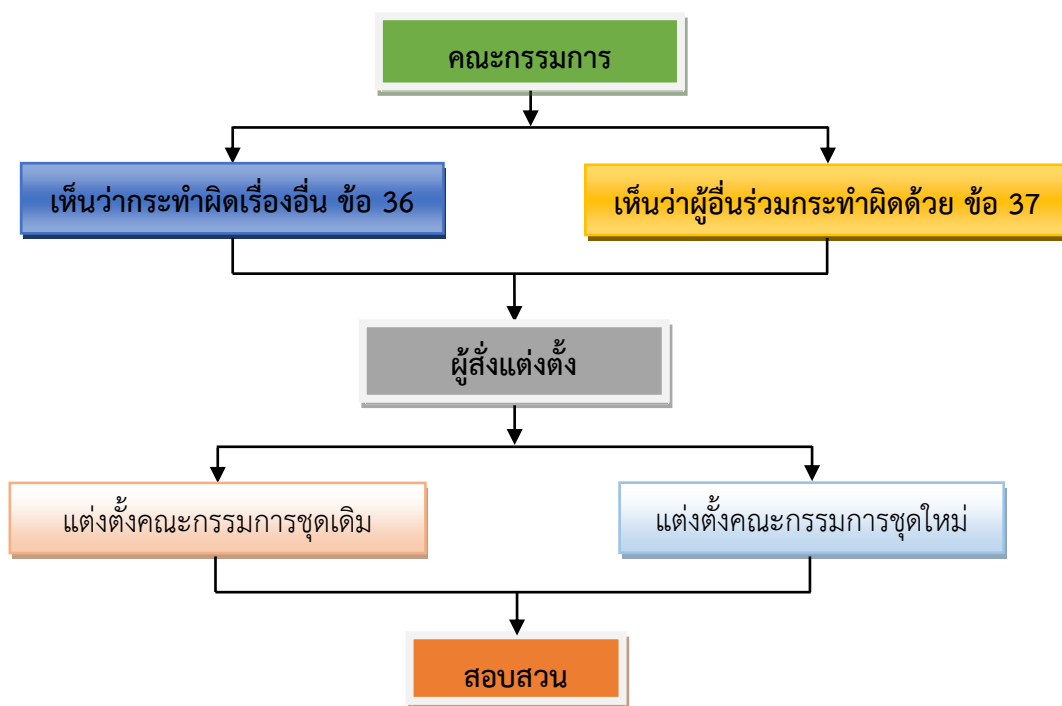
ภาพประกอบ 12 ผังขั้นตอนการยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติม (ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)

12. การพิจารณาเห็นว่ากระทำผิดเรื่องอื่น/ผู้อื่นร่วมกระทำผิดด้วย (ข้อ 36 และ ข้อ 37)

กรณีตามข้อ 36 ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย พบมูลกรณีเพิ่มเติมที่จะต้องดำเนินการทางวินัย นอกจากที่ระบุในคำสั่งแต่งตั้ง ให้ประธานคณะกรรมการรับรายงานให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการทราบทันที ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งเห็นด้วยจะแต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ หรือชุดเดิมทำการสอบสวนก็ได้ และ

กรณีตามข้อ 37 ในกรณีการสอบสวนพาดพิงไปถึงข้าราชการพลเรือนผู้อื่น ที่ไม่มีในคำสั่งสอบสวนวินัย เมื่อวินิจฉัยแล้วว่ามีส่วนร่วม ก็ให้ประธานรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งเห็นด้วยจะแต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ หรือชุดเดิมทำการสอบสวนก็ได้

โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน ดังนี้

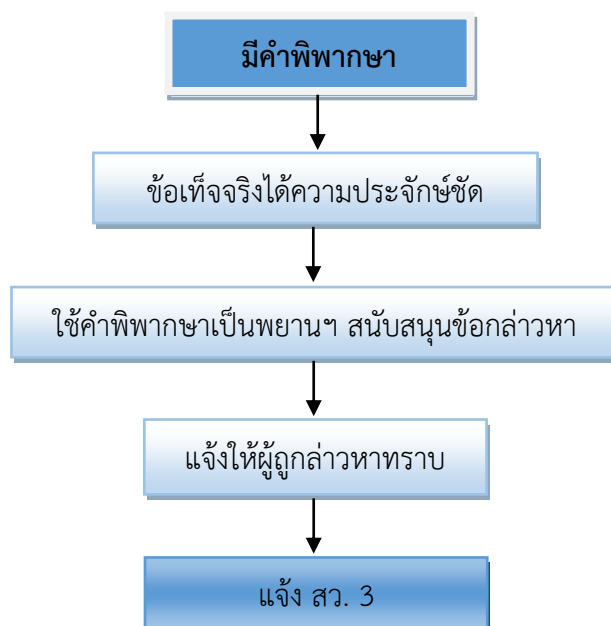

ภาพประกอบ 13 ผังขั้นตอนการพิจารณาเห็นว่ากระทำผิดเรื่องอื่น/ผู้อื่นร่วมกระทำผิดด้วย
(ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)

13. กรณีมีคำพิพากษาถึงที่สุดเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา (ข้อ 38)

เมื่อมีคำพิพากษาถึงที่สุด คณะกรรมการสอบสวนจะเอาคำพิพากษานั้นเป็นพยานหลักฐานโดยไม่ต้องสอบก็ได้ แต่ต้องมีการดำเนินการตาม 26 คือ สรุปรูปข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา สว.3

โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน ดังนี้

ภาพประกอบ 14 ผังขั้นตอนดำเนินการกรณีมีคำพิพากษาถึงที่สุดเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา
(ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)

14. คณะกรรมการประชุมพิจารณาลงมติ/การจัดทำรายงานการสอบสวน (ข้อ 40 และข้อ 41)

หลักเกณฑ์การประชุมเพื่อลงมติในแต่ละกรณีมี ดังนี้

1) ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด หรือผิดจรรยาบรรณที่เป็นความผิดวินัยกรณีใด ข้อใด และควรได้รับโทษสถานใด

2) ผู้ถูกกล่าวหาไม่เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีหรือไม่ อย่างไร

3) กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษปลดออกหรือไล่ออก การเสียหายแก่ราชการตามมาตรา 57 (9) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 หรือไม่ อย่างไร

ให้คณะกรรมการสอบสวนจัดทำรายงานการสอบสวนเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ ตามแบบ สว.6 โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

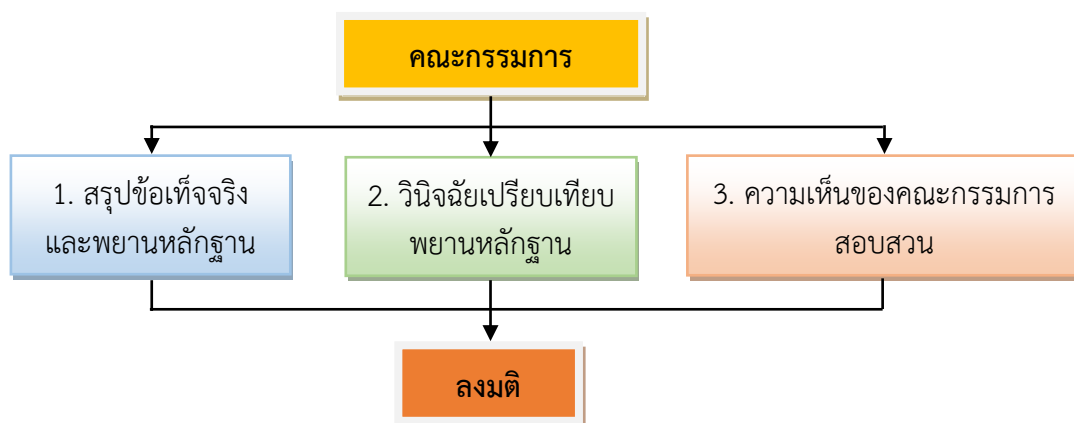
1) สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานว่ามีอย่างใดบ้าง ในกรณีที่ไม่ได้สอบสวน พยาน ตามข้อ 33 และข้อ 34 ให้รายงานเหตุที่ไม่ได้สอบสวนนั้นให้ปรากฏไว้ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถ้อยคำ รับสารภาพ ให้บันทึกเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี) ไว้ด้วย

2) วินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหากับพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหา

3) ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ อย่างไร ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด หรือผิดจรรยาบรรณที่เป็นความผิดวินัยกรณี ใด ข้อใด และควรได้รับโทษสถานใด หรือไม่เลื่อนใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมี พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีหรือไม่ อย่างไร หรือมีเหตุอันควร สงสัย อย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟัง ลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการตามมาตรา 57 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 หรือไม่ อย่างไร

เมื่อดำเนินการเสนอรายงานการสอบสวนแล้ว ถือว่าการสอบสวนแล้วเสร็จ

โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน ดังนี้

ภาพประกอบ 15 ผังขั้นตอนคณะกรรมการประชุมพิจารณาลงมติ

(ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)

(ตัวอย่างตามภาพประกอบ 48 ภาคผนวก ข)

15. การพิจารณาสั่งการของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (ข้อ 42)

แนวทางของผู้สั่งแต่งตั้งจะต้องพิจารณาดำเนินการเมื่อคณะกรรมการสอบสวนเสนอ ส่วนงานการสอบสวน โดยให้ตรวจสอบความถูกต้องและดำเนินการดังนี้

1) กรณีปรากฏว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ 11 ให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไป

ข้อแก้ไข ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้อง

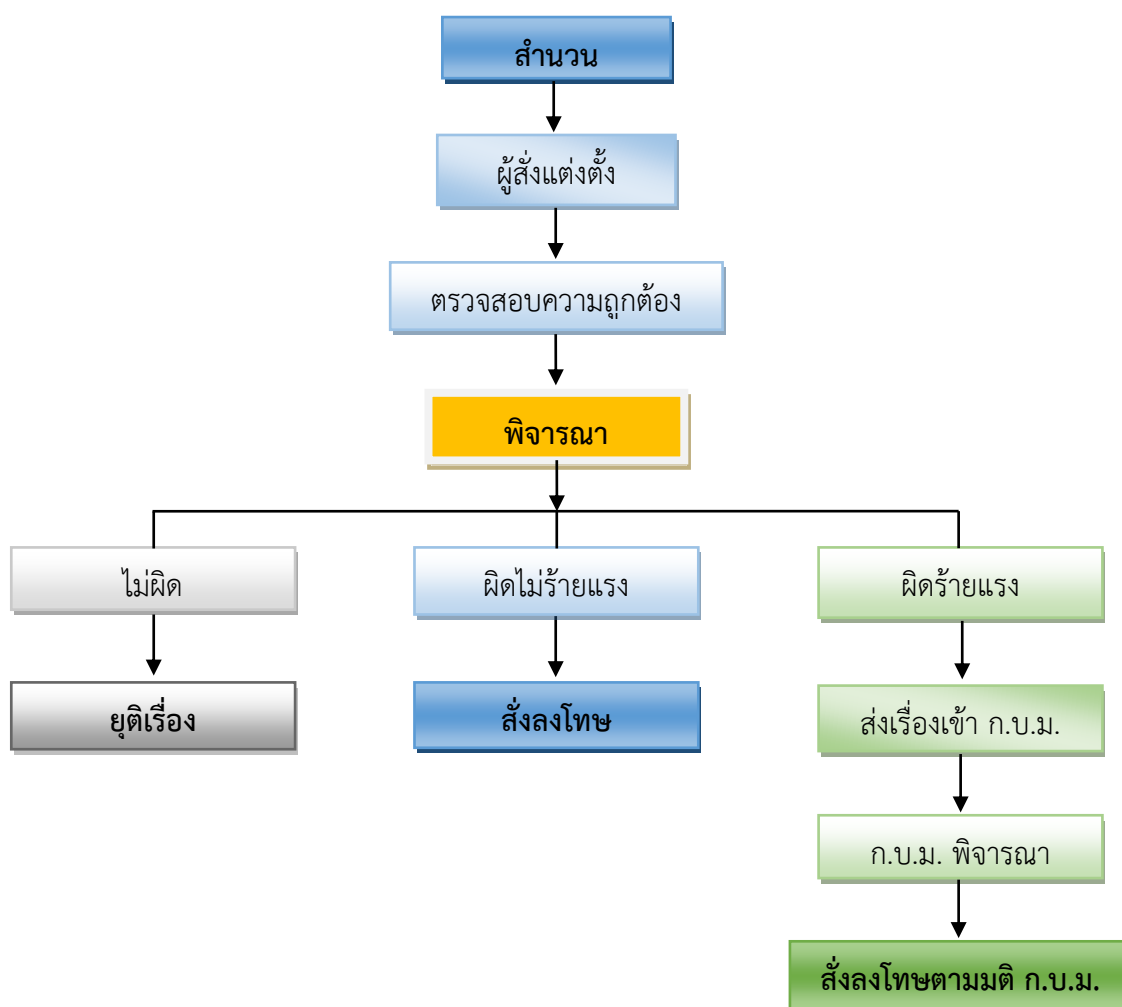
2) ในกรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้อง ให้การสอบสวนตอนนั้น เสียไปเฉพาะในกรณีดังต่อไปนี้

2.1 การประชุมหรือการสอบปากคำของคณะกรรมการสอบสวนมีกรรมการสอบสวน มาประชุมหรือสอบปากคำไม่ครบตามที่กำหนดไว้ในข้อ 22 วรรคหนึ่ง หรือข้อ 29

2.2 การสอบปากคำบุคคลดำเนินการไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในข้อ 20 วรรคสาม ข้อ 29 ข้อ 31 ข้อ 32 วรรคหนึ่ง หรือข้อ 35

ข้อแก้ไข ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวนการ

โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน ดังนี้

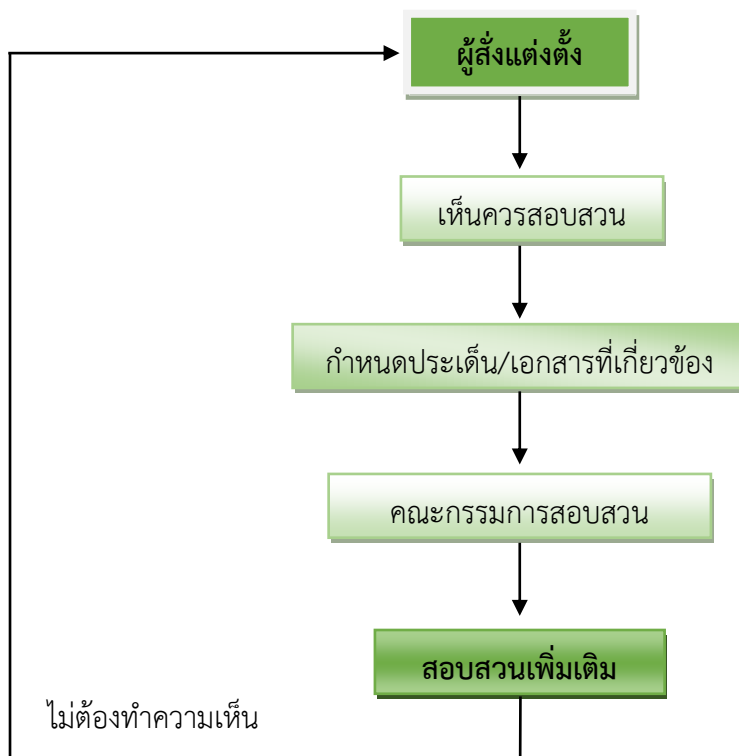

ภาพประกอบ 16 ผังขั้นตอนการพิจารณาสั่งการของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
(ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)

16. การสอบสวนเพิ่มเติม (ข้อ 43)

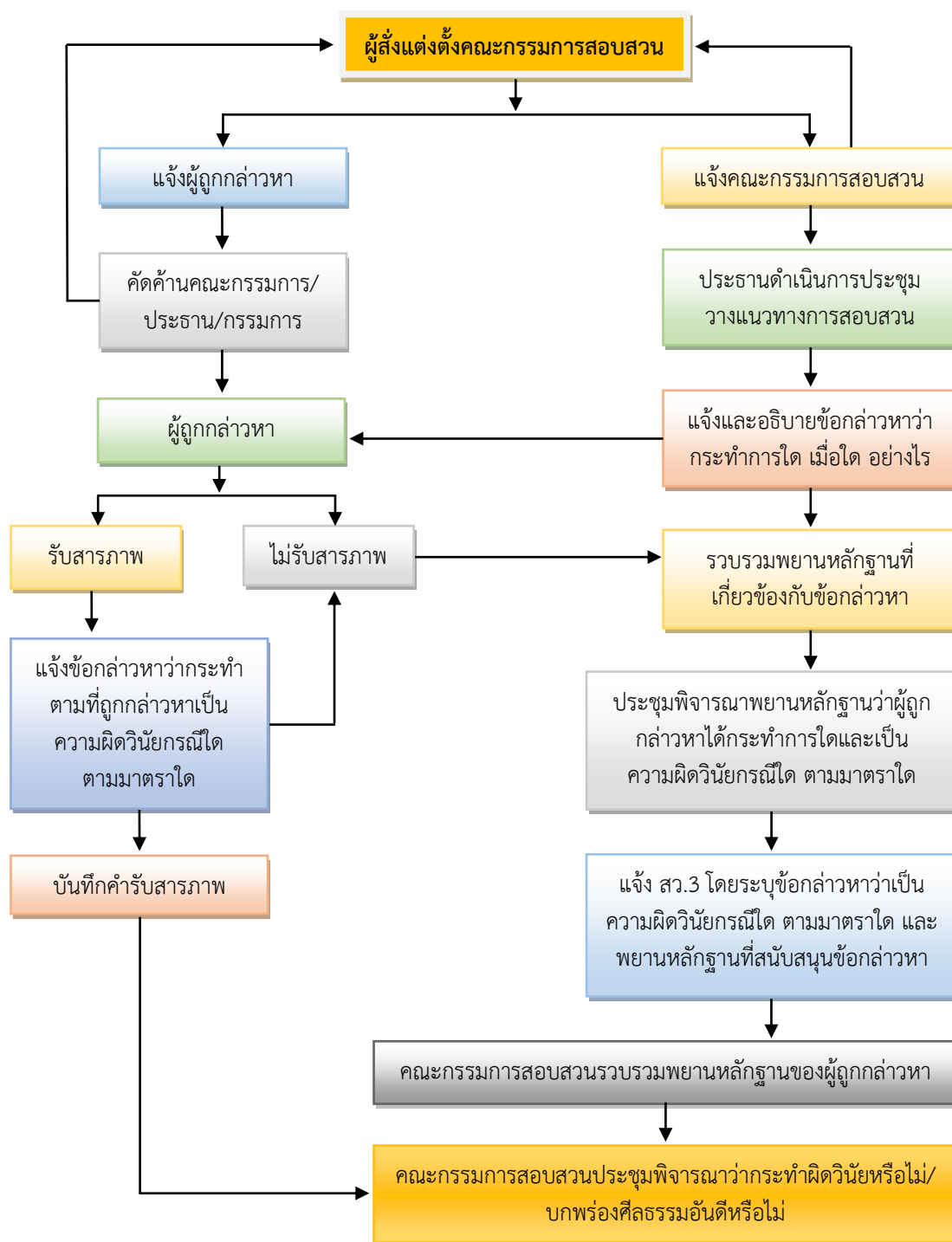
ผู้มีอำนาจพิจารณาสำนวนการสอบสวนสามารถสั่งให้สอบเพิ่มเติมได้ โดยจะให้ คณะกรรมการชุดเดิม หรือคณะกรรมการชุดใหม่ ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ คณะกรรมการจะต้อง ดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จโดยเร็ว พร้อมทำความเข้าใจให้ผู้สั่งสอบสวนเพิ่มเติม

โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน ดังนี้

ภาพประกอบ 17 ผังขั้นตอนการสอบสวนเพิ่มเติม
(ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)

17. สรุปกระบวนการสอบสวนพิจารณา

ภาพประกอบ 18 ผังสรุปกระบวนการสอบสวนพิจารณา
(ที่มา : สำนักงาน ก.พ. : 2553)

วิธีการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน

วิธีการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม นั้น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการตรวจสอบสำนวนรายงานการสอบสวนไว้ ตามบันทึกข้อความกลุ่มงานนิติการและวินัย (กลุ่มงานนิติการ) กองการเจ้าหน้าที่ ที่ ศธ 0530.1(6.3)/1026 ลงวันที่ 24 มีนาคม 2549 เรื่อง แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งรายงานการสอบสวน โดยข้อกำหนดไว้ว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำรายงานการสอบสวน สว. 6 แล้ว ให้เสนอรายงานการสอบสวนต่ออธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามผู้สั่งแต่งตั้ง โดยเสนอผ่านให้แก่กองการเจ้าหน้าที่ เพื่อมอบให้กลุ่มงานนิติการดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของสำนวนการสอบสวนก่อนเสนออธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามผู้สั่งแต่งตั้ง ดังนั้น คณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำรายงานการสอบสวนเรียบร้อยแล้ว ผู้ปฏิบัติงานกรรมการและเลขานุการทำหน้าที่เสนอสำนวนการสอบสวนไปยังกองการเจ้าหน้าที่ เพื่อมอบให้กลุ่มงานนิติการดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของสำนวนการสอบสวนก่อนเสนออธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามผู้สั่งแต่งตั้ง ตามลำดับ อันเป็นตรวจสอบความถูกต้องของงานสอบสวนอย่างมีประสิทธิภาพ โปร่งใส และเป็นธรรม

จรรยาบรรณ/คุณธรรม/จริยธรรมในการปฏิบัติงาน

ข้าราชการและพนักงานสายสนับสนุนในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ต้องมีจรรยาบรรณตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยจรรยาบรรณบุคลากรสายสนับสนุนมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2554 ดังนี้

1. มีจรรยาบรรณต่อตนเอง ดังนี้

1.1 พึงเป็นผู้มีศีลธรรมอันดีและประพฤติตนให้เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ ที่ปฏิบัติ

1.2 พึงใช้วิชาชีพในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและไม่แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบในกรณีที่วิชาชีพใดมีจรรยาบรรณวิชาชีพที่กำหนดไว้ก็พึงปฏิบัติตามจรรยาบรรณ วิชาชีพนั้นด้วย

1.3 พึงมีทัศนคติที่ดีและพัฒนาตนเองให้มีคุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและทักษะในการทำงาน เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ยิ่งขึ้น

2. มีจรรยาบรรณต่อการปฏิบัติงานและหน่วยงาน ดังนี้

2.1 พึงปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต เสมอภาค และปราศจากอคติ

2.2 พึงปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มกำลังความสามารถ รอบคอบ รวดเร็ว ขยัน หมั่นเพียรถูกต้อง สมเหตุสมผล โดยคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการและประชาชนเป็นสำคัญ

2.3 พึงประพฤติตนเป็นผู้ตรงต่อเวลา และใช้เวลาราชการปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นประโยชน์ต่อทางราชการอย่างเต็มที่

2.4 พึงดูแลรักษาและใช้ทรัพย์สินของทางราชการและมหาวิทยาลัยอย่างประหยัดคุ้มค่า โดยระมัดระวังมิให้เสียหายหรือสิ้นเปลืองเสียวิญญูชนจะพึงปฏิบัติต่อทรัพย์สินของตนเอง

3. มีจรรยาบรรณต่อผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาและผู้ร่วมงาน ดังนี้

3.1 พึงมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน การให้ความร่วมมือช่วยเหลือกลุ่ม งานของตนและส่วนรวม ทั้งในด้านการให้ความคิดเห็น การช่วยทำงานและแก้ปัญหาาร่วมกัน รวมทั้งการเสนอแนะในสิ่งที่เห็นว่าจะมีประโยชน์ต่อการพัฒนางานในหน้าที่รับผิดชอบด้วย

3.2 พึงช่วยเหลือเกื้อกูลกันในทางที่ชอบ รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิด ความสามัคคีร่วมแรงร่วมใจในบรรดาผู้ร่วมในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์ส่วนรวม

3.3 ผู้ใต้บังคับบัญชาพึงปฏิบัติต่อผู้บังคับบัญชา ผู้ร่วมงาน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องด้วยความสุภาพ มีน้ำใจไมตรีเอื้ออาทร และมนุษยสัมพันธ์อันดี

3.4 พึงมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน การให้ความร่วมมือช่วยเหลือเกื้อกูล งานของตนและส่วนรวม ทั้งในด้านการให้ความคิดเห็น การช่วยทำงานและแก้ปัญหาาร่วมกัน รวมทั้งการเสนอแนะในสิ่งที่เห็นว่าจะมีประโยชน์ต่อการพัฒนางานในความรับผิดชอบด้วย

3.5 พึงช่วยเหลือเกื้อกูลกันในทางที่ชอบ รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิด ความสามัคคีร่วมแรงร่วมใจในบรรดาผู้ร่วมงานในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์ส่วนรวม

3.6 พึงละเว้นจากการนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง

4. จรรยาบรรณต่อนักเรียน นิสิต และผู้รับบริการ ดังนี้

4.1 พึงใช้ภาษา ถ้อยคำสำนวนที่ชัดเจน สุภาพ เหมาะสม และเข้าใจง่ายในการ สื่อความหมายต่อนักเรียน นิสิต และผู้รับบริการ ที่มาติดต่อราชการ

4.2 พึงละเว้นการใช้อำนาจหน้าที่ในการแสวงหาประโยชน์มิชอบจากนักเรียน นิสิต และผู้รับบริการ

4.3 พึงให้ข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยต่อนักเรียน นิสิต และผู้รับบริการด้วยความ เต็มใจ และรวดเร็วทันเวลา

4.4 พึงให้การบริการนักเรียน นิสิต และผู้รับบริการ ด้วยจิตสำนึกในการ ให้บริการที่ดี มีความเสมอภาค รวดเร็ว ประหยัด ถูกต้อง และปราศจากอคติ

4.5 พึงละเว้นการแนะนำนักเรียน นิสิต และผู้รับบริการ ให้ดำเนินการใด ๆ อันเป็นการหลีกเลี่ยงต่อกฎหมายและระเบียบของทางราชการที่เกี่ยวข้อง

5. บุคลากรต้องมีจรรยาบรรณต่อประชาชนและสังคม

5.1 พึงให้การบริการผู้มาติดต่องานอย่างเต็มกำลังความสามารถ ด้วยความ เสมอภาค โปร่งใสและเป็นธรรม

5.2 พึงปฏิบัติต่อผู้มาใช้บริการด้วยความเอื้อเฟื้อ มีน้ำใจ ใช้กิริยาวาจาสุภาพ อ่อนโยน และปฏิบัติตนให้เป็นที่เชื่อถือของบุคคลทั่วไป

5.3 พึงละเว้นการรับทราบทรัพย์สินในมูลค่าเกินปกติวิสัย และการแสวงหา ประโยชน์มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ทั้งทางตรงและทางอ้อม ในกรณีทรัพย์สินมีมูลค่าเกินปกติวิสัยให้รายงานผู้บังคับบัญชาทราบโดยเร็ว

6. บุคลากรต้องมีจรรยาบรรณต่อวิชาชีพ

6.1 พึงปฏิบัติตามจรรยาบรรณขององค์กรวิชาชีพที่ตนเป็นสมาชิกหรือสังกัดอยู่

6.2 พึงปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพอื่นตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด

บทที่ 5

ปัญหา อุปสรรคและแนวทางในการแก้ไข และพัฒนางาน

ในการสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เป็นงานที่ต้องตรวจสอบ สืบสวน สอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ศึกษาวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่ได้มา เพื่อชี้แจงน้ำหนักกว่ามีการกระทำผิดวินัยตามข้อกล่าวหาหรือไม่ ประการใด โดยใช้วิธีพิจารณาด้วยความละเอียดรอบคอบ ความรู้ ความชำนาญทางด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องหลายฉบับ เพื่อให้การสอบสวนมีความถูกต้อง มีความโปร่งใส เป็นธรรม และชอบด้วยกฎหมาย โดยมีหัวข้อสำคัญที่เกี่ยวข้องกับปัญหา อุปสรรคและแนวทางในการแก้ไข และพัฒนางาน ดังนี้

1. ปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงาน
2. แนวทางแก้ไขและพัฒนา
3. ข้อเสนอแนะ

ปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงาน

การสอบสวนวินัยข้าราชการและพนักงานในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายใน 180 วัน นับแต่วันที่ประธานรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ตามข้อ 21 ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 ส่วนมากไม่สามารถดำเนินการให้แล้วเสร็จตามระยะเวลาที่กำหนดได้ โดยมีปัญหาอุปสรรค ดังนี้

1. คณะกรรมการสอบสวนแต่ละท่านมีงานประจำและภารกิจที่จะต้องทำในระหว่างการสอบสวนจำนวนมาก อาทิเช่น ทำหน้าที่บริหาร ทำหน้าที่สอน การกำหนดนัดประชุมสอบสวนในแต่ละนัดอาจต้องใช้ระยะเวลาเพื่อให้การประชุมครบองค์ประชุม ซึ่งเป็นปัญหาอุปสรรคที่อาจทำให้การสอบสวนเกิดความล่าช้าและขาดความต่อเนื่องในการดำเนินการสอบสวน

2. คณะกรรมการสอบสวนแต่ละท่านมีงานประจำและภารกิจที่จะต้องทำในระหว่างการสอบสวนเกี่ยวกับการทำหน้าที่บริหารและทำหน้าที่สอน การประชุมสอบสวนในแต่ละนัดอาจต้องใช้ช่วงระยะเวลาอันสั้นเพื่อให้การประชุมครบองค์ประชุม เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนแต่ละท่านต้องรีบกลับไปทำหน้าที่บริหารหรือจัดเตรียมภาระงานสอน ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาอุปสรรคที่อาจทำให้การสอบสวนเกิดความล่าช้าและขาดความต่อเนื่องในการดำเนินการสอบสวนพยาน

3. เรื่องที่กล่าวหาตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีการกล่าวหาการกระทำที่เป็นความผิดวินัยของผู้ถูกกล่าวหามีลักษณะเป็นการก่อเหตุหลายครั้งต่างกัน ข้อเท็จจริงและเอกสารหลักฐานจำนวนมาก ทำให้การรวบรวมพยานหลักฐานจากหน่วยงานต่าง ๆ หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สอบสวนไม่ว่าจะจะเป็นพยานบุคคล พยานเอกสารบางหน่วยงานก็ไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควร คณะกรรมการสอบสวนต้องขยายระยะเวลาการสอบสวนต่อนายกสภามหาวิทยาลัย

แนวทางแก้ไขและพัฒนา

หน่วยงานหรือผู้บังคับบัญชาควรพิจารณากำหนดแนวทางการสอบสวนภายใน 180 วัน ตามข้อ 21 ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 โดยกำหนดขอบเขตระยะเวลาการดำเนินการสอบสวน เพื่อเป็นแนวทางให้คณะกรรมการสอบสวนใช้เป็นแนวทางกำหนดการสอบสวนให้แล้วเสร็จตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ ดังนี้

1. การวางแผนแนวทางการสอบสวนให้ชัดเจน คือ

1. เมื่อประธานคณะกรรมการสอบสวนลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้เรียกประชุมเพื่อวางแผนแนวทางการสอบสวน พิจารณาเรื่องที่กล่าวหา พยานหลักฐาน กำหนดข้อกล่าวหา (ข้อ 19) ภายใน 15 วัน นับแต่วันที่รับทราบคำสั่ง

2. การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา แบบ สว.2 (ข้อ 25) ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ประชุมกำหนดแนวทางการสอบสวน

3. การรวบรวมพยานหลักฐานฝ่ายกล่าวหา (ข้อ 25) กรณีผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการรวบรวมพยานฝ่ายกล่าวหาว่า มีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใดตามมาตราใด โดยให้ดำเนินการภายใน 45 วัน นับแต่วันที่แจ้งข้อกล่าวหา แบบ สว.2

4. การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา แบบ สว. 3 (ข้อ 26) ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ภายใน 15 วัน นับแต่การรวบรวมพยานฝ่ายกล่าวหายุติ

5. การรวบรวมพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา (ข้อ 32) ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการรวบรวมพยานฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา ภายใน 45 วัน นับแต่วันที่แจ้งข้อกล่าวหา แบบ สว. 3

6. การประชุมพิจารณาลงมติ (ข้อ 40) ให้คณะกรรมการสอบสวนประชุมพิจารณา ลงมติ ภายใน 30 วัน นับแต่รวบรวมพยานฝ่ายผู้ถูกกล่าวหายุติ

7. เสนอรายงานการสอบสวนต่อผู้ออกคำสั่ง (ข้อ 41) ให้คณะกรรมการสอบสวนเสนอรายงานการสอบสวน ภายใน 15 วัน นับแต่ลงมติ

ทั้งนี้ การมอบหมายงานหรือภารกิจให้กับเจ้าหน้าที่ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการ หรือกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ ในการตรวจพิจารณาเรื่องที่กล่าวหาและเสนอรายงานข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่อคณะกรรมการสอบสวนก่อนกำหนดนัดประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการสอบสวน กำหนดระยะเวลาการสอบสวน กำหนดการแจ้งข้อกล่าวหา กำหนดการรวบรวมพยานหลักฐาน กำหนดวันประชุมพิจารณาพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา กำหนดวันแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา กำหนดวันประชุมพิจารณา ลงมติ อันจะทำให้การประชุมพิจารณาสอบสวนในแต่ละนัดมีความถูกต้องและมีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง

2. แจ้งข้อกล่าวหา เมื่อคณะกรรมการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหา (สว.2) และผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ ให้คณะกรรมการสอบสวนนัดประชุมรวบรวมพยานหลักฐานฝ่ายกล่าวหาโดยให้นัดต่อเนื่องติดต่อกันไป โดยกำหนดให้แล้วเสร็จภายใน 60 วัน นับแต่วันสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหา

3. การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (สว.3) และผู้ถูกกล่าวหายื่นหนังสือชี้แจงและประสงค้นำสืบพยานหลักฐาน ให้คณะกรรมการสอบสวนนัดประชุมรวบรวมพยานหลักฐานฝ่ายกล่าวหาโดยให้นัดต่อเนื่องติดต่อกันไป โดยกำหนดให้แล้วเสร็จภายใน 60 วัน นับแต่วันสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยานฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา

4. การประชุมพิจารณาลงมติ ให้คณะกรรมการสอบสวนนัดประชุมต่อเนื่องติดต่อกันไป โดยกำหนดให้แล้วเสร็จภายใน 30 วัน นับแต่วันรวบรวมพยานหลักฐานของฝ่ายผู้ถูกกล่าวหาแล้วเสร็จ

5. มหาวิทยาลัยมหาสารคามควรกำหนดรูปแบบหรือระเบียบแบบแผนในการคุ้มครองพยานเพื่อให้พยานมีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นพยานในการสอบสวน

ข้อเสนอแนะ

1. การดำเนินการสอบสวนวินัยต้องพิจารณาตามความเหมาะสมและเป็นธรรม เนื่องจากการสอบสวนวินัยข้าราชการหรือพนักงานเป็นกระบวนการยุติธรรมในระดับหนึ่ง ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 ข้อ 21 ได้กำหนดระยะเวลาการสอบสวนวินัยไว้ ถ้าการดำเนินการรวดเร็วเกินไปหรือช้าเกินไปอาจเกิดความไม่เป็นธรรมกับผู้กล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหา ดังนั้น ควรดำเนินการสอบสวนให้เหมาะสมกับระยะเวลาดำเนินการ

2. ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นกรรมการสอบสวนควรมีทัศนคติที่จะทำให้ถูกต้องเป็นธรรมมีมโนธรรม คือ มีสติรู้สำนึก ไม่มีอคติ ไม่มีอุปทาน มุ่งที่จะแสวงหาความจริงและความยุติธรรม พิจารณาในทางที่จะฟังว่าทำผิดและในทางที่จะฟังว่าไม่ได้ทำผิดอย่างละเอียดรอบคอบ

3. หน่วยงานควรกำหนดรูปแบบหรือระเบียบแบบแผนในการคุ้มครองพยานเพื่อให้พยานมีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นพยานในการสอบสวน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กองการเจ้าหน้าที่. **คู่มือพนักงานมหาวิทยาลัยมหาสารคาม**. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2563.
- ขวัญเงิน แจ่มจำรัส. **เอกสารวิชาการผลงานที่เป็นผลการดำเนินงานที่ผ่านมา เรื่อง การดำเนินงาน สอบสวนวินัยข้าราชการพลเรือนในฐานะกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ**. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, 2555.
- โชคดี หนูชัยแก้ว. **ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการพลเรือน : ศึกษากรณี คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ขึ้นสู่ความผิดวินัย**. กรุงเทพมหานคร : คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2559
- ปวีณา รินไธสง. **คู่มือปฏิบัติงานการลาไปศึกษา ฝึกอบรม ดูงานหรือปฏิบัติการวิจัยของพนักงานมหาวิทยาลัยมหาสารคาม**. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2560.
- มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. **ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยจรรยาบรรณบุคลากรสายสนับสนุนมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2554**. ลงวันที่ 12 พฤษภาคม 2554
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. (2553) **คู่มือการดำเนินการทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551**. กรุงเทพมหานคร : กลุ่มโรงพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการ สำนักงาน ก.พ..
- อภิสิทธิ์ คุณวรปัญญา. **การพัฒนางานประจำสู่งานวิจัย Routine to Research (R2R) เทคนิคและวิธีการจัดทำคู่มือปฏิบัติงาน**. กรุงเทพมหานคร : คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2565.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537

หน้า ๑	001
เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๕ ก	ราชกิจจานุเบกษา
	๘ ธันวาคม ๒๕๓๗

พระราชบัญญัติ
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. ๒๕๓๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๗
เป็นปีที่ ๔๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรจัดตั้งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. ๒๕๓๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ..

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม

“วิทยาเขต” หมายความว่า เขตการศึกษาของมหาวิทยาลัยที่มีคณะ สถาบัน สำนัก วิทยาลัย ศูนย์ หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ตั้งแต่สองส่วนราชการ ขึ้นไปตั้งอยู่ในเขคนั้น ตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด

“สภาคณาจารย์” หมายความว่า สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๔ ก	หน้า ๒ ราชกิจจานุเบกษา	002
๙ ธันวาคม ๒๕๓๗		
<p>มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ประกาศนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้</p>		
<p>หมวด ๑ บททั่วไป</p>		
<p>มาตรา ๕ ให้จัดตั้งมหาวิทยาลัยขึ้นมหาวิทยาลัยหนึ่งเรียกว่า “มหาวิทยาลัยมหาสารคาม” เป็นสถานศึกษาและวิจัย มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษ ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน การวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคมและทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ให้มหาวิทยาลัยเป็นนิติบุคคล มีฐานะเป็นกรมในทบวงมหาวิทยาลัย</p>		
<p>มาตรา ๖ มหาวิทยาลัยอาจแบ่งส่วนราชการ ดังนี้</p>		
<p>(๑) สำนักงานอธิการบดี (๒) สำนักงนวิทยาเขต (๓) บัณฑิตวิทยาลัย (๔) คณะ (๕) สถาบัน (๖) สำนัก</p>		
<p>มหาวิทยาลัยอาจให้มีวิทยาลัย ศูนย์ และหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ในมาตรา ๕ เป็นส่วนราชการในมหาวิทยาลัยอีกได้</p>		
<p>สำนักงานอธิการบดี อาจแบ่งส่วนราชการเป็นกอง หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่ากอง</p>		
<p>คณะและวิทยาลัย อาจแบ่งส่วนราชการเป็นสำนักงานเลขานุการ ภาควิชา กอง หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาหรือกอง</p>		
<p>บัณฑิตวิทยาลัย สถาบัน สำนัก ศูนย์ และหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ อาจแบ่งส่วนราชการเป็นสำนักงานเลขานุการ กอง หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่ากอง</p>		
<p>สำนักงานเลขานุการ กอง และหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่ากอง อาจแบ่งส่วนราชการเป็นแผนก หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าแผนก</p>		

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

	หน้า ๓	003
เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๔ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๘ ธันวาคม ๒๕๓๗

มาตรา ๗ การจัดตั้ง การรวม และการยุบเลิกสำนักงานวิชาเขต บัณฑิตวิทยาลัย คณะ สถาบัน สำนัก วิทยาลัย และศูนย์ หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

การแบ่งส่วนราชการเป็นภาควิชา หน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา สำนักงานเลขานุการ กอง และแผนก หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่ากองหรือแผนก ให้ทำเป็นประกาศทบวงมหาวิทยาลัย

มาตรา ๘ ภายใต้วัตถุประสงค์ตามมาตรา ๕ มหาวิทยาลัยจะรับสถาบันการศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยอื่นเข้าสมทบในมหาวิทยาลัยก็ได้ และมีอำนาจให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตร ชั้นหนึ่งชั้นใดแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันสมทบนั้นได้

การรับเข้าสมทบหรือยกเลิกการสมทบซึ่งสถาบันการศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยและให้ทำเป็นประกาศทบวงมหาวิทยาลัย

การควบคุมสถาบันการศึกษาชั้นสูงหรือสถาบันวิจัยที่เข้าสมทบในมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๙ นอกจากเงินที่กำหนดไว้ในงบประมาณแผ่นดิน มหาวิทยาลัยอาจมีรายได้ ดังนี้

- (๑) เงินผลประโยชน์ ค่าธรรมเนียม ค่าปรับ และค่าบริการต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย
- (๒) เงินและทรัพย์สินซึ่งมีผู้อุทิศให้แก่มหาวิทยาลัย
- (๓) รายได้หรือผลประโยชน์ที่ได้มาจากการใช้ที่ราชพัสดุซึ่งมหาวิทยาลัยปกครองดูแลหรือใช้ประโยชน์
- (๔) รายได้หรือผลประโยชน์อื่น ๆ

ห้ามมหาวิทยาลัยมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้และจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ทั้งที่เป็นที่ราชพัสดุดามกฎหมายว่าด้วยที่ราชพัสดุและที่เป็นทรัพย์สินอื่น

รายได้ของมหาวิทยาลัยรวมทั้งเบี่ยปรับที่เกิดจากการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ เว้นแต่เบี่ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาการศึกษาและเบี่ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาซื้อทรัพย์สินหรือสัญญาจ้างทำของที่ดำเนินการโดยใช้เงินงบประมาณ

มาตรา ๑๐ บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่มหาวิทยาลัยได้มาโดยมีผู้ยกให้หรือได้มาโดยการซื้อหรือแลกเปลี่ยนจากเงินและทรัพย์สินซึ่งมีผู้อุทิศให้แก่มหาวิทยาลัย ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับไม่ถือเป็นที่ราชพัสดุ และให้เป็นกรรมสิทธิ์ของมหาวิทยาลัย

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

004		
หน้า ๔		
เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๔ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๔ ธันวาคม ๒๕๓๗
<p>มาตรา ๑๑ บรรดาราชาบดีและทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยจะต้องจัดสรร เพื่อประโยชน์ภายในของวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยตามมาตรา ๕</p> <p>เงินและทรัพย์สินซึ่งมีผู้อุทิศให้แก่มหาวิทยาลัยจะต้องจัดการตามเงื่อนไขที่ผู้อุทิศให้กำหนดไว้ และต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย</p>		
หมวด ๒		
การดำเนินการ		
<p>มาตรา ๑๒ ให้มีสภามหาวิทยาลัย ประกอบด้วย</p> <p>(๑) นายกสภามหาวิทยาลัย ซึ่งจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง</p> <p>(๒) กรรมการสภามหาวิทยาลัยโดยตำแหน่ง ได้แก่ อธิการบดี ประธานสภาคณาจารย์ และประธานกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัย</p> <p>(๓) กรรมการสภามหาวิทยาลัยจำนวนแปดคน ซึ่งเลือกจากผู้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการวิทยาลัยและผู้อำนวยการศูนย์ หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ</p> <p>×(๔) กรรมการสภามหาวิทยาลัยจำนวนแปดคน ซึ่งเลือกตั้งจากคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยซึ่งมิใช่ผู้ดำรงตำแหน่งตาม (๓) จำนวนหกคน และเลือกตั้งจากข้าราชการของมหาวิทยาลัยจำนวนสองคน</p> <p>(๕) กรรมการและเลขานุการสภามหาวิทยาลัยจำนวนหนึ่งคน ซึ่งอธิการบดีเลือกจากผู้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี</p> <p>(๖) กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสิบสี่คน ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจากบุคคลภายนอกมหาวิทยาลัย</p> <p>ให้สภามหาวิทยาลัยเลือกกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิคนหนึ่งเป็นอุปนายกสภามหาวิทยาลัย และให้อุปนายกสภามหาวิทยาลัยทำหน้าที่แทนนายกสภามหาวิทยาลัย เมื่อนายกสภามหาวิทยาลัยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ หรือเมื่อไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งนายกสภามหาวิทยาลัย</p> <p>หลักเกณฑ์ วิธีการได้มา และคุณสมบัติของผู้ดำรงตำแหน่งนายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ ตลอดจนคุณสมบัติของผู้รับเลือก ผู้เลือก และวิธีการเลือกกรรมการสภามหาวิทยาลัยตาม (๓) และ (๔) ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย และให้ทำเป็นประกาศของมหาวิทยาลัย</p>		

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

005

หน้า ๕

เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๔ ก ราชกิจจานุเบกษา ๘ ธันวาคม ๒๕๓๗

มาตรา ๑๓ นายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยตามมาตรา ๑๒ (๓) (๔) (๕) และ (๖) มีวาระการดำรงตำแหน่งสองปี แต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้ง หรืออาจได้รับเลือกหรือได้รับเลือกตั้งใหม่ก็ได้

นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระในวรรคหนึ่ง นายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยตามมาตรา ๑๒ (๓) (๔) (๕) และ (๖) พ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้ถอดถอน เพราะขาดคุณสมบัติของการเป็นนายกสภามหาวิทยาลัย หรือกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ
- (๔) ขาดคุณสมบัติของการเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยในประเภทนั้น

ในกรณีที่นายกสภามหาวิทยาลัยหรือกรรมการสภามหาวิทยาลัยตามมาตรา ๑๒ (๓) (๔) (๕) และ (๖) พ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ และได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้ง หรือได้มีการเลือกหรือเลือกตั้งผู้ดำรงตำแหน่งแทนแล้ว ให้ผู้ที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้ง หรือได้รับเลือกหรือได้รับเลือกตั้งอยู่ในตำแหน่งเพียงเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งคนแทน

ในกรณีที่นายกสภามหาวิทยาลัยหรือกรรมการสภามหาวิทยาลัยพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้งนายกสภามหาวิทยาลัย หรือกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ หรือยังมิได้เลือกหรือเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยอื่นขึ้นใหม่ ให้นายกสภามหาวิทยาลัยหรือกรรมการสภามหาวิทยาลัย ซึ่งพ้นจากตำแหน่งปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้งนายกสภามหาวิทยาลัยหรือกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ หรือได้มีการเลือกหรือเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยอื่นขึ้นใหม่แล้ว

ในกรณีที่กรรมการสภามหาวิทยาลัยที่ได้รับเลือกหรือเลือกตั้งตามมาตรา ๑๒ (๓) (๔) และ (๕) พ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระไม่เกินเก้าสิบวัน สภามหาวิทยาลัยจะไม่เลือกหรือเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่างก็ได้

มาตรา ๑๔ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย และโดยเฉพาะให้มีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

- (๑) วางนโยบายของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการศึกษา การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม
- (๒) วางระเบียบและออกข้อบังคับของมหาวิทยาลัย และอาจมอบให้ส่วนราชการใดในมหาวิทยาลัยเป็นผู้วางระเบียบและออกข้อบังคับสำหรับส่วนราชการนั้นเป็นเรื่อง ๆ ไปก็ได้

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๕ ก	หน้า ๖ ราชกิจจานุเบกษา	๐๐๖
		๘ ธันวาคม ๒๕๓๗
(๓) อนุมัติให้ปริญญา ประกาศนียบัตรบัณฑิต อนุปริญญา และประกาศนียบัตร		
(๔) พิจารณาการจัดตั้ง การรวม และการยุบเลิกสำนักงานวิทยาเขต บัณฑิตวิทยาลัย คณะ สถาบัน สำนัก วิทยาลัย และศูนย์ หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ รวมทั้งการแบ่งส่วนราชการของหน่วยงานดังกล่าว		
(๕) อนุมัติการรับสถาบันการศึกษาชั้นสูงและสถาบันวิจัยเข้าสมทบ หรือการยกเลิกการสมทบ		
(๖) พิจารณาให้ความเห็นชอบหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนด		
(๗) พิจารณาเสนอเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้ง และพิจารณาถอดถอนนายกสภามหาวิทยาลัย กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ อธิการบดี ศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์พิเศษ		
(๘) แต่งตั้งและถอดถอนรองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้อำนวยการศูนย์ หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ รองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ และอาจารย์พิเศษ		
(๙) แต่งตั้งและถอดถอนประธานกรรมการหรือกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัย		
(๑๐) อนุมัติงบประมาณรายจ่ายจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย		
(๑๑) วางระเบียบและออกข้อบังคับต่าง ๆ เกี่ยวกับการเงินและทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย		
(๑๒) แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาและเสนอความเห็นในเรื่องหนึ่งเรื่องใดหรือเพื่อมอบหมายให้ปฏิบัติกรอย่างหนึ่งอย่างใดอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัย		
(๑๓) พิจารณาและให้ความเห็นชอบในเรื่องที่เกี่ยวกับกิจการของมหาวิทยาลัยตามที่อธิการบดีเสนอ และอาจมอบหมายให้อธิการบดีดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัยก็ได้		
(๑๔) พิจารณาให้ความเห็นชอบและอนุมัติในเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับกิจการของมหาวิทยาลัยซึ่งมิได้ระบุให้เป็นหน้าที่ของผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะ		
มาตรา ๑๕ การประชุมของสภามหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย		

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๕ ก	หน้า ๗ ราชกิจจานุเบกษา	007
<p>มาตรา ๑๖ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัยขึ้นคณะหนึ่งประกอบด้วยประธานกรรมการ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนหนึ่งซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้ง</p>		
<p>คณะกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัยมีหน้าที่ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะแก่มหาวิทยาลัย และสนับสนุนการดำเนินงานกิจการของมหาวิทยาลัย</p>		
<p>จำนวนและคุณสมบัติของกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัย วาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง ตลอดจนการประชุม ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย</p>		
<p>มาตรา ๑๗ ให้มีอธิการบดีเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบการบริหารงานของมหาวิทยาลัย และอาจมีรองอธิการบดีหรือผู้ช่วยอธิการบดี หรือจะมีทั้งรองอธิการบดีและผู้ช่วยอธิการบดี เพื่อทำหน้าที่ และรับผิดชอบตามที่อธิการบดีมอบหมายก็ได้</p>		
<p>เพื่อประโยชน์ในการบังคับบัญชา ให้ถือว่าอธิการบดีเป็นอธิบดี และรองอธิการบดีเป็นรองอธิบดี ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินและกฎหมายอื่น</p>		
<p>มาตรา ๑๘ อธิการบดีนั้นจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้งโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัยจากบุคคลผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๕</p>		
<p>อธิการบดีมีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี และจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้งใหม่อีกก็ได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้</p>		
<p>นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามวรรคสอง อธิการบดีพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ</p>		
<ol style="list-style-type: none"> (๑) ตาย (๒) ลาออก (๓) ถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง (๔) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกเว้นแต่ความผิดอันได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ (๕) ถูกให้ออกจากราชการเพราะเหตุมีมลทินหรือมีวัณมองในกรณีที่ถูกสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง 		
<p>รองอธิการบดี ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งโดยคำแนะนำของอธิการบดีจากบุคคลผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๕ และต้องเป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย</p>		
<p>ผู้ช่วยอธิการบดี ให้อธิการบดีเป็นผู้แต่งตั้งจากบุคคลผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๕ และต้องเป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย</p>		
<p>เมื่ออธิการบดีพ้นจากตำแหน่ง ให้รองอธิการบดี และผู้ช่วยอธิการบดีพ้นจากตำแหน่งด้วย</p>		

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

008

หน้า ๘

เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๔ ก ราชกิจจานุเบกษา ๘ ธันวาคม ๒๕๓๗

มาตรา ๑๕ อธิการบดี รองอธิการบดี และผู้ช่วยอธิการบดี ต้องมีคุณสมบัติดังนี้ คือ

(๑) ได้ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นที่สภามหาวิทยาลัยรับรอง และได้ทำการสอนหรือมีประสบการณ์ด้านการบริหารมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นที่สภามหาวิทยาลัยรับรอง หรือ

(๒) ได้ปริญญาชั้นหนึ่งชั้นใดหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นที่สภามหาวิทยาลัยรับรอง และได้ทำการสอนหรือมีประสบการณ์ด้านการบริหารมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นที่สภามหาวิทยาลัยรับรองหรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยมาแล้วรวมเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปี

มาตรา ๒๐ อธิการบดีมีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

(๑) บริหารกิจการของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับของทางราชการ รวมทั้งนโยบายและวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย

(๒) ควบคุมดูแลบุคลากร การเงิน การพัสดุ สถานที่ และทรัพย์สินอื่นของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

(๓) จัดทำแผนพัฒนามหาวิทยาลัย และปฏิบัติตามนโยบายและแผนงานรวมทั้งติดตามประเมินผลการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย

(๔) รักษาระเบียบวินัย จรรยาบรรณและมรรยาทแห่งวิชาชีพของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย และส่งเสริมกิจการนิสิต

(๕) เป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัยในกิจการทั่วไป

(๖) เสนอรายงานประจำปีเกี่ยวกับกิจการด้านต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยต่อสภามหาวิทยาลัย

(๗) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามระเบียบและข้อบังคับของมหาวิทยาลัย หรือตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย

มาตรา ๒๑ ในกรณีที่ผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีไม่อาจปฏิบัติราชการได้ให้รองอธิการบดีเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้ามีรองอธิการบดีหลายคน ให้รองอธิการบดีที่อธิการบดีมอบหมายเป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้าอธิการบดีมิได้มอบหมาย ให้รองอธิการบดีที่มีอาวุโสสูงสุดเป็นผู้รักษาราชการแทน

ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีหรือไม่มีผู้รักษาราชการแทนอธิการบดีตามความในวรรคหนึ่ง หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๕ เป็นผู้รักษาราชการแทนอธิการบดี และให้นำความในวรรคสองของมาตรา ๑๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

009

หน้า ๕

เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๕ ก ราชกิจจานุเบกษา ๘ ธันวาคม ๒๕๓๗

มาตรา ๒๒ ให้มีสภาคณาจารย์ ประกอบด้วยกรรมการซึ่งคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย
เลือกจากคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย

สภาคณาจารย์มีหน้าที่ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะในกิจการของมหาวิทยาลัยต่ออธิการบดี และ
หน้าที่อื่นตามที่อธิการบดีมอบหมาย

องค์ประกอบ จำนวนกรรมการ หลักเกณฑ์และวิธีการเลือก วาระการดำรงตำแหน่ง การพ้น
จากตำแหน่ง และการดำเนินงานของสภาคณาจารย์ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๒๓ ในวิทยาเขตหนึ่ง ให้มีสำนักงานวิทยาเขต โดยมีรองอธิการบดีคนหนึ่งเป็นผู้
บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของวิทยาเขตนั้นแทนอธิการบดีตามที่ได้รับมอบหมาย และจะให้
ผู้ช่วยอธิการบดีคนหนึ่งหรือหลายคนก็ได้

สำนักงานวิทยาเขตอาจแบ่งส่วนราชการเป็นกอง หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะ
เทียบเท่ากอง

การแบ่งส่วนราชการของสำนักงานวิทยาเขตตามวรรคสอง ให้ทำเป็นประกาศทบวงมหาวิทยาลัย

มาตรา ๒๔ ในวิทยาเขตหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการประจำวิทยาเขตประกอบด้วย รองอธิการบดี
ประจำวิทยาเขตเป็นประธานกรรมการ คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการ
วิทยาลัย ผู้อำนวยการศูนย์ และหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะในวิทยาเขตนั้น
เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และกรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งจากคณาจารย์ประจำในวิทยาเขตนั้น
มีจำนวนไม่เกินกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการโดยตำแหน่ง แต่ไม่น้อยกว่าสามคน

ให้คณะกรรมการประจำวิทยาเขตแต่งตั้งบุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นเลขานุการของคณะกรรมการ
กรรมการซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่งสองปีแต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้
การประชุมของคณะกรรมการประจำวิทยาเขต ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๒๕ คณะกรรมการประจำวิทยาเขต มีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

- (๑) ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินกิจการต่าง ๆ ของวิทยาเขต
แก่อธิการบดี
- (๒) ประสานงานระหว่างบัณฑิตวิทยาลัย คณะ สถาบัน สำนัก วิทยาลัย ศูนย์
และหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะภายในวิทยาเขต
- (๓) พิจารณาเสนอการออกระเบียบปฏิบัติของวิทยาเขตต่ออธิการบดีและวาง
ระเบียบหรือออกข้อบังคับอื่นตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

010

หน้า ๑๐

เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๔ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๘ ธันวาคม ๒๕๓๗

(๔) พิจารณาเสนอแผนพัฒนา แผนงานและงบประมาณประจำปีของหน่วยงานต่าง ๆ ของวิทยาเขต ต่อรองอธิการบดีประจำวิทยาเขต

(๕) ปฏิบัติงานอื่นตามที่อธิการบดีมอบหมาย

มาตรา ๒๖ ในบัณฑิตวิทยาลัย ให้มีคณบดีเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของบัณฑิตวิทยาลัย และจะให้มีรองคณบดีคนหนึ่งหรือหลายคนก็ได้ เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่คณบดีมอบหมาย

คณบดีนั้น ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งโดยคำแนะนำของอธิการบดีจากบุคคลผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๒๗

รองคณบดีนั้น ให้อธิการบดีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณบดีจากบุคคลผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๒๗ คณบดีมีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้

เมื่อคณบดีพ้นจากตำแหน่ง ให้รองคณบดีพ้นจากตำแหน่งด้วย

มาตรา ๒๗ คณบดีและรองคณบดีต้องมีคุณสมบัติได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นที่สภามหาวิทยาลัยรับรอง และได้ทำการสอนหรือมีประสบการณ์ด้านการบริหารมาแล้วไม่น้อยกว่าสองปีในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นที่สภามหาวิทยาลัยรับรอง

มาตรา ๒๘ การจัดให้มีคณะกรรมการประจำบัณฑิตวิทยาลัย และการจัดระบบบริหารงานในบัณฑิตวิทยาลัย ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๒๙ ในคณะหนึ่ง ให้มีคณบดีเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของคณะ และจะให้ มีรองคณบดีคนหนึ่งหรือหลายคนก็ได้ เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่คณบดีมอบหมาย

การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง และคุณสมบัติของคณบดีและรองคณบดีตามวรรคหนึ่ง ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๐ ในคณะหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการประจำคณะประกอบด้วย คณบดี รองคณบดี หัวหน้าภาควิชาและหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา ถ้ามี เป็นกรรมการ โดยตำแหน่ง และกรรมการซึ่งอธิการบดีแต่งตั้งจากคณาจารย์ประจำในคณะจำนวนไม่เกินกึ่งหนึ่งของกรรมการโดยตำแหน่ง ถ้าไม่มีการแบ่งภาควิชาหรือมีแต่ไม่ถึงสี่ภาควิชา ให้อธิการบดีแต่งตั้งคณาจารย์ประจำในคณะเป็นกรรมการเพิ่มเติมให้ได้จำนวนทั้งหมดไม่น้อยกว่าเจ็ดคน แต่ไม่เกินเก้าคน

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

		011
หน้า ๑๑		
เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๔ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๘ ธันวาคม ๒๕๓๗
<p>กรรมการที่อธิการบดีแต่งตั้งตามวรรคหนึ่งจะเป็นคณาจารย์ประจำในภาควิชาเดียวกันเกินหนึ่งคนไม่ได้</p> <p>จำนวนและคุณสมบัติของกรรมการที่จะได้รับแต่งตั้งในแต่ละคณะให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย</p> <p>ให้คณะตีเป็นประธานคณะกรรมการประจำคณะ และให้คณะตีแต่งตั้งบุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นเลขาธิการของคณะกรรมการประจำคณะ</p> <p>กรรมการที่อธิการบดีแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่งสองปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้</p> <p>การประชุมของคณะกรรมการประจำคณะ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย</p> <p>มาตรา ๓๑ คณะกรรมการประจำคณะมีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้</p>		
<p>(๑) วางนโยบายและแผนงานของคณะให้สอดคล้องกับนโยบายของสภามหาวิทยาลัย</p> <p>(๒) พิจารณาหลักสูตรและรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตรสำหรับคณะเพื่อเสนอต่อมหาวิทยาลัย</p> <p>(๓) พิจารณาวางระเบียบ และออกข้อบังคับภายในคณะตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย หรือเพื่อเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย</p> <p>(๔) พิจารณาเสนอเกี่ยวกับการดำรงตำแหน่งทางวิชาการของคณาจารย์ในคณะต่อมหาวิทยาลัย</p> <p>(๕) จัดการวัดผล ประเมินผล และควบคุมมาตรฐานการศึกษาของคณะ</p> <p>(๖) ส่งเสริมงานวิจัย งานบริการวิชาการแก่สังคม และงานทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม</p> <p>(๗) ให้คำปรึกษาและเสนอความเห็นแก่คณะ</p> <p>(๘) ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ เกี่ยวกับกิจการของคณะหรือตามที่อธิการบดีมอบหมาย</p> <p>มาตรา ๓๒ ในกรณีที่มีการแบ่งภาควิชาหรือแบ่งหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาในคณะ ให้มีหัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา เป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของภาควิชาหรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา และจะให้มีรองหัวหน้าภาควิชาหรือรองหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาคนหนึ่งหรือหลายคนก็ได้ เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่หัวหน้าภาควิชา หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชามอบหมาย</p>		

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

012

หน้า ๑๒

เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๔ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๘ ธันวาคม ๒๕๓๗

หัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา รวมทั้งผู้ดำรงตำแหน่งรองของตำแหน่งดังกล่าวนั้น ให้แต่งตั้งจากคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย ซึ่งได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นที่สภาวิทยาลัยรับรอง

การแต่งตั้งหัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา และรองหัวหน้าภาควิชาหรือรองหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา ให้อธิการบดีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณบดี

หัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชา มีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้

เมื่อหัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาพ้นจากตำแหน่ง ให้รองหัวหน้าภาควิชาหรือรองหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าภาควิชาพ้นจากตำแหน่งด้วย

มาตรา ๓๓ ในสถาบันหรือสำนักหนึ่ง ให้มีผู้อำนวยการสถาบันหรือผู้อำนวยการสำนักเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของสถาบันหรือสำนักนั้นแล้วแต่กรณี และจะให้มีรองผู้อำนวยการสถาบันหรือรองผู้อำนวยการสำนักคนหนึ่งหรือหลายคนก็ได้ เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่ผู้อำนวยการสถาบันหรือผู้อำนวยการสำนักมอบหมาย

การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง และคุณสมบัติของผู้อำนวยการสถาบันหรือผู้อำนวยการสำนัก และรองผู้อำนวยการสถาบันหรือรองผู้อำนวยการสำนักตามวรรคหนึ่ง ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๔ การจัดให้มีคณะกรรมการประจำสถาบันหรือคณะกรรมการประจำสำนัก และการจัดระบบบริหารงานในสถาบันหรือสำนัก ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๕ ในกรณีที่มีมหาวิทยาลัยมีวิทยาลัย ศูนย์ หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ให้มีผู้อำนวยการหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ เป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของวิทยาลัย ศูนย์ หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ และจะให้มีรองผู้อำนวยการหรือรองหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะคนหนึ่งหรือหลายคนก็ได้ เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่ผู้อำนวยการหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะมอบหมาย

การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง และคุณสมบัติของผู้อำนวยการหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ รวมทั้งผู้ดำรงตำแหน่งรองของตำแหน่งดังกล่าวตามวรรคหนึ่ง ให้นำบทบัญญัติ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

013

หน้า ๑๓

เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๔ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๘ ธันวาคม ๒๕๓๗

มาตรา ๓๖ การจัดให้มีคณะกรรมการประจำและการจัดระบบบริหารงานในวิทยาลัย ศูนย์ หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๗ ผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี รองอธิการบดี ผู้ช่วยอธิการบดี คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา รองหัวหน้าภาควิชา หัวหน้าหน่วยงานและรองหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชา จะดำรงตำแหน่งดังกล่าวเกินหนึ่งตำแหน่งในขณะเดียวกันมิได้

ผู้ดำรงตำแหน่งคราวละหนึ่งอยู่หนึ่งตำแหน่งแล้ว จะรักษาราชการแทนตำแหน่งดังกล่าวเกินหนึ่งตำแหน่งก็ได้ แต่ต้องไม่เกินหกเดือน

มาตรา ๓๘ วิธีการสรรหาบุคคลเพื่อแต่งตั้งเป็นนายกสภามหาวิทยาลัย กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ อธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชา กรรมการประจำวิทยาเขตซึ่งสภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งจากคณาจารย์ประจำในวิทยาเขต และกรรมการประจำคณะซึ่งอธิการบดีแต่งตั้งจากคณาจารย์ประจำในคณะ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๙ เพื่อประโยชน์ในการบริหารราชการในบัณฑิตวิทยาลัย คณะ สถาบัน สำนัก วิทยาลัย ศูนย์ และภาควิชา หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชา อำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการ หรือการดำเนินการอื่นที่อธิการบดีจะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรีในเรื่องใด ถ้ากฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้นมิได้กำหนดเรื่องกรมมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องกรมมอบอำนาจไว้ อธิการบดีจะมอบอำนาจโดยทำเป็นหนังสือให้ผู้ดำรงตำแหน่งคณบดี ผู้อำนวยการ หัวหน้าภาควิชา หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือภาควิชาปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีเฉพาะในราชการของหน่วยงานนั้นก็ได้

ให้ผู้ปฏิบัติราชการแทนตามวรรคหนึ่ง มีอำนาจและหน้าที่ตามที่อธิการบดีกำหนด

มาตรา ๔๐ ให้ผู้ปฏิบัติราชการแทนหรือผู้รักษาราชการแทนตามมาตรา ๑๗ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๕ มีอำนาจและหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ซึ่งคนแทน

ในกรณีที่กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดเป็นกรรมการหรือให้มีอำนาจหน้าที่อย่างไร ให้ผู้ปฏิบัติราชการแทนหรือผู้รักษาราชการแทน ทำหน้าที่ กรรมการหรือมีอำนาจและหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ดำรงตำแหน่งนั้นในระหว่างที่ปฏิบัติราชการแทนผู้รักษาราชการแทนด้วย แล้วแต่กรณี

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

014

เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๔ ก หน้า ๑๔
ราชกิจจานุเบกษา ๘ ธันวาคม ๒๕๓๗

หมวด ๓
ตำแหน่งทางวิชาการ

มาตรา ๔๑ คณะกรรมาธิการมหาวิทยาลัยมีตำแหน่งทางวิชาการ ดังนี้

- (๑) ศาสตราจารย์
- (๒) รองศาสตราจารย์
- (๓) ผู้ช่วยศาสตราจารย์
- (๔) อาจารย์

คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ และวิธีการแต่งตั้งและถอดถอนคณาจารย์ประจำตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๒ ศาสตราจารย์พิเศษนั้น จะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัยจากผู้ที่มีได้เป็นคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย

คุณสมบัติและหลักเกณฑ์ในการแต่งตั้งศาสตราจารย์พิเศษ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๓ สภามหาวิทยาลัยอาจแต่งตั้งผู้ซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีได้เป็นคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย เป็นรองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ และอาจารย์พิเศษได้

คุณสมบัติและหลักเกณฑ์ในการแต่งตั้งรองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ และอาจารย์พิเศษตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๔ ศาสตราจารย์ที่มีความรู้ความสามารถและความชำนาญเป็นพิเศษซึ่งพ้นจากตำแหน่งไปโดยไม่มีความคิด สภามหาวิทยาลัยอาจแต่งตั้งให้เป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณในสาขาวิชาที่ศาสตราจารย์นั้นมีความเชี่ยวชาญเพื่อเป็นเกียรติยศได้

คุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

หมวด ๔
ปริญญาและเครื่องหมายวิทยฐานะ

มาตรา ๔๕ ปริญญามีสามชั้น คือ

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

		หน้า ๑๕		015
เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๔ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๘ ธันวาคม ๒๕๓๗		
เอก	เรียกว่า	คณะบัณฑิต	ใช้อักษรย่อ ค.	
โท	เรียกว่า	มหาบัณฑิต	ใช้อักษรย่อ ม.	
ตรี	เรียกว่า	บัณฑิต	ใช้อักษรย่อ บ.	
<p>มาตรา ๔๖ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย กำหนดให้สาขาวิชาใดมีปริญญาชั้นใด และจะใช้อักษรย่อสำหรับสาขาวิชานั้นอย่างไร ให้ คราเป็นพระราชกฤษฎีกา</p> <p>มาตรา ๔๗ สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับให้ผู้สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาตรีได้รับปริญญาตรี เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง หรือปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับสองก็ได้</p> <p>มาตรา ๔๘ สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับกำหนดให้มีประกาศนียบัตรบัณฑิต อนุปริญญา และประกาศนียบัตร สำหรับสาขาวิชาใดก็ได้ ดังนี้</p> <p>(๑) ประกาศนียบัตรบัณฑิต ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาหนึ่งสาขา วิชาใดภายหลังที่ได้รับปริญญาแล้ว</p> <p>(๒) อนุปริญญา ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาคามหลักสูตรในสาขาวิชาหนึ่งสาขา วิชาใดก่อนถึงขั้นได้รับปริญญาตรี</p> <p>(๓) ประกาศนียบัตร ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาระดับเฉพาะวิชา</p> <p>มาตรา ๔๙ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาเกียรตินิยมชั้นดีแก่บุคคลซึ่งสภามหาวิทยาลัยเห็นว่า ทรงคุณวุฒิสมควรแก่ปริญญานั้น ๆ แต่จะให้ปริญญาดังกล่าวแก่คณาจารย์ประจำ หรือผู้ดำรงตำแหน่ง ต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยหรือกรรมการสภามหาวิทยาลัยมิได้</p> <p>ชั้น สาขาของปริญญา และหลักเกณฑ์การให้ปริญญาเกียรตินิยมชั้นดี ให้เป็นไปตามข้อบังคับ ของมหาวิทยาลัย</p> <p>มาตรา ๕๐ มหาวิทยาลัยอาจกำหนดให้มีครูวิทยฐานะหรือเข้มวิทยฐานะเป็นเครื่องหมาย แสดงวิทยฐานะของผู้ได้รับปริญญา ประกาศนียบัตรบัณฑิต อนุปริญญา และประกาศนียบัตร และ อาจกำหนดให้มีครูประจำตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัย หรือครูประจำตำแหน่งคณาจารย์ ของมหาวิทยาลัยก็ได้</p> <p>การกำหนดลักษณะ ชนิด ประเภท และส่วนประกอบของครูวิทยฐานะ เข้มวิทยฐานะ และ ครูประจำตำแหน่ง ให้คราเป็นพระราชกฤษฎีกา</p> <p>ครูวิทยฐานะ เข้มวิทยฐานะ และครูประจำตำแหน่งจะใช้ในโอกาสใด โดยมีเงื่อนไขอย่างไร ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย</p>				

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

016

หน้า ๑๖
เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๕ ก ราชกิจจานุเบกษา ๘ ธันวาคม ๒๕๓๗

มาตรา ๕๑ สถาบันวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับให้มีเครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกาย
นิสิตได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๕
บทกำหนดโทษ

มาตรา ๕๒ ผู้ใช้ครุชิวุธฐานะ เป็นวิทยฐานะ ครูประจำตำแหน่ง เครื่องแบบ เครื่องหมาย
หรือเครื่องแต่งกายนิสิตของมหาวิทยาลัย โดยไม่มีสิทธิที่จะใช้ หรือแสดงด้วยประการใด ๆ ว่าตนมี
ปริญญา ประกาศนียบัตรบัณฑิต อนุปริญญา ประกาศนียบัตร หรือตำแหน่งของมหาวิทยาลัย โดยที่ตน
ไม่มีสิทธิทำได้กระทำให้บุคคลอื่นเชื่อว่าตนมีสิทธิจะใช้หรือมีวิทยฐานะหรือตำแหน่งเช่นนั้น ต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๓ ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้สิน ข้าราชการ ลูกจ้างเงินงบประมาณ และรายได้
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๑๗
เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับราชการของวิทยาเขตมหาสารคาม คณะเทคโนโลยี สถาบันวิจัยลุ่มภูเข
สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน และสำนักวิทยบริการ ไปเป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๔ คณะ กอง อธิการวิทยาเขต และส่วนราชการอื่นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วิทยาเขตมหาสารคาม คณะเทคโนโลยี สถาบันวิจัยลุ่มภูเข สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรม
อีสาน และสำนักวิทยบริการตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๑๗ ซึ่งมีอยู่
ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้คงอยู่ต่อไปจนกว่าจะได้ตราพระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งส่วนราชการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๕ ให้รองอธิการบดีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบการบริหารงานของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคาม อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
รักษาการในตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามจนกว่าจะมีการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี
ขึ้นใหม่ ตามมาตรา ๑๘ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

017

หน้า ๑๗
เล่ม ๑๑๑ ตอนที่ ๕๕ ก ราชกิจจานุเบกษา ๘ ธันวาคม ๒๕๓๗

มาตรา ๕๖ ในระยะเริ่มแรก ให้สภามหาวิทยาลัยประกอบด้วย

(๑) รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยเป็นนายกสภามหาวิทยาลัย และปลัดทบวงมหาวิทยาลัยเป็นอุปนายกสภามหาวิทยาลัย

(๒) ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ เลขานุการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เลขานุการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และผู้ว่าราชการจังหวัดมหาสารคาม เป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัย

(๓) บุคคลซึ่งรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยแต่งตั้งจากคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคาม จำนวนไม่เกินสามคน จากคณาจารย์และข้าราชการในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคาม โดยเป็นคณาจารย์จำนวนสองคน ข้าราชการจำนวนหนึ่งคน และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นผู้กฤษฎีกาของมหาวิทยาลัยจำนวนเจ็ดคน เป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัย

(๔) ผู้รักษาราชการในตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามเป็นกรรมการและเลขานุการสภามหาวิทยาลัย

ทั้งนี้ ให้สภามหาวิทยาลัยตามวรรคหนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่ไปจนกว่าจะได้มีสภามหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๕๗ ให้รองคณบดี รองผู้อำนวยการ และหัวหน้าภาควิชาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคาม ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา รักษาการในตำแหน่งคณบดี ผู้อำนวยการ และหัวหน้าภาควิชา จนกว่าจะได้มีการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งคณบดี ผู้อำนวยการ และหัวหน้าภาควิชาตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ให้คณบดีและรองคณบดีคณะเทคโนโลยี ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยวัสดุรุกขเวช สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน และสำนักวิทยบริการมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา คงอยู่ในตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะได้มีการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวขึ้นใหม่ตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๕๘ การนับวาระการดำรงตำแหน่งของอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการและหัวหน้าภาควิชา ให้นับวาระการดำรงตำแหน่งตามพระราชบัญญัตินี้เป็นวาระแรก

ภาพประกอบ 19 พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2537 (ต่อ)

018

มาตรา ๕๘ ให้ผู้ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ประจำ ศาสตราจารย์พิเศษ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อาจารย์ประจำ หรืออาจารย์พิเศษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคาม คณะเทคโนโลยี สถาบันวิจัยวลัยกุลเกษตร สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน และสำนักวิทยบริการตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๑๗ อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา มีฐานะเป็นศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์พิเศษ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ ต่อไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖๐ ในระหว่างที่ยังไม่มีพระราชกฤษฎีกา ประกาศทบวงมหาวิทยาลัย ระเบียบ และข้อบังคับ เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นำพระราชกฤษฎีกา ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ประกาศทบวงมหาวิทยาลัยระเบียบ และข้อบังคับ ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๑๗ ที่ให้อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือ เนื่องจากในปัจจุบันมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคาม ประสบปัญหาความไม่คล่องตัวเกี่ยวกับการจัดโครงสร้าง การกำหนดนโยบาย การงบประมาณ และการบริหารด้านต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย ทำให้ไม่สามารถพัฒนาและขยายสาขาวิชาให้สอดคล้องกับความต้องการ และรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมของประเทศได้ ดังนั้น เพื่อให้การพัฒนาและการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยเป็นไปอย่างสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ อันจะนำไปสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ สมควรยกฐานะมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตมหาสารคาม เป็นมหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ภาพประกอบ 20 คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ

**ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ**

คำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๔๖
๒๕๔๖

วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ.

เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ผู้ร้อง โดยประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เสนอคำร้องลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๕ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เกี่ยวกับ อำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ

๑. ข้อเท็จจริงและเอกสารประกอบคำร้อง สรุปได้ว่า

๑.๑ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัยตามอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้โดยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ (๓) ว่า นายชูศักดิ์ รongสวัสดิ์ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศการประชาสัมพันธ์ กรมประชาสัมพันธ์ กรณีได้รับแต่งตั้งเป็นประธานคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาเช่าคอมพิวเตอร์พร้อมอุปกรณ์ส่วนควบ และนายวีรพล ดวงสูงเนิน เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งรองอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ซึ่งได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ในส่วนของศูนย์สารสนเทศการประชาสัมพันธ์ ได้ร่วมกันแก้ไขเพิ่มเติมข้อความในบันทึกของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาตามบันทึกศูนย์สารสนเทศการประชาสัมพันธ์ ด่วนที่สุดที่ นร ๑๙๐๖/ตสข. ๓๔๘ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ซึ่งผ่านการตรวจรับรองจากหัวหน้าฝ่ายพัสดุ และผู้อำนวยการกองคลังแล้วโดยเปลี่ยนแปลงข้อความในหน้า ๒ และ ๓ จากเดิมที่เสนอให้อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ยกเลิกการประกวดราคาเป็นขออนุมัติให้เช่าคอมพิวเตอร์พร้อมอุปกรณ์ส่วนควบจากบริษัท กรุงเทพ โอ. เอ. คอมส์ จำกัด และใช้ลายมือชื่อของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาในหน้า ๔ มาประกอบในบันทึกที่แก้ไขดังกล่าวโดยกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาบางรายซึ่งรวมถึงหัวหน้าฝ่ายพัสดุไม่ยินยอมอันเป็นการช่วยเหลือบริษัทกรุงเทพ โอ. เอ. คอมส์ จำกัด ที่เสนอราคาผิดเงื่อนไขการประกวดราคาตามข้อกำหนดของกรมประชาสัมพันธ์โดยมิได้ส่งเรื่องให้หัวหน้าฝ่ายพัสดุดูตรวจพิจารณาอีกเป็นเหตุให้นายวิจิตร วุฒิอำพล อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ในขณะนั้น หลงเชื่อว่าเป็นเอกสารที่แท้จริงของคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาและผ่านการตรวจรับรองจากหัวหน้าฝ่ายพัสดุ และผู้อำนวยการกองคลังแล้วจึงได้อนุมัติให้เช่าคอมพิวเตอร์พร้อมอุปกรณ์ส่วนควบจากบริษัทกรุงเทพ โอ. เอ. คอมส์ จำกัด นายชูศักดิ์ รongสวัสดิ์ และนายวีรพล ดวงสูงเนิน จึงผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่

ภาพประกอบ 20 คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ (ต่อ)

ลงโทษตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. การใช้อำนาจของ ก.พ. ในการพิจารณาอุทธรณ์กรณีนี้เป็นอำนาจที่มาจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๖ จึงจะต้องพิจารณาอยู่ในกรอบของบทบัญญัติและเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๖ เท่านั้น การพิจารณานอกรอบ มาตรา ๙๖ จึงเป็นการกระทำที่ขัดแย้งหรือโต้แย้งอันเป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญเพราะไม่ถือปฏิบัติตามบทบัญญัติและเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ดังกล่าว

๑.๔ เจตนารมณ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ (๓) ใช้คำว่า ได้สวนและวินิจฉัย คำว่า “วินิจฉัย” หมายถึง ตัดสิน ชี้ขาด ดังนั้น เมื่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ (๓) ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจได้สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ฯลฯ แสดงว่ารัฐธรรมนูญให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจได้สวนและตัดสินชี้ขาดว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นทุจริตต่อหน้าที่ ดังนั้นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ จึงได้บัญญัติรองรับไว้ในมาตรา ๙๖ ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งไปนั้น ย่อมหมายความว่า ถ้าฐานความผิดเป็นเรื่องวินัยอย่างร้ายแรงก็จะพิจารณาโทษขั้นร้ายแรง คือ ไล่ออก หรือปลดออก ถ้าเป็นเรื่องไม่ร้ายแรงก็พิจารณาโทษไม่ร้ายแรง คือ ลดขั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์ ถ้าผู้ถูกลงโทษเห็นว่าระดับโทษไม่เหมาะสม กฎหมายได้บัญญัติรองรับไว้ในมาตรา ๙๖ ให้ผู้ถูกลงโทษใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาได้ เช่น โทษวินัยร้ายแรงจากไล่ออกเป็นปลดออก หรือโทษวินัยไม่ร้ายแรงจากลดขั้นเงินเดือนเป็นตัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์ เป็นต้น ซึ่งผิดกับการอุทธรณ์ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้คำว่าอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษนั้น หมายความว่า อุทธรณ์ได้ทั้งข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย กระบวนการ และขั้นตอนการดำเนินการทางวินัย ได้ทั้งหมด แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๖ ใช้คำว่า อุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษ ก็คืออุทธรณ์เฉพาะระดับโทษในแต่ละชั้นของวินัยว่า ร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรงเท่านั้น ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามรัฐธรรมนูญในเรื่องการได้สวนและวินิจฉัยดังปรากฏเจตนารมณ์ของผู้ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ตามสำเนารายงานการประชุมคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. เมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๒ หน้า ๑๔๔๕ ถึงหน้า ๑๔๔๘

๑.๕ บทบัญญัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๖ เป็นเพียงให้สิทธิผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกกลงโทษตามมาตรา ๙๓ ที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชา กล่าวคือใช้สิทธิอุทธรณ์ในระดับโทษที่ผู้บังคับบัญชาใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษภายในกรอบของฐานความผิดตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเท่านั้น นอกจากนี้การใช้สิทธิอุทธรณ์ดังกล่าวจะต้องใช้สิทธิภายในกำหนดเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมีคำสั่งลงโทษ เจตนารมณ์จึงต่างกับการใช้สิทธิอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน มาตรา ๑๒๔ ที่มีได้รวมถึงผู้ถูกลงโทษตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ด้วย ดังนั้น หากผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกกลงโทษตามพระราช

ภาพประกอบ 20 คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ (ต่อ)

บัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๓ ใช้สิทธิอุทธรณ์มาตรา ๙๖ เช่นไม่ได้อุทธรณ์ดุลพินิจ ในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาหรือใช้สิทธิอุทธรณ์เกินกำหนดเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้ บังคับบัญชามีคำสั่งลงโทษผู้รับอุทธรณ์ คือ ก.พ. จะรับอุทธรณ์ไว้พิจารณาไม่ได้ ถือว่าเป็นการ ใช้สิทธิอุทธรณ์ที่ไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ

๑.๖ การที่ ก.พ. รับพิจารณาอุทธรณ์ตัวคำสั่งลงโทษทั้งหมด โดยไม่พิจารณา เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชา และการที่คณะรัฐมนตรีอื่นเป็นองค์กรสูงสุด ของฝ่ายบริหารตามรัฐธรรมนูญได้มีมติอนุมัติให้นายวีรพล ดวงสูงเนิน ผู้ถูกลงโทษกลับเข้ารับ ราชการโดยถือตามความเห็นในเรื่องนี้ของ ก.พ. ย่อมเป็นการกระทำที่ส่งผลกระทบต่ออำนาจ หน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. อันเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้ การใช้อำนาจหน้าที่ในฐานะองค์กรควบคุมตรวจสอบตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญโดยเฉพาะ ในส่วนที่เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีอุปสรรคขัดข้องเนื่องจาก มติของ ก.พ. และความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีดังกล่าวได้เปิดช่องให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูก คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดวินัยร้ายแรงและสั่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาใช้ ดุลพินิจสั่งลงโทษสามารถอุทธรณ์ในเรื่องพฤติกรรมการทำความผิดและฐานความผิดตามข้อ กล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชา หรือองค์กรวินิจฉัยอุทธรณ์ในระบบบริหารงานบุคคลของตนเองได้ ทั้งที่องค์กรผู้บังคับบัญชาและองค์กรวินิจฉัยนั้นไม่มีอำนาจและไม่ใช่วินิจฉัยพฤติกรรมการกระทำ ความผิดและฐานความผิดดังกล่าวมาตั้งแต่การอุทธรณ์ในเรื่องที่ผู้รับอุทธรณ์มิได้เป็นผู้กระทำ และให้ผู้รับอุทธรณ์ทบทวนการกระทำนั้นได้ ซึ่งคือการกระทำของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ใน การวินิจฉัยการกระทำและกำหนดฐานความผิดจึงมีผลเท่ากับให้ผู้รับอุทธรณ์ในระบบบริหาร งานบุคคลขอข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐทุกประเภทสามารถมีอำนาจ เห็นคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้มีผลเป็นการลบล้างคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. อันเป็นองค์กรหลักในการควบคุมตรวจสอบการทุจริตและประพฤติมิชอบของผู้ดำรง ตำแหน่งทางการเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญที่มุ่งสร้างองค์กร ควบคุมตรวจสอบในด้านต่าง ๆ นั้นตามรัฐธรรมนูญนั่นเอง

๑.๗ คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่า กรณีที่เกิดขึ้นดังกล่าวมิใช่การบังคับใช้ กฎหมายสองฉบับที่แตกต่างกัน ซึ่งแต่ละองค์กรต่างก็มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดในส่วนที่เป็นอำนาจ หน้าที่ของตนตามที่มีผู้หยิบยกขึ้นอ้างเพราะระบบกฎหมายในรัฐหนึ่งๆ ย่อมมีเพียงระบบเดียว และมีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดที่กฎหมายอื่น ๆ ทั้งหมดจะต้องยอมรับนับถือและปฏิบัติ ตามหากมีกฎหมายทางกฎหมายใดขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติหรือหลักการของรัฐธรรมนูญ บทบัญญัติของกฎหมายนั้นก็ย่อมใช้บังคับมิได้ตามหลักกว่าด้วยความมีอำนาจสูงสุดของ รัฐธรรมนูญ เมื่อการวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ. และมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนี้ขัดต่อหลัก เกณฑ์ว่าด้วยการพิจารณาโทษทางวินัยตามที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ อันเป็น กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญที่ตราขึ้นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และแนวทางการปฏิบัติตาม บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญในเรื่องนี้ การวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ. และมติของคณะรัฐมนตรีที่ อนุมัติการกลับเข้ารับราชการของผู้อุทธรณ์ส่งผลให้การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐ

ภาพประกอบ 20 คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ (ต่อ)

ธรรมนูญฯ ไม่เป็นผลหรือไม่สามารถบังคับใช้บังคับ สำหรับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตได้ จึงเห็นได้ว่าการดำเนินการในเรื่องนี้ขององค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งสองเป็นกรณีขัดแย้งต่ออำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และขัดต่อหลักการของรัฐธรรมนูญในเรื่องเช่นนี้ จึงขอยอมเป็น เรื่องไม่สามารถกระทำได้

คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ว่า อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและ วินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่ง หน้าที่ราชการตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ (๓) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า ด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๙ (๓) เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยแล้วเป็นอันยุติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ (๓) การที่ ก.พ. มากลับฐานความผิดเป็น วินัยไม่ร้ายแรง และคณะรัฐมนตรีซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญได้มี มติให้นายวีรพล ดวงสูงเนิน กลับเข้ารับราชการนั้น จึงเป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการ ป.ป.ช.

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจ รับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ ขององค์กรต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญ ให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภา เสนอเรื่องพร้อมความ เห็นต่อ ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย”

พิจารณาแล้วคณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้ร้อง เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดย รัฐธรรมนูญ และรัฐธรรมนูญบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ไว้ การที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยว่าอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๑๙ (๓) เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยแล้วว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำ ผิดวินัยร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ก.พ. ซึ่งพิจารณา อุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหา แก่ฐานความผิดจากที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติเป็นฐานความ ผิดทางวินัยไม่ร้ายแรง จากนั้นคณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติให้ผู้ถูกกล่าวหา กลับเข้ารับราชการ ตามมติของ ก.พ. ส่งผลให้การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ ไม่สามารถใช้ บังคับได้การดำเนินการของ ก.พ. และคณะรัฐมนตรีจึงขัดแย้งต่ออำนาจหน้าที่ของคณะ กรรมการ ป.ป.ช. การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า การ ปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นอันยุติหรือไม่นั้น เป็นการขอให้วินิจฉัยว่าคณะ กรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญมีอำนาจกระทำการในเรื่องใด เรื่องหนึ่งหรือไม่ เพียงใด ถือได้ว่ากรณีมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็น องค์กรตามรัฐธรรมนูญเกิดขึ้นแล้ว

ภาพประกอบ 20 คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ (ต่อ)

ศาลรัฐธรรมนูญโดยตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างมาก จำนวน ๙ คน คือ นายจิระ บุญพจนสุนทร พลโท จุล อติเรก นายมงคล สระฐาน นายสุจิต บุญบงการ นายสุจินดา ยงสุนทร นายสุวิทย์ อีรพงษ์ นายอนันต์ เกตุวงศ์ นายอมร รักษาสัตย์ และนายอุระ ทวีงอ้อมกลาง เห็นว่า กรณีมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ เกิดขึ้นแล้ว เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณา วินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ได้ ส่วนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อย จำนวน ๕ คน คือ นายกระมล ทองธรรมชาติ นายจุมพล ณ สงขลา นายปรีชา เจริญวิเศษ นายพันธ์ จันทพรพาน และนายศักดิ์ เตชะชาญ เห็นว่า กรณีตามคำร้อง ไม่ใช่กรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นกรณีที่เกิดจากความเข้าใจที่แตกต่างกันเกี่ยวกับความหมายของบทบัญญัติมาตรา ๙๖ ซึ่งขาดความชัดเจนในขอบเขตของสิทธิอุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษทางวินัย และขอบเขตอำนาจขององค์กรที่รับอุทธรณ์ซึ่งเป็นกรณีที่รัฐสภาและรัฐบาลจะต้องแก้ไขกฎหมายมาตรานี้ให้มีความชัดเจน คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงไม่อาจเสนอคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ได้

ศาลรัฐธรรมนูญได้ให้โอกาสผู้เกี่ยวข้อง คือ นายกรัฐมนตรี ในฐานะประธาน ก.พ. และคณะรัฐมนตรี มีความเห็นหรือชี้แจงเป็นหนังสือได้

๒. ข้อเท็จจริงและเอกสารประกอบจากผู้เกี่ยวข้อง คือ คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) และคณะรัฐมนตรี สรุปได้ว่า

๒.๑ คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) โดยสำนักงาน ก.พ. มีหนังสือที่ นร ๑๐๐๙.๑/ล ๑๑๒๓ ลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ความว่า กรณีนายวีรพล ดวงสูงเนิน เป็นกรณีที่ถูกลดตำแหน่งนายกรัฐมนตรี โดยมติ อ.ก.พ. สำนักนายกรัฐมนตรีสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๙๓ ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ มาตรา ๑๐๔ และนายวีรพล ดวงสูงเนิน ได้อุทธรณ์คำสั่งไปยัง ก.พ. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๙๖ จึงมีปัญหาข้อกฎหมายที่จะต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า ก.พ. จะพิจารณาอุทธรณ์เป็นประการใดๆ ได้ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน และกฎ ก.พ. ที่เกี่ยวข้องหรือไม่ สำนักงาน ก.พ. จึงได้หารือไปยังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ก.พ. ย่อมมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ของนายวีรพล ดวงสูงเนิน ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ก.พ. จึงได้พิจารณาเรื่องอุทธรณ์ของนายวีรพล ดวงสูงเนิน ต่อไป และมีความเห็นว่าพฤติการณ์ของนายวีรพล ดวงสูงเนิน เป็นเพียงการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงควรได้รับโทษภาคทัณฑ์ แต่โดยที่เป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ เนื่องจากไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยมาก่อนจึงเห็นควรงดโทษให้โดยทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ และมีมติให้รายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการให้สำนักนายกรัฐมนตรีเรียกเลิกคำสั่งไล่นายวีรพล

ภาพประกอบ 20 คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ (ต่อ)

ดวงสูงเนิน ออกจากราชการ แล้วสั่งให้นายวีรพล ดวงสูงเนิน กลับเข้ารับราชการ และให้ทำ ทดแทนนายวีรพล ดวงสูงเนิน เป็นหนังสือ ซึ่งรองนายกรัฐมนตรี (นายปองพล อดิเรกสาร) สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีพิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ดำเนินการตามมติ ก.พ.

๒.๒ คณะรัฐมนตรี โดยสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี มีหนังสือ ที่ นร ๐๕๐๒/๑๕๐๘๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ซึ่งแจ้งกรณีตามคำร้อง ความว่าคณะรัฐมนตรี พิจารณาแล้วมีความเห็นในประเด็นตามคำร้อง ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้สวนและวินิจฉัย (ตัดสิน ชี้ขาด) ว่า นายวีรพลฯ มีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงนั้นถือได้ว่าเป็นอันยุติตามที่บัญญัติไว้ ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ (๓) แล้วหรือไม่ นั้น เห็นว่า

(๑) มาตรา ๓๐๑ (๓) ของรัฐธรรมนูญบัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มี อำนาจ หน้าที่ ได้สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริต ต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ใน การยุติธรรม เพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริต ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว เป็นการบัญญัติรับรองอำนาจ หน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้มีอำนาจหน้าที่ได้สวนและวินิจฉัยการกระทำของเจ้าหน้าที่ ของรัฐในเหตุที่กำหนดไว้ แต่สำหรับการดำเนินการต่อไปอันเกี่ยวกับการได้สวนและวินิจฉัยนั้น ว่าจะมีขั้นตอนและมีผลเป็นอย่างไร รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ (๓) บัญญัติให้เป็นไปตาม กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต ด้วยเหตุนี้ การ พิจารณาว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. และหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องจะมีขอบเขตหน้าที่ต้อง ปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวอย่างไร จึงต้องพิจารณาไปตามที่มีการบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒

(๒) ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดตามเหตุที่กำหนดในมาตรา ๓๐๑ (๓) ของรัฐธรรมนูญนั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ ได้บัญญัติให้คณะ กรรมการ ป.ป.ช. ได้สวน และถ้ามีมติว่ามีมูลความผิดทางวินัย มาตรา ๔๒ แห่งพระราช บัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ ดังกล่าวบัญญัติให้ประธานกรรมการส่งรายงานและความเห็นไป ยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาลงโทษ ทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ทางวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย และมาตรา ๔๓ บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่พิจารณาลงโทษทางวินัยภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับ เรื่องและให้ส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายในสิบห้าวันนับ แต่วันที่ได้ออกคำสั่ง และตามบทบัญญัติดังกล่าวมิได้บัญญัติให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ถือเป็นที่สุด โดยให้ผูกพันทุกองค์กรที่เกี่ยวข้อง หากแต่ได้บัญญัติในมาตรา ๔๒ และ มาตรา ๔๓ ดังกล่าวไว้ ให้รายงานและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีผลเป็นรายงาน การสอบสวนทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลแทนการสอบสวนของหน่วย

ภาพประกอบ 20 คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ (ต่อ)

งาน ซึ่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ นั้น รายงานการสอบสวนทางวินัย เป็นกระบวนการเบื้องต้นเพื่อให้ได้ข้อยุติในข้อกล่าวหาและผู้บังคับบัญชาจะนำมาพิจารณาสั่งลงโทษต่อไป ดังนั้น เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษตามรายงาน และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งถือเป็นรายงานการสอบสวนทางวินัยแล้ว กรณีย่อมเป็นการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ที่ได้บัญญัติขอบเขตการดำเนินการในเรื่องนี้ครบถ้วนแล้ว ทั้งนี้ เนื่องจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ บัญญัติถึงผลของคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้เพียงการดำเนินการในขั้นตอนดังกล่าวเท่านั้น

ประเด็นที่สอง การที่ ก.พ. พิจารณาหลักฐานความผิดทางวินัยที่จะลงแก่ นายวีรพลา จากความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงเป็นความผิดทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และคณะรัฐมนตรีได้มีมติให้นายวีรพลา กลับเข้ารับราชการเป็นการถูกต้องหรือไม่ นั้น เห็นว่า

(๑) การอุทธรณ์ของเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นเป็นกระบวนการต่อจากการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกลงโทษได้มีโอกาสพิสูจน์การกระทำของตนที่ถูกลงโทษต่อองค์กรอื่นที่ใช้ผู้บังคับบัญชา ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๖ บัญญัติรับรองสิทธิดังกล่าวว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษจะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล สำหรับผู้ถูกกล่าวหาท่านก็ได้ การที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ บัญญัติไว้เพียงเท่านั้น จึงย่อมหมายความว่า กระบวนการอุทธรณ์ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ นั้น กระบวนการพิจารณาอุทธรณ์มิใช่จะพิจารณาเฉพาะรายงานการสอบสวนทางวินัยเท่านั้นแต่ยังให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาพิสูจน์หลักฐานอื่น รวมทั้งอาจมีการสอบสวนเพิ่มเติมได้อีกด้วยการพิจารณาอุทธรณ์ขององค์กรกลางในการบริหารงานบุคคลหรือ ก.พ. จึงอาจพิจารณาแตกต่างจากคำสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาได้เสมอ ประกอบกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ มิได้จำกัดอำนาจหรือดุลพินิจขององค์กรซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอุทธรณ์แต่ประการใดองค์กรผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จึงยังคงมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับได้ตามอำนาจหน้าที่ของตนในทุกกรณี ดังนั้น ก.พ. ย่อมมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ซึ่งรวมถึงการรับฟังข้อเท็จจริงเพิ่มเติมได้อีกด้วย ตามข้อ ๑๗ ประกอบกับข้อ ๑๒ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ซึ่งกำหนดให้ ก.พ. มีอำนาจขอเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งคำชี้แจงถ้อยคำหรือข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณาได้ ดังนั้น การที่ ก.พ. ได้พิจารณาเรื่องอุทธรณ์ของนายวีรพลา ต่อไป และมีความเห็นว่าพฤติการณ์ของนายวีรพลา เป็นเพียงการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงควรได้รับโทษภาคทัณฑ์แต่โดยที่เป็นการกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษเนื่องจากไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยมาก่อน จึงเห็นควรงดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือและมีมติให้รายงานนายกรัฐมนตรียเพื่อพิจารณาสั่งการให้สำนักนายกรัฐมนตรีเรียกเลิกคำสั่งไล่นายวีรพลา ออกจากราชการแล้วสั่งให้นายวีรพลา กลับเข้ารับราชการและให้ทำทัณฑ์บนนายวีรพลา เป็นหนังสือซึ่งรองนายกรัฐมนตรี (นายปองพล อดิเรกสาร) สั่งและปฏิบัติราชการ

ภาพประกอบ 20 คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ (ต่อ)

แทนนายกรัฐมนตรีพิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ดำเนินการตามมติ ก.พ. การดำเนินการของสำนักนายกรัฐมนตรี และมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว จึงเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องตามนัยกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนแล้ว

(๒) โดยเหตุที่การพิจารณาของ ก.พ. เป็นการดำเนินการในชั้นการพิจารณาอุทธรณ์ ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ จึงมิได้เป็นการดำเนินการที่ขัดแย้งกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ ดังกล่าว

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำร้องคำชี้แจงของผู้เกี่ยวข้องและเอกสารประกอบแล้วเห็นว่าข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้แล้ว มีประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาวินิจฉัยคือ อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) เพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยแล้ว เป็นอันยุติหรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้... (๓) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต”

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า “คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้... (๓) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม”

พิจารณาแล้วรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ เป็นบทบัญญัติที่กล่าวถึงอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยมาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจ หน้าที่ไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เพื่อ ดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ขณะที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๑๙ (๓) เป็นบทบัญญัติที่มีความเช่นเดียวกับ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการไต่สวนและ วินิจฉัยตามอำนาจหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ บัญญัติไว้ โดยการวินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหาซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงซึ่งมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม และ มาตรา ๘๔ วรรคสอง และกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการซึ่งเป็นความผิดอาญาจึงส่งรายงานการไต่สวนไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะ

ภาพประกอบ 20 คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ (ต่อ)

กรรมการ ป.ป.ช. มีมติ กับส่งเอกสารและความเห็นในส่วนคดีอาญาไปยังอัยการสูงสุดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๕๒ และมาตรา ๕๗

การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าว เป็นการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติว่า “ในกรณีที่มีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำ ความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัยให้ประธานกรรมการส่งรายงานและ เอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี” เมื่อผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาได้รับรายงานตามที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๕๒ บัญญัติแล้ว มาตรา ๕๓ บัญญัติว่า “เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่งและวรรคสามแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้ง ถอดถอนพิจารณาโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง และให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนส่งสำเนาคำสั่งลงโทษดังกล่าวไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ออกคำสั่ง” ซึ่งปรากฏว่า ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ถูกกล่าวหาออกจากราชการตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ

สำหรับผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษในกรณีเช่นนี้มีสิทธิอย่างไรนั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๕๖ บัญญัติว่า “ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษตามมาตรา ๕๓ จะใช้สิทธิ อุทธรณ์อุทธรณ์พิจในการส่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการ บริหารงานบุคคลสำหรับผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ ก็ได้ ทั้งนี้ ต้องใช้สิทธิดังกล่าวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมีคำสั่งลงโทษ” ผู้ถูกกล่าวหาจึงใช้สิทธิอุทธรณ์การ ลงโทษไปยังคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ซึ่งเป็นองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ของ ผู้ถูกกล่าวหา ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ตามที่พระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๕๖ บัญญัติ

โดยเหตุที่การไต่สวนและวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ว่าผู้ถูกกล่าวหา มีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นการไต่สวนและวินิจฉัยโดยอาศัยอำนาจตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) บัญญัติรับรองไว้ เพื่อดำเนินการต่อไป ตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ทั้งนี้ พระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญฯ ได้บัญญัติกรณีดังกล่าวตามที่รัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้แล้ว โดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา ๑๙ (๓) บัญญัติอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เช่นเดียวกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญฯ สำหรับในส่วนที่เกี่ยวกับกรณีตาม คำร้องนั้น มีการกำหนดขั้นตอนและ รายละเอียดของการไต่สวนและผลของการไต่สวนที่เทียบ

ภาพประกอบ 20 คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ (ต่อ)

ได้กับการสอบสวนตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ในพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญฯ แล้วเช่นกัน แต่กรณีเช่นนี้เป็นคนละกรณีกับการดำเนินการทางวินัย ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ โดยมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ผู้บังคับ บัญชาของผู้ถูกกล่าวหาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีกและให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็น ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น จึงถือได้ว่าการสอบสวนทางวินัย ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในเรื่องนี้เสร็จสิ้นแล้ว

เมื่อพิจารณาหลักการและเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐ ธรรมนูญฯ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ แล้ว เห็นได้ว่า มีสาระสำคัญที่ แตกต่างกัน กล่าวคือพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ ให้อำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการ ยุติธรรม ซึ่งเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฯ ที่มุ่งเน้นการปฏิรูปการเมืองด้วยการกำหนด ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นกลไกในการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐป้องกันและปราบปราม การทุจริต ทั้งนี้โดยมีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ เป็นกฎหมายเฉพาะที่บัญญัติราย ละเสียดในเรื่องดังกล่าวไว้ สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฯ แต่พระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ เป็น กฎหมายทั่วไปที่กำหนดอำนาจหน้าที่ของ ก.พ. เกี่ยวกับการ บริหารงานบุคคล วินัยและการรักษาวินัย

เนื่องจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ ฉบับนี้ เป็นกฎหมายเฉพาะ เรื่องที่มีลักษณะพิเศษต่างจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ซึ่งเป็นกฎหมาย ทั่วไป การที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติเป็น หลักและดำเนินการ ตามกระบวนการที่บัญญัติในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ โดย การไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดทุจริตต่อหน้าที่ซึ่งเป็นการวินิจฉัยอย่างร้ายแรง ถือได้ว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการตามที่รัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญฯ บัญญัติไว้ครบถ้วนแล้ว ดังนั้น การวินิจฉัยข้อเท็จจริงและการมีมติของคณะ กรรมการ ป.ป.ช. ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่และประพฤติ ซ้ำอย่างร้ายแรงจึงต้องฟังเป็นที่ยุติ

ส่วนผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้าย แรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ และผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษไล่ออกนั้น พระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญฯ มิได้ตัดสิทธิผู้นั้นในการอุทธรณ์ โดยมาตรา ๙๖ บัญญัติให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูก ลงโทษตามมาตรา ๙๓ ใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลสำหรับผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้นๆ ก็ได้ ขณะที่พระ ราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ มาตรา ๑๒๔ บัญญัติว่า “ผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามพระ ราชบัญญัตินี้ ให้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้” และ

ภาพประกอบ 20 คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ (ต่อ)

มาตรา ๑๒๖ บัญญัติว่า “การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ปลดออกหรือไล่ออก ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ. ภายในสามสิบวันนับแต่วันรับทราบคำสั่ง ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า การอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ และการอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ใช้คำว่า “อุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษ” พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ใช้คำว่า “อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ” การใช้สิทธิอุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาอันเนื่องมาจากการลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ มิใช่ฐานความผิดจากการสอบสวนวินัยโดยผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาเองและมีใช้กรณีที่ถูกกล่าวหาถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน การอุทธรณ์จึงต้องอยู่ในขอบเขตที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ บัญญัติไว้โดยมีสิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น กล่าวคือ อุทธรณ์ได้เฉพาะระดับโทษตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติ องค์กรกลางในการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา (ก.พ.) และองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาตามขั้นตอนต่อจากกระบวนการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการสมบูรณ์เสร็จสิ้นแล้วจึงมีอำนาจพิจารณาเฉพาะเรื่องดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนตามฐานความผิดเดิมที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเท่านั้น การที่องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ใช้อำนาจหน้าที่ล่วงล้ำ หรือกระทบกระเทือนอำนาจหน้าที่ที่รัฐธรรมนูญบัญญัติรับรองว่าเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นการเฉพาะโดยการวินิจฉัยในปัญหาข้อเท็จจริงใหม่แล้วเปลี่ยนฐานความผิดเพื่อกำหนดโทษใหม่ จึงไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒

ศาลรัฐธรรมนูญโดยตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างมาก จำนวน ๘ คน คือ นายจิระ บุญพจนสุนทร พลโท จุล อติเรก นายมงคล สระกัน นายสุจิต บุญบงการ นายสุวิทย์ อีรพงษ์ นายอนันต์ เกตุวงศ์ นายอมร รักษาสัตย์ และนายจรัส หวังอ้อมกลาง วินิจฉัยว่า อำนาจ หน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) เพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยแล้วเป็นอันยุติ ดังนั้น องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จึงพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัย ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยแล้วไม่ได้

ส่วนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อย จำนวน ๔ คน คือ นายกระมล ทองธรรมชาติ นายจุมพล ณ สงขลา นายปรีชา เจริญมณีชัย นายผืน จันทราบาน และนายศักดิ์ เตชะชาญ วินิจฉัยให้ยกคำร้องเนื่องจาก กรณีตามคำร้องไม่ใช่กรณีมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ ตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ บัญญัติ ประกอบกับ ประเด็นตามคำร้องที่ขอให้วินิจฉัยอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑

ภาพประกอบ 20 คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2546 ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา 266 เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ (ต่อ)

วรรคหนึ่ง (๓) เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยแล้วยังไม่เป็นอันยุติเนื่องจาก รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) ไม่ได้บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจ “วินิจฉัยชี้ขาด” กรณีตามคำร้องจึงทำให้อำนาจดังกล่าวไม่เด็ดขาด ดังนั้น ผู้ถูกลงโทษจึงมีสิทธิ อุตธรรมและองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยได้ ตามอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยว่าอำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) เพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ ทุจริต เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐาน ทุจริตต่อหน้าที่จึงเป็นอันยุติ ดังนั้น องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จึงไม่อาจพิจารณา เปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยยุติแล้วให้เป็นประการ อื่นได้อีก

นายกระมล ทองธรรมชาติ

นายจรัส บุญพจนสุนทร

นายจุมพล ณ สงขลา

พลโท จุล อติเรก

นายปรีชา เฉลิมวณิชย์

นายผั่น จันทรปาน

นายมงคล สระฐาน

นายศักดิ์ เตชะชาญ

นายสุจิต บุญบงการ

นายสุวิทย์ อีร์พงษ์

นายอนันต์ เกตุวงศ์

นายอมร รักษาสัตย์

นายสุระ หวังอ้อมกลาง

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายเกียรติถ้อย กิจการเจริญดี นิตกร ๓ รวบรวม/ตรวจ

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547

หน้า ๓๓
เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

พระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
พ.ศ. ๒๕๔๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

เป็นปีที่ ๕๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๓๔		
เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗
<p>มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้รับราชการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา</p> <p>“สถานบันอุดมศึกษา” หมายความว่า สถาบันวิทยาลัย หรือสถานบันอุดมศึกษา แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษานั้น</p> <p>“สถาบันอุดมศึกษา” หมายความว่า สถานศึกษาของรัฐในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการที่จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาระดับปริญญา แต่ไม่รวมถึงสถานศึกษาของรัฐที่มีส่วนราชการ</p> <p>“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>มาตรา ๕ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับกับสถาบันอุดมศึกษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการศึกษาเกี่ยวกับการอาชีวศึกษาและการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง</p> <p>มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้</p>		
<p>หมวด ๑</p> <p>บททั่วไป</p>		
<p>มาตรา ๗ ผู้ที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องมีคุณสมบัติทั่วไปและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้</p> <p>(ก) คุณสมบัติทั่วไป</p> <p>(๑) มีสัญชาติไทย</p> <p>(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์</p> <p>(๓) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข</p> <p>(ข) ลักษณะต้องห้าม</p> <p>(๑) เป็นผู้ดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมือง</p> <p>(๒) เป็นคนวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือเป็นโรคที่กำหนดในกฎ ก.พ.อ.</p>		

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก	หน้า ๓๕ ราชกิจจานุเบกษา	๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗
<p>(๓) เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักราชการ หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่น</p> <p>(๔) เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี</p> <p>(๕) เป็นกรรมการบริหารพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง</p> <p>(๖) เป็นบุคคลล้มละลาย</p> <p>(๗) เคยถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ</p> <p>(๘) เคยถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากรัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ</p> <p>(๙) เคยถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกเพราะกระทำผิดวินัยตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่น</p> <p>(๑๐) เป็นผู้เคยกระทำการทุจริตในการสอบเข้ารับราชการหรือเข้าปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐ</p>		
<p>มาตรา ๘ อัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง</p>		
<p>ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาอาจได้รับเงินเพิ่มสำหรับตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษหรือเงินเพิ่มพิเศษสำหรับผู้ที่มีคุณวุฒิหรือความสามารถเป็นพิเศษก็ได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง</p>		
<p>ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาอาจได้รับเงินเพิ่มค่าครองชีพชั่วคราวตามภาวะเศรษฐกิจได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา</p>		
<p>มาตรา ๙ วันเวลาทำงาน วันหยุดราชการตามประเพณี วันหยุดราชการประจำปี และการลาหยุดราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ให้เป็นไปตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด แต่สภาสถาบันอุดมศึกษาจะกำหนดให้มีวันหยุดพิเศษเฉพาะกรณีเพิ่มขึ้นตามความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของสถาบันอุดมศึกษาก็ได้</p>		
<p>สภาสถาบันอุดมศึกษามีอำนาจกำหนดข้อบังคับในการอนุญาตให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งดำรงตำแหน่งวิชาการลาหยุดราชการเพื่อไปเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการ หรือตามโครงการแลกเปลี่ยนคณาจารย์ระหว่างสถาบันอุดมศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการและได้รับเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง และเงินอื่นในระหว่างลาได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด</p>		

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๓๖

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๓๐ ก ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

มาตรา ๑๐ สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่ดำเนินการให้มีการประเมินและพัฒนาข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการและวิชาชีพ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด

หมวด ๒
คณะกรรมการ

มาตรา ๑๑ ให้มีคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาคณะหนึ่ง เรียกโดยย่อว่า “ก.พ.อ.” ประกอบด้วย

- (๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เป็นประธาน
- (๒) ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ และเลขาธิการ ก.พ. เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง
- (๓) กรรมการซึ่งจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิไม่น้อยกว่าแปดคน

แต่ไม่เกินสิบคน

(๔) กรรมการซึ่งแต่งตั้งจากนายกสภาสถาบันอุดมศึกษาสองคน อธิการบดีสถาบันอุดมศึกษาสองคน และผู้แทนข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาสองคน เป็นกรรมการ

(๕) เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา เป็นกรรมการและเลขานุการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตาม (๓) ต้องดำรงหรือเคยดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ หรือไม่ต่ำกว่าอธิบดี หรือเป็นผู้บริหารจากภาคเอกชนที่ประสบความสำเร็จในการบริหารงานเป็นที่ประจักษ์และไม่น้อยกว่า กึ่งหนึ่งต้องเป็นผู้มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้านการบริหารงานบุคคล ด้านกฎหมายหรือด้านการบริหารจัดการภาครัฐ

ให้เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษาเสนอรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตาม (๓) ให้รัฐมนตรีดำเนินการเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง

การได้มาซึ่งกรรมการตาม (๓) และ (๔) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด ทั้งนี้ กรรมการซึ่งแต่งตั้งจากนายกสภาสถาบันอุดมศึกษาและอธิการบดีสถาบันอุดมศึกษาตาม (๔) จะต้องไม่มาจากสถาบันอุดมศึกษาเดียวกัน

มาตรา ๑๒ กรรมการตามมาตรา ๑๑ (๓) และ (๔) มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี ถ้าตำแหน่งกรรมการว่างลงก่อนกำหนด ให้ดำเนินการให้ได้มาซึ่งกรรมการใหม่แทนภายในกำหนดหกสิบวัน

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๓๗		
เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗
<p>นับแต่วันที่ตั้งตำแหน่งกรรมการว่างลง เว้นแต่วาระของกรรมการเหลือไม่ถึงเก้าสิบวัน จะไม่ดำเนินการให้ได้มาซึ่งกรรมการแทนก็ได้ กรณีที่มีการดำเนินการให้ได้มาซึ่งกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่าง ให้กรรมการผู้นั้นอยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่ากำหนดเวลาที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน</p> <p>กรรมการตามวรรคหนึ่งซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้ง หรือแต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้</p> <p>ในกรณีที่กรรมการตามวรรคหนึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังไม่ได้ดำเนินการให้ได้มาซึ่งกรรมการใหม่ ให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่ากรรมการใหม่จะเข้ารับหน้าที่</p> <p>มาตรา ๑๓ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๒ กรรมการตามมาตรา ๑๑ (๓) พ้นจากตำแหน่งเมื่อ</p> <ol style="list-style-type: none"> (๑) ตาย (๒) ลาออก (๓) เป็นบุคคลล้มละลาย (๔) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ (๕) ถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก <p>กรรมการตามมาตรา ๑๑ (๔) นอกจากต้องพ้นจากตำแหน่งตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้พ้นจากตำแหน่งเมื่อพ้นจากตำแหน่งนายกสภาสถาบันอุดมศึกษา อธิการบดี หรือข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาแล้วแต่กรณี</p> <p>มาตรา ๑๔ ก.พ.อ. มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> (๑) เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่คณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (๒) ประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาได้รับค่าตอบแทน สวัสดิการ และประโยชน์เกื้อกูลอื่น ให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม (๓) กำหนดมาตรฐานการบริหารงานบุคคล วินัยและการรักษาวินัย การดำเนินการทางวินัย การออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ และการพิจารณาตำแหน่งวิชาการ เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว (๔) ออกกฎ ก.พ.อ. ระเบียบ หรือข้อบังคับตามพระราชบัญญัตินี้ (๕) กำหนดกรอบอัตราค่าจ้าง และอัตราส่วนสูงสุดของวงเงินที่จะพึงใช้เพื่อการบริหารงานบุคคลของสถาบันอุดมศึกษาแต่ละสถาบัน 		

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๓๘

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

(๖) กำกับ ดูแล ติดตามและประเมินผลการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ในการนี้ให้มีอำนาจเรียกเอกสารและหลักฐานจากสถาบันอุดมศึกษา ให้ผู้แทนของสถาบันอุดมศึกษา ข้าราชการหรือบุคคลใดมาชี้แจงข้อเท็จจริง

(๗) กำหนดอัตราค่าตอบแทนให้กับนายกสภาสถาบันอุดมศึกษาและกรรมการสภาสถาบันอุดมศึกษาโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

(๘) พิจารณารับรองคุณวุฒิของผู้ได้รับปริญญา ประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือคุณวุฒิต่างอื่น เพื่อประโยชน์ในการบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และกำหนดอัตราเงินเดือน ค่าตอบแทนที่ควรได้รับ และระดับตำแหน่งที่ควรแต่งตั้ง

(๙) กำหนดมาตรฐานของจรรยาบรรณที่พึงมีในสถาบันอุดมศึกษา

(๑๐) ปฏิบัติการอื่นตามพระราชบัญญัตินี้ ตามกฎหมายอื่น หรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย มาตรา ๑๕ การประชุมของ ก.พ.อ. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานไม่อยู่ในที่ประชุม หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่ง ทำหน้าที่ประธาน

กรรมการซึ่งมีส่วนได้เสียในเรื่องใดจะร่วมประชุมเพื่อพิจารณาหรือลงมติในเรื่องนั้นไม่ได้

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๖ ก.พ.อ. มีอำนาจตั้งคณะอนุกรรมการ เพื่อทำการใดแทนได้

การแต่งตั้งและการพ้นจากตำแหน่งของอนุกรรมการ รวมทั้งการประชุมของคณะอนุกรรมการ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด

มาตรา ๑๗ หลักเกณฑ์และวิธีการบริหารงานบุคคล วินัยและการรักษาวินัย การดำเนินการทางวินัย การออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ และการพิจารณาคำแห่งวิชาการ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับของสภาสถาบันอุดมศึกษา

เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานให้เกิดประสิทธิภาพ ในการวางหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารงานบุคคลตามวรรคหนึ่งจะไม่กำหนดภาระหน้าที่ของตำแหน่งแต่ละตำแหน่ง โดยกำหนดภาระหน้าที่ของหน่วยงานแทนก็ได้

ข้อบังคับตามวรรคหนึ่งต้องไม่เป็นการขัดหรือแย้งกับที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนดตามมาตรา ๑๕ (๓)

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๓๕

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

หมวด ๓
การกำหนดตำแหน่ง การบรรจุและการแต่งตั้ง

มาตรา ๑๔ ตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา มีดังนี้

(ก) ตำแหน่งวิชาการ ซึ่งทำหน้าที่สอนและวิจัย หรือทำหน้าที่วิจัยโดยเฉพาะ ได้แก่ ตำแหน่งดังต่อไปนี้

- (๑) ศาสตราจารย์
- (๒) รองศาสตราจารย์
- (๓) ผู้ช่วยศาสตราจารย์
- (๔) อาจารย์ หรือตำแหน่งอื่นตามที่ ก.พ.อ. กำหนด

(ข) ตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ได้แก่

- (๑) อธิการบดี
- (๒) รองอธิการบดี
- (๓) คณบดี
- (๔) หัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ
- (๕) ผู้ช่วยอธิการบดี
- (๖) รองคณบดีหรือรองหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ
- (๗) ผู้อำนวยการกอง หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่ากอง

ตามที่ ก.พ.อ. กำหนด

(๘) ตำแหน่งอื่นตามที่ ก.พ.อ. กำหนด

(ค) ตำแหน่งประเภททั่วไป วิชาชีพเฉพาะ หรือเชี่ยวชาญเฉพาะตามที่ ก.พ.อ. กำหนด

ในกรณีที่สถาบันอุดมศึกษาใดมีวิทยาเขตนอกที่ตั้งของสถาบันอุดมศึกษา และมีรองอธิการบดีเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบวิทยาเขต จะกำหนดให้มีตำแหน่งผู้ช่วยอธิการบดีสำหรับวิทยาเขตนั้นด้วยก็ได้

การแต่งตั้งให้ผู้ทำหน้าที่วิจัยโดยเฉพาะ ให้ดำรงตำแหน่งตาม (ก) (๑) (๒) หรือ (๓) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด

มาตรา ๑๕ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการระดับศาสตราจารย์ หรือระดับรองศาสตราจารย์ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า เมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ อาจได้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้ จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๕๐
เดิม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๑๐ ก ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗
<p>การต่อเวลาราชการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด มาตรา ๒๐ ให้สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนดกรอบของตำแหน่ง อันดับเงินเดือนของตำแหน่ง และจำนวนของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่พึงมีในสถาบันอุดมศึกษานั้น รวมทั้งภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบของตำแหน่ง และคุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง</p> <p>การกำหนดตามวรรคหนึ่งให้กำหนดคราวละสี่ปี โดยต้องคำนึงถึงควมมีประสิทธิภาพ ความไม่ซ้ำซ้อน ความประหยัด และต้องสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด มาตรา ๒๑ ตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตำแหน่งใดบังคับบัญชาข้าราชการ ในส่วนราชการใด ในฐานะใด ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนด ข้อบังคับดังกล่าว ต้องไม่ก่อให้เกิดขั้นตอนโดยไม่จำเป็น</p> <p>มาตรา ๒๒ การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ให้บรรจุ และแต่งตั้งโดยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) สอบแข่งขัน</p> <p>(๒) คัดเลือก</p> <p>โดยปกติให้ดำเนินการโดยวิธีสอบแข่งขัน เว้นแต่ในกรณีมีเหตุพิเศษเพื่อประโยชน์ของสถาบัน อุดมศึกษา จะใช้วิธีคัดเลือกก็ได้</p> <p>หลักสูตร วิธีการสอบแข่งขัน เกณฑ์การตัดสิน การขึ้นบัญชี และการยกเลิกบัญชี ให้เป็นไป ตามข้อบังคับที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนด</p> <p>หลักเกณฑ์ และวิธีการคัดเลือก ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนดโดยคำนึง ถึงความเที่ยงธรรม โอกาสที่บุคคลทั่วไปจะเข้ารับการคัดเลือก และประโยชน์สูงสุดที่สถาบันอุดมศึกษา จะได้รับ</p> <p>การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาโดยวิธีการสอบแข่งขัน หรือวิธีการคัดเลือก ให้บรรจุและแต่งตั้งจากผู้สอบแข่งขันได้ตามลำดับที่ในบัญชีหรือจากผู้ได้รับคัดเลือก แล้วแต่กรณี</p> <p>ข้อบังคับตามวรรคสามและวรรคสี่ ต้องสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด</p> <p>มาตรา ๒๓ ผู้สมัครสอบแข่งขันในตำแหน่งใด ต้องมีคุณสมบัติทั่วไป หรือได้รับการยกเว้น ในกรณีที่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๘ และต้องมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้นตามที่สภาสถาบัน อุดมศึกษากำหนดตามมาตรา ๒๐</p>

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๕๑

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

สำหรับผู้มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๗ (ข) (๑) ให้มีสิทธิสมัครสอบแข่งขันได้แต่จะบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาในตำแหน่งที่สอบแข่งขันได้คือเมื่อพ้นจากตำแหน่งข้าราชการการเมืองแล้ว

มาตรา ๒๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๕ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใด ให้ได้รับเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง ตามที่กำหนดไว้สำหรับตำแหน่งนั้น การรับเงินเดือนหรือเงินประจำตำแหน่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่มีเหตุผลและความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อประโยชน์แก่การสอนหรือวิจัย ก.พ.อ. จะวางหลักเกณฑ์ในการอนุมัติให้สถาบันอุดมศึกษาบรรจุและแต่งตั้งบุคคลที่มีความรู้ความสามารถและความชำนาญงานสูงเข้ารับราชการในตำแหน่งวิชาการ โดยให้ได้รับเงินเดือนสูงกว่าเงินเดือนที่กำหนดไว้สำหรับตำแหน่งนั้นก็ได้

มาตรา ๒๖ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดไปดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหารในตำแหน่งอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง เว้นแต่ผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี เมื่อได้รับเงินเดือนถึงขั้นสูงสุดของตำแหน่งรองศาสตราจารย์ขึ้นไปในขณะที่ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ให้ได้รับเงินเดือนจนถึงขั้นสูงสุดของตำแหน่งศาสตราจารย์ได้

ให้ผู้ช่วยอธิการบดี และรองคณบดีหรือรองหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ได้รับเงินประจำตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง

เมื่อผู้บริหารตามวรรคหนึ่งและวรรคสองพ้นจากตำแหน่งประเภทผู้บริหารแล้ว ให้ผู้นั้นกลับไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งเดิมและให้รับเงินเดือนตามตำแหน่งนั้นในขั้นที่ได้รับอยู่ในขณะที่พ้นตำแหน่งประเภทผู้บริหาร

การได้รับเงินประจำตำแหน่งประเภทผู้บริหารตามมาตรา นี้ ไม่ตัดสิทธิข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งดำรงตำแหน่งวิชาการในการได้รับเงินประจำตำแหน่งประเภทวิชาการตามตำแหน่งวิชาการที่ตนครองอยู่

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่มีการแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหารตามมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่งจากบุคคลที่มีได้เป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา เงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง และเงินเพิ่มพิเศษของผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก	หน้า ๕๒ ราชกิจจานุเบกษา	๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗
<p>รองอธิการบดีที่จะได้รับเงินประจำตำแหน่งจากงบประมาณแผ่นดินจะมีได้ไม่เกินห้าอัตรา และในกรณีที่สถาบันอุดมศึกษาใดมีวิทยาเขต ให้มีรองอธิการบดีดังกล่าวเพิ่มได้วิทยาเขตละหนึ่งอัตรา ผู้ช่วยอธิการบดีที่จะได้รับเงินประจำตำแหน่งจากงบประมาณแผ่นดิน จะมีได้ไม่เกินสามอัตรา รองคณบดีที่จะได้รับเงินประจำตำแหน่งจากงบประมาณแผ่นดิน จะมีได้ไม่เกินสามอัตรา</p>		
<p>มาตรา ๒๘ การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ให้อธิการบดีเป็นผู้สั่งบรรจุและแต่งตั้ง เว้นแต่การแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๑๐ และตำแหน่งศาสตราจารย์ ให้รัฐมนตรีนำเสนอ นายกรัฐมนตรีเพื่อนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง</p>		
<p>การแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด</p>		
<p>มาตรา ๒๙ ผู้ได้รับการบรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใดตามมาตรา ๒๒ ให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนั้น ตามข้อบังคับที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนด</p>		
<p>ผู้อยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการ เพราะมีความประพฤติไม่ดี หรือไม่มีความรู้ ความสามารถเหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง ให้ถือเสมือนหนึ่งว่าไม่เคยเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา แต่ทั้งนี้ไม่กระทบถึงการปฏิบัติหน้าที่ราชการ การรับเงินเดือน หรือผลประโยชน์อื่นใดที่ได้รับจากทางราชการ ในระหว่างที่ผู้นั้นทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ</p>		
<p>มาตรา ๓๐ ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาดำรงตำแหน่งใด ต้องมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้นตามมาตรา ๒๐</p>		
<p>ในกรณีที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนดให้ปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพใดเป็นคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง ให้หมายถึงปริญญาหรือประกาศนียบัตรที่ ก.พ.อ. รับรองตามมาตรา ๑๔ (๘)</p>		
<p>มาตรา ๓๑ การเลื่อนข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับสูงขึ้น ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนด ซึ่งต้องสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด</p>		
<p>มาตรา ๓๒ การโอนข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาสามารถกระทำได้ ในกรณีดังต่อไปนี้ (๑) การโอนข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาในต่างสถาบันอุดมศึกษา อาจกระทำได้เมื่อผู้มีอำนาจตามมาตรา ๒๘ ทั้งสองฝ่ายยินยอมในการโอนและเข้าตัวสมัครใจ</p>		

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๕๓

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

(๒) การโอนข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหารในต่างสถาบันอุดมศึกษา ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด

(๓) การรับโอนข้าราชการที่มีใช้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและมีใช้ข้าราชการการเมือง และการรับโอนพนักงานส่วนท้องถิ่นมาเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนด ซึ่งต้องสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด

มาตรา ๓๓ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใด ตามมาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๒ (๑) แล้ว หากภายหลังปรากฏว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๒๘ แต่งตั้งผู้นั้นไปดำรงตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งในระดับเดียวกัน ที่ต้องใช้คุณสมบัติเฉพาะที่ผู้นั้นมีอยู่ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด

มาตรา ๓๔ ผู้ซึ่งเคยเป็นข้าราชการอาจขอกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาได้ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ออกจากราชการเมื่อถูกสั่งให้ไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร เมื่อผู้นั้นพ้นจากราชการทหารโดยไม่มีความเสียหาย

(๒) ออกจากราชการโดยได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการเพื่อไปปฏิบัติงานใดๆ ซึ่งให้นับเวลา ระหว่างนั้นสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญเหมือนเต็มเวลาราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ

(๓) ลาออกจากราชการไปด้วยเหตุใดๆ อันมิใช่เป็นกรณีออกจากราชการในระหว่างทดลอง ปฏิบัติหน้าที่ราชการ

การกลับเข้ารับราชการ การนับวันรับราชการ และเงินเดือนที่จะได้รับของผู้ขอกลับเข้ารับราชการ ตามวรรคหนึ่งแต่ละกรณี ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด

หมวด ๔ การเลื่อนขั้นเงินเดือน

มาตรา ๓๕ การเลื่อนขั้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ให้ผู้บังคับบัญชา พิจารณาโดยคำนึงถึงคุณภาพและปริมาณงานของตำแหน่งและผลงานที่ได้ปฏิบัติมา การรักษาวินัยและ

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๔๔		
เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗
<p>จรรยาบรรณของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตลอดจนความสามารถและความอดสาหะในการปฏิบัติงานตามข้อบังคับที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนดซึ่งต้องสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด</p> <p>การเลื่อนขั้นเงินเดือนตามวรรคหนึ่งให้อธิการบดีมีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนตามข้อเสนอแนะของผู้บังคับบัญชา เว้นแต่ผู้บังคับบัญชาเสนอแนะไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขตามวรรคหนึ่ง อธิการบดีจะสั่งการให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังกล่าวก็ได้</p> <p>มาตรา ๓๖ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดถึงแก่ความตายเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการ สภาสถาบันอุดมศึกษาอาจพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนให้ผู้นั้นเป็นกรณีพิเศษ เพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง</p>		
<p>หมวด ๕</p> <p>วินัยและการรักษาวินัย</p>		
<p>มาตรา ๓๗ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องรักษาวินัยและจรรยาบรรณตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้โดยเคร่งครัด</p> <p>มาตรา ๓๘ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ต้องสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วยความบริสุทธิ์ใจ</p> <p>มาตรา ๓๙ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เทียงธรรม ขยันหมั่นเพียร และดูแลเอาใจใส่รักษาประโยชน์ของทางราชการ</p> <p>ห้ามมิให้อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น</p> <p>การปฏิบัติหรือการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง</p> <p>ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ</p>		

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๔๕		
เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗
<p>การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ หรือขาดการเอาใจใส่ระมัดระวัง รักษาประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง</p>		
<p>มาตรา ๔๐ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา การรายงานโดยปกปิดข้อความซึ่งควรต้องแจ้ง ถือว่าเป็นการรายงานเท็จด้วย</p>		
<p>การรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง</p>		
<p>มาตรา ๔๑ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องประพฤติเป็นแบบอย่างที่ดี มีความสุภาพเรียบร้อย วางตนให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมอันดีงามของสังคมไทย อุทิศเวลาให้กับทางราชการอย่างเต็มที่ รักษาความสามัคคี ช่วยเหลือเกื้อกูลในการปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างผู้ร่วมปฏิบัติราชการด้วยกัน</p>		
<p>การกลั่นแกล้ง การดูหมิ่น เหยียดหยาม กดขี่ ช่มเหง ผู้ร่วมปฏิบัติราชการ นักเรียน นิสิต นักศึกษา หรือประชาชนอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง</p>		
<p>มาตรา ๔๒ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องไม่กระทำการ หรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน การกระทำได้กล่าวให้ถือว่าการกระทำผิดวินัย</p>		
<p>มาตรา ๔๓ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องไม่เป็นการกระทำการผู้จัดการ ผู้จัดการหรือดำรงตำแหน่งอื่นที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกันนั้น ในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท เว้นแต่เป็นการปฏิบัติราชการหรือได้รับมอบหมายจากอธิการบดี</p>		
<p>มาตรา ๔๔ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว</p>		
<p>การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง</p>		
<p>มาตรา ๔๕ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณตามที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนด</p>		

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๕๖		
เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗
<p>ในการกำหนดจรรยาบรรณตามวรรคหนึ่ง ให้สภาสถาบันอุดมศึกษารับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาประกอบด้วย</p> <p>จรรยาบรรณที่กำหนดขึ้น จะกำหนดว่าการประพฤติผิดจรรยาบรรณในเรื่องใดเป็นความผิดวินัย หรือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงด้วยก็ได้</p> <p>มาตรา ๔๖ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดประพฤติผิดจรรยาบรรณที่เป็นความผิดวินัยหรือผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ดำเนินการทางวินัยตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าการประพฤติผิดจรรยาบรรณนั้นไม่เป็นความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการตักเตือน สั่งให้ดำเนินการให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด หรือทำทัณฑ์บน</p> <p>ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำตักเตือน ดำเนินการให้ถูกต้อง หรือฝ่าฝืนทัณฑ์บน ให้ถือว่าเป็นการกระทำผิดวินัย</p> <p>หลักเกณฑ์และวิธีการในการตักเตือน การมีคำสั่ง หรือการทำทัณฑ์บนตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนด</p> <p>มาตรา ๔๗ ผู้บังคับบัญชาผู้ใดเมื่อปรากฏว่ามีมูลที่ควรกล่าวหาว่าข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยละเลยไม่ดำเนินการทางวินัยตามหมวด ๖ ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัย</p> <p>ผู้บังคับบัญชาผู้ใดกลั่นแกล้งผู้บังคับบัญชาในการกล่าวหาหรือดำเนินการทางวินัย ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชาผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง</p> <p>มาตรา ๔๘ โทษทางวินัยมี ๕ สถาน คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> (๑) ภาคทัณฑ์ (๒) ตัดเงินเดือน (๓) ลดขั้นเงินเดือน (๔) ปลดออก (๕) ไล่ออก <p>ผู้ใดถูกลงโทษปลดออกตามมาตรานี้ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนผู้นั้นลาออกจากราชการ</p>		
<p>หมวด ๖</p> <p>การดำเนินการทางวินัย</p> <hr style="width: 10%; margin: auto;"/> <p>มาตรา ๔๙ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดถูกกล่าวหาโดยมีหลักฐานตามสมควรว่า ได้กระทำความผิดวินัย หรือความปรากฏต่อผู้บังคับบัญชาว่าข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดกระทำ</p>		

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๔๗		
เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗
<p>ผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยพลัน และต้องสอบสวนให้แล้วเสร็จโดยไม่ชักช้า เว้นแต่เป็นกรณีการกระทำผิดวินัยที่ไม่ใช่ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือเป็นกรณีความคิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามที่ ก.พ.อ. กำหนด จะไม่ตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ได้</p> <p>ก่อนตั้งคณะกรรมการสอบสวน ผู้บังคับบัญชาจะมอบหมายให้บุคคลใดสืบสวนเบื้องต้นว่า การกล่าวหาอันมีหลักฐานตามสมควรหรือไม่ก็ได้</p> <p>หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณา และผู้มีอำนาจในการสั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗</p> <p>ในกรณีอธิการบดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย คำว่าผู้บังคับบัญชาตามมาตรา นี้ ให้หมายถึง ผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ</p> <p>มาตรา ๕๐ ในระหว่างการสอบสวน จะนำเหตุแห่งการถูกสอบสวนมาเป็นข้ออ้างในการ ดำเนินการใดให้กระทบต่อสิทธิของผู้ถูกสอบสวนไม่ได้ เว้นแต่ผู้บังคับบัญชาจะสั่งพักราชการ หรือสั่ง ให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสอบสวน</p> <p>หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการสั่งพักราชการหรือการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และ ผลแห่งการสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับที่ออก ตามมาตรา ๑๗</p> <p>มาตรา ๕๑ เมื่อผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้ถูกสอบสวนกระทำผิดวินัยให้ผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา ๔๘ ลงโทษตามควรแก่กรณี ตามที่กำหนดในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗</p> <p>มาตรา ๕๒ ให้กรรมการสอบสวนเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และให้มีอำนาจ เช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเพียงเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจ และหน้าที่ของกรรมการสอบสวน และโดยเฉพาะให้มีอำนาจดังต่อไปนี้ด้วย คือ</p> <p>(๑) เรียกให้กระทรวง ทบวง กรม หน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือนิติบุคคลอื่น ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สอบสวน ชี้แจงข้อเท็จจริง ส่งเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ส่งผู้แทนหรือบุคคล ในสังกัดมาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน</p> <p>(๒) เรียกผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลใดๆ มาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารและหลักฐาน เกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน</p> <p>มาตรา ๕๓ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งพ้นจากราชการอันมิใช่เพราะเหตุขาด อาจถูกดำเนินการทางวินัยเพราะมีการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนพ้นจากราชการได้ แต่ต้องดำเนินการ ทางวินัยภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พ้นจากราชการ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗</p>		

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๕๘

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

มาตรา ๕๔ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดเคยถูกกล่าวหา หรือกระทำความผิดวินัยก่อนวันโอนมาบรรจุ หากการกระทำนั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้นั้นดำเนินการสอบสวนและลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ตามที่กำหนดในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗

หมวด ๗
การออกจากราชการ

มาตรา ๕๕ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาออกจากราชการเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
- (๓) ได้รับอนุญาตให้ลาออก
- (๔) ถูกสั่งให้ออกตามมาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๕๘
- (๕) ถูกสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก

มาตรา ๕๖ วิธีการลาออก การอนุญาตให้ลาออก และการยับยั้งการลาออก ให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗

ถ้าผู้มีอำนาจตามมาตรา ๒๘ หรือสภาสถาบันอุดมศึกษา แล้วแต่กรณี มีได้อนุญาตให้ลาออก และมีได้ยับยั้งการลาออกภายในเวลาที่กำหนดในข้อบังคับตามวรรคหนึ่ง ให้การลาออกมีผลตั้งแต่วันที่ขอลาออก

การยับยั้งการลาออกจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อการใช้สิทธิทางการเมืองหรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ลาออกเกินกว่าเหตุมิได้

มาตรา ๕๗ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดมีกรณีดังต่อไปนี้ ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๒๘ หรือสภาสถาบันอุดมศึกษาสั่งให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุดูแลตน

- (๑) เจ็บป่วยจนไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการของคนได้โดยสม่ำเสมอ
- (๒) สิ้นทรัพย์ไปปฏิบัติงานใดๆ ตามความประสงค์ของทางราชการ
- (๓) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๗ (ก) (๑) หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๗ (ข) (๑) (๒) (๕) หรือ (๖)
- (๔) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๗ (ก) (๓) หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๗ (ข) (๕)

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๕๕

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

(๕) หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ

(๖) มีการเลิกหรือยุบหน่วยงานหรือตำแหน่งที่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาปฏิบัติหน้าที่หรือดำรงอยู่ เว้นแต่ทางราชการยังมีความจำเป็นที่จะให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป

(๗) ไม่สามารถปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพเกิดประสิทธิผลในระดับอันเป็นที่พอใจของทางราชการได้

(๘) ถูกจำคุกในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๙) ถูกสอบสวนว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงแต่ผลการสอบสวนไม่อาจลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงได้ แต่สภาสถาบันอุดมศึกษามีมติว่าถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

การสั่งให้ออกจากราชการตาม (๕) ให้ดำเนินการสอบสวนโดยให้นำมาตรา ๕๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

การสั่งให้ออกจากราชการตาม (๕) หรือ (๗) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด

การสั่งให้ออกจากราชการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗ มาตรา ๕๘ เมื่อข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดไปรับราชการทหาร ตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๒๘ สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

มาตรา ๕๕ การออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตำแหน่งเทียบเท่าระดับ ๑๐ ขึ้นไป และตำแหน่งศาสตราจารย์ ให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อมีพระบรมราชโองการให้พ้นจากตำแหน่ง เว้นแต่กรณีที่พ้นจากตำแหน่งเพราะความตาย

มาตรา ๖๐ เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยหรือสั่งให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาออกจากราชการในเรื่องใดไปแล้ว ให้รายงานสภาสถาบันอุดมศึกษาทราบ ในกรณีที่สภาสถาบันอุดมศึกษาพิจารณาเห็นว่าผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งลงโทษมิได้ดำเนินการทางวินัยหรือมิได้สั่งให้ออกจากราชการโดยเคร่งครัดหรือเป็นธรรมดา จะสั่งให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนการดำเนินการ และสั่งการใหม่ให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไปก็ได้

หมวด ๘ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์

มาตรา ๖๑ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดถูกสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือน มีสิทธิอุทธรณ์ต่อสภาสถาบันอุดมศึกษาได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๕๐		
เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗
<p>มาตรา ๖๒ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดถูกสั่งให้ออกจากราชการหรือถูกสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก มีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.อ. ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ.อ. กำหนด</p> <p>ให้ ก.พ.อ. พิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของ ก.พ.อ. ซึ่งต้องไม่เกินเก้าสิบวัน</p> <p>ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจในคำวินิจฉัยอุทธรณ์ หรือในกรณีที่ ก.พ.อ. มิได้วินิจฉัยอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ในกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง</p> <p>มาตรา ๖๓ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือมีความคับข้องใจเนื่องจากการกระทำหรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ยกเว้นกรณีการสั่งลงโทษหรือ การตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ให้ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ต่อสภาสถาบันอุดมศึกษา ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งถึงการกระทำหรือได้รับคำสั่ง</p> <p>มาตรา ๖๔ ให้ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษดำเนินการแก้ไขคำสั่งลงโทษ ให้เป็นไปตามคำวินิจฉัย ของสภาสถาบันอุดมศึกษา หรือ ก.พ.อ. แล้วแต่กรณีโดยเร็ว</p> <p>มาตรา ๖๕ การอุทธรณ์ และการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๑ การร้องทุกข์ตามมาตรา ๖๓ และการแก้ไขคำสั่งลงโทษตามมาตรา ๖๔ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗</p> <p>ในการพิจารณาอุทธรณ์หรือเรื่องร้องทุกข์ ให้สภาสถาบันอุดมศึกษาดำเนินการให้แล้วเสร็จ ภายในระยะเวลาที่กำหนดในข้อบังคับตามวรรคหนึ่งซึ่งต้องไม่เกินเก้าสิบวัน และให้นำความในมาตรา ๖๒ วรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลม</p>		
บทเฉพาะกาล		
<p>มาตรา ๖๖ ให้ดำเนินการให้มี ก.พ.อ. ตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในหนึ่งร้อยสี่สิบวันนับแต่ วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ</p> <p>ในระหว่างที่ยังไม่มี ก.พ.อ. ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ ก.ม. ตามพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ ทำหน้าที่ ก.พ.อ. ไปพลางก่อน</p> <p>ในกรณีที่มิกฎหมายใดระบุถึงข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยหรือคณะกรรมการข้าราชการ พลเรือนในมหาวิทยาลัย ให้ถือว่ากฎหมายดังกล่าวหมายถึงข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา หรือคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา แล้วแต่กรณี</p>		

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๕๑		
เล่ม ๑๒๑ ตอนที่พิเศษ ๗๐ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗
<p>มาตรา ๖๗ ในระหว่างที่ยังมีมหาวิทยาลัยไม่น้อยกว่าห้าแห่ง ให้กรรมการตามมาตรา ๑๑ (๔) ประกอบด้วย</p> <p>(๑) กรรมการซึ่งนายกสภามหาวิทยาลัยราชภัฏ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และสถาบันเทคโนโลยีปทุมวันคัดเลือกกันเองสองคน</p> <p>(๒) กรรมการซึ่งนายกสภามหาวิทยาลัยคัดเลือกกันเองสองคน</p> <p>(๓) กรรมการซึ่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏ อธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีปทุมวันคัดเลือกกันเองสองคน</p> <p>(๔) กรรมการซึ่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยคัดเลือกกันเองสองคน</p> <p>(๕) กรรมการซึ่งข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยราชภัฏ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และสถาบันเทคโนโลยีปทุมวันคัดเลือกกันเองสองคน</p> <p>(๖) กรรมการซึ่งข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยคัดเลือกกันเองสองคน</p> <p>การคัดเลือกกรรมการตาม (๕) ให้ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยราชภัฏ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลและสถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน คัดเลือกผู้แทนสถาบันละหนึ่งคน และให้ผู้แทนซึ่งได้รับคัดเลือกประชุมและเลือกกันเองให้เหลือสองคน เป็นกรรมการ</p> <p>การคัดเลือกกรรมการตาม (๖) ให้นำวรรคสองมาใช้บังคับโดยอนุโลม</p> <p>มหาวิทยาลัยตามวรรคหนึ่งหมายความว่า มหาวิทยาลัยและสถาบันที่จัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ยังเป็นส่วนราชการอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๕ เป็นส่วนราชการสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย</p> <p>มาตรา ๖๘ ในกรณีที่มีมหาวิทยาลัยตามมาตรา ๖๗ มีน้อยกว่าห้าแห่ง ให้กรรมการตามมาตรา ๖๗ (๒) (๔) และ (๖) พ้นจากตำแหน่งในสิ้นปีที่มีมหาวิทยาลัยน้อยกว่าห้าแห่ง และให้กรรมการตามมาตรา ๖๗ (๑) (๓) และ (๕) อยู่ในตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะครบวาระ</p> <p>มาตรา ๖๙ ในวาระเริ่มแรกจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๑๑ (๓) จากผู้ซึ่งกรรมการตามมาตรา ๑๑ (๑) (๒) (๔) และ (๕) เสนอแนะ</p> <p>มาตรา ๗๐ ผู้ใดเป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้นั้นเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัตินี้</p>		

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๕๒

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

มาตรา ๗๑ ในกรณีที่มิได้มีกฎหมายก่อนหรือหลังพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ บัญญัติใหม่มหาวิทยาลัย ตามมาตรา ๖๗ วรรคสี่ไม่เป็นส่วนราชการ แต่กฎหมายดังกล่าวกำหนดให้ยังมีข้าราชการอยู่ในมหาวิทยาลัย ดังกล่าว เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานบุคคล ให้ถือว่าข้าราชการในมหาวิทยาลัยดังกล่าวเป็นข้าราชการ พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗๒ ภายในระยะเวลาสิบปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มิให้นำมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับและให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่ระดับรองศาสตราจารย์ขึ้นไป เมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ อาจได้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้ จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ที่ ก.พ.อ. กำหนด

ให้นำความในวรรคหนึ่งมาใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ และข้าราชการครูตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบ ข้าราชการครู ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า สำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ได้ออกจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ ทั้งนี้ จะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนดตามวรรคหนึ่งมีผลใช้บังคับ

สำหรับข้าราชการตามวรรคหนึ่งและวรรคสองที่พ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุ และได้รับ คำสั่งให้รับราชการต่อไป ถ้าก่อนออกจากราชการเป็นผู้ที่อยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จ บำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้นั้นมีสภาพเป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการต่อไป และในการออกจากราชการนั้น ถ้าเป็นผู้รับบำนาญให้จัดรับบำนาญตั้งแต่วันที่รับคำสั่งให้รับราชการ ต่อไป รวมทั้งให้คืนเงินสะสม เงินสมทบ เงินประเดิม เงินชดเชยและผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวที่ ได้รับไปแก่กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รับคำสั่งให้รับราชการต่อไป แต่ถ้าเป็นผู้รับบำเหน็จ ให้คืนเงินบำเหน็จ เงินสะสม เงินสมทบและผลประโยชน์ที่ได้รับจากเงินดังกล่าว แก่ทางราชการและกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รับคำสั่งให้รับราชการ ต่อไป

สำหรับข้าราชการตามวรรคหนึ่งและวรรคสองซึ่งได้รับคำสั่งให้รับราชการต่อไป ถ้าก่อนออกจากร าชการเป็นผู้ที่อยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๕ ให้ผู้นั้นอยู่ใน บังคับของพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๕ ต่อไป และในการออกจากราชการนั้น ถ้าเป็นผู้รับบำนาญ ให้จัดรับบำนาญตั้งแต่วันที่รับคำสั่งให้รับราชการต่อไป แต่ถ้าเป็นผู้รับบำเหน็จ ให้คืนบำเหน็จแก่ทางราชการภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รับคำสั่งให้รับราชการต่อไป

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๕๓

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

ข้าราชการตามวรรคหนึ่งและวรรคสองซึ่งได้รับคำสั่งให้รับราชการต่อไป ให้มีสิทธิได้นับเวลา
ราชการตอนก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการต่อไป เพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ

มาตรา ๗๓ ผู้ใดเป็นข้าราชการครูตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. ๒๕๒๓
หรือข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งปฏิบัติงาน
อยู่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า สำนักงาน
คณะกรรมการการอุดมศึกษา อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้นั้นเป็นข้าราชการพลเรือน
ในสถาบันอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัตินี้ และมีตำแหน่งตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ.
กำหนด

มาตรา ๗๔ บรรดาพระราชกฤษฎีกา กฎหมาย กฏ ก.พ. ระเบียบ ข้อบังคับ การกำหนด
กรอบอัตราค่าจ้าง การจัดทำมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง หรือกรณีอื่นใดซึ่งได้ออกโดยอาศัยอำนาจตาม
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ และพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ใช้บังคับกับข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามมาตรา ๖๗
อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับกับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
ตามมาตรา ๗๐ โดยอนุโลมไปพลางก่อนเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะได้มีการ
ออกกฎกระทรวง กฏ ก.พ.อ. ระเบียบ ข้อบังคับหรือข้อกำหนดตามพระราชบัญญัตินี้

บรรดากฎ ก.ค. กฏ ก.พ. ระเบียบ ข้อบังคับ การกำหนดกรอบอัตราค่าจ้าง การจัดทำมาตรฐาน
กำหนดตำแหน่ง หรือกรณีอื่นใด ซึ่งได้ออกโดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู
พ.ศ. ๒๕๒๓ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ใช้บังคับกับข้าราชการครู
และข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งเคยปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยราชภัฏ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้
ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับกับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามมาตรา ๗๑ โดยอนุโลมไปพลางก่อน
เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะได้มีการออกกฎกระทรวง กฏ ก.พ.อ.
ระเบียบ ข้อบังคับ หรือข้อกำหนดตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้บรรดาอำนาจหน้าที่ของ ก.ม. หรือ ก.ค. หรือ ก.พ.
เป็นอำนาจหน้าที่ของ ก.พ.อ. และให้อำนาจหน้าที่ของ อ.ก.ม. มหาวิทยาลัย อ.ก.ค. กรม อ.ก.พ.
สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา อ.ก.พ. กระทรวง หรือ อ.ก.พ. กรม เป็นอำนาจหน้าที่ของ
สภาสถาบันอุดมศึกษา และให้อำนาจหน้าที่ในการสั่งบรรจุและแต่งตั้งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวง

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๕๕		
เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗
<p>ศึกษาธิการ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครู กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย หรือกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน เป็นอำนาจหน้าที่ของอธิการบดี</p> <p>มาตรา ๗๕ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดมีกรณีกระทำผิดวินัย หรือกรณีที่เหมาะสมควรให้ออกจากราชการอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ผู้มีอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้มีอำนาจสั่งลงโทษผู้นั้นหรือสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครู กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย หรือกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ส่วนการสอบสวน การพิจารณาและการดำเนินการเพื่อลงโทษหรือให้ออกจากราชการ ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่</p> <p>(๑) กรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้สั่งให้สอบสวนโดยถูกต้องตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนั้นไปแล้ว ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และยังสอบสวนไม่เสร็จก็ให้สอบสวนตามกฎหมายนั้นต่อไปจนกว่าจะเสร็จ</p> <p>(๒) ในกรณีที่ได้มีการสอบสวนหรือพิจารณาโดยถูกต้องตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนั้นเสร็จไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าสอบสวนหรือการพิจารณานั้น แล้วแต่กรณีเป็นอันใช้ได้</p> <p>มาตรา ๗๖ ผู้ใดมีกรณีที่มีสิทธิอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ได้ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. ๒๕๒๓ หรือพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ได้ตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ในกรณีที่มีการยื่นอุทธรณ์ หรือร้องทุกข์ไว้แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มีการพิจารณาอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ต่อไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับที่ใช้อยู่ในขณะที่มีการยื่นอุทธรณ์หรือร้องทุกข์</p> <p>มาตรา ๗๗ การใดอยู่ในระหว่างดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการที่เกี่ยวข้องกับข้าราชการครู ข้าราชการพลเรือนสามัญในมหาวิทยาลัยราชภัฏ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และสถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย การดำเนินการต่อไปสำหรับการนั้นให้เป็นไปตามที่ ก.พ.อ. กำหนด</p>		
<p>ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี</p>		

ภาพประกอบ 21 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 (ต่อ)

หน้า ๕๕

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๗๐ ก ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่สถานศึกษาของรัฐที่จัดการศึกษาระดับปริญญา จะต้องมารวมอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ แต่เนื่องจากข้าราชการในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐอยู่ภายใต้ระบบการบริหารงานบุคคลที่แตกต่างกัน ได้แก่ ก.ม. ก.ค. และ ก.พ. ดังนั้น เพื่อให้การบริหารงานบุคคลของข้าราชการในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐมีความเสมอภาค เป็นเอกเทศ และสอดคล้องกับการปฏิบัติงานโดยคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการและวิชาชีพ จึงสมควรกำหนดให้มีองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการในสถาบันอุดมศึกษาขึ้นเป็นการเฉพาะ โดยให้คณาจารย์และบุคลากรที่เป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษามาสังกัดองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ภาพประกอบ 22 บันทึกข้อความกลุ่มงานนิติการและวินัย กองการเจ้าหน้าที่ ที่ ศธ 0530.1(6.3)/1026 ลงวันที่ 24 มีนาคม 2549 เรื่อง แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งรายงานการสอบสวน

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กลุ่มงานนิติการและวินัย กองการเจ้าหน้าที่ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร. 1345

ที่ ศธ 0530.1(6.3)/๑๐๒๖

วันที่ ๒๔ มีนาคม 2549

เรื่อง แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งรายงานการสอบสวน

เรียน รองอธิการบดี / คณบดี / ผู้อำนวยการสำนัก / ผู้อำนวยการสถาบัน

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบและ คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง อันเป็นกระบวนการพิจารณาให้ความจริงก่อนการพิจารณาโทษแก่ข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้าง หรือเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกรณีที่เกิดขึ้น ตามที่อธิการบดี หรือตามที่รองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน ได้แต่งตั้งตามคำสั่งมอบอำนาจ ซึ่งคณะกรรมการต้องรายงานผลการสอบสวน สอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิด หรือสอบสวนข้อเท็จจริง จะต้องเสนอรายงานผลฯ ต่ออธิการบดี หรือรองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน ให้วินิจฉัยสั่งการแล้วแต่กรณีนั้น

ดังนั้น เพื่อให้การรายงานผลการสอบสวน การสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบและ และการสอบสวนข้อเท็จจริง ได้ปฏิบัติไปในทางเดียวกัน จึงได้วางแนวปฏิบัติดังนี้

1. คณะกรรมการฯ ที่อธิการบดีแต่งตั้งให้ส่งรายงานผลฯ ต่ออธิการบดี โดยเสนอผ่าน ให้แก่กองการเจ้าหน้าที่ เพื่อมอบให้กลุ่มงานนิติการและวินัย ดำเนินการตรวจสอบรายงานผลฯ ก่อน เสนออธิการบดี
2. คณะกรรมการฯ ที่รองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการสถาบัน แต่งตั้งและมีอำนาจวินิจฉัยสั่งการ ให้เสนอรายงานผลฯ ต่อผู้ที่แต่งตั้ง เมื่อผู้แต่งตั้งได้วินิจฉัยสั่งการแล้ว ให้ส่งรายงานผลฯ แก่กองการเจ้าหน้าที่ เพื่อเสนอให้อธิการบดีทราบต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและถือปฏิบัติต่อไป

(ศาสตราจารย์นายแพทย์อดุลย์ วีริยเวชกุล)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ถ้าเนาถูกต้อง
(นายสุวชัย ทะคำสนม)
นายก
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ภาพประกอบ 23 พระราชบัญญัติการบริหารส่วนงานภายในของสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2550

หน้า ๕
เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๖๑ ก
ราชกิจจานุเบกษา
๒๗ กันยายน ๒๕๕๐

พระราชบัญญัติ
การบริหารส่วนงานภายในของสถาบันอุดมศึกษา
พ.ศ. ๒๕๕๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐
เป็นปีที่ ๖๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการบริหารส่วนงานภายในของสถาบันอุดมศึกษา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการบริหารส่วนงานภายในของสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

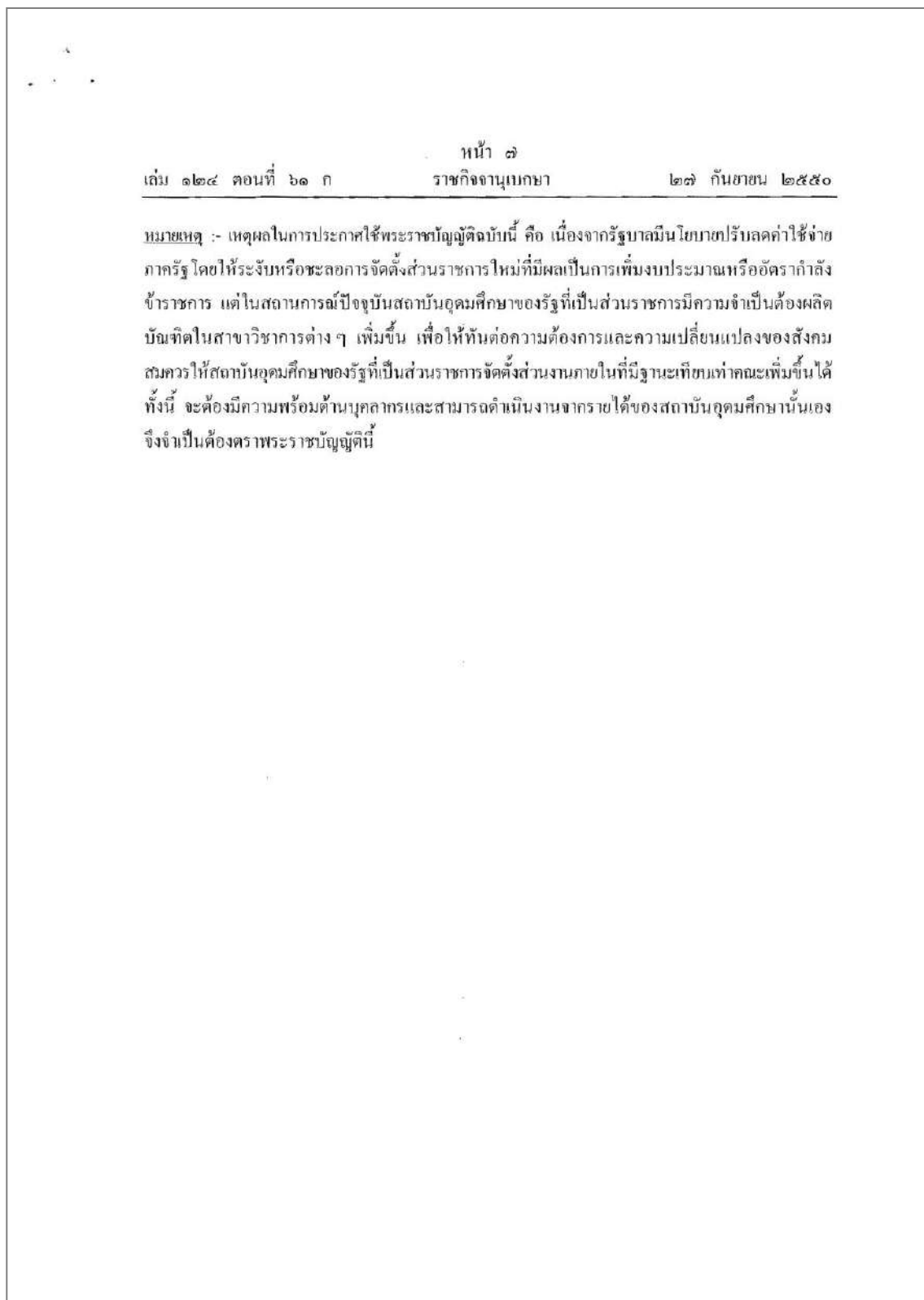
“สถาบันอุดมศึกษา” หมายความว่า สถานศึกษาของรัฐในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงอื่น ๆ ที่จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา แต่ไม่รวมถึงสถานศึกษาของรัฐที่มีส่วนราชการ

“สภาสถาบันอุดมศึกษา” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยหรือสภาสถาบันอุดมศึกษาแล้วแต่กรณี ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษานั้น

ภาพประกอบ 23 พระราชบัญญัติการบริหารส่วนงานภายในของสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2550 (ต่อ)

หน้า ๖		
เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๖๑ ก	ราชกิจจานุเบกษา	๒๗ กันยายน ๒๕๕๐
<p>“ส่วนราชการ” หมายความว่า คณะ สถาบัน สำนัก ศูนย์ หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ทั้งนี้ ที่ได้รับการจัดตั้งให้เป็นส่วนราชการในสถาบันอุดมศึกษา</p> <p>“ส่วนงานภายใน” หมายความว่า คณะ สถาบัน สำนัก ศูนย์ หรือส่วนงานภายในที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ทั้งนี้ ที่ได้รับการจัดตั้งให้เป็นส่วนงานภายในและมีชื่อส่วนราชการ</p> <p>มาตรา ๔ นอกจากการตั้งส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาแล้ว เมื่อมีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการกิจการตามวัตถุประสงค์ของสถาบันอุดมศึกษา สภาสถาบันอุดมศึกษาอาจมีมติให้จัดตั้งส่วนงานภายในที่ดำเนินงานจากรายได้ของสถาบันอุดมศึกษาได้ โดยทำเป็นประกาศของสถาบันอุดมศึกษา</p> <p>เพื่อประโยชน์ในการรักษามาตรฐานและคุณภาพในการจัดตั้งส่วนงานภายในคณะกรรมการการอุดมศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการจะกำหนดหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขให้สภาสถาบันอุดมศึกษาต้องปฏิบัติก็ได้</p> <p>มาตรา ๕ การบริหารและการดำเนินงานของส่วนงานภายในที่จัดตั้งตามมาตรา ๔ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของสถาบันอุดมศึกษา</p> <p>มาตรา ๖ ในกรณีที่มีกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษากำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการมีสิทธิหรือหน้าที่อย่างใด ให้หัวหน้าส่วนงานภายในมีสิทธิและหน้าที่เช่นเดียวกัน เว้นแต่ข้อบังคับของสถาบันอุดมศึกษาที่ออกตามมาตรา ๕ จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น</p> <p>มาตรา ๗ ให้บรรดาคณะ สถาบัน สำนัก ศูนย์ หรือส่วนงานภายในที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะที่สภาสถาบันอุดมศึกษาได้อนุมัติให้จัดตั้งขึ้นเป็นส่วนงานภายในหรือเป็นส่วนงานในกำกับของสถาบันอุดมศึกษาอยู่แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นส่วนงานภายในของสถาบันอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้</p>		
<p>ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรี</p>		

ภาพประกอบ 23 พระราชบัญญัติการบริหารส่วนงานภายในของสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2550 (ต่อ)

ภาพประกอบ 24 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2)
พ.ศ. 2551

เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๒๘ ก หน้า ๑๖
ราชกิจจานุเบกษา ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

พระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๕๑

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑

เป็นปีที่ ๖๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนใน
สถาบันอุดมศึกษา

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล
ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๑๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้
โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภา
นิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนใน
สถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑”

ภาพประกอบ 24 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2)
พ.ศ. 2551 (ต่อ)

หน้า ๓๗
เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๒๘ ก ราชกิจจานุเบกษา ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา” ระหว่างบทนิยามคำว่า
“ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา” และคำว่า “สภาสถาบันอุดมศึกษา” ในมาตรา ๔
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

“พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้ทำงาน
ในสถาบันอุดมศึกษา โดยได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหรือเงินรายได้
ของสถาบันอุดมศึกษา”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความใน (๘) ของมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๘) พิจารณารับรองคุณสมบัติของผู้ได้รับปริญญา ประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือคุณวุฒಿಯ่างอื่น
เพื่อประโยชน์ในการบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และกำหนดอัตรา
เงินเดือนค่าตอบแทนที่ควรได้รับ และตำแหน่งที่ควรแต่งตั้ง”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๘ ตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา มีดังต่อไปนี้

(ก) ตำแหน่งวิชาการ ซึ่งทำหน้าที่สอนและวิจัย ได้แก่

- (๑) ศาสตราจารย์
- (๒) รองศาสตราจารย์
- (๓) ผู้ช่วยศาสตราจารย์
- (๔) อาจารย์
- (๕) ตำแหน่งอื่นตามที่ ก.พ.อ. กำหนด

(ข) ตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ได้แก่

- (๑) อธิการบดี
- (๒) รองอธิการบดี
- (๓) คณบดี

ภาพประกอบ 24 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 (ต่อ)

เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๒๘ ก	หน้า ๓๘ ราชกิจจานุเบกษา	๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑
<p>(๔) หัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ</p> <p>(๕) ผู้ช่วยอธิการบดี</p> <p>(๖) รองคณบดีหรือรองหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ</p> <p>(๗) ผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดี ผู้อำนวยการสำนักงานวิทยเขต ผู้อำนวยการกองหรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่ากองตามที่ ก.พ.อ. กำหนด</p> <p>(๘) ตำแหน่งอื่นตามที่ ก.พ.อ. กำหนด</p> <p>(ก) ตำแหน่งประเภททั่วไป วิชาชีพเฉพาะ หรือเชี่ยวชาญเฉพาะ ได้แก่</p> <p>(๑) ระดับเชี่ยวชาญพิเศษ</p> <p>(๒) ระดับเชี่ยวชาญ</p> <p>(๓) ระดับชำนาญการ</p> <p>(๔) ระดับปฏิบัติการ</p> <p>(๕) ระดับอื่นตามที่ ก.พ.อ. กำหนด</p>		
<p>การแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งวิชาการตาม (ก) (๑) (๒) หรือ (๓) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด</p>		
<p>การแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหารตาม (ข) (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) หรือ (๖) ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติจัดตั้งมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษานั้น</p>		
<p>ในกรณีที่สถาบันอุดมศึกษาใดมีวิทยเขตนอกที่ตั้งของสถาบันอุดมศึกษา และมีรองอธิการบดีเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบวิทยเขต จะกำหนดให้มีตำแหน่งผู้ช่วยอธิการบดีสำหรับวิทยเขตนั้นด้วยก็ได้</p>		
<p>ให้ผู้ดำรงตำแหน่งวิชาการตาม (ก) มีสิทธิใช้ตำแหน่งวิชาการเป็นคำนำหน้านามเพื่อแสดงวิทยฐานะได้ตลอดไป”</p>		
<p>มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p>		
<p>“มาตรา ๑๕ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ เมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ และจะพ้นจากราชการในสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ หากสถาบันอุดมศึกษามีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่การสอนหรือวิจัย และมีความประสงค์ที่จะให้</p>		

ภาพประกอบ 24 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 (ต่อ)

เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๒๘ ก	หน้า ๓๕ ราชกิจจานุเบกษา	๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑
<p>ผู้ได้รับราชการอยู่ต่อไป สถาบันอุดมศึกษาอาจพิจารณาให้ผู้ได้รับราชการต่อไปจนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้รับมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ได้</p>		
<p>ในระหว่างการต่อเวลาราชการตามวรรคหนึ่ง ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งได้รับการต่อเวลาราชการจะดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทผู้บริหารตามมาตรา ๑๘ (ข) และงานบริหารอื่นตามที่ ก.พ.อ. กำหนดมิได้</p>		
<p>การต่อเวลาราชการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด”</p>		
<p>มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p>		
<p>“มาตรา ๒๘ การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ให้ถือการบดีเป็นผู้ตั้งบรรจุและแต่งตั้ง เว้นแต่การแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาให้ดำรงตำแหน่งวิชาการตามมาตรา ๑๘ (ก) (๑) และตำแหน่งประเภททั่วไป วิชาชีพเฉพาะ หรือเชี่ยวชาญเฉพาะตามมาตรา ๑๘ (ก) (๑) ให้รัฐมนตรีว่าสนอ นายกรัฐมนตรีเพื่อนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง”</p>		
<p>มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p>		
<p>“มาตรา ๓๑ การเลื่อนข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสูงขึ้น ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนด ซึ่งต้องสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด”</p>		
<p>มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p>		
<p>“มาตรา ๓๑ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้ใดได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใด ตามมาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๒ (๑) แล้ว หากภายหลังปรากฏว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๒๘ แต่งตั้งผู้ขึ้นไปดำรงตำแหน่งเดิมหรือตำแหน่งอื่นที่เทียบเท่า ที่ต้องใช้คุณสมบัติเฉพาะที่ผู้รับมีอยู่ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด”</p>		

ภาพประกอบ 24 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2)
พ.ศ. 2551 (ต่อ)

เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๒๘ ก หน้า ๔๐
ราชกิจจานุเบกษา ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสามของมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

“การเลื่อนเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งดำรงตำแหน่งอธิการบดีให้นายกสภาสถาบันอุดมศึกษาเป็นผู้มีอำนาจสั่งเลื่อน”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๘ การออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตำแหน่งวิชาการตามมาตรา ๑๘ (ก) (๑) และตำแหน่งประเภททั่วไป วิชาชีพเฉพาะ หรือเชี่ยวชาญเฉพาะตามมาตรา ๑๘ (ก) (๑)ให้นำความกรบับังคมทูลเพื่อทรงทราบ”

มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๘ การบริหารงานบุคคลของพนักงานในสถาบันอุดมศึกษา มาตรา ๖๕/๑ และมาตรา ๖๕/๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

“หมวด ๘

การบริหารงานบุคคลของพนักงานในสถาบันอุดมศึกษา

มาตรา ๖๕/๑ การกำหนดตำแหน่ง ระบบการจ้าง การบรรจุและการแต่งตั้ง อัตราค่าจ้าง และค่าตอบแทน เงินเพิ่มและสวัสดิการ การเลื่อนตำแหน่ง การเปลี่ยนและการโอนย้ายตำแหน่ง การลา จรรยาบรรณ วินัยและการรักษาวินัย การดำเนินการทางวินัย การออกจากงาน การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ และการอื่นที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานบุคคลของพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภาสถาบันอุดมศึกษา

มาตรา ๖๕/๒ พนักงานในสถาบันอุดมศึกษามีสิทธิที่จะได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๑๘ หรือตำแหน่งอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของสภาสถาบันอุดมศึกษาที่ออกตามมาตรา ๖๕/๑ ได้

ภาพประกอบ 24 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 (ต่อ)

เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๒๘ ก หน้า ๔๑ ราชกิจจานุเบกษา ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

ในกรณีที่มีการแต่งตั้งพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาให้ดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ตามมาตรา ๑๘ (ข) ให้พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาผู้นั้นมีอำนาจและหน้าที่ในตำแหน่งที่ได้รับการแต่งตั้ง และมีอำนาจบังคับบัญชาข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาที่สังกัดหน่วยงานนั้น

ตำแหน่งพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาดำรงตำแหน่งใดบังคับบัญชาข้าราชการและพนักงานในส่วนราชการหรือส่วนงานใด ในฐานะใด ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่สภาสถาบันอุดมศึกษากำหนด”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๒ ภายในระยะเวลาสิบปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มีให้นามตรา ๑๘ มาใช้บังคับและให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการตั้งแต่ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ขึ้นไป เมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์และจะพ้นจากราชการในสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ หากสถาบันอุดมศึกษามีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่การสอนหรือวิจัย และมีความประสงค์ที่จะให้ผู้นั้นรับราชการอยู่ต่อไป สถาบันอุดมศึกษาอาจพิจารณาให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ได้ โดยการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด และในระหว่างการต่อเวลาราชการดังกล่าว ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งได้รับการต่อเวลาราชการจะดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทผู้บริหารตามมาตรา ๑๘ (ข) และงานบริหารอื่นตามที่ ก.พ.อ. กำหนดมิได้

ในระหว่างที่ ก.พ.อ. ยังมิได้ประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขตามวรรคหนึ่งให้นำหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ใช้บังคับอยู่เดิมมาใช้บังคับโดยอนุโลมเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขตามพระราชบัญญัตินี้”

มาตรา ๑๔ บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับการต่อเวลาราชการตามมาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ภาพประกอบ 24 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2)
พ.ศ. 2551 (ต่อ)

หน้า ๔๒
เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๒๘ ก ราชกิจจานุเบกษา ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

มาตรา ๑๕ ในระหว่างที่ยังมิได้มีการประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขตาม
มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๑ และมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ การกำหนดตำแหน่ง
การแต่งตั้ง และการเลื่อนข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
ในระดับสูงขึ้น ให้เป็นไปตามประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขซึ่งบังคับอยู่ในวันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับต่อไป จนกว่าจะได้แต่งตั้งข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาให้ดำรง
ตำแหน่งใหม่ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๖ ในระหว่างที่ยังมิได้มีการปรับปรุงอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง
ของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง
ให้สอดคล้องกับตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ข้าราชการ
พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษายังคงได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือน
และเงินประจำตำแหน่งที่ใช้อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับจนกว่าจะได้มีการปรับปรุงอัตรา
เงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง หรือตามกฎหมาย
ว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ให้สอดคล้องกับตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
ตามพระราชบัญญัตินี้

การได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งตามวรรคหนึ่งของข้าราชการพลเรือน
ในสถาบันอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัตินี้ ตำแหน่งใดให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง
ในอัตราใด ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด โดยความเห็นชอบ
ของคณะกรรมการ ทั้งนี้ ให้เทียบเคียงกับบัญชีเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วย
เงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง หรือตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

ภาพประกอบ 24 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ 2)
พ.ศ. 2551 (ต่อ)

หน้า ๔๑

เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๒๘ ก

ราชกิจจานุเบกษา

๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้ใช้บังคับมาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวบางส่วนไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน สมควรปรับปรุงการกำหนดระบบตำแหน่งและประเภทตำแหน่งให้เหมาะสมกับลักษณะงาน และปรับปรุงการกำหนดหลักเกณฑ์การต่อเวลาราชการของผู้ดำรงตำแหน่งวิชาการเสียใหม่เพื่อให้การต่อเวลาราชการเป็นไปตามความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่การสอนหรือวิจัย และตามความต้องการของสถาบันอุดมศึกษาเท่านั้น นอกจากนี้ สมควรที่จะให้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการเลื่อนขึ้นเงินเดือนของอธิการบดีและทบบัญญัติเพื่อรองรับการบริหารงานบุคคลของพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552

**ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย
พ.ศ. ๒๕๕๒**

โดยที่เป็นการสมควรให้มีข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคามว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย เพื่อใช้ในการพิจารณาสอบสวนพิจารณาลงโทษข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและพนักงานในสถาบันอุดมศึกษา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ มาตรา ๔๔ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๖๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ และมาตรา ๑๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. ๒๕๓๗ ประกอบกับประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง มาตรฐานการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง มาตรฐานการดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งพ้นจากราชการไปแล้ว สภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม ในคราวประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๓๐ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงให้ออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๒”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

“ผู้บังคับบัญชา” หมายความว่า อธิการบดี รองอธิการบดี ผู้อำนวยการสำนักงาน อธิการบดี คณะบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการวิทยาลัย ผู้อำนวยการกอง หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะหรือกอง และหัวหน้าส่วนงานภายในที่จัดตั้งตามพระราชบัญญัติการบริหารส่วนงานภายในของสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๐

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

“พนักงาน” หมายความว่า พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้ทำงานในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดยได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหรือเงินรายได้มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ข้อ ๔ ในกรณีที่มีการตีความ หรือการดำเนินการอื่นใดที่ไม่ได้ระบุไว้ในข้อบังคับนี้ให้นำเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาด

ข้อ ๕ ให้อธิการบดีรักษาการตามข้อบังคับนี้

หมวด ๑ บททั่วไป

ข้อ ๖ เมื่อปรากฏว่าข้าราชการหรือพนักงานผู้ใดถูกกล่าวหา โดยมีหลักฐานตามสมควรว่าได้กระทำความผิดวินัย ประพฤติผิดจรรยาบรรณอันเป็นความผิดวินัย หรือไม่สนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือความปรากฏต่อผู้บังคับบัญชาว่าข้าราชการหรือพนักงานผู้ใดกระทำความผิดวินัย ประพฤติผิดจรรยาบรรณอันเป็นความผิดวินัย หรือไม่สนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการสอบสวนโดยพลัน

กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยที่ไม่ใช่ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือความผิดปรากฏชัดแจ้ง ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการตามวิธีการที่เห็นสมควรโดยจะตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือไม่ก็ได้ แต่ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ โดยให้นำหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงมาบังคับใช้โดยอนุโลม

ข้อ ๗ ข้าราชการหรือพนักงานผู้ใดถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือความปรากฏต่อผู้บังคับบัญชาว่าข้าราชการหรือพนักงานผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แม้ข้าราชการหรือพนักงานผู้นั้นจะพ้นจากราชการไปแล้ว เว้นแต่พ้นจากราชการเพราะเหตุตาย ให้ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการหรือพนักงานผู้นั้นตั้งคณะกรรมการสอบสวนภายในหนึ่งปี

ข้อ ๘ ข้าราชการหรือพนักงานผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ประพฤติผิดจรรยาบรรณอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือไม่สนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

หมวด ๒
คณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๙ ข้าราชการหรือพนักงานผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ประพฤติผิดจรรยาบรรณอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือไม่สนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข ให้อธิการบดีเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ในกรณีอธิการบดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดตามวรรคหนึ่ง ให้เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษาเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๑๐ กรณีข้าราชการหรือพนักงานผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง และพิจารณาเห็นว่าสมควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการหรือพนักงานผู้นั้น เป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ในกรณีผู้บังคับบัญชาของข้าราชการหรือพนักงานผู้นั้น เป็นผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงด้วย ให้อธิการบดีเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๑๑ คณะกรรมการสอบสวน ต้องมีจำนวนไม่น้อยกว่าสามคนโดยแต่งตั้งจากข้าราชการหรือพนักงานก็ได้ และต้องประกอบด้วยนิติกร หรือผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมาย ร่วมเป็นกรรมการด้วยอย่างน้อยหนึ่งคน ทั้งนี้ ให้แต่งตั้งกรรมการคนหนึ่งเป็นเลขาธิการ หรืออาจจะให้มีผู้ช่วยเลขาธิการด้วยหรือไม่ก็ได้

ประธานกรรมการสอบสวนต้องดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา เมื่อมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว แม้ภายหลังประธานกรรมการจะดำรงตำแหน่งต่ำกว่าหรือเทียบได้ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหาก็ไม่ทำให้การแต่งตั้งนั้นเสียไป

ในกรณีมีความจำเป็นอาจแต่งตั้งกรรมการจากข้าราชการหรือพนักงานจากสถาบันอุดมศึกษาหรือส่วนราชการอื่นมาร่วมเป็นกรรมการสอบสวนด้วยก็ได้

ข้อ ๑๒ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องระบุชื่อ ตำแหน่งและสังกัดของผู้ถูกกล่าวหา เรื่องที่กล่าวหา ชื่อและตำแหน่งของผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการและผู้ช่วยเลขาธิการ (ถ้ามี) ตามแบบ สว. ๑ ท้ายข้อบังคับนี้

การเปลี่ยนแปลงตำแหน่งของผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวน ไม่กระทบถึงการที่ได้รับการแต่งตั้งตามวรรคหนึ่ง

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

ข้อ ๑๓ เมื่อมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้ลงนามในคำสั่ง โดยให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ พร้อมทั้งให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อ วัน เดือน ปี รับทราบคำสั่งไว้เป็นหลักฐาน โดยมอบสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมรับคำสั่ง หรือไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบได้ ให้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหาที่ปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ เมื่อส่งพ้นเจ็ดวันแล้ว ให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว

(๒) ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหาทั้งหมดให้ประธานกรรมการเพื่อดำเนินการสอบสวนต่อไป และให้ประธานกรรมการลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปี รับทราบไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ ๑๔ ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิคัดค้านประธานกรรมการหรือกรรมการสอบสวน หากผู้ถูกกล่าวหาเห็นว่าไม่ถูกต้องอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นผู้กล่าวหา หรือมีส่วนได้เสียในเรื่องที่สอบสวน
 (๒) รู้เห็นเหตุการณ์ในขณะกระทำการตามเรื่องที่กล่าวหา
 (๓) มีสาเหตุโกรธเคืองผู้ถูกกล่าวหา
 (๔) เป็นคู่หมั้น คู่สมรส บุพการีหรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใดๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพันทางการแต่งงานนับได้เพียงสองชั้นของกล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหาแล้วแต่กรณี

(๕) เป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกหนี้ของผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหาแล้วแต่กรณี
 (๖) เป็นหรือเคยเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้พิทักษ์หรือผู้แทนของผู้ถูกกล่าวหา
 (๗) มีเหตุอื่นใดที่อาจทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลางหรือเสียความเป็นธรรม
 ในกรณีการอ้างเหตุคัดค้านตาม (๗) ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องยื่นเอกสารหลักฐานประกอบการคัดค้านที่เพียงพอที่แสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นกลางหรือเสียความเป็นธรรม

ข้อ ๑๕ การคัดค้านประธานกรรมการและกรรมการสอบสวนตามข้อ ๑๔ ให้ผู้ถูกกล่าวหาทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนด้วยตัวเองหรือจะส่งทางไปรษณีย์ตอบรับภายในสิบห้าวันนับแต่วันรับทราบคำสั่งหรือนับแต่วันที่ทราบเหตุแห่งการคัดค้านก็ได้ พร้อมทั้งระบุข้อคัดค้านพร้อมแสดงข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านว่าจะทำให้การสอบสวนไม่ได้ความจริงและยุติธรรมอย่างไร

เมื่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับหนังสือคัดค้านแล้ว ให้ลงประทับตรารับและลงทะเบียนรับไว้เป็นหลักฐานในวันที่ได้รับหนังสือคัดค้านตามระเบียบว่าด้วยงานสารบรรณ และในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาเขียนหนังสือด้วยตนเองให้ออกไปรับหรือจัดให้ออกไปรับให้ด้วย และให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนส่งสำเนาหนังสือคัดค้านและแจ้งวันที่ได้รับหนังสือคัดค้านให้ประธานกรรมการสอบสวนทราบและรวมไว้ในรายงานการสอบสวน

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

ข้อ ๑๖ การพิจารณาเรื่องคัดค้านนั้นหากผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าหนังสือคัดค้านมีเหตุผลรับฟังได้ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องให้ออกากรรมการผู้ถูกคัดค้านชี้แจงข้อเท็จจริง หรืออาจตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสมโดยไม่ผูกพันกับคำคัดค้านหรือคำชี้แจงของผู้ถูกคัดค้านหรือพยานหลักฐานของผู้คัดค้านหรือผู้ถูกคัดค้าน

ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าหนังสือคัดค้านไม่มีเหตุผลเพียงพอที่รับฟังได้ให้ส่งยกคำคัดค้านพร้อมทั้งแสดงผลในการพิจารณาสั่งการ ทั้งนี้ให้สั่งการภายในห้าวันทำการนับแต่วันที่ได้รับหนังสือคัดค้านหรือคำชี้แจงของผู้ถูกคัดค้าน พร้อมทั้งแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบและส่งเรื่องให้คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนโดยเร็ว การส่งยกคำคัดค้านให้ถือเป็นที่สุด

ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่สั่งการอย่างหนึ่งอย่างใดภายในระยะเวลาตามวรรคสอง ให้ถือว่าผู้ซึ่งถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นประธานกรรมการ กรรมการหรือเลขานุการแล้วแต่กรณี โดยให้เลขานุการรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการตามข้อ ๑๘ ต่อไป

การพ้นจากการเป็นกรรมการสอบสวน ไม่กระทบถึงการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

ข้อ ๑๗ ในกรณีที่ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนเห็นว่าตนมีเหตุอันอาจถูกคัดค้านตามข้อ ๑๔ วรรคหนึ่ง ให้ผู้นั้นรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและให้นำข้อ ๑๖ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม มาบังคับใช้โดยอนุโลม

ข้อ ๑๘ เมื่อได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ถ้าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ามีเหตุอันสมควรหรือจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลง เพิ่ม หรือลดจำนวนผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนให้ดำเนินการได้โดยให้แสดงเหตุแห่งการสั่งนั้นไว้ด้วยและให้นำข้อ ๑๓ มาบังคับใช้โดยอนุโลม

การเปลี่ยนแปลงผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ไม่กระทบถึงการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

หมวด ๓

การสอบสวน

ข้อ ๑๙ เมื่อได้รับคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๑๓(๒) แล้วให้ประธานกรรมการดำเนินการเรียกประชุมคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาวางแผนทางการสอบสวนต่อไป

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

ข้อ ๒๐ คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่สอบสวนตามหลักเกณฑ์ วิธีการและ ระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ เพื่อแสวงหาความจริงในเรื่องที่กล่าวหาและให้เกิดความยุติธรรม ตลอดกระบวนการสอบสวน

การสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมประวัติและความ ประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาเท่าที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณา และจัดทำบันทึกประจำวันที่มีการ สอบสวนไว้ทุกครั้ง

ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ห้ามมิให้บุคคลอื่นร่วมทำการสอบสวน

ข้อ ๒๑ การดำเนินการสอบสวนต้องกระทำให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่ประธานกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวน ไม่สามารถดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายใน ระยะเวลาที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งเหตุที่ทำให้การสอบสวนไม่แล้ว เสร็จต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อขอขยายระยะเวลาการสอบสวนต่อนายกสภา มหาวิทยาลัย ในกรณีเช่นนี้ให้นายกสภามหาวิทยาลัยสั่งขยายระยะเวลาดำเนินการได้ตามความ จำเป็นในแต่ละกรณีหากยังมีการดำเนินการตามระยะเวลาที่ขอขยายไม่แล้วเสร็จ นายกสภา มหาวิทยาลัยอาจพิจารณาอนุญาตขยายระยะเวลาอีกก็ได้

ข้อ ๒๒ การประชุมคณะกรรมการสอบสวนต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่าสอง ในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

การประชุมคณะกรรมการสอบสวนต้องมีประธานกรรมการอยู่ร่วมประชุมด้วย ในกรณีจำเป็นที่ประธานกรรมการไม่สามารถเข้าประชุมได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการ คนใดคนหนึ่งทำหน้าที่แทน

การลงมติของที่ประชุมคณะกรรมการสอบสวนให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่ง ให้มีหนึ่งเสียงในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีก เสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๒๓ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่ามิใช่เหตุผลและความ จำเป็นที่ควรให้ผู้ถูกกล่าวหาพักราชการ หรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน ให้คณะกรรมการสอบสวน เสนอความคิดเห็นไปยังอธิการบดี เพื่อพิจารณาสั่งการ

ข้อ ๒๔ การนำเอกสารหรือวัตถุมาใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ให้กรรมการสอบสวนบันทึกไว้ด้วยว่าได้มาอย่างไร จากผู้ใด และเมื่อใด

เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนให้ใช้ต้นฉบับ แต่ถ้าไม่อาจนำ ต้นฉบับมาได้ จะใช้สำเนาที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบรับรองว่าเป็นสำเนา ถูกต้องก็ได้

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

ถ้าหาต้นฉบับเอกสารไม่ได้เพราะสูญหาย ถูกทำลายหรือโดยเหตุประการอื่น จะให้นำสำเนาหรือพยานบุคคลมาสืบก็ได้

ข้อ ๒๕ เมื่อได้พิจารณาเรื่องที่ถูกกล่าวหาและการวางแผนทางการสอบสวนตามข้อ ๑๙ แล้วให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหาามาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ทราบว่ามีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา สิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือคำชี้แจงแก่ข้อกล่าวหา ตลอดจนแจ้งพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหา และสิทธิในการนำทนายความหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาเข้ามาในการให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนได้ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๖ และข้อ ๓๒

การแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๒ ห้ายข้อบังคับนี้ โดยทำเป็นสองฉบับ เพื่อมอบให้ผู้ถูกกล่าวหาหนึ่งฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย

เมื่อได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสองแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนถามผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่ากระทำการตามที่ถูกกล่าวหาดังกล่าวเป็นความผิดวินัยหรือประพฤติผิดจรรยาบรรณกรณีใด หรือเป็นผู้ไม่เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีอย่างไร หากผู้ถูกกล่าวหายังคงยืนยันตามที่ได้รับสารภาพ ให้บันทึกถ้อยคำที่รับสารภาพรวมทั้งเหตุผลที่รับสารภาพ (ถ้ามี) และสาเหตุแห่งการกระทำไว้ด้วย ในกรณีเช่นนี้ คณะกรรมการสอบสวนจะไม่ทำการสอบสวนต่อไปก็ได้ หรือถ้าเห็นเป็นการสมควรที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์อันเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาโดยละเอียด จะทำการสอบสวนต่อไปตามควรแก่กรณีก็ได้ แล้วดำเนินการตามข้อ ๔๐ และข้อ ๔๑ ต่อไป

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาแล้วดำเนินการตามข้อ ๒๖

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาพบคณะกรรมการสอบสวนแล้ว แต่ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา หรือไม่มารับทราบข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนส่งบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๒ ทางไปรษณีย์ตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ หรือสถานที่ติดต่อของผู้ถูกกล่าวหาแจ้งให้ทราบ พร้อมทั้งมีหนังสือถามผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ การแจ้งข้อกล่าวหาในกรณีเช่นนี้ ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๒ เป็นสามฉบับเพื่อเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ ส่งให้ผู้ถูกกล่าวหาสองฉบับโดยให้ผู้ถูกกล่าวหาเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปีที่ได้รับทราบอีกหนึ่งฉบับและส่งกลับคืนมารวมไว้ในสำนวนการสอบสวน เมื่อส่งพ้นสัปดาห์นับแต่วันที่ได้ดำเนินการดังกล่าวแม้จะไม่ได้รับแบบ สว. ๒ คืนให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อกล่าวหาแล้ว และให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการตามวรรคห้าต่อไป

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

ข้อ ๒๖ เมื่อได้ดำเนินการตามข้อ ๒๕ แล้ว ให้คณะกรรมการดำเนินการประชุม เพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด หรือประพฤติผิดจรรยาบรรณกรณีใด ข้อใด หรือไม่เชื่อมโยงในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีหรือไม่อย่างไร แล้วให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา โดยระบุข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด หรือผิดจรรยาบรรณกรณีใด ข้อใด หรือไม่เชื่อมโยงในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี อย่างไร และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบ โดยระบุวัน เวลา สถานที่ และภาระหน้าที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา สำหรับพยานบุคคลจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้

การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามวรรคหนึ่ง ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ ท้ายข้อบังคับนี้โดยทำเป็นสองฉบับและให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย

เมื่อดำเนินการดังกล่าวแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนถามผู้ถูกกล่าวหาว่าจะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือหรือไม่ ถ้าผู้ถูกกล่าวหาประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงคำชี้แจงภายในเวลาอันสมควร แต่อย่างช้าไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน หรือให้ถ้อยคำเพิ่มเติม รวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วย กรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ประสงค์จะยื่นคำชี้แจงเป็นหนังสือ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการให้ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาโดยเร็ว การนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาจะนำพยานหลักฐานมาเองหรืออ้างถึงพยานหลักฐานแล้วขอให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานหลักฐานนั้นมาก็ได้

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เสร็จแล้วให้ดำเนินการตามข้อ ๔๐ และข้อ ๔๑ ต่อไป

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาพบคณะกรรมการสอบสวนแล้ว แต่ไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบหรือไม่มารับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้คณะกรรมการส่งบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ ของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ หรือสถานที่ติดต่อของผู้ถูกกล่าวหาแจ้งให้ทราบ พร้อมทั้งมีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงนัดมาให้ถ้อยคำและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา การแจ้งในกรณีนี้ให้ทำบันทึกมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๓ เป็นสามฉบับ เพื่อเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ ส่งให้ผู้ถูกกล่าวหาสองฉบับ โดยให้ผู้ถูกกล่าวหาเก็บไว้หนึ่งฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวัน เดือน ปีที่รับทราบส่งกลับคืนมารวมไว้ในสำนวนการสอบสวนหนึ่งฉบับ เมื่อล่วงพ้นสิบห้าวันนับแต่วันที่ดำเนินการดังกล่าว แม้จะไม่ได้รับแบบ สว. ๓ คืนหรือไม่ได้รับคำชี้แจงจากผู้ถูกกล่าวหา หรือผู้ถูกกล่าวหาไม่มาให้ถ้อยคำตามนัดให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน ที่สนับสนุนข้อกล่าวหาแล้วและไม่ประสงค์ที่จะแก้ข้อกล่าวหา ในกรณีเช่นนี้คณะกรรมการสอบสวน จะไม่สอบสวนต่อไปก็ได้หรือถ้าเห็นเป็นการสมควร

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

ที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจะสอบสวนต่อไปตามควรแก่กรณีได้ แล้วดำเนินการตามข้อ ๔๐ และข้อ ๔๑ ต่อไป แต่ถ้าผู้ถูกกล่าวหาขอให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือขอให้นำสืบแก้ข้อกล่าวหา ก่อนที่คณะกรรมการสอบสวนจะเสนอสำนวนการสอบสวนตามข้อ ๔๑ ให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามที่ผู้ถูกกล่าวหาร้องขอ

ข้อ ๒๗ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานตามข้อ ๒๖ เสร็จแล้ว ก่อนเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามข้อ ๔๑ ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าจำเป็นต้องรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมก็ให้ดำเนินการได้ ถ้าพยานหลักฐานที่ได้เพิ่มเติมมานั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานดังกล่าวให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้เฉพาะพยานหลักฐานเพิ่มเติมที่สนับสนุนข้อกล่าวหา นั้น ทั้งนี้ ให้นำข้อ ๒๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๒๘ ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้ยื่นคำชี้แจงหรือให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาไว้แล้ว มีสิทธิยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติม หรือขอให้ถ้อยคำ หรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมต่อคณะกรรมการสอบสวนก่อนการสอบสวนแล้วเสร็จ

เมื่อการสอบสวนแล้วเสร็จและยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาคนใหม่ตามข้อ ๓๙ ผู้ถูกกล่าวหาจะยื่นคำชี้แจงต่อบุคคลดังกล่าวก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ ให้รับคำชี้แจงนั้นรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย

ข้อ ๒๙ ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ต้องมีกรรมการสอบสวนไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด จึงจะสอบสวนได้

ข้อ ๓๐ ก่อนเริ่มสอบปากคำพยาน ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งให้พยานทราบว่า กรรมการสอบสวนมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา การให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จต่อคณะกรรมการสอบสวนอาจเป็นความผิดตามกฎหมาย

การถามปากคำนั้น คณะกรรมการสอบสวนจะให้ผู้ให้ถ้อยคำสาบาน หรือปฏิญาณตนก่อนให้ถ้อยคำก็ได้

ข้อ ๓๑ ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน มิให้กรรมการสอบสวนผู้ใดกระทำการล่อลวง ชูเชิญ ให้สัญญาหรือกระทำการใดเพื่อจูงใจให้บุคคลนั้นให้ถ้อยคำอย่างใด ๆ

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

ข้อ ๓๒ ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ซึ่งจะถูกสอบปากคำเข้ามาในที่สอบสวนคราวละหนึ่งคน และมีให้บุคคลอื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่บุคคลซึ่งคณะกรรมการสอบสวนอนุญาตให้อยู่ในที่สอบสวน เพื่อประโยชน์แห่งการสอบสวน

ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธินำพยานหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาที่ไม่ใช่บุคคลที่อ้างเป็นพยานเข้ามาในที่สอบสวนได้ การใดที่พยานหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาได้ทำลงต่อหน้าผู้ถูกกล่าวหาให้ถือว่าเป็นการกระทำของผู้ถูกกล่าวหา เว้นแต่ผู้ถูกกล่าวหาจะได้คัดค้านเสียแต่ในขณะนั้น

ในกรณีที่พยานหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใดๆ อันทำให้การสอบสวนไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ ให้คณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจให้พยานหรือที่ปรึกษาของผู้ถูกกล่าวหาออกจากที่สอบสวนได้ และให้บันทึกเหตุแห่งการนั้นไว้ในแบบ สว. ๕ ด้วย

การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ให้บันทึกถ้อยคำมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๕ หรือแบบ สว. ๕ ห้ายข้อบังคับนี้แล้วแต่กรณี เมื่อได้บันทึกถ้อยคำเสร็จแล้ว ให้อ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟังหรือจะให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้ เมื่อผู้ให้ถ้อยคำรับว่าถูกต้องแล้ว ให้ผู้ให้ถ้อยคำและผู้บันทึกถ้อยคำลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน และให้คณะกรรมการสอบสวนทุกคนที่ร่วมสอบสวนลงลายมือชื่อรับรองไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้นด้วย ถ้าบันทึกถ้อยคำมีหลายหน้า ให้กรรมการสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนกับผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกหน้า

ในการบันทึกถ้อยคำ ห้ามมิให้ชุดลบหรือบันทึกข้อความทับ ถ้าจะต้องแก้ไขข้อความที่ได้บันทึกไว้แล้ว ให้ใช้วิธีขีดฆ่าหรือตอกเติม และให้กรรมการสอบสวนผู้ร่วมสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนกับผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม

ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ ให้บันทึกเหตุนั้นไว้ในบันทึกถ้อยคำ ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่สามารถลงลายมือชื่อได้ ให้นำมาตรา ๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๓๓ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเรียกบุคคลใดมาเป็นพยานให้บุคคลนั้นมาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำตามวัน เวลา และสถานที่ที่คณะกรรมการสอบสวนกำหนด

ในกรณีที่พยานมาพบคณะกรรมการสอบสวนแต่ไม่ให้ถ้อยคำหรือไม่มาหรือคณะกรรมการสอบสวนเรียกพยานไม่ได้ภายในเวลาอันสมควร คณะกรรมการสอบสวนจะไม่สอบสวนพยานนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนตามข้อ ๒๐ และรายงานการสอบสวนตามข้อ ๕๑

ข้อ ๓๔ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนพยานหลักฐานใดจะทำให้การสอบสวนล่าช้าโดยไม่จำเป็น หรือมิใช่พยานหลักฐานในประเด็นสำคัญ จะงดการสอบสวนพยานหลักฐานนั้นก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่สอบสวนนั้นไว้ในบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนตามข้อ ๒๐ และรายงานการสอบสวนตามข้อ ๕๑

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

ข้อ ๓๕ ในกรณีที่จะต้องสอบสวนหรือรวบรวมพยานหลักฐานซึ่งอยู่ต่างท้องที่ ประธานกรรมการจะรายงานต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อขอให้หัวหน้าส่วนราชการ หรือหัวหน้าหน่วยงานในท้องที่นั้นสอบสวนหรือรวบรวมพยานหลักฐานแทนก็ได้ โดยกำหนด ประเด็นหรือข้อสำคัญที่จะต้องสอบสวนไปให้ ในกรณีเช่นนี้ ให้หัวหน้าส่วนราชการหรือหัวหน้า หน่วยงานที่เจ้าพนักงานเลือกข้าราชการหรือพนักงานในหน่วยงานนั้นที่เห็นสมควรอย่างน้อย อีกสองคนมาร่วมเป็นคณะกรรมการสอบสวนด้วยก็ได้

ในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ให้มีฐานะเป็น คณะกรรมการสอบสวนตามข้อบังคับนี้ และให้นำข้อ ๒๐ วรรคสาม ข้อ ๒๒ วรรคหนึ่ง ข้อ ๒๔ ข้อ ๓๐ ข้อ ๓๑ ข้อ ๓๒ และข้อ ๓๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๓๖ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า กรณีมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิด วินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องอื่นนอกจากที่ระบุไว้ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ประธาน กรรมการสอบสวนรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยเร็ว ถ้าผู้สั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามรายงาน ให้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเป็นผู้ทำการ สอบสวน หรือแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ก็ได้ ทั้งนี้ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ที่กำหนดในข้อบังคับนี้

ข้อ ๓๗ ในกรณีที่มีการสอบสวนพาดพิงไปถึงข้าราชการหรือพนักงานผู้อื่น ให้ คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาในเบื้องต้นว่าข้าราชการหรือพนักงานผู้นั้นมีส่วนร่วมกระทำการ ในเรื่องที่สอบสวนนั้นด้วยหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นมีส่วนร่วมกระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นอยู่ด้วย ให้ประธานกรรมการสอบสวนรายงานไปยังผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณา ดำเนินการตามควรแก่กรณีโดยเร็ว

ในกรณีที่ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่า กระทำความผิดวินัยหรือประพฤติผิดจรรยาบรรณอันเป็นความผิดวินัย หรือไม่เลื่อมใสในการปกครอง ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีตาม รายงาน ให้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเป็น ผู้สอบสวน หรือจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ก็ได้ ทั้งนี้ ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และ วิธีการที่กำหนดในข้อบังคับนี้กรณีเช่นนี้ให้ใช้พยานหลักฐานตามที่ได้สอบสวนมาแล้วประกอบการ พิจารณาได้

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนโดยแยกเป็นสำนวนการ สอบสวนใหม่ ให้นำสำเนาพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องในสำนวนการสอบสวนเดิมรวมในสำนวนการ สอบสวนใหม่หรือบันทึกให้ปรากฏว่านำพยานหลักฐานใดจากสำนวนการสอบสวนเดิมมา ประกอบการพิจารณาในสำนวนการสอบสวนใหม่ด้วย

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

ข้อ ๓๘ ในกรณีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดหรือต้องรับผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้ว ให้ถือเอาคำพิพากษานั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาโดยไม่ต้องสอบสวนพยานหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา แต่ต้องแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๖ ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบด้วย

ข้อ ๓๙ ในระหว่างการสอบสวน แม้จะมีการสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาไปอยู่นอกบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนเสร็จแล้วทำรายงานการสอบสวนและเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาคนใหม่ของผู้ถูกกล่าวหาเพื่อดำเนินการต่อไป

ข้อ ๔๐ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เสร็จแล้วให้ประชุมพิจารณาลงมติว่า

(๑) ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด หรือผิดจรรยาบรรณที่เป็นความผิดวินัยกรณีใด ข้อใด และควรได้รับโทษสถานใด

(๒) ผู้ถูกกล่าวหาไม่เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีหรือไม่ อย่างไร

(๓) กรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะพึงลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการตามมาตรา ๕๗ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ หรือไม่ อย่างไร

ข้อ ๔๑ เมื่อได้ประชุมพิจารณาลงมติตามข้อ ๔๐ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนทำรายงานการสอบสวนซึ่งมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๖ หายข้อบังคับนี้เสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ถ้ากรรมการสอบสวนผู้ใดมีความเห็นแย้ง ให้ทำความเข้าใจแนบไว้กับรายงานการสอบสวนโดยถือเป็นส่วนหนึ่งของรายงานการสอบสวนด้วย

รายงานการสอบสวนอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญดังนี้

(๑) สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานว่ามีอย่างใดบ้าง ในกรณีที่ไม่ได้สอบสวนพยานตามข้อ ๓๓ และข้อ ๓๔ ให้รายงานเหตุที่ไม่ได้สอบสวนนั้นให้ปรากฏไว้ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้อภัยคำรับสารภาพ ให้บันทึกเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี) ไว้ด้วย

(๒) วินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา กับพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหา

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

(๓) ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่อย่างไร ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด หรือผิดจรรยาบรรณที่เป็นความผิดวินัยกรณีใด ข้อใด และควรได้รับโทษสถานใด หรือไม่เชื่อมโยงในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีหรือไม่ อย่างไร หรือมีเหตุอันควรสงสัยอย่างอื่นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะพึงลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการตามมาตรา ๕๗ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ หรือไม่อย่างไร

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ทำรายงานการสอบสวนแล้ว ให้เสนอสำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งสำเนาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และให้ถือว่าการสอบสวนแล้วเสร็จ
ข้อ ๔๒ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้เสนอสำนวนการสอบสวนมาแล้ว ให้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตรวจสอบความถูกต้องของสำนวนการสอบสวนตามข้อ ๔๔ ข้อ ๔๕ ข้อ ๔๖ และข้อ ๔๗ และพิจารณาสั่งการตามที่เห็นสมควรโดยเร็ว

ข้อ ๔๓ ในกรณีผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือคณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัย เห็นสมควรให้สอบสวนเพิ่มเติมประการใด ให้กำหนดประเด็นพร้อมส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมเพื่อดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนคณะเดิมไม่อาจทำการสอบสวนได้ หรือผู้สั่งสอบสวนเพิ่มเติมเห็นเป็นการสมควรจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ขึ้นทำการสอบสวนเพิ่มเติมก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ ให้นำข้อ ๑๑ และข้อ ๑๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมให้แล้วเสร็จโดยเร็ว เมื่อสอบสวนเสร็จแล้วให้ส่งพยานหลักฐานที่ได้จากการสอบสวนเพิ่มเติมพร้อมทำความเห็นให้ผู้สั่งสอบสวนเพิ่มเติม

ข้อ ๔๔ ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ ๑๑ ให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไป ในกรณีเช่นนี้ ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้อง

ข้อ ๔๕ ในกรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้อง ให้การสอบสวนตอนนั้นเสียไปเฉพาะในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) การประชุมหรือการสอบปากคำของคณะกรรมการสอบสวนมีกรรมการสอบสวนมาประชุมหรือสอบปากคำไม่ครบตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๒ วรรคหนึ่ง หรือข้อ ๒๔

(๒) การสอบปากคำบุคคลดำเนินการไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๐ วรรคสาม ข้อ ๒๔ ข้อ ๓๑ ข้อ ๓๒ วรรคหนึ่ง หรือข้อ ๓๕

ในกรณีเช่นนี้ ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือคณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัย สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการใหม่ให้ถูกต้องโดยเร็ว

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

ข้อ ๔๖ ในกรณีที่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่เรียกผู้ถูกกล่าวหามารับทราบ ข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา หรือไม่ส่งบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหาหรือไม่ มีหนังสือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจง หรือนัดมาให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก่ข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๖ ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือคณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัย สั่งให้คณะกรรมการสอบสวน ดำเนินการให้ถูกต้องโดยเร็ว และต้องให้ออกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่จะชี้แจงให้ถ้อยคำและนำสืบแก่ข้อกล่าวหาตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๖ ด้วย

ข้อ ๔๗ ในกรณีที่ปรากฏว่าการสอบสวนตอนใดที่ไม่ถูกต้องตามข้อบังคับนี้ นอกจากที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๔ ข้อ ๔๕ และข้อ ๔๖ ถ้าการสอบสวนตอนนั้นเป็นสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือคณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัย สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนแก้ไขหรือดำเนินการตอนนั้นให้ถูกต้องโดยเร็ว แต่ถ้าการสอบสวนตอนนั้นมิใช่สาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม ผู้มีอำนาจดังกล่าวจะสั่งให้แก้ไขหรือดำเนินการให้ถูกต้องหรือไม่ก็ได้

ข้อ ๔๘ กรณีข้าราชการหรือพนักงานผู้ใดเคยถูกกล่าวหา หรือกระทำผิดวินัยก่อนวันโอนมาบรรจุเข้ารับราชการที่มหาวิทยาลัย หากการกระทำนั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่อาจถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้ผู้บังคับบัญชาตามข้อ ๕ ดำเนินการสอบสวนและลงโทษตามที่กำหนดในข้อบังคับนี้แต่หากเป็นเรื่องที่อยู่ในระหว่างการสืบสวนหรือสอบสวนของผู้บังคับบัญชาเดิม ก่อนวันโอนก็ให้รอผลการสืบสวนหรือสอบสวนจนเสร็จเมื่อได้รับรายงานผลการสอบสวนแล้วหากจะต้องสั่งลงโทษทางวินัยให้ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้นั้นพิจารณาดำเนินการลงโทษต่อไป

ข้อ ๔๙ ข้าราชการหรือพนักงานผู้ใดพ้นจากราชการอันมิใช่เพราะเหตุตาย และมีกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนพ้นจากราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการหรือพนักงานผู้นั้นภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ข้าราชการหรือพนักงานผู้นั้นพ้นจากราชการ

การดำเนินการสอบสวนพิจารณาตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาสอบสวนเป็นประการใดแล้วให้เสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณา หากผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้พิจารณาดำเนินการเพื่อลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี แต่หากปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยที่จะต้องลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือนก็ให้งดโทษเสียในระหว่างที่ได้ดำเนินการสอบสวนพิจารณาหากปรากฏว่าผู้นั้นถึงแก่ความตายให้ยุติเรื่อง

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๕๐ ในกรณีที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ใช้บังคับ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาต่อไปจนกว่าจะแล้วเสร็จ ส่วนการพิจารณาสั่งการของผู้มีอำนาจแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวน หรือคณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัย ให้ดำเนินการตาม ข้อบังคับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒

อำนาจ ปะติเส

(นายอำนาจ ปะติเส)

อุปนายกสภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม ทำหน้าที่แทน

นายกสภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย
พ.ศ. 2552 (ต่อ)

แบบ สว. ๑

ครุฑ

คำสั่ง.....(ชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง).....

ที่/.....(เลขปีพุทธศักราชที่ออกคำสั่ง)....

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ด้วย.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ข้าราชการพลเรือนในสถาบัน
อุดมศึกษา/พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำแหน่ง.....
ระดับสังกัด.....มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย
.. (ไม่ร้ายแรง/อย่างร้ายแรง). เรื่อง.....(เรื่องที่กล่าวหา ถ้ากล่าวหาหลายเรื่องให้ระบุทุกเรื่อง)
อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อสอบสวนผู้ถูก
กล่าวหาในเรื่องดังกล่าว ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

.....(ชื่อและตำแหน่ง).....เป็นประธาน

.....(ชื่อและตำแหน่ง).....เป็นกรรมการ

ฯลฯ

ฯลฯ

.....(ชื่อและตำแหน่ง).....เป็นกรรมการและเลขานุการ

.....(ชื่อและตำแหน่ง).....เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

ทั้งนี้ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนพิจารณาตามหลักเกณฑ์และ
วิธีการที่กำหนดในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทาง
วินัย พ.ศ. ๒๕๕๒ ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
พ.ศ. ๒๕๕๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้แล้วเสร็จโดยเร็วแล้วเสนอสำนวนการ
สอบสวนมาเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

อนึ่ง ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า กรณีมีมูลว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย
อย่างร้ายแรง ในเรื่องอื่นนอกจากที่ระบุไว้ในคำสั่งนี้ หรือกรณีที่มีการสอบสวนพาดพิงไปถึงข้าราชการ
พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา/พนักงานมหาวิทยาลัยผู้อื่นและคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาใน
เบื้องต้นแล้วเห็นว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา/พนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้นมีส่วนร่วม
กระทำการในเรื่องที่สอบสวนนั้นอยู่ด้วย ให้ประธานกรรมการรายงานมาโดยเร็ว

สั่ง ณ วันที่ เดือน พ.ศ.

.....(ลายมือชื่อ)..... ผู้สั่ง

(.....)

.....(ตำแหน่ง).....

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

- หมายเหตุ
๑. การระบุชื่อและตำแหน่งของประธานกรรมการ กรรมการ กรรมการและเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ (ถ้ามี) ให้ระบุทั้งชื่อตัว ชื่อสกุลตำแหน่ง ในทางบริหาร และตำแหน่งในสายงาน ตลอดจนระดับตำแหน่ง (ถ้ามี)
 ๒. การระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา ให้ระบุทั้งชื่อตัว ชื่อสกุลและตำแหน่ง ในทางบริหาร และตำแหน่งในสายงาน ตลอดจนระดับตำแหน่ง (ถ้ามี)
 ๓. ในกรณีจำเป็นจะให้มีส่วนช่วยเลขานุการก็ได้
 ๔. ข้อความใดที่ไม่ใช้ให้ตัดออก

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

แบบ สว. ๒

บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๔

เรื่อง การสอบสวน(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย
อย่างร้ายแรง

วันที่ เดือน พ.ศ.

คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง(ชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง).....
ที่/..... เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่เดือน
พ.ศ. ได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....
ผู้ถูกกล่าวหาทราบดังนี้(อธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหา
ทราบว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใดเมื่อใด อย่างไร).....

ทั้งนี้ คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบแล้วว่า ในการสอบสวนนี้
ผู้ถูกกล่าวหาจะมีสิทธิ์จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและมีสิทธิ์ที่จะให้ถ้อยคำ
หรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสู้แก้ข้อกล่าวหาได้
ด้วย

.....(ลายมือชื่อ).....ประธานกรรมการ
(.....)

.....(ลายมือชื่อ).....กรรมการ
(.....)

ฯลฯ ฯลฯ

.....(ลายมือชื่อ).....กรรมการและเลขานุการ
(.....)

ข้าพเจ้า.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ได้ทราบข้อกล่าวหาและ
ได้รับบันทึกนี้ ๑ ฉบับไว้แล้ว เมื่อวันที่เดือน พ.ศ.

.....(ลายมือชื่อ).....ผู้ถูกกล่าวหา
(.....)

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

- หมายเหตุ
๑. ในกรณีที่เรียกผู้ถูกกล่าวหามาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา ต้องมีกรรมการสอบสวนร่วมแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมดและให้กรรมการสอบสวนดังกล่าวลงลายมือชื่อในบันทึก ทั้งนี้ให้ทำบันทึกตามแบบ สว.๒ นี้ เป็น ๒ ฉบับ มอบให้ผู้ถูกกล่าวหา ๑ ฉบับเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย
 ๒. ในกรณีที่ส่งบันทึกตามแบบ สว.๒ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ให้กรรมการสอบสวนทั้งหมด และให้ทำบันทึกตามแบบ สว. ๒ เป็น ๓ ฉบับ เก็บไว้ในสำนวน การสอบสวน ๑ ฉบับ ส่งให้ผู้ถูกกล่าวหา ๒ ฉบับ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาเก็บไว้ ๑ ฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบส่งกลับคืนมารวมไว้ในสำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ
 ๓. ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาให้ คณะกรรมการสอบสวนแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่า การกระทำตามที่ถูกกล่าวหาให้ดังกล่าว เป็นความผิดวินัยกรณีใด อย่างไร หากผู้ถูกกล่าวหายังคงยืนยันตามที่ได้รับสารภาพ ให้บันทึกถ้อยคำรับสารภาพรวมทั้งเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี) และสาเหตุแห่งการกระทำไว้ด้วย
 ๔. ข้อความใดที่ไม่ใช้ให้ตัดออก

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

แบบ สว. ๓

บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน
ที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามข้อ ๒๖

เรื่อง การสอบสวน(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด
วินัยอย่างร้ายแรง

วันที่ เดือน พ.ศ.

ตามที่คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง(ชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง).....
ที่/..... เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่เดือน
พ.ศ.ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....
ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตาม ข้อ ๒๕ ลงวันที่ ..เดือน
พ.ศ.นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา
เสร็จแล้ว จึงแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ
ดังนี้

๑. ข้อกล่าวหา(ข้อกล่าวหาซึ่งปรากฏตามพยานหลักฐานว่ากรณีใด
เป็นความผิดวินัยตามมาตราใดอย่างไร).....

๒. สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา(สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน
ข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบโดยระบุวัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุน
ข้อกล่าวหา).....

.....(ลายมือชื่อ)..... ประธานกรรมการ
(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ
(.....)

ฯลฯ ฯลฯ

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการและเลขานุการ
(.....)

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

ข้าพเจ้า(ชื่อผู้ถูกลงโทษ).....ได้ทราบข้อกล่าวหาและสรุป
พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และได้รับบันทึกนี้ ๑ ฉบับไว้แล้ว เมื่อวันที่ เดือน
..... พ.ศ.

.....(ลายมือชื่อ)..... ผู้ถูกลงโทษ
(.....)

- หมายเหตุ**
๑. การประชุมเพื่อพิจารณาข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๖ ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคนและไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมดและให้กรรมการสอบสวนดังกล่าวลงลายมือชื่อในบันทึกนี้
 ๒. ในกรณีที่เรียกผู้ถูกลงโทษมาเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ทราบ ให้ทำบันทึกตามแบบ สว. ๓ นี้ สอบสวน ๑ ฉบับ และให้ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย
 ๓. ในกรณีที่ส่งบันทึกตามแบบ สว. ๓ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกลงโทษ ให้ทำบันทึกตามแบบ สว. ๓ นี้เป็น ๓ ฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ และให้ผู้ถูกลงโทษลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบส่งกลับคืนมารวมไว้ในสำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ
 ๔. ข้อความใดที่ไม่ใช้ให้ตัดออก

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

แบบ สว. ๔

บันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา

เรื่อง การสอบสวน(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำ
ผิดวินัยอย่างร้ายแรง

สอบสวนที่

วันที่ เดือน พ.ศ.

ข้าพเจ้า.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....อายุปี
สัญชาติ..... ศาสนา อาชีพ อยู่บ้านเลขที่
. ต.รอก / ซอย ถนน แขวง / ตำบล
เขต / อำเภอ จังหวัด

ข้าพเจ้าได้ทราบแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ถูกกล่าวหาในเรื่อง

(เรื่องที่กล่าวหา)ตามคำสั่ง(ชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง)ที่/.....
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่เดือน พ.ศ.
และข้าพเจ้าขอให้ถ้อยคำตามความสัตย์จริงดังต่อไปนี้

.....
.....
.....
.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คณะกรรมการสอบสวนมิได้กระทำการล่อลวง ชูเชิญให้สัญญา
หรือกระทำการใด เพื่อจูงใจให้ข้าพเจ้าให้ถ้อยคำอย่างๆ และข้าพเจ้าได้ฟังบันทึกถ้อยคำที่อ่านให้ฟัง
/ ได้อ่านบันทึกถ้อยคำเองแล้ว ขอรับรองว่าเป็นบันทึกถ้อยคำที่ถูกต้องจึงลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้า
คณะกรรมการสอบสวน

.....(ลายมือชื่อ)..... ผู้ถูกกล่าวหา
(.....)

.....(ลายมือชื่อ).....ผู้บันทึกถ้อยคำ
(.....)

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ได้ให้ถ้อยคำและลง
ลายมือชื่อต่อหน้าข้าพเจ้า

.....(ลายมือชื่อ)..... ประธานกรรมการ
(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ
(.....)

ฯลฯ

ฯลฯ

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการและเลขานุการ
(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... ผู้ช่วยเลขานุการ
(.....)

หมายเหตุ

๑. ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหา ให้บันทึกถ้อยคำรับสารภาพรวมทั้งเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี) และสาเหตุแห่งการกระทำไว้ด้วย
๒. การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาต้องมีกรรมการสอบสวนร่วมสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด และให้กรรมการสอบสวนดังกล่าวลงลายมือชื่อรับรองไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้นด้วย
๓. ถ้าผู้บันทึกถ้อยคำเป็นกรรมการในคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ช่วยเลขานุการ ให้ผู้บันทึกถ้อยคำลงลายมือชื่อทั้งในฐานะผู้บันทึกถ้อยคำและผู้รับรองการให้ถ้อยคำ
๔. ข้อความใดที่ไม่ใช่ให้ตัดออก

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

แบบ สว. ๕

บันทึกถ้อยคำพยานของฝ่ายกล่าวหา / ฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา

เรื่อง การสอบสวน(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด
วินัยอย่างร้ายแรง

สอบสวนที่.....
วันที่ เดือน พ.ศ.

ข้าพเจ้า(ชื่อพยาน)..... อายุ..... ปี สัญชาติ.....
ศาสนา อาชีพ(ระบุให้ชัดเจนว่าประกอบอาชีพอะไร
ที่ใด ถ้าเป็นข้าราชการให้ระบุตำแหน่งและสังกัดด้วย) อยู่บ้านเลขที่
ตรอก/ซอย ถนนแขวง / ตำบล
เขต/อำเภอจังหวัด

คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบที่ ข้าพเจ้าเป็นพยานในเรื่อง
(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา)..... ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามคำสั่ง
.....(ชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง) ที่/..... เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่
..... เดือน พ.ศ. และได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบด้วยว่ากรรมการสอบสวนมี
ฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา การให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จต่อกรรมการสอบสวน
อาจเป็นความผิดตามกฎหมาย

ข้าพเจ้าขอให้ถ้อยคำตามความสัตย์จริงดังต่อไปนี้

.....
.....
.....
.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คณะกรรมการสอบสวนมิได้กระทำการล่อลวง ชูเชิญให้สัญญา
หรือกระทำการใด เพื่อจูงใจให้ข้าพเจ้าให้ถ้อยคำอย่างใด ๆ และข้าพเจ้าได้ฟังบันทึกถ้อยคำที่อ่านให้
ฟัง/ได้อ่านบันทึกถ้อยคำเองแล้ว ขอรับรองว่าเป็นบันทึกถ้อยคำที่ถูกต้องจึงลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้า
คณะกรรมการสอบสวน

.....(ลายมือชื่อ)..... พยาน
(.....)
.....(ลายมือชื่อ).....ผู้บันทึกถ้อยคำ
(.....)

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า(ชื่อพยานผู้ให้ถ้อยคำ).....ได้ให้ถ้อยคำและ
ลงลายมือชื่อต่อหน้าข้าพเจ้า

.....(ลายมือชื่อ)..... ประธานกรรมการ
(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ
(.....)

ฯลฯ

ฯลฯ

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการและเลขานุการ
(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... ผู้ช่วยเลขานุการ
(.....)

- หมายเหตุ
๑. ให้ใช้แบบ สว. ๕ นี้ได้ทั้งการบันทึกถ้อยคำของผู้กล่าวหาและบุคคลอื่นซึ่งมาให้ถ้อยคำเป็นพยาน
 ๒. การสอบปากคำพยานต้องมีกรรมการสอบสวนร่วมสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด และให้กรรมการสอบสวนดังกล่าวลงลายมือชื่อรับรองไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้นด้วย
 ๓. ถ้าผู้บันทึกถ้อยคำเป็นกรรมการในคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ช่วยเลขานุการให้ผู้บันทึกถ้อยคำลงลายมือชื่อทั้งในฐานะผู้บันทึกถ้อยคำและผู้รับรองการให้ถ้อยคำ
 ๔. ข้อความใดที่ไม่ใช่ให้ตัดออก

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

แบบ สว. ๖

รายงานการสอบสวน

วันที่ เดือน พ.ศ.

เรื่อง การสอบสวน(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา) ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

เรียน(ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน)

ตามที่ได้มีคำสั่ง (ชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง)ที่/..... เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่เดือนพ.ศ. เพื่อสอบสวน(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา)..... ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่อง(เรื่องที่กล่าวหา ถ้ากล่าวหาหลายเรื่องให้ระบุทุกเรื่อง)..... นั้น ประธานกรรมการได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าว เมื่อ วันที่เดือน พ.ศ. และคณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนและพิจารณาโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๒ ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ เสร็จแล้วจึงขอเสนอรายงานการสอบสวนดังต่อไปนี้

๑. มูลกรณีเรื่องนี้ปรากฏขึ้นเนื่องจาก..... (มีผู้ร้องเรียนหรือมีผู้รายงานว่าอย่างไร ในกรณีที่ได้มีการสืบสวนหรือสอบสวนได้ความประการใด ให้ระบุไว้ด้วย)...

.....

.....

๒. คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องดังกล่าวให้.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา) ผู้ถูกกล่าวหาทราบแล้วโดย(แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และได้แจ้งโดยวิธีใด)

.....

.....

๓. ...(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา)ผู้ถูกกล่าวหาได้ให้ถ้อยคำในเบื้องต้นว่า(ให้ถ้อยคำในเบื้องต้นว่าอย่างไร หรือไม่ได้ให้ถ้อยคำในเบื้องต้นด้วยเหตุผลอย่างไร).....

๔. คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาแล้ว ได้ความว่า (อธิบายว่าได้ความว่าอย่างไร ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สอบสวนพยานใดตาม ๓๓ หรือตราบสอบพยานหลักฐานใดตามข้อ ๓๔ ให้ระบุพยานที่ไม่สอบสวนหรือพยานหลักฐานที่ตสอบสวนนั้น พร้อมทั้งเหตุผลไว้ด้วย)

.....

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

๕. คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ลงวันที่ เดือน..... พ.ศ. โดย(อธิบายวิธีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา).....

๖. คณะกรรมการสอบสวนได้ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือขอให้ถอนคำ หรือขอให้นำสืบแก้ข้อกล่าวหา แล้ว(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา)..... ผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา / ให้ถอนคำ / นำสืบแก้ข้อกล่าวหา (รายละเอียดเกี่ยวกับคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา หรือการให้ถอนคำ หรือการนำสืบแก้ข้อกล่าวหาว่าอย่างไร และในกรณีที่ไม่ได้ดำเนินการดังกล่าวเนื่องจากเหตุผลอย่างไร และได้นำสืบแก้ข้อกล่าวหาโดยอ้างพยานหลักฐาน ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนตามคำขอของผู้ถูกกล่าวหาได้ความโดยสรุปว่าอย่างไร หรือไม่ได้มีการนำสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วยเหตุผลอย่างไร ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สอบสวนพยานใดตามข้อ ๓๓ หรืองดการสอบสวนพยานหลักฐานใดตามข้อ ๓๔ ให้ระบุพยานที่ไม่สอบสวนหรือพยานหลักฐานที่งดสอบสวนนั้นพร้อมทั้งเหตุผลไว้ด้วย และในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพให้บันทึกเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี)ไว้ด้วย

๗. คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาลงมติแล้ว เห็นว่า (สรุปข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวน กำหนดประเด็นและวินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหากับพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหาว่าจะรับฟังพยานหลักฐานใดหรือไม่ เพียงใด โดยอาศัยเหตุผลอย่างไร และผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างไร หรือไม่ ถ้าผิด เป็นความผิดวินัยกรณีใดตามมาตราใด และควรได้รับโทษสถานใด หรือมีเหตุอันควรสงฆ์อย่างอื่นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแต่การสอบสวนไม่ได้รับความแน่ชัดพอที่จะพึงลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการตามมาตรา ๕๗ (๙) หรือไม่ อย่างไร)

คณะกรรมการสอบสวนจึงขอเสนอสำนวนการสอบสวนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

.....(ลายมือชื่อ)..... ประธานกรรมการ
(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ
(.....)

ฯลฯ ฯลฯ
.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการและเลขานุการ
(.....)

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

๕. คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ลงวันที่ เดือน..... พ.ศ. โดย(อธิบายวิธีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา).....

๖. คณะกรรมการสอบสวนได้ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา หรือขอให้ถ้อยคำ หรือขอให้นำสืบแก้ข้อกล่าวหา แล้ว(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา)..... ผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา / ให้ถ้อยคำ / นำสืบแก้ข้อกล่าวหา (รายละเอียดเกี่ยวกับคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา หรือการให้ถ้อยคำ หรือการนำสืบแก้ข้อกล่าวหาว่าอย่างไร และในกรณีที่ไม่ได้ดำเนินการดังกล่าวเนื่องจากเหตุผลอย่างไร และได้ให้นำสืบแก้ข้อกล่าวหาโดยอ้างพยานหลักฐาน ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนตามคำขอของผู้ถูกกล่าวหาได้ความโดยสรุปว่าอย่างไร หรือไม่ได้มีการนำสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วยเหตุผลอย่างไร ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สอบสวนพยานใดตามข้อ ๓๓ หรืองดการสอบสวนพยานหลักฐานใดตามข้อ ๓๔ ให้ระบุพยานที่ไม่สอบสวนหรือพยานหลักฐานที่งดสอบสวนนั้นพร้อมทั้งเหตุผลไว้ด้วย และในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพให้บันทึกเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี)ไว้ด้วย

๗. คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาลงมติแล้ว เห็นว่า (สรุปข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวน กำหนดประเด็นและวินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหากับพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหาว่าจะรับฟังพยานหลักฐานใดได้หรือไม่ เพียงใด โดยอาศัยเหตุผลอย่างไร และผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างไร หรือไม่ ถ้าผิด เป็นความผิดวินัยกรณีใดตามมาตราใด และควรได้รับโทษสถานใด หรือมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการตามมาตรา ๕๗ (๔) หรือไม่ อย่างไร)

คณะกรรมการสอบสวนจึงขอเสนอสำนวนการสอบสวนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

.....(ลายมือชื่อ)..... ประธานกรรมการ

(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ

(.....)

ฯลฯ

ฯลฯ

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการและเลขานุการ

(.....)

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

๕. คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ลงวันที่ เดือน..... พ.ศ. โดย(อธิบายวิธีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา).....

๖. คณะกรรมการสอบสวนได้ให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่จะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือขอให้ถอนคำ หรือขอนำสืบแก้ข้อกล่าวหา แล้ว(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา / ให้ถอนคำ / นำสืบแก้ข้อกล่าวหา (รายละเอียดเกี่ยวกับคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา หรือการให้ถอนคำ หรือการนำสืบแก้ข้อกล่าวหาว่าอย่างไร และในกรณีที่ไม่ได้ดำเนินการดังกล่าวเนื่องจากเหตุผลอย่างไร และได้นำสืบแก้ข้อกล่าวหาโดยอ้างพยานหลักฐาน ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนตามคำขอของผู้ถูกกล่าวหาได้ความโดยสรุปว่าอย่างไร หรือไม่ได้มีการนำสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วยเหตุผลอย่างไร ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สอบสวนพยานใดตามข้อ ๓๓ หรืองดการสอบสวนพยานหลักฐานใดตามข้อ ๓๔ ให้ระบุพยานที่ไม่สอบสวนหรือพยานหลักฐานที่งดสอบสวนนั้นพร้อมทั้งเหตุผลไว้ด้วย และในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถอนคำรับสารภาพให้บันทึกเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี) ไว้ด้วย

๗. คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาลงมติแล้ว เห็นว่า (สรุปข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบสวน กำหนดประเด็นและวินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหากับพยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวหาว่าจะรับฟังพยานหลักฐานใดได้หรือไม่ เพียงใด โดยอาศัยเหตุผลอย่างไร และผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างไร หรือไม่ ถ้าผิด เป็นความผิดวินัยกรณีใดตามมาตราใด และควรได้รับโทษสถานใด หรือมีเหตุอันควรสงฆ์อย่างอื่นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแต่การสอบสวนไม่ได้รับความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการตามมาตรา ๕๗ (๔) หรือไม่ อย่างไร)

คณะกรรมการสอบสวนจึงขอเสนอสำนวนการสอบสวนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

.....(ลายมือชื่อ)..... ประธานกรรมการ
(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ
(.....)

๒๑๑ ๒๑๑
.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการและเลขานุการ
(.....)

ภาพประกอบ 25 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. 2552 (ต่อ)

- หมายเหตุ**
๑. การประชุมพิจารณาลงมติตามข้อ ๓๔ ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคนและไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด และให้กรรมการสอบสวนดังกล่าวลงลายมือชื่อในบันทึกนี้ หากกรรมการสอบสวนคนใดมีความเห็นแย้ง ให้
ทำความเข้าใจแย้งแนบไว้กับรายงานการสอบสวน
 ๒. ข้อความใดที่ไม่ใช้ให้ตัดออก

ภาพประกอบ 26 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษวินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการของพนักงาน พ.ศ. 2553

**ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ
วินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการของพนักงาน
พ.ศ. ๒๕๕๓**

โดยที่สมควรให้มีข้อบังคับว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ วินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการของพนักงานในสถาบันอุดมศึกษา ในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง มาตรฐานการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และมาตรา ๑๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. ๒๕๓๗ สภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ วินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการของพนักงาน พ.ศ. ๒๕๕๓”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่งหรือมติอื่นใดของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“พนักงาน” หมายความว่า พนักงานมหาวิทยาลัยมหาสารคามตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล

ข้อ ๕ ในการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ วินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการของพนักงานให้นำข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ วินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการ ซึ่งบังคับใช้กับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคามมาใช้บังคับกับพนักงานโดยอนุโลม

ข้อ ๖ ในกรณีที่มีการตีความ หรือการดำเนินการอื่นใดที่ไม่ได้ระบุไว้ในข้อบังคับนี้ให้นำเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อวินิจฉัยชี้ขาด

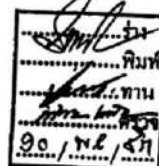
ข้อ ๗ ให้อธิการบดีรักษาการตามข้อบังคับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

(นายอำนาจ ปะติเส)

นายกสภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ภาพประกอบ 27 บันทึกทหาหรือเกี่ยวกับการเปิดเผยคำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการ 2555

ด่วนที่สุด

สำนักเลขาธิการ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะอนุกรรมการตอบข้อหรือตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการ ฝ่ายเลขานุการฯ โทร. ๐ ๒๖๒๒ ๑๓๖๖

ที่ นร ๐๑๐๘/ ๒๕๗

วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๕

เรื่อง การทหาหรือเกี่ยวกับการเปิดเผยคำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการ

เรียน อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์

ตามหนังสือกรมประชาสัมพันธ์ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๒๐๔.๐๒/๓๖๖๐ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ขอทหาหรือกรณีนายสิทธิกร สุทธิสวัสดิ์ ผู้รับมอบอำนาจจากนายสืบพงศ์ วิสโรชชาติ เจ้าของร่วมในอาคารชุด ไบรท์ตัน เฟลส มีความประสงค์ขอตรวจสอบข้อมูล และคัดถ่ายเอกสารที่เกี่ยวข้อง พร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง กรณีที่ นาย ก. เคยถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เพื่อใช้ประกอบการตรวจสอบและเพิกถอน นาย ก. ออกจากการเป็นกรรมการและผู้จัดการนิติบุคคลอาคารชุดองค์การหรือหน่วยงาน ตามพระราชบัญญัติอาคารชุด มาตรา ๓๕/๑ ว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับคำสั่งลงโทษทางวินัยตามที่มีผู้ร้องขอ เป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลหรือไม่ และสามารถเปิดเผยได้แค่ไหน เพียงใด นั้น

คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยคณะอนุกรรมการตอบข้อหรือตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการพิจารณาแล้ว เห็นว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการเป็นข้อมูลข่าวสารที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการ จึงเป็นข้อมูลข่าวสารของราชการที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของกรมฯ และเป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับบุคคลที่อาจมีข้อความหรือเนื้อหาสาระที่มีผลกระทบต่อเกียรติยศ และชื่อเสียงของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น หากกรมฯ จะเปิดเผยคำสั่งลงโทษทางวินัยจึงต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อเกียรติยศ และชื่อเสียงของบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วย

อย่างไรก็ดี เนื่องจากกรณีนี้ผู้ขอข้อมูลข่าวสารมีความประสงค์ที่จะนำข้อมูลข่าวสารดังกล่าวไปใช้ในการตรวจสอบคุณสมบัติของ นาย ก. ว่ามีลักษณะต้องห้ามเป็นผู้จัดการ และกรรมการนิติบุคคลอาคารชุด ตามพระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๓๕/๑ และมาตรา ๓๗/๒ หรือไม่ เท่านั้น คณะอนุกรรมการฯ มีข้อสังเกตว่า หาก กรมฯ จะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในลักษณะที่เป็นการยืนยันข้อเท็จจริงว่า นาย ก. เคยถูกลงโทษทางวินัยไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือไม่ ก็น่าจะเป็นการให้ข้อมูลข่าวสารที่เพียงพอต่อการนำไปใช้ในการตรวจสอบคุณสมบัติของบุคคลได้ตามวัตถุประสงค์ของการร้องขอแล้ว แต่ทั้งนี้ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารหรือการยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าวกรมฯ สมควรดำเนินการตามนัยมาตรา ๒๐ (๒) โดยกำหนดข้อจำกัดหรือเงื่อนไขในการใช้ข้อมูลข่าวสารเฉพาะกรณีดังกล่าวเท่านั้นด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(นายเอีร์ชัย ณ นคร)

ประธานอนุกรรมการตอบข้อหรือตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารฯ อังระภาว...

ภาพประกอบ 27 บันทึกหารือเกี่ยวกับการเปิดเผยคำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการ 2555 (ต่อ)

ความที่สุด

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมประชาสัมพันธ์ กองกฎหมายและระเบียบ โทร. ๐-๒๖๑๘๒๓๒๓ ต่อ ๑๐๒๖-๑๐๒๘
 ที่ นร ๐๒๐๔.๐๒/๓๒๒๐ วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔
 เรื่อง ขอหารือเกี่ยวกับการเปิดเผยคำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการ

เรียน คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

ด้วย นายสิทธิกร สุทธิสวัสดิ์ ผู้รับมอบอำนาจจากนายสืบพงศ์ วิสรศชาติ เจ้าของร่วม
 ในอาคารชุดโบรห์ตัน เฟลส มีหนังสือถึงกรมประชาสัมพันธ์ แจ้งว่ามีความประสงค์ขอตรวจสอบข้อมูล
 ข้อเท็จจริง และคัดถ่ายเอกสารที่เกี่ยวข้องรับรองถูกต้องว่า นาย ก. ได้เคยถูกไล่ออก
 หรือปลดออก หรือให้ออกจากราชการ ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงหรือไม่
 เพื่อใช้ประกอบการตรวจสอบและเพิกถอน นาย ก. ออกจากการเป็นกรรมการและ
 ผู้จัดการนิติบุคคลอาคารชุด เนื่องจากขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม มิใช่เป็นการและผู้จัดการ
 นิติบุคคลอาคารชุดองค์การหรือหน่วยงาน ตาม พ.ร.บ.อาคารชุด (ฉบับที่ ๔) มาตรา ๓๕/๑ (๓)
 รายละเอียดตามเอกสารแนบ

ในการนี้ กรมประชาสัมพันธ์ ได้ตรวจสอบข้อมูลที่เกี่ยวข้องในเบื้องต้นแล้วเห็นว่า
 ข้อมูลดังกล่าวจะเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล หากเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร
 ตามนัยมาตรา ๑๕ (๕) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.๒๕๔๐ แต่เนื่องจากยังไม่มี
 คำวินิจฉัยที่ชัดเจนในเรื่องของการเปิดเผยคำสั่งลงโทษทางวินัย ประกอบกับ ในอดีตที่ผ่านมา
 กรมประชาสัมพันธ์ ได้มีการแจ้งเวียนในเรื่องของคำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการเพื่อให้ทราบถึงสถานะ
 การพ้นสภาพจากการเป็นข้าราชการ และเป็นกรณีตัวอย่างเพื่อเป็นการป้องปรามมิให้ข้าราชการกระทำ
 ความผิด

ดังนั้น เพื่อให้ได้ข้อยุติและเกิดความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย กรมประชาสัมพันธ์จึงใคร่ขอ
 หารือว่าข้อมูลเกี่ยวกับคำสั่งลงโทษทางวินัย เป็นข้อมูลส่วนบุคคลหรือไม่ และสามารถเปิดเผยได้แค่ไหน
 เพียงไร

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ตอบข้อหารือโดยด่วน เพื่อ
 กรมประชาสัมพันธ์จะได้แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ร้องขอข้อมูลทราบ ด้วย จักขอบคุณยิ่ง

(นายธีระพงษ์ โสดาศรี)
 อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์

ส.พร
 ๒
 ๕๔
 IC ก.ต. ๕๕

ที่ปรึกษาอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์
 เลขที่ ๒๒๒
 ชั้น ๒
 โทร. ๐๒-๒๖๑๘๒๓๒๓

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558

วันที่ 4 ก.ย. 2558
ลงเมื่อวัน...

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์) (ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๘๕๕/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๖๔/๒๕๕๘

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลปกครองสูงสุด
วันที่ ๒ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ระหว่าง { [REDACTED] ผู้ฟ้องคดี
[REDACTED]

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา
ในคดีหมายเลขดำที่ ๘๑๘/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๒๘๘/๒๕๕๓ ของศาลปกครองชั้นต้น
(ศาลปกครองนครราชสีมา)

โดยที่ได้มีประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง เปลี่ยนชื่อเทศบาล ลงวันที่ ๗
พฤศจิกายน ๒๕๕๔ มีผลให้เทศบาลตำบลนาหว้าใหญ่ เปลี่ยนชื่อเป็น เทศบาลตำบลปทุมราชวงศา
ดังนั้น จึงเห็นควรเปลี่ยนแปลงชื่อผู้ถูกฟ้องคดีให้ถูกต้อง โดยกำหนดให้เทศบาลตำบลปทุมราชวงศา
เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และนายกเทศมนตรีตำบลปทุมราชวงศา เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
โดยให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงเทศบาลตำบลนาหว้าใหญ่

/และนายกเทศมนตรี...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๒

และนายกเทศมนตรีตำบลนาหว้าใหญ่ เป็นการระบุหรืออ้างถึงเทศบาลตำบลปทุมราชวงศา
และนายกเทศมนตรีตำบลปทุมราชวงศา ตามลำดับ

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการ
เป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งปลัดเทศบาล ระดับ ๖ สังกัดเทศบาลตำบลนาหว้าใหญ่
อำเภอปทุมราชวงศา จังหวัดอำนาจเจริญ มีกรณีถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยฐานหย่อน
ความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ และประพฤติตน
ไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณียกยอกเงินวันลอยกระทงปี พ.ศ. ๒๕๔๖
จำนวน ๒๗,๗๔๐ บาท กรณีทุจริตเงินค่าเดินทางไปทัศนศึกษาที่ไร่วิญญา อำเภอภูเรือ
จังหวัดเลย กรณีใช้น้ำมันเชื้อเพลิงเกินความจำเป็นจนเกิดการรั่วไหลของงบประมาณ
ด้านน้ำมันเชื้อเพลิง กรณีมาปฏิบัติงานสายเป็นประจำ ไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่
ทางราชการ และกรณีลงเวลาปฏิบัติราชการในวันเสาร์อันเป็นเท็จ เพราะข้อเท็จจริงไปเรียน
ปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดอำนาจเจริญ
ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๑๖๒/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๗ แต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และคำสั่งที่ ๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๔๘
เปลี่ยนแปลงคำสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนมาจราย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การดำเนินการ
สอบสวนไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้แจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี
ทราบโดยเร็ว ตามข้อ ๓๕ (๑) ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด
อำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออก
จากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดี
ได้มีโอกาสในการใช้สิทธิคัดค้านตัวบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการ ๒ คน ซึ่งมีสาเหตุ
โกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีอยู่ก่อนแล้ว ประกอบกับคณะกรรมการสอบสวนวินัยไม่ได้เปิดโอกาส
ให้ผู้ฟ้องคดีได้แก้อีกกล่าวหาในเรื่องที่ถูกกล่าวหา และการสอบสวนล่าช้าไม่แล้วเสร็จ
ตามเวลาที่กำหนด รวมทั้งในขั้นตอนการสอบสวน ก็มีการสมคบกันสืบพยานบุคคลที่แต่งตั้ง
โดยไม่มีมูลความจริง จึงเป็นการกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีอย่างไม่เป็นธรรม เมื่อคณะกรรมการ
สอบสวนรายงานผลการสอบสวนว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจริง สมควรลงโทษ
ไล่ออก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งที่ ๑๑๘/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๘ ลงโทษไล่ออก
ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๘ อุทธรณ์คำสั่ง
ต่อประธานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ อจ ๕๒๒๐๑/๕๘๓

/ลงวันที่...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๓

ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๕ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของ
ผู้ฟ้องคดีในคราวประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๕ แล้ว มีมติให้ยก
อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๑๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๕ เมษายน
๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

๒. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๖๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม
๒๕๕๗ และที่ ๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๘ ที่แต่งตั้งและเปลี่ยนแปลง
คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง
ปลัดเทศบาลตำบลนาหว้าใหญ่ ตามเดิม

๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๔
ครั้งๆ ละไม่น้อยกว่าครึ่งขั้น คือ ครั้งที่ ๑ ประจำปี ๒๕๕๘ (๑ เมษายน ๒๕๕๘) ครั้งที่ ๒
ประจำปี ๒๕๕๘ (๑ ตุลาคม ๒๕๕๘) ครั้งที่ ๓ ประจำปี ๒๕๕๙ (๑ เมษายน ๒๕๕๙) ครั้งที่ ๔
ประจำปี ๒๕๕๙ (๑ ตุลาคม ๒๕๕๙) และครั้งต่อไป จนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะมีคำสั่งรับ
ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ไม่รับคำฟ้อง
ในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และไม่รับคำขอข้อ ๒ ไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์
คำสั่งดังกล่าวจึงถึงที่สุด และศาลได้มีคำสั่งเรียกคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด
อำนาจเจริญเข้ามาเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น อาศัย
อำนาจตามมาตรา ๕๘ เตรส (๑) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๑๕
และมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒
เกี่ยวกับการออกคำสั่งให้ออกจากราชการ และประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล
จังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย
การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ข้อ ๗๑ ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ทำคำสั่งไล่ติดตามความร้ายแรงแห่งกรณี ประกอบกับอำเภอปทุมราชวงศา มีหนังสือ
ที่ มท ๐๘๘๙.๘/๑๖๓ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ แจ้งมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่มีมติให้ลงโทษ

/ใส่ผู้ฟ้องคดี...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๔

ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้ลงนามในคำสั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
จึงเป็นผู้ลงนามในคำสั่ง ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมาย
และระเบียบทุกชั้นตอน อีกทั้งเป็นการกระทำตามมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในคราวประชุม
เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๙ กรณีผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ทำคำสั่งมิได้แจ้งคำสั่งแต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยให้ทราบโดยเร็วตามนัยแห่งประกาศคณะกรรมการ
พนักงานเทศบาลจังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน
การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ นั้น ตามประกาศ
ฉบับดังกล่าว ข้อ ๖๖ กำหนดให้การสอบสวนเสียไปเฉพาะกรณีตามข้อ ๖๓ ข้อ ๖๔ และข้อ ๖๕
เท่านั้น การแจ้งคำสั่งล่าช้าทำให้การสอบสวนเสียไปไม่ ซึ่งในกรณีนี้ คณะกรรมการ
สอบสวนได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ให้ผู้ฟ้องคดีมารับทราบ
ข้อกล่าวหา แต่ผู้ฟ้องคดีไม่มารับทราบข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจึงได้มีการจัดส่ง
บันทึกแจ้งข้อกล่าวหาไปที่บ้านเลขที่ ๙๖ หมู่ที่ ๖ ตำบลนาป่าแซง อำเภอปทุมราชวงศา
จังหวัดอำนาจเจริญ ซึ่งเป็นบ้านพักของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีป่วยเบี่ยง ไม่ยอมมารับทราบ
ข้อกล่าวหา และมีได้ให้ถ้อยคำกับคณะกรรมการสอบสวนแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๗ จำสิบตำรวจ
เกตุ สलगหฺสิงห์ สมาชิกสภาเทศบาล คับพวกรวม ๑๑ คน ได้ร้องเรียนการปฏิบัติหน้าที่
และการประพฤติตนไม่เหมาะสมของผู้ฟ้องคดี กรณีทุจริตยกยอกเงินจำหน่ายดอกไม้
วันลอยกระทง ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ จำนวนเงิน ๒๗,๗๔๐ บาท กรณีทุจริตเงินไปทัศนศึกษา
ดูงานและประพฤติตัวไม่เหมาะสม กรณีทุจริตการใช้น้ำมันเชื้อเพลิง และกรณีประพฤติตัว
ลุแก่อำนาจ มาทำงานสายและลงเวลาปฏิบัติราชการนอกเวลา (วันเสาร์) อันเป็นเท็จ ต่อมา
ผู้ว่าราชการจังหวัดอำนาจเจริญได้มีคำสั่งที่ ๑๑๔๕/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๗
แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและคณะกรรมการตรวจสอบ ซึ่งคณะกรรมการข้างต้น
ได้ตรวจสอบแล้วเห็นว่า กรณีมีมูลอันควรกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ตามข้อร้องเรียน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๑๖๒/๒๕๔๗ แต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี แต่เมื่อมีกรรมการบางรายย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ที่จังหวัดอื่น
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๔๘ เปลี่ยนแปลงกรรมการ
สอบสวน คณะกรรมการสอบสวนเริ่มสอบสวนตั้งแต่วันที่ ๑๘ มกราคม ถึงวันที่ ๒๙
กรกฎาคม ๒๕๔๘ รวม ๑๗๙ วัน (ขยายเวลา ๒ ครั้ง) คณะกรรมการสอบสวนได้รับฟัง

/พยานทุกปาก...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๕

พยานทุกปากประกอบกับเอกสารหลักฐานโดยตลอดแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด
ตามข้อกล่าวหา และเห็นว่า การกระทำผิดดังกล่าวเกี่ยวข้องกับเรื่องการเงินเป็นส่วนใหญ่
ในฐานะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีหน้าที่บังคับบัญชาดูแลและบริหารงานเป็นการทั่วไป ได้ปฏิบัติ
หน้าที่โดยมิชอบ ทุจริตเบียดบังเอาเงินของทางราชการมาเป็นของตนเอง ทำให้เกิดความ
เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง อีกทั้งเป็นการไม่สนับสนุนนโยบายของรัฐบาลเรื่อง
การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีและการประกาศสงครามกับการทุจริตคอร์รัปชัน และเป็นการ
กระทำผิดเนื่องๆ เป็นนิสัย ประกอบกับมีเรื่องสอบสวนอยู่ก่อนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ที่ ๑๓๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ เรื่อง ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับหน้าที่
ราชการ ไม่มีเหตุผลหย่อนหรือผ่อนโทษ เห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการ
ส่วนความเสียหายและการชดใช้เงินคืน ให้เป็นเรื่องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้พิจารณา
ดำเนินการตามที่ระเบียบกฎหมายกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
พิจารณาตามข้อ ๗๐ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอำนาจเจริญ
เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ
การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ คณะกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจาก
ราชการ ได้พิจารณาการดำเนินการทางวินัยการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงรายผู้ฟ้องคดี
เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ มีความเห็นให้ตรวจสอบเพิ่มเติม ๔ กรณี ต่อมาเมื่อวันที่ ๕
มีนาคม ๒๕๔๙ คณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจาก
ราชการได้ประชุมพิจารณาการดำเนินการทางวินัยรายผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมี
ความบกพร่องต่อหน้าที่กรณีเงินที่เบิกค่าที่พักไว้รั่วรัญญา บุคคลที่ไม่ได้เดินทางไปทัศนศึกษา
จำนวน ๓๑ คน ให้เทศบาลเรียกคืนจากผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑๒,๔๐๐ บาท กรณีเบิกเงิน
เกินงบประมาณที่บัญญัติไว้ในเทศบัญญัติ ให้บุคคลที่ได้รับน้ำมันตามใบสั่งของ รับผิดชอบ
ในส่วนที่รับไป คือ ผู้บริหาร ผู้ฟ้องคดี และผู้เกี่ยวข้อง กรณีเวลาปฏิบัติราชการในวันเสาร์
อันเป็นที่จ ตรวจสอบจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า ผู้ฟ้องคดีมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่า
ร้อยละ ๘๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีปฏิบัติอย่างเคร่งครัดและมีสิทธิสอบทุกคาบวิชา จึงไม่สามารถ
มาปฏิบัติหน้าที่ล่วงเวลาในวันหยุดราชการและเบิกค่าล่วงเวลาได้ ที่ประชุมถือว่าเป็นการ
ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการและรายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในคราวประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๙
ได้พิจารณาการดำเนินการทางวินัยรายผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า เป็นการทุจริตต่อตำแหน่ง

/หน้าที่ราชการ...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๖

หน้าที่ราชการ และมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
มีคำสั่งที่ ๑๓๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ แต่งตั้งกรรมการสอบสวนกรณีที่
ผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน
การเก็บรักษาเงิน และการตรวจสอบเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๑
และไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยวิธีงบประมาณขององค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๑ และไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ
โดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการและละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการนั้น
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาจากเอกสารหลักฐานและการสอบสวนข้อเท็จจริงประกอบ
ข้อเท็จจริงการสอบสวนทางวินัย เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
จึงมีคำสั่ง ที่ ๑๑๘/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการ
ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๘ อุตธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย
คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ประชุมพิจารณาอุทธรณ์ของ
ผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๘ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และเสนอ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุม ครั้งที่ ๘/๒๕๔๘
เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๘ เห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
และการร้องทุกข์ จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จังหวัดอำนาจเจริญ มีหนังสือ
ที่ มท ๐๘๘๗/๑๔๗ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๘ แจ่มมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ทราบ และได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยตรงตามมาตรา ๔๐
แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อ ๑๓๒ ของประกาศ
คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน
การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการสอบสวนผู้ฟ้องคดี
โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ ในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่
ผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งที่ ๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แต่งตั้ง
นายพิชัย ส่งสุขเลิศสันติ เป็นประธานกรรมการ นายมนตรี บุญศรี เป็นกรรมการและเลขานุการ
และนายวิสิฐศักดิ์ บรรรชูปา เป็นผู้ช่วยเลขานุการ ซึ่งการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
ดังกล่าวไม่ถูกต้องตามข้อ ๓๓ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอำนาจเจริญ
เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ

/การอุทธรณ์...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๗

การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ซึ่งกำหนดว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้แต่งตั้งจาก
พนักงานเทศบาล ในกรณีที่มีเหตุผลความจำเป็นหรือเพื่อประโยชน์ในการสอบสวนพิจารณา
หรือเพื่อความยุติธรรม การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอาจแต่งตั้งจากพนักงานส่วนท้องถิ่น
อื่นหรือข้าราชการฝ่ายพลเรือน โดยได้รับความยินยอมจากต้นสังกัดก็ได้ ในการแต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวน ให้แต่งตั้งจำนวนอย่างน้อยสามคน ประกอบด้วยประธานกรรมการ
ซึ่งดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และกรรมการ
อย่างน้อยอีกสองคน โดยให้กรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการ... จากข้อเท็จจริง จะเห็นได้ว่า
การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามระเบียบฯ เนื่องจากประกอบด้วยกรรมการ
เพียงสองคน ส่วนคนที่สาม นายวิสิฐศักดิ์ ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ช่วยเลขานุการ จึงมี
หน้าที่ช่วยเหลือเลขานุการด้านเอกสารเท่านั้น มิได้มีฐานะเป็นกรรมการแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดี
จึงเห็นว่าคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวไม่ถูกต้องสมบูรณ์ตามที่ระเบียบ
กำหนด และมีผลทำให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไป นอกจากนี้ การดำเนินการสอบสวนไม่ชอบ
ด้วยกฎหมายในประเด็นของระยะเวลา เนื่องจากในการสอบสวน คณะกรรมการได้ขอขยายเวลา
การสอบสวนจำนวนสองครั้ง คือ ครั้งที่ ๑ ได้ทำเป็นบันทึกของคณะกรรมการสอบ ลงวันที่
๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาการสอบสวนครั้งที่ ๑ ออกไปอีก ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่
๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๘ ครั้งที่ ๒ ได้ทำเป็นบันทึกของ
คณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๘ ขยายเวลาการสอบสวนครั้งที่ ๒
ออกไปอีก ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๘
จะเห็นได้ว่า การขอขยายเวลาการสอบสวนทั้งสองครั้งนั้นไม่ถูกต้องตามข้อ ๔๒ ของประกาศ
คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน
การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ และประการ
ที่สำคัญคือ การขอขยายเวลาการสอบสวนทั้งสองครั้ง เป็นบันทึกที่คณะกรรมการสอบสวน
จัดทำขึ้นไว้เป็นหลักฐานเองโดยมิได้รายงานให้นายกเทศมนตรีผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนสั่งขยายระยะเวลาดำเนินการ ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างชัดเจน
และเป็นที่น่าสงสัยเกิดว่าอาจเป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นภายหลังก็ได้ ส่วนกรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
กล่าวอ้างว่าได้จัดส่งเอกสารไปที่บ้านเลขที่ ๔๖ หมู่ที่ ๖ ตำบลนาป่าแซง อำเภอปทุมราชวงศา
จังหวัดอำนาจเจริญ ซึ่งเป็นบ้านพักของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีบายเบี่ยงไม่ยอมรับทราบ
ข้อกล่าวหาว่านั้น ผู้ฟ้องคดีได้ขออนุมัติเบิกเงินค่าเช่าบ้านจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึก

ศาลปกครองสูงสุด
= 2 ก.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/ลงวันที่...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๘

ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ โดยผู้ฟ้องคดีได้เข้าบ้านเลขที่ ๙๒ หมู่ที่ ๖ ตำบลนาป่าแขวง
อำเภอปทุมราชวงศา จังหวัดอำนาจเจริญ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ และได้เบิกเงินค่าเช่าบ้าน
จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อเนื่องมาโดยตลอด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดียอมรับอยู่แล้ว และผู้ฟ้องคดียืนยันว่า
มิได้รู้จักหรือมีความเกี่ยวข้องกับบ้านเลขที่ ๙๖ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างแต่อย่างใด
ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่ถูกต้องและไม่เป็นธรรม
ต่อผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีเจตนาที่จะไม่นำหลักฐานสำคัญที่เกี่ยวข้องมาพิจารณา
อันได้แก่ ประกาศจังหวัดอำนาจเจริญ ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๖ เรื่อง แต่งตั้งเทศมนตรี
แทนตำแหน่งที่ว่าง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๕๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖
เรื่อง การมอบอำนาจของนายกเทศมนตรีให้แก่เทศมนตรีและปลัดเทศบาลทำการแทน
คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๕๖/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๖ เรื่อง แต่งตั้ง
คณะกรรมการผู้มีอำนาจลงนามในการเบิกจ่ายเงิน และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๕๗/๒๕๕๖
ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๖ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการผู้มีอำนาจลงนามในการเบิกจ่ายเงิน
ซึ่งเป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงว่านายชนะ โสมวัชร เทศมนตรี เป็นผู้มีอำนาจที่จะอนุมัติ
และลงนามเบิกจ่ายเงินได้อย่างถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีจึงเห็นว่ากรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กระทำเช่นนี้
เป็นการกั่นกั้นไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา
ด้วยความเป็นธรรมโดยปราศจากอคติแล้ว ก็ย่อมทราบ และสามารถตรวจสอบประกาศ
และคำสั่งที่อ้างถึงแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า กรณีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
เพื่อดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๖/๒๕๕๘ เรื่อง
เปลี่ยนแปลงคำสั่งคณะกรรมการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๘ โดยให้
นายวิสิฐศักดิ์ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลโนนงาม ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการแทน พันจ่าโท
คณิง ซึ่งย้ายไปดำรงตำแหน่งที่จังหวัดร้อยเอ็ด โดยคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการ
ทางวินัยตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๖๒/๒๕๕๗ ให้ พันจ่าโท คณิง ตำแหน่งปลัดอำเภอ
(เจ้าพนักงานปกครอง ๕) เป็นผู้ช่วยเลขานุการ และตามคำสั่งที่ ๖/๒๕๕๘ เรื่อง เปลี่ยนแปลง
คณะกรรมการดำเนินการทางวินัย โดยให้นายวิสิฐศักดิ์ เป็นผู้ช่วยเลขานุการแทนนั้น ในการ
ปฏิบัติหน้าที่ของบุคคลทั้งสองข้างต้นนั้นได้กระทำการในฐานะคณะกรรมการสอบสวน กล่าวคือ
ในบันทึกถ้อยคำพยานของฝ่ายกล่าวหา (แบบ ส.ว.๕) ของ นายนันทะ จรูญภาค และนายจันทลี
หลานห่าว อีกทั้งในบันทึกขอขยายเวลาการสอบสวนครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ พันจ่าโท คณิง

/ได้ลงนาม...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๙

ได้ลงนามในตำแหน่งกรรมการและเลขานุการ ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงแสดงให้เห็นว่า การปฏิบัติหน้าที่ของ พันจ่าโท คนึง ได้กระทำในฐานะกรรมการและเลขานุการอย่างแท้จริง ตามเจตนา โดยอาศัยการปฏิบัติหน้าที่ กรณีการปฏิบัติหน้าที่ของนายวิสิฐศักดิ์ ก็หาได้ ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้ช่วยเลขานุการแต่อย่างใด โดยจะเห็นได้จากการลงนามในบันทึก ขยายเวลาสอบสวน ครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ ในฐานะของกรรมการ อีกทั้งบันทึกการประชุม ของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ครั้งที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม นายวิสิฐศักดิ์ เป็นกรรมการ โดยที่ข้อ ๓๓ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ กำหนดให้มีคณะกรรมการสอบสวน อย่างน้อยสามคน และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในกรณีดังกล่าวก็เป็นเพียงข้อบกพร่อง ในการใช้ถ้อยคำ จึงหาทำให้การสอบสวนที่ได้ดำเนินการมาทั้งหมดเสียไป ตามข้อ ๖๖ ของ ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข ในการสอบสวนฯ แต่อย่างใดไม่ ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ว่า การขยายระยะเวลาในการ สอบสวนของคณะกรรมการไม่ชอบตามข้อ ๔๒ ของประกาศคณะกรรมการพนักงาน จังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน ฯลฯ กำหนดหน้าที่ ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวัน และสามารถ ขยายระยะเวลาได้อีก ๒ ครั้งๆ ละไม่เกินสามสิบวันรวมทั้งหมดหนึ่งร้อยแปดสิบวัน แต่คณะกรรมการชุดดังกล่าวที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งดำเนินการไม่แล้วเสร็จ ภายใต้อายุระยะเวลาตามที่ประกาศฯ กำหนดนั้น เนื่องจากขยายระยะเวลาให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกา สเข้ามาต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่ เห็นได้จากเมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๗ ก็ได้ทำหนังสือคัดค้านคณะกรรมการสอบสวน อีกทั้งไม่ยอมรับทราบการแจ้ง ข้อกล่าวหาและเอกสารประกอบต่างๆ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็พยายามส่งเอกสารให้ผู้ฟ้องคดีโดยตรง และทางไปรษณีย์ตอบรับหลายต่อหลายครั้ง ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงได้นำมาสู่ การขยายระยะเวลาการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีเข้ามาต่อสู้ แสดงพยานหลักฐานได้อย่างเต็มที่ และไม่ทำให้การสอบสวนเสียไปอย่างใด เมื่อพิจารณา จากเหตุผลข้างต้นแล้ว เห็นได้ว่าการขยายระยะเวลานั้นเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟ้องคดีมากกว่า สำหรับกรณีการจัดส่งเอกสาร การรับทราบข้อกล่าวหา และมอบคำสั่งแต่งตั้ง และเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการดำเนินการทางวินัยให้กับผู้ฟ้องคดีนั้นไม่ถูกต้องตามที่อยู่

/อันแท้จริง...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๑๐

อันแท้จริงของผู้ฟ้องคดี หาได้เป็นการกลับแกลังกล่าวหาผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใดไม่ เพราะการส่ง
และแจ้งข้อกล่าวหาเป็นคนละเรื่องกับการจัดส่งเอกสาร เพราะเมื่อคณะกรรมการสอบ
ข้อเท็จจริงจากจังหวัดอำนาจเจริญสรุปพยานหลักฐานว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูล
ความผิดทางวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามที่
จังหวัดอำนาจเจริญและประชาชนในเขตผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวหา อีกทั้งกรณีการจัดส่งเอกสาร
เกี่ยวกับการดำเนินการสอบสวนทางวินัยเป็นคนละกรณีกัน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ส่งเอกสาร
ให้กับผู้ฟ้องคดีไม่ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำส่งให้กับ
ผู้ฟ้องคดีโดยตรง และผู้ฟ้องคดีก็ได้ลงชื่อรับไว้เป็นหลักฐาน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การเพิ่มเติมว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า
การแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการสอบสวนทางวินัย ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๖/๒๕๕๘
ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๘ เปลี่ยนแปลงคำสั่งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแต่งตั้ง
นายพิชัย เป็นประธานกรรมการ นายมนตรี เป็นกรรมการและเลขานุการ นายวิสิฐศักดิ์
เป็นผู้ช่วยเลขานุการ ดังนั้น จึงเป็นการตั้งกรรมการเพียง ๒ คน ส่วนนายวิสิฐศักดิ์
ที่แต่งตั้งเป็นผู้ช่วยเลขานุการ มิได้มีฐานะเป็นกรรมการ ซึ่งคณะกรรมการจะต้องมีกรรมการ
อย่างน้อย ๓ คน จึงไม่ชอบด้วยข้อ ๓๓ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล
จังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย
การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ข้อ ๓๓ นั้น ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ที่ ๖/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๘ ได้แต่งตั้งบุคคล ๓ คน ทำหน้าที่กรรมการสอบสวน
วินัยครบถ้วนตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง
หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ
การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ข้อ ๓๓ ดังที่ปรากฏในคำสั่ง
ดังกล่าวตอนหนึ่งว่า จึงยกเลิกคำสั่งดังกล่าว เนื่องจากกรรมการผู้ช่วยเลขานุการ พันจ่าโท คนึง
ย้ายไปดำรงตำแหน่งที่จังหวัดร้อยเอ็ด จึงเปลี่ยนแปลงคำสั่งผู้ช่วยเลขานุการเป็นนายวิสิฐศักดิ์
ซึ่งก็ให้นายวิสิฐศักดิ์ เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการนั่นเอง และนายวิสิฐศักดิ์
ได้ปฏิบัติหน้าที่ลงนามเป็นกรรมการในการสอบสวนด้วย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ยอมรับ
ในการปฏิบัติหน้าที่เป็นกรรมการของนายวิสิฐศักดิ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเห็นว่าเป็นเพียง
ข้อบกพร่องเล็กน้อยในการใช้ถ้อยคำเท่านั้นเอง หากทำให้การสอบสวนต้องเสียหายไปไม่
ประธานกรรมการสอบสวนดำเนินการทางวินัยได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งเมื่อวันที่ ๑๗

/มกราคม...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๑๑

มกราคม ๒๕๕๘ ตามหนังสือสำนักงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ อจ ๕๒๒๐๑/๑๗ ลงวันที่ ๑๒
มกราคม ๒๕๕๘ คณะกรรมการสอบสวนได้มีบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาถึง
ผู้ฟ้องคดีตามบันทึก ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรับ จึงได้มีหนังสือ
แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบข้อกล่าวหาในวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ตามหนังสือ
ที่ อจ ๐๘๘๙.๘/ว ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ โดยจัดส่งบันทึกดังกล่าวทางไปรษณีย์ตอบรับ
ไปยังที่ทำงานของผู้ฟ้องคดีที่ศาลากลางจังหวัดอำนาจเจริญ ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานนี้
รับเอกสารดังกล่าวไว้แทน แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ไปพบคณะกรรมการสอบสวนตามกำหนด
ประธานกรรมการสอบสวนจึงได้มีหนังสือส่งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาถึง
ผู้ฟ้องคดี เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีลงนามในบันทึกว่าจะรับสภาพหรือปฏิเสธ แล้วส่งกลับไปประธาน
กรรมการสอบสวน ตามหนังสือท้องถื่นอำเภอปทุมราชวงศา ที่ อจ ๐๘๘๙.๘/
ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๘ โดยส่งไปที่บ้านเลขที่ ๙๖ อำเภอปทุมราชวงศา จังหวัดอำนาจเจริญ
ดังปรากฏตามใบรับฝากบริการไปรษณีย์ในประเทศ เหตุที่ส่งไปที่บ้านเลขที่ ๙๖ ดังกล่าว
เนื่องจากในครั้งก่อน เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ
ดำเนินการทางวินัยและคำสั่งเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการดำเนินการทางวินัยส่งให้แก่
ผู้ฟ้องคดีที่บ้านพัก บ้านเลขที่ ๙๖ ช่างคัน และผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับคำสั่งดังกล่าวไว้ ปรากฏ
ตามหนังสือสำนักงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ อจ ๕๒๒๐๑/ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๘
จนวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีจึงลงลายมือชื่อรับบันทึกแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา
ดังนั้น เหตุที่เกิดขึ้นในขั้นตอนการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาจึงเกิดจากการจงใจของ
ผู้ฟ้องคดีที่จะหลีกเลี่ยงประวิงเวลาให้เนิ่นนานไปถึง ๖๖ วันนับแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์
๒๕๕๘ เพราะผู้ฟ้องคดีเคยดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาล ซึ่งรอบรู้ระเบียบข้อปฏิบัติในเรื่องนี้ดี
จึงเห็นว่าการเริ่มนับเวลาการรวบรวมพยานหลักฐานตามข้อ ๔๒ (๒) ของประกาศดังกล่าว
จึงเริ่มนับแต่วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๘ จึงมีเวลาการสอบสวนได้อีก ๒ ครั้ง รวม ๖๐ วัน จึงเท่ากับ
๑๖๕ วัน แต่คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเสร็จตามรายงานการสอบสวน ลงวันที่
๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๘ รวมใช้เวลา ๑๑๒ วัน ดังนั้น จึงถือว่าคณะกรรมการสอบสวน
ได้ดำเนินการสอบสวนอย่างเร่งรัดให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาแล้ว หาได้ล่าช้าไม่ และได้
ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีแสดงพยานหลักฐานอย่างเต็มที่และเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว จึงเป็นการ
ดำเนินการโดยชอบ และเมื่อคณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของพนักงาน
เทศบาลจังหวัดอำนาจเจริญมีมติให้ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีและส่งความเห็นและรายงานการประชุม

/ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๑๒

ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็เห็นชอบกับความเห็นของคณะกรรมการ
ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่าคำสั่ง
ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๑๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี
ออกจากราชการ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในคราวประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๙
สิงหาคม ๒๕๕๔ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ประธานกรรมการสอบสวนจะมีตำแหน่งปลัดอำเภอ
(เจ้าพนักงานปกครอง ๗) ซึ่งเป็นตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้ฟ้องคดี ซึ่งดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาล
ระดับ ๖ และแม้จะอนุมูลได้ว่าเมื่อนายอำเภอปทุมราชวงศา เป็นผู้มีหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ให้ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี อันถือได้ว่านายอำเภอปทุมราชวงศา ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา
ของนายพิชัย ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๗) อำเภอปทุมราชวงศา นายมนตรี ท้องถิ่น
อำเภอปทุมราชวงศา และพันจ่าโท คณิง ตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๔)
อำเภอปทุมราชวงศา ยินยอมให้บุคคลดังกล่าวปฏิบัติหน้าที่ได้ก็ตาม แต่โดยที่คำสั่ง
ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำสั่งที่ ๑๖๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งให้
นายพิชัย ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๗) อำเภอปทุมราชวงศา เป็นประธาน
กรรมการ นายมนตรี ท้องถิ่นอำเภอปทุมราชวงศา เป็นกรรมการและเลขานุการ
และพันจ่าโท คณิง ตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๔) อำเภอปทุมราชวงศา
เป็นผู้ช่วยเลขานุการ คำสั่งดังกล่าวจึงมีผู้ทำหน้าที่กรรมการสอบสวนเพียงสองคนเท่านั้น
เพราะ พันจ่าโท คณิง ได้รับแต่งตั้งเป็นเพียงผู้ช่วยเลขานุการ ไม่อาจถือได้ว่าได้รับแต่งตั้ง
เป็นกรรมการสอบสวน แม้ต่อมาหลังจากที่ พันจ่าโท คณิง ย้ายไปดำรงตำแหน่งที่
จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๔
แต่งตั้งนายวิสิฐศักดิ์ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลโนนงาม เป็นผู้ช่วยเลขานุการตามเดิม
โดยมิได้แต่งตั้งให้นายวิสิฐศักดิ์เป็นกรรมการสอบสวนแต่อย่างใด เมื่อประกาศ
คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข
ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์
ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าคณะกรรมการสอบสวน ให้แต่งตั้ง
จำนวนอย่างน้อยสามคน จึงจะครบองค์ประกอบของกรรมการสอบสวน ซึ่งเป็นองค์กร
ที่ทำหน้าที่สอบสวนพิจารณาความผิดทางวินัยตามนัยข้อกำหนดดังกล่าว คำสั่งของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๑๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำสั่งที่ ๑๖๒/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๗ คำสั่งที่ ๑๓๘/๒๕๔๗
ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ และคำสั่งที่ ๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๔๘ จึงเป็น
คำสั่งที่ไม่ชอบด้วยประกาศข้างต้น ทำให้การสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย มีผลให้คำสั่ง
ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๑๘/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๘ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี
ออกจากราชการโดยการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แต่งตั้งข้าราชการ จำนวน ๓ คน
ทำหน้าที่กรรมการสอบสวนทางวินัยครบถ้วน ผู้ได้รับแต่งตั้งได้ปฏิบัติหน้าที่ลงนาม
เป็นกรรมการในการสอบสวนด้วยและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ยอมรับในการปฏิบัติหน้าที่
เป็นกรรมการของผู้ได้รับแต่งตั้ง กรณีดังกล่าวจึงเป็นเพียงข้อบกพร่องเล็กน้อย ไม่ทำให้
การสอบสวนเสียไป นั้น เห็นว่า การทำหน้าที่กรรมการสอบสวน กฎหมายได้กำหนดอำนาจ
และหน้าที่ไว้หลายประการ เช่น ข้อ ๒๖ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล
จังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย
การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๔
กำหนดว่า ให้กรรมการสอบสวนมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ (๑) ขอให้กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐหรือห้างหุ้นส่วนบริษัท ชี้แจงข้อเท็จจริง
ส่งเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ส่งผู้แทนหรือบุคคลในสังกัดมาชี้แจง หรือให้ถ้อยคำ
เกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน (๒) เรียกผู้ถูกกล่าวหาหรือบุคคลใดๆ มาชี้แจง หรือให้ถ้อยคำ
หรือให้ส่งเอกสารและหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน แต่ผู้ที่ไม่ได้เป็นกรรมการสอบสวน
ย่อมไม่มีอำนาจหน้าที่ทำการสอบสวน ดังนั้น การทำหน้าที่ของ พันจ่าโท คณิต กิติ ของนายวิสิฐศักดิ์
กิติ จึงเป็นเพียงการช่วยเหลืองานของนายมนตรี บุญศรี ซึ่งเป็นกรรมการสอบสวน
และเลขานุการของคณะกรรมการสอบสวนเท่านั้น บุคคลทั้งสองไม่อาจดำเนินการในฐานะ
กรรมการสอบสวนได้ แม้ พันจ่าโท คณิต หรือนายวิสิฐศักดิ์จะเข้าร่วมสอบสวนปากคำพยาน
บุคคล ตรวจสอบพยานเอกสารในสำนวน และลงลายมือชื่อในบันทึกการแจ้งและรับทราบ
ข้อกล่าวหา (แบบ สว.๒) บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน
ที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) บันทึกถ้อยคำพยานฝ่ายผู้กล่าวหา (แบบ สว.๕)
และรายงานการสอบสวน (แบบ สว.๖) ก็ไม่อาจถือว่าบุคคลทั้งสองได้ทำหน้าที่กรรมการ
สอบสวนแต่อย่างใด แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยอมรับการทำหน้าที่ของกรรมการสอบสวน
และแม้ปรากฏต่อมาว่าคณะกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและให้ออกจาก

/ราชการ...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๑๔

ราชการ จะมีมติให้ตรวจสอบเพิ่มเติมอีก ๔ กรณี และผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงต่อคณะกรรมการ
ดังกล่าวก็ตาม ก็ไม่ทำให้การสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายกลายเป็นการสอบสวนที่ชอบ
ด้วยกฎหมายขึ้นมาได้ ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า
คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๑๘/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๙ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี
ออกจากราชการ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในคราวประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๔๙
เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน
ศาลจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นอีกเพราะไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๑๘/๒๕๔๙
ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๙ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่
๕ เมษายน ๒๕๔๙ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ
และดำเนินการเกี่ยวกับการเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ
ระเบียบที่เกี่ยวข้องภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะดำเนินกระบวนการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีและวินิจฉัยสั่งการใหม่
ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้องต่อไป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในประเด็นต่างๆ ดังนี้
ประเด็นที่หนึ่ง ที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนทางวินัยตามคำสั่งที่ ๑๖๒/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๗ และคำสั่งที่ ๖/๒๕๔๘
ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๔๘ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ การแต่งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนไม่ครบสามคนตามที่ระเบียบ กฎหมายกำหนดนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า การที่จะ
พิจารณาว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเพื่อดำเนินการสอบสวน
ทางวินัยอย่างร้ายแรงต่อผู้ฟ้องคดีถูกต้องครบถ้วนตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล
จังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย ฯลฯ นั้น
จะต้องพิจารณาถึงเจตนาที่แท้จริงของผู้ทำคำสั่งและเจตนาของบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่
เป็นคณะกรรมการสอบสวนเป็นข้อสำคัญ ยิ่งกว่าพิจารณาถ้อยคำตามตัวอักษร ซึ่งประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๑ บัญญัติว่า ในการตีความการแสดงเจตนา
ให้ฟังเสียงถึงเจตนาอันแท้จริงยิ่งกว่าถ้อยคำสำนวนหรือตัวอักษร ด้วยเหตุผลดังกล่าว
แม้ตามคำสั่งที่ ๑๖๒/๒๕๔๗ และคำสั่งที่ ๖/๒๕๔๘ ระบุให้พันจ่าโท คนึงและนายวิสิฐศักดิ์
เป็นผู้ช่วยเลขานุการ แต่การปฏิบัติหน้าที่ของบุคคลดังกล่าว เห็นได้ชัดเจนนว่ามีเจตนา

/และกระทำ...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๑๕

และกระทำการในฐานะคณะกรรมการสอบสวน ดังจะเห็นได้จากการสอบปากคำพยานของ
ฝ่ายที่กล่าวหา คือ นางกนกพรรณ พุทธิรัตน์ นางกนกพร ทาระพันธ์ และนายสุพัฒน์ แก้วขารี
เป็นต้น จึงเห็นได้ว่าบุคคลดังกล่าวได้กระทำการและปฏิบัติหน้าที่อย่างคณะกรรมการ
สอบสวนทางวินัยทุกประการ อีกทั้งในบันทึกการสอบสวนประจำวันซึ่งเป็นตาราง
รายละเอียดเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวนเพื่อจะได้ทราบว่าในแต่ละวัน
คณะกรรมการฯ ได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างไรบ้าง โดยประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล
จังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย ฯลฯ
ได้กำหนดว่าการประชุมเพื่อวางแนวทางการสอบสวน การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุป
พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และการประชุมเพื่อลงมติจัดทำรายงานการสอบสวน
(แบบ สว.๖) จัดต้องกระทำโดยกรรมการฯ ซึ่งนายวิสิฐศักดิ์ก็ได้กระทำการในฐานะกรรมการ
สอบสวนตามที่ประกาศดังกล่าวกำหนดทุกประการ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่เห็นพ้องด้วย
กับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นที่เห็นว่าการกระทำของนายวิสิฐศักดิ์ นั้น แม้ปฏิบัติหน้าที่
ดังกล่าวก็มีใช้กระทำไปในฐานะของกรรมการฯ หากจะพิจารณาเช่นนั้นแล้ว ก็จะเป็นการ
ตีความตามถ้อยคำสำนวนหรือตัวอักษรมากกว่าที่จะเพ่งเล็งเจตนาที่แท้จริงผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง
และคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งทั้งสองดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งขัดต่อบทบัญญัติ
ของกฎหมาย

ประเด็นที่สอง ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาว่า ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกฟ้องคดี
ที่ ๒ ที่จะดำเนินการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีใหม่ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าเป็น
ข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน เนื่องจากข้อเท็จจริงปรากฏว่า
ผู้ฟ้องคดีได้ขอกลับเข้ารับราชการที่เทศบาลตำบลวังน้ำเย็น อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัด
สระแก้ว เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาส
ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า หากศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น
และไม่ตัดสิทธิของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีใหม่ให้ถูกต้องนั้น
ก็จะขัดแย้งกับมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติข้างต้นที่บัญญัติว่า ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดา
ผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐
และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้
ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมีเคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้นๆ และหนังสือ

/ของกรมส่งเสริม...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๑๖

ของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๙.๖/ว ๑๑๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ สรุปความว่า ข้าราชการผู้ถูกลงโทษโดยคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายย่อมเป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัย ตามความหมายในบทนิยามตามพระราชบัญญัติล้างมลทินตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว หากต่อมาผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งสูงขึ้นไปสั่งให้ลงโทษหรือดำเนินการใหม่ ฯลฯ ข้าราชการผู้นั้นก็มีผู้ถูกลงโทษ จึงไม่มีโทษที่จะล้างมลทิน สรุปได้ว่า หากเปรียบเทียบข้อเท็จจริงกับคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีได้รับการล้างมลทินไปแล้ว จึงไม่อาจมีโทษทางวินัยที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นมาสอบสวนผู้ฟ้องคดีได้อีก ซึ่งจะขัดแย้งกับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่ตัดสินคดีผู้ถูกฟ้องคดีที่จะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ อีกทั้งหากผู้ถูกฟ้องคดีปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นแล้ว นอกจากจะขัดต่อหลักกฎหมายแล้ว ยังจะเกิดความเสียหายต่อราชการเป็นอย่างมาก เพราะจำต้องคืนสิทธิประโยชน์ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยคิดเป็นเงินรวมประมาณเกือบหนึ่งล้านบาท

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นพิพากษาว่าคำสั่งที่ ๑๑๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๗ ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองที่ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นทำนองเดียวกับคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และเพิ่มเติมว่า ประเด็นการไม่ตัดสินคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะดำเนินการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีใหม่นั้น เป็นข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมิได้ยกขึ้นอ้างในศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเพิ่งทราบข้อเท็จจริงดังกล่าว และไม่อาจยกขึ้นกล่าวในศาลปกครองชั้นต้นได้ ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนตามมาตรา ๒๒๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง หากศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น จะทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นและพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีทำคำแก้อุทธรณ์ความว่า ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัยการให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๔

/เป็นกฎหมาย...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๑๗

เป็นกฎหมายมหาชนที่บัญญัติให้อำนาจหน้าที่ในทางปกครองแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ
เมื่อเป็นกฎหมายมหาชน ต้องคำนึงถึงหลักความมาก่อนของกฎหมาย หมายความว่า
เจ้าหน้าที่ของรัฐจะดำเนินการอย่างไร ต้องมีกฎหมายให้อำนาจ ไม่มีกฎหมายให้อำนาจ
ทำไม่ได้ ดังนั้น เมื่อกฎหมายบัญญัติเงื่อนไขในการตั้งคณะกรรมการไว้ว่า ต้องประกอบด้วย
บุคคลสามคนเป็นอย่างน้อยเป็นคณะกรรมการ จึงจะมีอำนาจทำการสอบสวน เมื่อคำสั่ง
ดังกล่าวไม่ได้ดำเนินการให้ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการตามกฎหมายอันเป็น
สาระสำคัญแล้ว คำสั่งจึงไม่เป็นไปตามกฎหมายมหาชนที่มุ่งคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของ
ประชาชนและประโยชน์สาธารณะ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำพิพากษา
ของศาลปกครองชั้นต้นจึงถูกต้องและเป็นธรรมแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ยกหลักมาตรา ๑๗๑
แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาอุทธรณ์ นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยเพราะ
เป็นการยกหลักกฎหมายแพ่งที่ใช้หลักนิติปรัชญาทางกฎหมายที่แตกต่างจากกฎหมาย
มหาชน กฎหมายแพ่งเป็นกฎหมายเอกชนที่ใช้บังคับระหว่างเอกชนกับเอกชนด้วยกัน
ใช้หลักเสรีภาพในการแสดงเจตนาและหลักความศักดิ์สิทธิ์แห่งการแสดงเจตนา การที่จะ
เพ่งเล็งถึงเจตนาอันซ่อนอยู่ในใจยิ่งกว่าถ้อยคำตามตัวอักษรมาหักล้างหลักความมาก่อน
ของกฎหมายตามหลักกฎหมายมหาชน จึงเป็นการไม่ถูกต้อง เป็นความไม่เข้าใจในหลัก
ความแตกต่างระหว่างหลักกฎหมายมหาชนและกฎหมายเอกชนของผู้ถูกฟ้องคดีเอง
การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการอันเป็นผลมาจากการดำเนิน
กระบวนการที่ไม่ชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และคณะกรรมการสอบสวนที่ไม่ชอบเป็นเหตุให้
ผู้ฟ้องคดีต้องประสบเคราะห์กรรมลำบากในการยังชีพและอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวและบุตร
ซึ่งยังเป็นผู้เยาว์

อนึ่ง ปัจจุบันผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติงานประจำอยู่ที่สำนักงานเทศบาลตำบลวังน้ำเย็น
อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว แล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดี และมีคำพิพากษา
ยืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ
ตุลาการของสำนวน และคำสั่งแจ้งด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

/ศาลปกครองสูงสุด...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๑๘

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย
ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นพนักงานเทศบาล
สามัญตำแหน่งปลัดเทศบาล ระดับ ๖ สังกัดเทศบาลตำบลนาหว้าใหญ่ อำเภอปทุมราชวงศา
จังหวัดอำนาจเจริญ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย
ผู้ฟ้องคดี ๒ คำสั่งคือ คำสั่งที่หนึ่ง คำสั่งที่ ๑๓๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ เรื่อง
แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดี กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย และประพฤตินั้น
ไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการในข้อกล่าวหา ดังนี้ (๑) ไม่จัดทำร่างงบประมาณ
รายจ่ายประจำปี ๒๕๔๘ เสนอคณะผู้บริหารท้องถิ่น (๒) ไม่เข้าร่วมประชุมสภาเทศบาล
(๓) ไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน
การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๑ และ
(๔) ถูกกล่าวหาว่ามีพฤติการณ์ไม่เหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งปลัดเทศบาล
โดยแต่งตั้ง (๑) นายพิชัย ส่งสุขเลิศสันติ ตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๗)
เป็นประธานกรรมการ (๒) นายมนตรี บุญศรี ตำแหน่ง ท้องถิ่นอำเภอปทุมราชวงศา
เป็นกรรมการและเลขานุการ และ (๓) พันจ่าโท คณิง พูลพิพิธ ตำแหน่ง ปลัดอำเภอ
(เจ้าพนักงานปกครอง ๔) เป็นผู้ช่วยเลขานุการ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่า
ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัย แต่การกระทำผิดวินัยดังกล่าวยังไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย
แก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ควรลดโทษลดขั้นเงินเดือน จำนวน ๑ ขั้น จากขั้น ๑๔,๗๕๐ บาท
ลดลงเหลือขั้น ๑๔,๑๐๐ บาท เนื่องจากกระทำผิดวินัยหลายข้อ คณะกรรมการสอบสวน
จึงจัดทำรายงานการสอบสวน ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณา
ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นพ้องด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการข้างต้น
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อพิจารณา คำสั่งที่สอง คำสั่งที่ ๑๖๒/๒๕๔๗
ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๗ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดี
กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ
บกพร่องในหน้าที่ราชการและประพฤตินั้นไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ
ในข้อกล่าวหา ดังนี้ (๑) ยักยอกเงินวันลอยกระทง ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ จำนวน ๒๗,๗๔๐ บาท
(๒) ทุจริตเงินเดินทางไปทัศนศึกษาที่ไร่วังมัญญา อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย (๓) ใช้น้ำมัน
เชื้อเพลิงเกินความจำเป็น จนเกิดการรั่วไหลของงบประมาณด้านน้ำมันเชื้อเพลิง

//(๔) มาปฏิบัติงาน...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๑๙

(๔) มาปฏิบัติงานสายเป็นประจำ ไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ทางราชการ และ (๕) ลงเวลาปฏิบัติราชการในวันเสาร์อันเป็นเท็จ แต่เบิกเงินค่าล่วงเวลา ซึ่งคณะกรรมการดำเนินการทางวินัยประกอบด้วยบุคคลชุดเดียวกันกับคำสั่งที่ ๑๓๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ ต่อมาเมื่อพ้นจำโท คนึง ย้ายไปดำรงตำแหน่งที่จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๔๘ เรื่อง เปลี่ยนแปลงคำสั่งคณะกรรมการดำเนินการทางวินัย โดยให้นายวิสิฐศักดิ์ ตำแหน่ง ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลโนนงามปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการแทน พ้นจำโท คนึง คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา เห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงจัดทำรายงานผลการสอบสวน ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นพ้องด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการข้างต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อพิจารณา ต่อมาเมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๙ คณะอนุกรรมการพิจารณาดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการเทศบาล ได้ประชุมพิจารณาการดำเนินการทางวินัยรายผู้ฟ้องคดี เห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการและรายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๙ ได้พิจารณาการดำเนินการทางวินัยรายผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ จึงมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งที่ ๑๑๘/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๙ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีทราบคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ได้ยื่นหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๙ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อมาในคราวประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นพ้องด้วยกับความเห็นของคณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์ จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จังหวัดอำนาจเจริญมีหนังสือที่ มท ๐๘๘๙.๔/๕๑๔๖ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๙ แจ้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องและได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๘๙/๕๑๔๗ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๙ ส่งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยตรงอีกทางหนึ่ง ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ อจ ๕๒๒๐๑/๕๘๓ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว มีมติให้ยกอุทธรณ์

/ผู้ฟ้องคดี...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๒๐

ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว ไม่เห็นฟ้องด้วย
จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๑๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ออกจาก
ราชการ ให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการ
ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และดำเนินการเกี่ยวกับการเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดี
ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้องภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด
ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะดำเนินกระบวนการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีและ
วินิจฉัยสั่งการใหม่ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้องต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่เห็นฟ้องด้วย จึงอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตาม
อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๑๘/๒๕๕๔
ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่
โดยมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่าคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี
เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามมาตรา ๒๓ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
บริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้นำความในมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑
มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับกับการปฏิบัติหน้าที่ของ
คณะกรรมการพนักงานเทศบาลด้วยโดยอนุโลม ซึ่งมาตรา ๑๕ บัญญัติให้การสอบสวน
การลงโทษทางวินัย เป็นอำนาจของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์
ที่คณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด ดังนั้น การสอบสวนและ
การลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นพนักงานเทศบาลตำบลนาหว้าใหญ่ จึงเป็นอำนาจ
ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในประกาศคณะกรรมการ
พนักงานเทศบาลจังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน
การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๓
ธันวาคม ๒๕๔๔ ซึ่งข้อ ๒๓ วรรคหนึ่ง กำหนดให้การดำเนินการทางวินัยแก่พนักงาน
เทศบาลซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริง
และความยุติธรรมโดยไม่ชักช้า... วรรคสี่ กำหนดให้การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็น
กรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้นายกเทศมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้น

/ทำการสอบสวน...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๒๑

ทำการสอบสวน... และข้อ ๓๓ กำหนดว่าในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้แต่งตั้ง
จำนวนอย่างน้อยสามคน ประกอบด้วยประธานกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่า
หรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และกรรมการอย่างน้อยอีกสองคน โดยให้กรรมการ
คนหนึ่งเป็นเลขานุการ วรรคสอง กำหนดว่าในกรณีจำเป็น จะให้มีผู้ช่วยเลขานุการซึ่งเป็น
พนักงานเทศบาลหรือข้าราชการฝ่ายพลเรือนหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นอื่นด้วยก็ได้...
สำหรับคดีนี้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นพนักงานเทศบาล
สามัญตำแหน่งปลัดเทศบาล ระดับ ๖ สังกัดเทศบาลตำบลนาหว้าใหญ่ อำเภอปทุมราชวงศา
จังหวัดอำนาจเจริญ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย
ผู้ฟ้องคดี รวม ๒ คำสั่ง คือ คำสั่งที่หนึ่ง คำสั่งที่ ๑๓๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๗
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดี กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย และ
ประพฤติไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ในข้อกล่าวหา ดังนี้ (๑) ไม่จัดทำ
ร่างงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๘ เสนอคณะผู้บริหารท้องถิ่น (๒) ไม่เข้าร่วมประชุม
สภาเทศบาล (๓) ไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิก
จ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
พ.ศ. ๒๕๕๑ และ (๔) ถูกกล่าวหาว่ามีพฤติการณ์ไม่เหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ
ในตำแหน่งปลัดเทศบาล โดยแต่งตั้ง (๑) นายพิชัย ตำแหน่ง ปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงาน
ปกครอง ๗) เป็นประธานกรรมการ (๒) นายมนตรี ตำแหน่งท้องถิ่นอำเภอปทุมราชวงศา
เป็นกรรมการและเลขานุการ และ (๓) พันจ่าโท คณิง ตำแหน่ง ปลัดอำเภอ เป็น
ผู้ช่วยเลขานุการ คำสั่งที่สอง คำสั่งที่ ๑๖๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้ง
คณะกรรมการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดี กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย
หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ และ
ประพฤตินั้นไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการในข้อกล่าวหา ดังนี้ (๑) ยักยอกเงิน
วันลอยกระทง ปี พ.ศ. ๒๕๕๖ จำนวน ๒๗,๗๔๐ บาท (๒) ทูจริดเงินเดินทางไปทัศนศึกษา
ที่ไร่ไร่ัญญา อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย (๓) ใช้น้ำมันเชื้อเพลิงเกินความจำเป็น จนเกิดการ
รั่วไหลของงบประมาณด้านน้ำมันเชื้อเพลิง (๔) มาปฏิบัติงานสายเป็นประจำ ไม่อุทิศเวลา
ของตนให้แก่ทางราชการ และ (๕) ลงเวลาปฏิบัติราชการในวันเสาร์อันเป็นเท็จ แต่เบิกเงิน
ค่าล่วงเวลา ซึ่งคณะกรรมการดำเนินการทางวินัยประกอบด้วยบุคคลชุดเดียวกับคำสั่ง
ที่ ๑๓๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ต่อมาเมื่อพันจ่าโท คณิง ย้ายไปดำรง

/ตำแหน่ง...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๒๒

ตำแหน่งที่จังหวัดร้อยเอ็ด โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๔ เรื่อง เปลี่ยนแปลงคำสั่งคณะกรรมการดำเนินการทางวินัย ตามคำสั่งที่ ๑๖๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ โดยให้นายวิสิฐศักดิ์ บรรธูภา ตำแหน่ง ปลัดองค์การบริหาร ส่วนตำบลโนนงาม ปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการแทน พันจำโท คณิง จากข้อเท็จจริงข้างต้น จึงเห็นได้ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๓๘/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ และ คำสั่งที่ ๑๖๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ มีผู้ทำหน้าที่กรรมการสอบสวนเพียง สองคน คือ นายพิชัย เป็นประธานกรรมการ และนายมนตรี เป็นกรรมการและเลขานุการ ส่วนพันจำโท คณิง เป็นผู้ช่วยเลขานุการ ดังนั้น ตามคำสั่งข้างต้น พันจำโท คณิง จึงมีฐานะ เป็นเพียงผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งการแต่งตั้งข้าราชการไม่ว่าจะให้มี หน้าที่เป็นเลขานุการหรือผู้ช่วยเลขานุการโดยมิได้รับบุให้เป็นกรรมการสอบสวนด้วย ย่อมทำให้ผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นเลขานุการหรือผู้ช่วยเลขานุการไม่มีอำนาจหน้าที่ในอันที่จะทำ การสอบสวนได้ ต่อมาหลังจากพันจำโท คณิง ย้ายไปดำรงตำแหน่งที่จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งที่ ๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งนายวิสิฐศักดิ์ เป็นผู้ช่วยเลขานุการแทนพันจำโท คณิง โดยมิได้แต่งตั้งให้นายวิสิฐศักดิ์ เป็นกรรมการ สอบสวนแต่อย่างใด ดังนั้น คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๓๘/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๓ คำสั่งที่ ๑๖๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ และคำสั่งที่ ๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๔ จึงประกอบด้วยกรรมการที่มีอำนาจ สอบสวนตามกฎหมายเพียงสองคนเท่านั้น อันเป็นการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ที่มีจำนวนน้อยกว่าสามคนซึ่งไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๓ ของประกาศคณะกรรมการ พนักงานเทศบาลจังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ส่งผลให้องค์ประกอบของคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยของผู้ฟ้องคดีข้างต้นไม่ครบตามองค์ประกอบตามที่กฎหมาย กำหนดไว้ อันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้เพื่อเป็นหลักประกันการให้ความเป็นธรรม แก่ผู้ถูกกล่าวหา ย่อมทำให้คำสั่งดังกล่าวข้างต้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย และมีผลให้การ สอบสวนทั้งหมดเสียไปตามข้อ ๖๓ ของประกาศข้างต้นที่กำหนดว่า ในกรณีนี้ที่ปรากฏว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ ๓๓ ให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไป ในกรณีเช่นนี้ ให้นายกเทศมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ให้ถูกต้อง ฉะนั้น

/เมื่อคำสั่ง...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๒๓

เมื่อคำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๑๘/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๙ ที่ลงโทษไล่
ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการมีผลมาจากการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งดังกล่าว
จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า แม่พันजाโท คนึง
และนายวิสิฐศักดิ์ ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ตาม แต่ในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคคล
ทั้งสองได้ปฏิบัติหน้าที่เช่นเดียวกับกรรมการสอบสวนทางวินัยทุกประการ นั้น เห็นว่า
ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอำนาจเจริญ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข
ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์
ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของกรรมการสอบสวนไว้อย่างชัดเจน ผู้ที่ไม่ได้รับแต่งตั้งเป็น
กรรมการสอบสวนย่อมไม่มีอำนาจและหน้าที่ในอันที่จะทำการสอบสวนแทนกรรมการ
สอบสวนได้ตามกฎหมาย ดังนั้น การทำหน้าที่ของพันजाโท คนึง และนายวิสิฐศักดิ์
จึงถือไม่ได้ว่าเป็นการดำเนินการของกรรมการสอบสวน อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ ๒
และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในกรณีนี้ ฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดี
ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา
ภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว จึงไม่อาจมีโทษทางวินัย
ที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นมาสอบสวนผู้ฟ้องคดีได้อีก
ซึ่งจะขัดแย้งกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่ตัดสิทธิผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะแต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนใหม่ นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติดังกล่าวมีวัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์
ให้ล้างมลทินแก่บรรดาผู้ต้องโทษในกรณีความผิดต่างๆ และให้แก่บรรดาผู้ถูกลงโทษ
ทางวินัยตามมาตรา ๔ และมาตรา ๕ ตามลำดับ โดยมีเงื่อนไขสำคัญในส่วนที่เกี่ยวกับ
โทษทางวินัย คือ ได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อนหรือในวันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ดังนั้น เมื่อได้วินิจฉัยข้างต้นว่าคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
ทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย และมีผลทำให้การสอบสวนทั้งหมด
ต้องเสียไปแล้ว จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีมิใช่ผู้ถูกลงโทษทางวินัยในอันที่จะรับการล้างมลทิน
ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
มีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓
ในกรณีนี้ฟังไม่ขึ้น

โดยสรุป...

ภาพประกอบ 28 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 855/2553 คดีหมายเลขแดงที่
อ. 764/2558 ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2558 (ต่อ)

๒๔

โดยสรุป ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่าคำสั่งพิพากษาเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วย
กฎหมาย ซึ่งศาลปกครองมีอำนาจกำหนดค่าบังคับโดยสั่งให้เพิกถอนได้ตามมาตรา ๗๒
วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒
แต่การมีค่าบังคับดังกล่าว จะให้มีผลตั้งแต่เมื่อใดหรือจะให้มิเงื่อนไขอย่างใดนั้น มาตรา ๗๒
วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า ในกรณีมีค่าบังคับตามวรรคหนึ่ง (๑)
ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดว่าจะให้มีผลย้อนหลังหรือไม่ย้อนหลังหรือมีผลไปในอนาคต
ถึงขณะใดขณะหนึ่งได้ หรือจะกำหนดให้มีเงื่อนไขอย่างใดก็ได้ ทั้งนี้ ตามความเป็นธรรม
แห่งกรณี ดังนั้น เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีในอันที่จะได้รับการสอบสวน
ทางวินัยโดยคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยที่เมืองค้ประกอบที่ถูกต้องตามกฎหมาย
และเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติราชการด้านการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ที่จะดำเนินการทางวินัยแก่บุคลากรที่ถูกร้องเรียนกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดวินัยเพื่อให้ได้ข้อยุติว่า
บุคลากรที่ถูกร้องเรียนได้กระทำความผิดวินัยตามที่ถูกร้องเรียนกล่าวหาจริงหรือไม่ ศาลปกครองสูงสุด
จึงเห็นควรกำหนดให้การเพิกถอนคำสั่งพิพากษามีผลไปในอนาคตเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเสียใหม่ให้ถูกต้องตามกฎหมาย
ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีใหม่ให้เป็นไปตามกระบวนการที่ถูกต้องตามกฎหมาย
กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้อง และออกคำสั่งทางวินัยที่ถูกต้อง

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ที่ ๑๑๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการให้มีผล
ย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดี
กลับเข้ารับราชการ และดำเนินการเกี่ยวกับการเลื่อนขั้นเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีให้เป็นไปตาม
กฎหมาย กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้องภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คำพิพากษาดังกล่าวถึงที่สุด ทั้งนี้
ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะดำเนินการกระบวนการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี
และวินิจฉัยสั่งการใหม่ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้องต่อไป นั้น ศาลปกครองสูงสุด
เห็นพ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำสั่งของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๑๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี
ออกจากราชการ ทั้งนี้ ให้การเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวมีผลตามคำพิพากษาเมื่อครบกำหนด
หนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่คำพิพากษานี้ โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทาง

/หรือวิธีการ...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ พ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ พ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560

๒๕

หรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาดำเนินการตามนัยมาตรา ๖๙ วรรคหนึ่ง (๘) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สามารถออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเสียใหม่ให้ถูกต้องตามกฎหมาย ดำเนินกระบวนการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเสียใหม่ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้อง และออกคำสั่งทางวินัยที่ถูกต้อง โดยให้คำสั่งดังกล่าวมีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่คำสั่งฉบับเดิมมีผลบังคับ คือ ตั้งแต่วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๙

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ พ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ พ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

○ คำพิพากษา (ต. ๑๘)

คดีหมายเลขดำที่ พ. ๑๗/๒๕๕๔
คดีหมายเลขแดงที่ พ. ๒๐/๒๕๖๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลปกครองสูงสุด
วันที่ ๒๖ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๐

ระหว่าง { ผู้ฟ้องคดี
[Redacted] }
{ ผู้ถูกฟ้องคดี
[Redacted] }
คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ ๓

เรื่อง คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ๖ สังกัดสำนักงานทางหลวงชนบท จังหวัดระยองบริษัชนิคมทางหลวงชนบท กระทรวงมหาดไทย และเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ ถูกร้องเรียนกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ๕ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุตามหนังสือขออนุมัติจ้าง ที่ ขพ ๐๐๒๖/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อตรวจรับรถยนต์ส่วนบุคคลหมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ ไนใบตรวจรับพัสดุ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๓๘ ทั้งที่งานจ้างยังไม่แล้วเสร็จ และผู้รับจ้างยังไม่ได้ส่งมอบรถยนต์ส่วนบุคคลคันดังกล่าวให้กับสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร โดยมีการเบิกจ่ายค่าซ่อมแซมรถยนต์ให้กับผู้รับจ้าง

ศาลปกครองสูงสุด
26 เม.ย. 2560
ศาลปกครองสูงสุด

/เป็นเงิน...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๒

เป็นเงิน ๒๙,๙๐๐ บาท ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหาย เป็นความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และฐานเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จึงอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามที่กล่าวหา มีคำสั่งไล่ออกจากราชการ และมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการใช้อำนาจรัฐโดยไม่เป็นธรรม ไม่คำนึงถึงหลักนิติธรรม กระบวนการไต่สวนการวินิจฉัยข้อเท็จจริง รวมถึงการใช้ดุลพินิจในการลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ชอบ กล่าวคือ ต้องให้ออกสและระยะเวลาที่เหมาะสมกับผู้ฟ้องคดีในการต่อสู้คดี ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการสอบสวนโดยแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนภายหลังที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ส่งเรื่องที่กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดล่าช้ากว่า ๑๐ ปี โดยไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจรวบรวมพยานหลักฐานที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ตามข้อกล่าวหาได้อย่างครบถ้วน เนื่องจากหน่วยงานต้นสังกัดเดิมถูกยุบเลิกไปตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ทำให้พยานหลักฐานและเอกสารต่างๆ สูญหาย พยานบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีจะกล่าวอ้างถึงแก่ความตายหรือไม่สามารถมาให้ถ้อยคำได้ รวมถึงไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอย่างชัดแจ้ง และไม่มีการตรวจสอบถึงความน่าเชื่อถือของผู้ร้องเรียนทั้งที่ผู้ฟ้องคดีแจ้งถึงความผิดปกติของผู้ร้องเรียนแล้ว ทั้งผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงที่จังหวัดชุมพรแต่งตั้งยืนยันว่า งานเสร็จจริงตามกำหนดส่งมอบภายในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ และไม่มีการรับรองเอกสารเท็จว่ารถยนต์ซ่อมเสร็จแล้วทั้งที่ความจริงยังไม่แล้วเสร็จแต่อย่างใด ตลอดจนพยานบุคคลให้การต่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ แตกต่างกับที่ให้การต่อคณะกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับรายละเอียดของระยะเวลา ทำให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับระยะเวลาการซ่อมแซมยังไม่ชัดเจน ยังมีประเด็นโต้แย้งว่า เป็นการซ่อมแซมที่ล่าช้าเกินกำหนดเวลาตรวจรับหรือไม่ เนื่องจากผู้รับจ้างให้การในครั้งแรกว่าได้ซ่อมและส่งมอบรถที่ซ่อมเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แต่ให้การในภายหลังว่า อาจจำรายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาคลาดเคลื่อน จึงถือเป็นการปิดกั้นการแสวงหาพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีและ

/เป็นการ...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๓

เป็นการไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือนำพยานหลักฐานมาหักล้างแก้ข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่ อันเป็นการปิดกั้นการเข้าถึงและแสวงหาความยุติธรรมตามมาตรา ๓ วรยศสอง มาตรา ๒๖ และมาตรา ๔๐ (๑) (๔) และ (๗) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจลงโทษที่รุนแรงไม่สมควรแก่ความผิด ประกอบกับผู้ฟ้องคดีเคยชดใช้เงินให้กับทางราชการเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๔ เป็นเงิน ๕๓,๕๖๔ บาท ถือว่ามีการเยียวยาให้กับทางราชการแล้ว ผู้ฟ้องคดีไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน ควรได้รับโอกาสลดหย่อนโทษ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และหนังสือ ลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๗๓๓๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒

๒. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๗๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๑๑๕๓ แจ้งตามหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๕/๑ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๔

๓. เพิกถอนหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ คค ๐๗๐๑.๔/๑๒๕๓๐ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๒ ที่แจ้งเรียกคืนเงินสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับไปในช่วงเป็นข้าราชการ บำนาญตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖

คดีนี้ประธานศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งให้แยกคำฟ้องตามคำขอข้อ ๓ เป็นอีกคดีหนึ่งตามข้อ ๘๐ ประกอบกับข้อ ๘๘ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ และให้ส่งคำฟ้องในคดีที่มีคำสั่งให้แยกออกเป็นคดีใหม่ไปยังศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า กรณีพิพาทสืบเนื่องมาจากสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี (สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน สาขาที่ ๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เดิม) ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพร ให้ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี นายพันธ์ศักดิ์ รัตนภาณุ นายช่างเครื่องกล ๖ และนายสมบุรณ์ เหลือลัน นายช่างเครื่องกล ๕ ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจรับพัสดุของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรว่า เป็นเจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จ รับรองเอกสารเท็จ เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย

/ต่อทางราชการ...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๔

ต่อทางราชการ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพรจึงส่งสำนวนการสอบสวนมายังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนตามคำสั่งที่ ๒๑๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๗ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งคณะรวมถึงประธานอนุกรรมการไต่สวนเรื่องดังกล่าวในฐานะกรรมการ ป.ป.ช. ต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่และพ้นจากตำแหน่งไปภายหลังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนตามคำสั่งที่ ๓๖๗/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ โดยประธานอนุกรรมการไต่สวนมีหนังสือแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว ซึ่งผู้ฟ้องคดีมิได้คัดค้านแต่อย่างใด คณะอนุกรรมการไต่สวนมีหนังสือเชิญผู้ฟ้องคดีมารับทราบข้อกล่าวหาเพื่อให้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา โดยผู้ฟ้องคดีมารับทราบข้อกล่าวหาและลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา พร้อมทั้งอ้างพยานบุคคลจำนวน ๒ ปาก ซึ่งคณะกรรมการไต่สวนไต่สวนพยานบุคคลดังกล่าวแล้ว จากนั้นจึงรวบรวมพยานหลักฐานและจัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งพิจารณาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามสำนวนการไต่สวนประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๓๒ - ๕๗/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในใบตรวจรับพัสดุเป็นเท็จเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหายเป็นความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความผิดอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งรายงานเอกสารและความเห็นไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาตามมาตรา ๘๒ และมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒

/ต่อมา...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ พ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ พ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๕

ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติชี้มูลความผิดวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สำหรับกรณีที่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพรส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยเริ่มดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ จนกระทั่งมีการชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ จะเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้เวลาดำเนินการเพียง ๕ ปี มิใช่ใช้เวลาในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดเป็นเวลา ๑๒ ปีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง และผู้ฟ้องคดีเข้าถึงสิทธิในกระบวนการยุติธรรมแล้ว แม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จะบัญญัติให้ผู้ต้องหาหรือผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิได้รับการสอบสวนด้วยความถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม อันเป็นบทบัญญัติเพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาให้ได้รับผลกระทบจากการเป็นผู้ต้องหาให้น้อยที่สุด แต่ไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายบัญญัติในกรณีที่ผู้สอบสวนมิได้ทำการสอบสวนโดยไม่ชักช้าแล้วจะเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบแต่อย่างใด สำหรับความผิดตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญามีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี ซึ่งตามมาตรา ๔๕ (๒) แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าวกำหนดอายุความไว้สิบห้าปี ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดเมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๓๘ แม้ว่าคณะอนุกรรมการไต่สวนจะดำเนินการไต่สวนภายหลังวันเกิดเหตุถึง ๑๒ ปี แต่ก็ได้ดำเนินการชี้มูลความผิดภายในอายุความตามกฎหมายแล้ว นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีอ้างพยานบุคคล จำนวน ๒ ปาก โดยพยานบุคคลทั้งสองมาให้อภัยคำกับคณะอนุกรรมการไต่สวนแล้ว จึงมิใช่เป็นการปิดกั้นการแสวงหาพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีและเป็นการไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแต่อย่างใด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การวินิจฉัยข้อเท็จจริงและความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากไม่มีข้อเท็จจริงชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงและพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ฟ้องคดี โดยมีทั้งพยานเอกสารและพยานบุคคลจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้วตามข้อ ๑๕ ของระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ และเมื่อคณะอนุกรรมการไต่สวนเห็นว่าข้อเท็จจริงเพียงพอแล้วจึงประชุมพิจารณาเพื่อชี้แนะนักพยานหลักฐาน ทั้งที่ได้แสวงหามาและในส่วนที่ผู้ฟ้องคดียื่นประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาพร้อมทั้งทำความเข้าใจกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/เพื่อพิจารณา...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๖

เพื่อพิจารณาวินิจฉัย หาได้พิจารณาเพียงคำพยานของผู้ร้องเรียนกล่าวหาซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นผู้มีอาการทางประสาทและมีพฤติกรรมทางจิตไม่ปกติแต่อย่างใด และแม้จะฟังว่าบุคคลดังกล่าวเป็นผู้มีจิตไม่ปกติก็ตาม การดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานตลอดทั้งการพิจารณาวินิจฉัยชี้มูลความผิดเกิดขึ้นจากพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพร ส่งสำนวนการสอบสวนมายังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมีการดำเนินการตามขั้นตอนและกระบวนการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผลการพิจารณาวินิจฉัยก็ไม่เปลี่ยนแปลงไป จึงมีมติชี้มูลความผิด สำหรับผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงที่จังหวัดชุมพรตั้งขึ้นและต่อมาได้ยุติเรื่อง เป็นการพิจารณาเรื่องการทุจริตในการตรวจรับพัสดุ ไม่อาจหักล้างผลการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้นๆ แล้วแต่กรณี ผู้บังคับบัญชาย่อมไม่มีอำนาจวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ส่วนที่เจ้าของอู่เวซโพธิ์ (ผู้รับจ้าง) ให้ถ้อยคำว่าย่อมและส่งรถที่ซ่อมเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ให้การต่อคณะกรรมการไต่สวนว่า อาจจำรายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาคลาดเคลื่อน นั้นเมื่อสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรมิได้เป็นคู่สัญญาเกี่ยวกับเจ้าของอู่เวซโพธิ์ แต่เป็นคู่สัญญากับอู่ ส. กุลทรัพย์ โดยมีนางสาหร่าย พรหมทอง เจ้าของอู่ให้การต่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๓๙ ระบุว่า ได้ซ่อมรถยนต์ตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ แต่ยังไม่แล้วเสร็จเนื่องจากมีปัญหาเกี่ยวกับช่างที่ทำการซ่อมและอะไหล่ คงเหลืองานตกค้างแต่สี คาดว่าจะแล้วเสร็จประมาณวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๓๙ แม้ว่าภายหลังนางสาหร่ายจะไม่ได้มาให้การต่อคณะกรรมการไต่สวนเนื่องจากหาตัวไม่พบก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาคำให้การของเจ้าของอู่เวซโพธิ์ที่ให้การกับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๓๙ ว่า ได้ซ่อมและส่งรถยนต์ที่ซ่อมเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๘ โดยได้รับจ้างซ่อมรถยนต์ตาม

/ใบสั่งจ้าง...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๗

ใบสั่งจำคุกเลขที่ ๑๓๘/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ มาจากอยู่ ส. กุลทรัพย์ มาตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๓๘ และได้ทำการซ่อมมาตลอด โดยรายการที่ ๑ - ๕ ตามใบสั่งจำคุกแล้วเสร็จประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๓๘ รายการที่ ๖ - ๑๑ ตามใบสั่งจำคุกซ่อมเสร็จประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๓๘ และซ่อมเสร็จทุกอย่างเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๓๙ โดยเป็นผู้ขับรถยนต์คันดังกล่าวไปส่งที่ฝ่ายวิศวกรรม สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร และมีความจำเป็นต้องใช้เงินในการซื้ออะไหล่และอุปกรณ์ทำสี จึงขอเบิกเงินงวดแรกมาเป็นทุน ซึ่งเป็นคำให้การที่ให้กับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินขณะที่มีการตรวจสอบครุภัณฑ์และสถานที่ซ่อมรถ และเป็นคำให้การที่ใกล้ชิดกับวันเกิดเหตุ ย่อมไม่มีโอกาสที่จะแต่งเติมถ้อยคำย่อมนเชื่อถือได้ เมื่อพิจารณาจากรายงานการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ดังกล่าวที่มีเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรเป็นผู้นำชี้ว่า งานยังไม่แล้วเสร็จ อยู่ระหว่างซ่อมประตูและติดตั้งกระจก และอุปกรณ์อื่นๆ ในห้องเครื่องด้านหน้า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเชื่อว่าผู้รับจ้างไม่สามารถทำงานได้เสร็จภายในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ แต่มีการเบิกจ่ายเงินไปก่อนที่ผู้รับจ้างทำงานแล้วเสร็จ การที่ผู้ฟ้องคดีกับพวกซึ่งเป็นคณะกรรมการตรวจรับพัสดุ ลงชื่อในใบตรวจรับงานซ่อมรถยนต์ หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ ของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรตามใบสั่งจำคุกเลขที่ ๑๓๘/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ เป็นเท็จ จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหาย เป็นความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความผิดอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และเมื่อกระบวนกรสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายตั้งแต่การแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน การแจ้งข้อกล่าวหา การเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนการแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ อีกทั้งไม่ปรากฏว่าการใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างไร ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ อนึ่ง

/มาตรา ๘...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ พ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ พ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๘

มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดขึ้นกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ เห็นได้ว่า กฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ผู้ฟ้องคดีจะอ้างต่อศาลปกครองว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องเป็นกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดที่อ้างเหตุหนึ่งเหตุใดในสามประการ ประการแรก ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ประการที่สอง ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากกระทำโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือประการที่สาม ไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากกระทำโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนที่ไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดขึ้นกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ ส่วนการรับฟังข้อเท็จจริงไปในทางหนึ่งทางใด ย่อมเป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยแท้ เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ฟังข้อเท็จจริงผิดกฎหมาย ดังนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยอาศัยมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงมีอาจถือว่าเป็นการกระทำที่มิชอบอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าศาลปกครองสูงสุดมีอาจรับฟังข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีส่วนนี้ นอกจากนี้ มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง แต่อำนาจดังกล่าวต้องอยู่ในบังคับของวรรคสองของมาตรานี้ ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกรัฐบาลลงโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีอาจฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ นอกจากการฟ้องขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะที่เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ

/ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๔

ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ผู้ถูกกล่าวหายังมีอาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ลงโทษทางวินัยกับผู้ถูกกล่าวหาตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อีกด้วย เพราะการดำเนินการทางวินัยกรณีเช่นนี้ เป็นคนละกรณีกับการดำเนินการทางวินัยโดยผู้บังคับบัญชาโดยทั่วไป ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ สำหรับฐานความผิดทางวินัยตามผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยยุติแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่อาจวินิจฉัยเป็นประการอื่นได้อีก ตามนัยคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๕๖ เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษผู้ฟ้องคดี และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีด้วย ศาลปกครองจึงมีอาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่งยกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า กรณีการร้องเรียนผู้ฟ้องคดี เป็นการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และส่งรายงานเอกสารพร้อมทั้งความเห็นมายังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และในการพิจารณาโทษทางวินัยให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ซึ่งเป็นไปตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑๓ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ เรื่อง การดำเนินการตามบทเฉพาะกาลแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ เรื่อง ขอรับปรับปรุงมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงบางกรณี และเพื่อให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว อ.ก.พ. สามัญกรมทางหลวงชนบท จึงมีมติเห็นชอบให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ การดำเนินการตามกระบวนการสอบสวนของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒..

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๑๐

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือหลักเกณฑ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และเป็นกรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อาจใช้อำนาจในการตรวจสอบดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ เนื่องจากไม่มีบทกฎหมายใดที่ให้อำนาจ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหน้าที่เพียงดำเนินการส่งโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งรายงานและเอกสาร พร้อมความเห็นมาให้พิจารณาส่งโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องพิจารณาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าวตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีความล่าช้าแต่อย่างใด คำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า เรื่องนี้เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกร้องเรียนกล่าวหาต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีในการกระทำผิดดังกล่าวตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่งเรื่องให้ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาให้ที่ประชุม อ.ก.พ. สามัญ กรมทางหลวงชนบทพิจารณา ซึ่ง อ.ก.พ. สามัญ กรมทางหลวงชนบทมีมติให้ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งในการพิจารณาอุทธรณ์กรณีที่มีการสั่งลงโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๔๖ ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นกฎหมายเฉพาะเรื่องที่มีลักษณะพิเศษต่างจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป การวินิจฉัยข้อเท็จจริงและการมีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องฟังเป็นยุติ และจะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาได้เฉพาะระดับโทษตามฐานความผิดเดิมที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติเท่านั้น ส่วนองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ก็มีอำนาจพิจารณาเฉพาะเรื่องดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชา จะเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติแล้วไม่ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษ คงพิจารณา

ได้เพียง...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๑๑

ได้เพียงระดับโทษที่ลงแก่ผู้ฟ้องคดีเท่านั้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า เมื่อปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๘ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร ดำเนินการจ้างซ่อมรถยนต์ส่วนกลางหมายเลข ครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๔๘๑ กรุงเทพมหานคร) โดยจ้างเหมาอยู่ ส. กุลทรัพย์ เป็นคู่สัญญา เพื่อซ่อมปะผุ พ่นสี ตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ จำนวน ๑๑ รายการ คือ ซ่อมประตู ปะผุตัวถัง ซ่อมฝาครอบเครื่องยนต์ ปะผุบังโคลนซ้าย - ขวา ซ่อมประตูแกงซ้าย - ขวา ซ่อมประตูท้าย เปลี่ยนผ้าใบหลังคา ซ่อมเบาะที่นั่งพนักงาน (หุ้มเบาะใหม่) ซ่อมกันชนหน้า - หลัง พ่นสีกันสนิมด้านล่างทั้งคัน พ่นสีรองพื้น และสีชั้นนอก (สี รพช.) เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็น กรรมการตรวจรับพัสดุร่วมกับนายพันศักดิ์ รัตนภาณุ และนายสมบุญ เหลือล้น ลงลายมือชื่อในใบตรวจรับพัสดุและรับรองว่าผู้รับจ้างส่งมอบงานจ้างครบถ้วนตามสัญญาแล้ว เมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ทั้งที่ทราบอยู่แล้วว่างานจ้างยังไม่แล้วเสร็จและผู้รับจ้างยังไม่ได้ส่งมอบงานจ้างให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาจากถ้อยคำของเจ้าของอู่เวชโพธิ์ที่รับช่วงการซ่อมแซมรถยนต์คันดังกล่าว จากอยู่ ส. กุลทรัพย์ (คู่สัญญา) ซึ่งให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการไต่สวนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ว่า มีความจำเป็นต้องใช้เงินในการซื้ออะไหล่และอุปกรณ์ทำสี จึงขอเบิกเงินงวดแรกมาเป็นเงินทุน ซึ่งสอดคล้องกับถ้อยคำของผู้ฟ้องคดีที่ให้ถ้อยคำยอมรับกับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ว่ารถยนต์โตโยต้าแวน หมายเลข ครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ ซ่อมแล้วเสร็จเรียบร้อยทุกอย่างเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๓๘ และเป็นผู้ขับรถยนต์คันดังกล่าวไปส่งที่ฝ่ายวิศวกรรม สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๘ และรับกับถ้อยคำของเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ ที่ให้การว่า ขณะตรวจสอบรถยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ ยังไม่ได้พ่นสีใหม่ตามข้อตกลงในใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ แต่อย่างใด เชื่อได้ว่าคณะกรรมการตรวจรับพัสดุลงลายมือชื่อในใบตรวจรับรถยนต์ หมายเลข ครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ว่า อยู่ ส. กุลทรัพย์ ซ่อมรถยนต์ส่วนกลาง คันดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทั้งที่ในวันเวลาดังกล่าว รถยนต์ยังซ่อมไม่แล้วเสร็จ และมีการเบิกเงินค่าจ้างให้กับเจ้าของอู่เวชโพธิ์เพื่อใช้เป็นทุนในการดำเนินการซ่อมรถยนต์ เป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรต้องเบิกจ่ายเงินค่าซ่อมรถยนต์ส่วนกลาง

/หมายเลข...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๑๒

หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท ให้แก่ผู้รับจ้างเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๘ โดยผู้รับจ้างส่งมอบรถยนต์คันดังกล่าวในวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๙ ถือว่าส่งมอบแล้วเข้าเกินกำหนด ๒๙๙ วัน ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๒๙,๘๐๐ บาท พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมีมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ วางแนวทางการลงโทษไว้ควรลงโทษไล่ออกจากราชการ แม้จะมีเหตุปราศอื่นใดก็ไม่มีเหตุผลหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการได้ การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงถูกต้องเหมาะสมแก่กรณีและเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า การไต่สวนข้อเท็จจริงก็เพื่อให้ได้ความจริงว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดจริงหรือไม่ โดยอาศัยพยานหลักฐานเกี่ยวข้องที่สำคัญาพิสูจนเมื่อเกิดเหตุใหม่ๆ พยานหลักฐานยังอยู่ครบถ้วน เมื่อเวลาผ่านไปนานพยานหลักฐานก็อาจจะสูญหายไป พยานบุคคลไม่สามารถจดจำข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นได้ ทำให้ยุ่งยากต่อการพิสูจนและเกิดความไม่เป็นธรรมได้ กรณีนี้เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นผู้ตรวจพบและดำเนินการสืบสวนรวบรวมพยานหลักฐานฝ่ายเดียวโดยที่ยังไม่มีการกล่าวหาผู้ฟ้องคดีกับพวก จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีกับพวกเกษียณอายุราชการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงมีการร้องทุกข์กล่าวโทษผู้ฟ้องคดีกับพวกต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพร ซึ่งได้ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปรับทราบข้อกล่าวหาเมื่อปลายเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๑ การไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มุ่งที่จะให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดทางวินัยและทางอาญา จึงรวบรวมเฉพาะพยานหลักฐานที่เป็นโทษแก่ผู้ฟ้องคดีกับพวกทั้งสิ้น แต่ผู้ฟ้องคดีกับพวกกลับมีโอกาสแก้ข้อกล่าวหาภายในเวลาอันจำกัดอย่างช้าไม่เกิน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบข้อกล่าวหา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถหาหลักฐานได้ทันภายในเวลา ๑๕ วัน เนื่องจากเรื่องที่เกิดกล่าวหาเกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ประกอบกับเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ จังหวัดชุมพรโดนพายุซึดาร์พัดถล่มเกิดน้ำท่วม และสำนักงานเร่งรัดพัฒนา

/ชนบท...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๑๓

ชนบทถูกยุบเลิกไป ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบว่าจะเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องเก็บอยู่ที่ใด อีกทั้งข้าราชการที่เกี่ยวข้องเกี่ยวเนื่องอายุราชการ บางคนเสียชีวิตแล้ว แม้จะสามารถเรียกพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องมาได้ แต่ก็ให้ถ้อยคำว่าจำรายละเอียดไม่ได้ โดยเฉพาะวันเดือนปีที่รถยนต์คันดังกล่าวซ่อมแล้วเสร็จ แม้แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ไม่สามารถเรียกตัวนางสาวหรั่ง พรหมทอง เจ้าของอยู่ ส. กุลทรัพย์ คู่สัญญา กับสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรมาได้สวนในฐานะพยานได้ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถขอตรวจดูสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ ถือเป็นกีดกันการแสวงหาหรือไม่เปิดโอกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือนำพยานหลักฐานมาหักล้างข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่ ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างรวดเร็ว ถูกต้อง เป็นธรรมและมีโอกาสต่อสู้คดีอย่างเต็มที่ตามเจตนารมณ์แห่งมาตรา ๔๐ (๑) (๔) และ (๗) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สำหรับรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงจังหวัดชุมพร มีความเห็นว่า ๓.๑ การซ่อมรถยนต์หมายเลขทะเบียน ๙ ค - ๐๔๘๑ กรุงเทพมหานคร (รหัส ชพ ๐๑ - ๐๑) แบ่งการดำเนินการเป็น ๒ ขั้นตอน คือ ๓.๑.๑ งานจ้างเหมา ได้แก่ การซ่อมตัวถัง ปะมุ พันธ์ ตามใบสั่งเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ กำหนดส่งงานภายในวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๓๘ ๓.๑.๒ งานดำเนินการเอง ได้แก่ การซื้ออะไหล่ตามใบสั่งเลขที่ ๑๘๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๓๘ กำหนดส่งของภายในวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๓๘ และการซื้ออะไหล่ตามใบสั่งเลขที่ ๒๒๐/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๘ กำหนดส่งของภายในวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๘ ๓.๒ งานจ้างเหมาซ่อมปะมุและพันธ์ (ตามข้อ ๓.๑.๑) ดำเนินการเสร็จตามเวลาที่กำหนด ไม่มีการรับรองเอกสารเท็จทำให้ทางราชการเสียประโยชน์แต่อย่างใด ๓.๓ งานซ่อมดำเนินการเองโดยช่างของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร ใช้สถานที่ซ่อมของเอกชนแทนการซ่อมในสำนักงานฯ มีเหตุผลความจำเป็นเกี่ยวกับข้อจำกัดของเครื่องมือซ่อมที่สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรที่ไม่มีใช้บางรายการ เป็นการปรับเปลี่ยนวิธีการดำเนินงานให้เกิดความคล่องตัว ไม่เกิดผลเสียแก่ทางราชการ โดยผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพรรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงดังกล่าวไปยังเลขาธิการเร่งรัดพัฒนาชนบทตามหนังสือ ที่ ชพ ๐๐๒๖/๑๒๕๙๑ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๓๘ และเลขที่การเร่งรัดพัฒนาชนบทรายงานให้หัวหน้าสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ทราบแล้วตามหนังสือ ที่ มท ๑๔๒๘/๑๐๓๘๖ ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม

/๒๕๓๘...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๑๔

๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการสอบข้อเท็จจริงของจังหวัดชุมพรมีความใกล้ชิดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เชื่อถือได้ และมีน้ำหนักหักล้างมติชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สำหรับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่าเนื่องจากนายบุญยริต เวชโพธิ์ เจ้าของอู่เวชโพธิ์ ไม่ใช่คู่สัญญากับสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร โดยนางสาหร่าย พรหมทอง เจ้าของอู่ ส. กุลทรัพย์ เป็นผู้ให้การยืนยันต่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๓๙ ว่ารถยนต์ยังซ่อมไม่แล้วเสร็จเนื่องจากมีปัญหาช่างซ่อมและอะไหล่ คงเหลืองานตกค้างแต่จะแล้วเสร็จประมาณวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๓๙ แม้นายบุญยริต จะไม่ได้มาให้การต่อคณะอนุกรรมการได้ส่วนก็ตาม แต่คำให้การของนายบุญยริตที่ให้การกับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ ก็เป็นคำให้การที่ใกล้ชิดกับวันเกิดเหตุ และตามบันทึกการตรวจสอบ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๙ ที่รายงาน ว่ารถยนต์ไม่ได้ซ่อมที่อู่ ส. กุลทรัพย์ แต่ซ่อมที่อู่เวชโพธิ์และยังพินสีไม่แล้วเสร็จทั้งคัน เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เชื่อว่า ผู้รับจ้างไม่สามารถทำงานเสร็จทันวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๙ แต่มีการเบิกเงินไปก่อนงานแล้วเสร็จ ตลอดจนคำให้การของนายภามิต อิศระ เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่ให้การต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอมืองชุมพรเมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๔๖ สรุปได้ว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ เข้าตรวจสอบบัญชีของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๙ และขอตรวจรถรถยนต์ หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ แต่เจ้าหน้าที่ไม่สามารถนำรถยนต์มาให้ตรวจสอบได้ จึงไปตรวจดูการซ่อมรถยนต์คันดังกล่าวที่อู่ ส. กุลทรัพย์ โดยจัดทำบันทึกสังเกตการณ์ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๙ ซึ่งมีนายภิรมย์ หลักกำจร และนายวิฑูรย์ บุญรัตนวิจิตร เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร เป็นผู้นำชี้ ผลการตรวจสอบปรากฏว่า (๑) มีเอกสารประกอบการจ้างให้ตรวจสอบ (๒) การตรวจสังเกตการณ์ของจริง โดยตรวจสอบรถยนต์รหัส ชพ ๐๑ - ๐๑ ปรากฏว่า รถยนต์คันดังกล่าวอยู่ระหว่างการซ่อมประตูและกระจกติดตั้งอุปกรณ์ต่างๆ ไว้ช่วงหน้าของห้องเครื่อง พร้อมทั้งตั้งข้อสังเกตว่า งานยังไม่แล้วเสร็จอยู่ระหว่างทำการซ่อมประตู ติดตั้งกระจกและอุปกรณ์อื่นๆ ในห้องเครื่องด้านหน้า จะเห็นได้ว่าบันทึกของเจ้าหน้าที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ดังกล่าว เมื่อเทียบกับใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ มีข้อแตกต่างในสาระสำคัญอย่างสิ้นเชิง โดยระบุเพียงว่างานยังไม่แล้วเสร็จ อยู่ระหว่างซ่อม

/ประจักษ์เพียง...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๑๕

ประดูเพียงประการเดียว แต่กลับให้การต่อคณะอนุกรรมการไตสวนเมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ว่า เมื่อเข้าไปถึงอุเวชโพธิ์ พบเห็นรถยนต์ หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ ยังไม่ได้พ่นสีใหม่ตามข้อตกลงในใบสั่งจำงเลขที่ ๑๓๘/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ และอยู่ระหว่างซ่อมประตูติดตั้งกระจก แต่จ่ารายละเอียดไม่ได้ว่าเป็นประตูบานไหน อย่างไร และภายหลังนายประคอง ฤทธิ์สวัสดิ์ เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ ที่เข้าร่วมตรวจสอบกลับให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการไตสวนว่า ยังซ่อมสีไม่แล้วเสร็จ ซึ่งไม่ตรงกับรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงและบันทึกสังเกตการณ์เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๘ ถือเป็นคำให้การที่ไม่ชัดเจนและหักล้างกันเอง จึงรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ที่ตรวจรับพัสดุจัดทำเอกสารและรับรองเอกสารเป็นเท็จ ทั้งที่งานยังไม่แล้วเสร็จ ประกอบกับพนักงานอัยการจังหวัดชุมพรเป็นโจทก์ฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดชุมพร ในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๑๔/๒๕๕๕ ซึ่งพยานโจทก์ที่มาให้การนำสืบต่างเบิกความยืนยันว่า ผู้ซ่อมผู้รับจำงซ่อมรถยนต์หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ ตามที่จำงและส่งมอบรถเรียบร้อย ผู้ฟ้องคดีและพวกจึงตรวจรับงานจำง แต่เนื่องจากรถยนต์คันดังกล่าวมีสภาพเก่ามาก เมื่อหน่วยงานผู้รับผิดชอบนำรถยนต์คันดังกล่าวไปใช้จนเกิดความชำรุดบกพร่องจึงต้องนำกลับไปซ่อมแซมที่ผู้ซ่อมอีก ไม่ใช่ซ่อมยังไม่แล้วเสร็จ แต่ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ลงลายมือชื่อรับรถยนต์คันดังกล่าวไว้ก่อน จนทำให้เกิดความเสียหายตามที่เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เข้าใจแต่อย่างใด อีกทั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงที่ผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพร (ในขณะนั้น) แต่งตั้งและพนักงานสอบสวนต่างมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกไม่ได้กระทำความผิดเช่นกัน ดังนั้น เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาข้อเท็จจริงดังกล่าวด้วยสำหรับคดีนี้เกิดเหตุมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งตามมาตรา ๑๐๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่บังคับใช้ในขณะนั้น บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชามีอำนาจสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกข้าราชการพลเรือนสามัญที่กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้ตามความร้ายแรงแห่งคดี ซึ่งจะเห็นได้ว่า แม้จะเป็นความผิดร้ายแรงแต่กฎหมายก็ให้อำนาจผู้บังคับบัญชามีคำสั่งปลดออกได้ แต่ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งให้ไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้งดบำเหน็จบำนาญ ทั้งที่การกระทำดังกล่าวไม่ร้ายแรงนัก และประธานกรรมการตรวจรับพัสดุ (นายพันธุศักดิ์ รัตนภาณู) นำเงินไปชดใช้แก่หน่วยงานแล้ว ขอให้

/ศาลปกครองสูงสุด...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๑๖

ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมโดยยืนยันตามคำให้การ ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และให้การเพิ่มเติมว่า คณะอนุกรรมการไต่สวนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งได้ปฏิบัติหน้าที่โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งใช้บังคับกับผู้ถูกกล่าวหาทุกคน การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้เลือกปฏิบัติใช้เฉพาะกับผู้ฟ้องคดีเพียงรายเดียวแต่อย่างใด สำหรับรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงที่จังหวัดชุมพรแต่งตั้งขึ้น โดยผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพรได้รายงานไปยังเลขาธิการเร่งรัดพัฒนาชนบทตามหนังสือ ที่ ขพ ๐๐๒๖/๑๒๕๙๑ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๓๙ และเลขาธิการเร่งรัดพัฒนาชนบทรายงานให้หัวหน้าสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ (สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน สาขาที่ ๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เดิม) ทราบแล้ว นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่ามีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงขึ้นภายหลังจากที่ผู้รับจ้างซ่อมรถยนต์ได้ส่งมอบงานจ้างแล้วเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๙ และรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว มิได้มีการสอบปากคำบุคคลใดขัดแย้งกับคำให้การของเจ้าของอยู่ ส. กุลทรัพย์ และเจ้าของอู่เวชโพธิ์ที่ให้การต่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง และยืนยันว่างานเสร็จจริงตามกำหนด โดยไม่ปรากฏว่ามีการรับรองเอกสารเท็จว่ารถยนต์ซ่อมเสร็จแล้ว ทั้งที่ความจริงยังไม่เสร็จ จึงไม่อาจรับฟังได้สำหรับงานจ้างซ่อมปะผุและพ่นสีตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ กำหนดส่งงานภายในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ต่อมาเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เดินทางไปตรวจสอบการซ่อมรถยนต์คันดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๙ ผลการตรวจสอบระบุว่า รถยนต์ส่วนกลางหมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ ยังซ่อมไม่แล้วเสร็จอยู่ระหว่างซ่อมประตูและกระจก ติดตั้งอุปกรณ์ต่างๆ ในช่วงหน้าของห้องเครื่องและมีการส่งมอบงานจ้างเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๙ ประกอบกับคำให้การของนางสาวราย พรหมทอง เจ้าของอยู่ ส. กุลทรัพย์ ที่ให้การยอมรับในครั้งแรกว่า งานที่รับจ้างยังไม่แล้วเสร็จ และนายบุญยวีร์ เวชโพธิ์ เจ้าของอู่เวชโพธิ์

ที่ให้การว่า...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๑๗

ที่ให้การว่า ส่งมอบงานเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๙ ข้อเท็จจริงกับคำให้การของบุคคลทั้งสองขัดแย้งกัน แม้ภายหลังนายบุญยวีรจะอ้างว่าจำเวลาคลาดเคลื่อน แต่เนื่องจากการให้ถ้อยคำในวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๓๙ ภายหลังส่งมอบรถยนต์เพียง ๑ วัน จึงไม่น่าจะจำวันเวลาที่ซ่อมคลาดเคลื่อน ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่ามีการนำรถยนต์คันดังกล่าวไปใช้แล้วเกิดความชำรุดบกพร่องจึงต้องนำมาให้อู่เติมซ่อมฝากระโปรงและประตูจึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนคำให้การของนายภาษิต อิศระ และนายประคอง ฤทธิ์สวัสดิ์ เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เกี่ยวกับการทำสำรดยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ ไม่แล้วเสร็จนั้น ไม่ให้การให้การไม่ตรงกับเอกสารแต่อย่างใด แต่เป็นการอธิบายข้อความในเอกสารของบันทึกสังเกตการณ์ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๙ ส่วนคำให้การของนายภิรมย์ หลีกกำจร และนายวิฑูรย์ บุญรัตน์วิจิตร ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร และคำให้การของนายบุญยวีรและนางสาหร่าย ล้วนแต่เป็นถ้อยคำที่ให้การด้วยความสมัครใจ ไม่ได้เกิดจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น จึงเป็นถ้อยคำที่เกิดขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งไม่ปรากฏว่าคำให้การของบุคคลดังกล่าวได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างไร เมื่อคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รวบรวมพยานหลักฐานดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการไต่สวนข้อเท็จจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีดุลพินิจที่รับฟังได้โดยชอบด้วยกฎหมาย สำหรับคดีหมายเลขแดงที่ ๕๐๔/๒๕๕๕ ของศาลจังหวัดชุมพร ระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดชุมพร โจทก์ และผู้ฟ้องคดี จำเลยในคดีดังกล่าว พยานโจทก์เบิกความยืนยันว่าได้ซ่อมรถยนต์คันดังกล่าวเรียบร้อยและส่งมอบรถยนต์แก่ผู้ฟ้องคดี แต่เนื่องจากรถยนต์คันดังกล่าวมีสภาพเก่ามาก เมื่อหน่วยงานผู้รับผิดชอบนำรถยนต์ไปใช้ เกิดความชำรุดบกพร่องต้องนำกลับไปซ่อมแซมอีก และส่งมอบรถไว้ที่อู่ซ่อม ไม่ได้เป็นการซ่อมยังไม่แล้วเสร็จแต่ผู้ฟ้องคดีกับพวกลงลายมือชื่อรับรถยนต์คันดังกล่าวไว้ก่อนดังที่เจ้าหน้าที่เข้าใจ ตลอดจนคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและพนักงานสอบสวนต่างมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกไม่มีความผิด นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงพร้อมความเห็นในมูลความผิดของผู้ฟ้องคดีในส่วนคดีอาญาไปยังอัยการสูงสุดตามมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และอัยการสูงสุดมีคำสั่งฟ้องและยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดชุมพร โดยพยานโจทก์ได้เบิกความซึ่งเป็นการเบิกความภายหลังจากที่ให้ถ้อยคำต่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓

/จังหวัด...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๑๘

จังหวัดสุราษฎร์ธานีและต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ทั้งนี้ ศาลจังหวัดชุมพรมีคำพิพากษาในคดีอาญาดังกล่าวว่า จำเลย (ผู้ฟ้องคดี) มีความผิดจริง ตามฟ้อง ให้ลงโทษจำคุกจำเลยเป็นเวลา ๑ ปี และปรับ ๑๐,๐๐๐ บาท โดยโทษจำคุกให้รอ การลงโทษไว้ ๒ ปี การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างคำเบิกความของพยานในคดีดังกล่าวมาหักล้าง ข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการไปโดยชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อการกระทำของผู้ฟ้องคดีกับพวก ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการตรวจรับพัสดุ กรณีจ้าง ช่อมรยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ก ๐๔๘๑ กรุงเทพมหานคร) โดยร่วมกันลงลายมือชื่อในใบตรวจรับพัสดุอันเป็นเท็จ โดยตรวจรับงาน ขณะที่ผู้รับจ้างส่งมอบงานไม่ครบตามสัญญาซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนา ชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหายอันเป็นความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการ ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริต ต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และฐานประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการ คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นควรให้ลงโทษ ไล่ออกจากราชการ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ การที่ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งให้ไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอถือเอาคำให้การที่ยื่นไว้ต่อศาลเป็นคำให้การเพิ่มเติม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอถือเอาคำให้การและคำวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี เป็นคำให้การเพิ่มเติม

ศาลออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของ ส่วนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือน ตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ระดับ ๖ สังกัดสำนักงานทางหลวงชนบท จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กรมทางหลวงชนบท กระทรวงมหาดไทย และเกษียณอายุราชการแล้วเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน

/๒๕๕๖...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๑๙

๒๕๕๖ เมื่อปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๘ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร ได้ดำเนินการขอมรยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๔๘๑ กรุงเทพมหานคร) โดยจ้างเหมาอยู่ ส. กุลทรัพย์ ซ่อมปะผุพ่นสี ตามใบสั่งจ้าง เลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ จำนวน ๑๑ รายการ คือ ซ่อมประตู ประตูตัวถัง ซ่อมฝาครอบเครื่องยนต์ ปะผุบังโคลนซ้าย - ขวา ซ่อมประตูแก๊งซ้าย - ขวา ซ่อมประตูท้าย เปลี่ยนผ้าใบหลังคา ซ่อมเบาะที่นั่งพนักงาน (หุ้มเบาะใหม่) ซ่อมกันชนหน้า - หลัง ฟันสีกันสนิมด้านล่างทั้งคัน ฟันสีร่องพื้น และสีชั้นนอก (สี รพช.) เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท ขณะนั้นผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ๕ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุ ร่วมกับนายพันธ์ศักดิ์ รัตนภาณุ นายช่างเครื่องกล ๖ และนายสมบูรณ์ เหลือล้น นายช่างเครื่องกล ๕ ตามหนังสือขออนุมัติจ้าง ที่ ชพ ๐๐๒๖/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ต่อมานายภาสิต อิศระ ร่วมกับนายประคอง ฤทธิ์สวัสดิ์ เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี (สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน สาขาที่ ๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี) เข้าตรวจสอบบัญชีรับจ่ายของหน่วยงานราชการในจังหวัดชุมพร และเข้าตรวจสอบเอกสารการรับจ่ายเงินของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรพบว่า มีการจ้างขอมรยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ จำนวน ๑๑ รายการ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท โดยมีการตรวจรับงานจ้างเรียบร้อยและเบิกเงินแล้ว เมื่อขอตรวจสอบรถยนต์คันดังกล่าว ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ว่ารถยนต์คันดังกล่าวอยู่ที่อยู่ขอมรยนต์ จึงให้เจ้าหน้าที่พาไปตรวจที่ อยู่ ขอมรยนต์คันดังกล่าวอยู่ระหว่างการซ่อม จึงจัดทำบันทึกสังเกตการณ์ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๙ ไว้ด้วย เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุ ในงานจ้างดังกล่าวลงลายมือชื่อตรวจรับรถยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ ในใบตรวจรับพัสดุ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ทั้งที่งานจ้างขอมรยนต์คันดังกล่าวยังไม่แล้วเสร็จ ถือเป็นเจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จ รับรองเอกสารเท็จ เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ทำให้ราชการเสียหาย จึงร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพรเมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๖ ต่อมาพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพรส่งสำนวนการสอบสวนไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

/พ.ศ. ๒๕๕๖...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๒๐

พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๒๑๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการไต่สวนแจ้งคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยได้ดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานเรื่อยมาจนเมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งคณะต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่และพ้นจากตำแหน่ง ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๓๖๗/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงต่อไป โดยคณะกรรมการไต่สวนมีหนังสือลับ ต่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๐๒๑๗ - ๐๒๒๐ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๐ แจ้งคำสั่งแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบเพื่อคัดค้าน ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งดังกล่าวและไม่คัดค้าน ต่อมาคณะกรรมการไต่สวนมีหนังสือลับ ต่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๒๐๖๖ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปรับทราบข้อกล่าวหา โดยแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ คณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง รวบรวมพยานและพิจารณาหลักฐานที่เกี่ยวกับข้อกล่าวหารวมทั้งไต่สวนพยานบุคคลตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ได้ความว่า ผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ๕ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร กับพวก ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการตรวจรับพัสดุ กรณีจ้างซ่อมรถยนต์ส่วนบุคคล หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๕๕๑ กรุงเทพมหานคร) จำนวน ๑๑ รายการ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท กำหนดส่งมอบงานภายในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ร่วมกันกับนายพันธ์ศักดิ์และนายสมบุญ ลงลายมือชื่อตรวจรับงานซ่อมในใบตรวจรับพัสดุ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ทั้งที่งานซ่อมยังไม่แล้วเสร็จ อันเป็นเท็จ ผู้รับจ้างจึงส่งมอบงานล่าช้ากว่ากำหนด แต่มีการเบิกจ่ายเงินค่าซ่อมแซมรถยนต์คันดังกล่าวให้กับผู้รับจ้าง ถือเป็น การไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหาย เป็นความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความผิดอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่

/ผู้หนึ่ง...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๒๑

ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีในเรื่องดังกล่าวแล้วมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๓๒ - ๕๗/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ เห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการไต่สวน และมีหนังสือลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๗๓๓๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ส่งรายงาน เอกสารและความเห็นไปยังอธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่ง อ.ก.พ. สามัญของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติเห็นชอบให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยอธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ลงโทษไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจรับพัสดุ ลงลายมือชื่อในใบตรวจรับรถยนต์ หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๓๘ ว่า อยู่ ส. กุลทวีพย์ ช่อมปะสุรรถยนต์คันดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยทั้งที่รถยนต์คันดังกล่าวยังไม่แล้วเสร็จ และเบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้เจ้าของรถซ่อมรถยนต์ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท เพื่อใช้เป็นทุนในการดำเนินการซ่อมรถยนต์ เป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรต้องเบิกจ่ายเงินค่าซ่อมรถยนต์ให้แก่ผู้รับจ้างไปเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๘ และผู้รับจ้างส่งมอบรถยนต์คันดังกล่าวให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรในวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นการส่งมอบล่าช้ากว่ากำหนด ๒๙๙ วัน เป็นผลให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๒๙,๘๐๐ บาท พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ การที่ผู้บังคับบัญชาลงโทษไล่ออกจากราชการจึงถูกต้องเหมาะสมแก่กรณีและเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามที่กล่าวหา มีคำสั่งให้ไล่ออกจากราชการ และมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นการใช้อำนาจรัฐโดยไม่เป็นธรรม ไม่คำนึงถึงหลักนิติธรรม กระบวนการไต่สวน การวินิจฉัย

/ข้อเท็จจริง...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๒๒

ข้อเท็จจริง รวมถึงการใช้ดุลพินิจในการลงโทษไม่ชอบ ตลอดจนไม่ได้ให้ออกาสและระยะเวลาที่เหมาะสมแก่ผู้ฟ้องคดีในการต่อสู้คดี กระบวนการสอบสวนดำเนินการภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดเป็นเวลากว่า ๑๐ ปี โดยไม่ปรากฏเหตุแห่งความล่าช้า ประกอบกับต้นสังกัดเดิมถูกยุบเลิกไป เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจรวบรวมพยานหลักฐานที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ตามข้อกล่าวหาได้อย่างครบถ้วน และไม่มีการตรวจสอบถึงความน่าเชื่อถือของผู้ร้องเรียน ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความผิดปกติของผู้ร้องเรียนให้ทราบแล้ว ตลอดจนยังมีประเด็นโต้แย้งว่าเป็นการซ่อมแซมที่ล่าช้าเกินกำหนดเวลาตรวจรับหรือไม่ ถือเป็นกีดกันการแสวงหาพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดี และไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือนำพยานหลักฐานมาหักล้างแก้ข้อกล่าวหา จึงเป็นการใช้ดุลพินิจลงโทษที่รุนแรงไม่สมควรแก่ความผิด ประกอบกับผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินให้แก่ทางราชการเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘ เป็นเงิน ๕๓,๕๖๕ บาท แล้ว อีกทั้งผู้ฟ้องคดีไม่เคยกระทำผิดมาก่อน จึงควรได้รับโอกาสลดหย่อนโทษ ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุด ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๗๓๓๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่อง ขอให้พิจารณาโทษทางวินัย คำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๗๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๑๑๕๓ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ และหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๕/๑ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๔

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่อธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัย เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๗๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๑๑๕๓ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานประพฤติก่อวินัยอย่างร้ายแรง หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ใช้บังคับในขณะนั้น บัญญัติว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ ... (๓) ใต้สวนและ

วินิจฉัยว่า...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๒๓

วินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไปร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับที่ต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวหรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเห็นสมควรดำเนินการด้วย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต มาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๔ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหมวด ๔ การไต่สวนข้อเท็จจริง ซึ่งบทบัญญัติในหมวด ๔ กำหนดเกี่ยวกับการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการแทนก็ได้ การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวนให้เป็นไปตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยในการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงต้องแจ้งตามข้อกล่าวหา แสดงพยานหลักฐานหรือนำพยานบุคคลมาให้ปากคำชี้แจง และเมื่อดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานเสร็จแล้วให้จัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา และหากมีมติว่าข้อกล่าวหาไม่มีมูล ก็ให้ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาเพื่อลงโทษทางวินัยตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ในกรณีไม่มีมูลความผิดทางวินัยเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่า

/รายงาน...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๒๔

รายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาต่างๆ แล้วแต่กรณี พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะมีการกระทำของผู้ฟ้องคดีอันเป็นเหตุให้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ มาตรา ๘๒ วรรคสาม บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๘๘ วรรคสอง บัญญัติว่า การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษหรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๗๑ กำหนดว่า คณะกรรมการตรวจรับพัสดุ มีหน้าที่ดังนี้... (๒) ตรวจรับพัสดุให้ถูกต้องครบถ้วนตามหลักฐานที่ตกลงกันไว้ สำหรับกรณีที่มีการทดลองหรือตรวจสอบในทางเทคนิคหรือทางวิทยาศาสตร์ จะเชิญผู้ชำนาญการหรือผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับพัสดุนั้นมาให้คำปรึกษา หรือส่งพัสดุนั้นไปทดลองหรือตรวจสอบ ณ สถานที่ของผู้ชำนาญการหรือผู้ทรงคุณวุฒินั้นๆ ก็ได้ ในกรณีจำเป็นที่ไม่สามารถตรวจนับเป็นจำนวนหน่วยทั้งหมดได้ ให้ตรวจรับตามหลักวิชาการสถิติ

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๘ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้ดำเนินการซ่อมรถยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๕๘๑ กรุงเทพมหานคร) โดยจ้างเหมาอยู่ ส. กุลทรัพย์ ซ่อมปะผุพ่นสีตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๗/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ จำนวน ๑๑ รายการ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท กำหนดแล้วเสร็จวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ กรณีที่มีการส่งมอบพัสดุล่าช้าผู้รับจ้างจะต้องเสียค่าปรับเป็นรายวันในอัตราร้อยละ ๐.๒๐ ของราคาพัสดุที่ยังไม่ได้ส่งมอบนับจากวันครบกำหนดถึงวันที่ผู้รับจ้างได้นำสิ่งของมาส่งให้ผู้ว่าจ้างจนถูกต้องครบถ้วนผู้ฟ้องคดีซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ๕ ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจรับพัสดุร่วมกับนายพันธ์ศักดิ์ รัตนภาณุ และนายสมบุรณ์ เหลือล้น พร้อมกันนั้นสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรส่งข้อวิสัยยานพาหนะเพื่อดำเนินการซ่อมรถยนต์อีกตามใบสั่งซื้อ

/เลขที่...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๒๕

เลขที่ ๑๘๘/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๓๘ จำนวน ๒๕ รายการ เป็นเงิน ๑๙,๑๑๕ บาท โดยนำไปซ่อมรถยนต์ส่วนบุคคล หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ จำนวน ๑๓ รายการ เป็นเงิน ๑๐,๓๒๕ บาท และใบสั่งซื้อเลขที่ ๒๒๐/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๘ จำนวน ๓๙ รายการ เป็นเงิน ๓๑,๑๘๐ บาท โดยนำไปซ่อมรถยนต์ส่วนบุคคล หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ จำนวน ๑๗ รายการ โดยเป็นการสั่งซื้อวัสดุยานพาหนะแต่ใช้สถานที่ซ่อมของเอกชนเนื่องจากมีข้อจำกัดเกี่ยวกับเครื่องมือซ่อม ผู้ฟ้องคดีในฐานะกรรมการตรวจรับพัสดุ ได้ลงนามตรวจรับพัสดุตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๓๘ และเบิกจ่ายเงินให้กับเจ้าของอู่ ส. กุลทรัพย์ ซึ่งเป็นคู่สัญญาผู้รับจ้างเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๘ ส่วนการสั่งซื้อวัสดุยานพาหนะตามใบสั่งซื้อเลขที่ ๑๘๘/๒๕๓๘ และใบสั่งซื้อเลขที่ ๒๒๐/๒๕๓๘ มีการเบิกจ่ายเงินให้กับผู้รับจ้างเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๓๘ ต่อมาเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เข้าตรวจสอบบัญชีการเงินของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร ประจำงวด บัญชีประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๘ พบว่า ในการจ้างซ่อมรถยนต์ส่วนบุคคล หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ จำนวน ๑๑ รายการ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท คณะกรรมการตรวจรับพัสดุ ลงลายมือชื่อตรวจรับงานจ้างเรียบร้อยแล้วและเบิกเงินแล้ว เจ้าหน้าที่ข้างต้นจึงขอตรวจสอบรถยนต์คันดังกล่าว และได้รับแจ้งว่ารถยนต์คันดังกล่าวอยู่ที่อู่ซ่อมรถยนต์ จึงให้เจ้าหน้าที่พาไปตรวจสอบและพบรถยนต์คันดังกล่าวอยู่ระหว่างการซ่อมที่อู่เวชโพธิ์ซึ่งเป็นผู้รับจ้างช่วงซ่อมรถยนต์จากอู่ ส. กุลทรัพย์ เจ้าหน้าที่ทำบันทึกสังเกตการณ์ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๙ โดยมีข้อสังเกตว่า งานยังไม่แล้วเสร็จ อยู่ระหว่างทำการซ่อมประตู ติดตั้งกระจก และอุปกรณ์อื่นๆ ในห้องเครื่องด้านหน้า เจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ เห็นว่าผู้รับจ้างไม่สามารถส่งมอบงานซ่อมได้ทันภายในกำหนดเวลา แต่ผู้ฟ้องคดีกับพวกซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุในงานสั่งจ้างดังกล่าว กลับลงลายมือชื่อตรวจรับรถยนต์ส่วนบุคคล หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ ในใบตรวจรับพัสดุ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ว่าได้ซ่อมเรียบร้อยแล้วถูกต้องครบถ้วน ถือว่าเป็นเจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จ รับรองเอกสารเท็จ และเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ทำให้ราชการเสียหาย จึงร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพรเมื่อวันที่ ๑๗

/ ธันวาคม...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๒๖

ธันวาคม ๒๕๕๖ ต่อมาเมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๗ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร อำเภอมืองชุมพรส่งสำนวนการสอบสวนไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ เพื่อดำเนินการไต่สวนและชี้มูลความผิด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้ว เห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการไต่สวน จึงมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๓๒ - ๕๗/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความผิดอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา จากข้อเท็จจริงดังกล่าว เห็นว่า รายนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๔๘๑ กรุงเทพมหานคร) เป็นรถยนต์ที่มีอายุการใช้งานนาน สภาพเก่า เมื่อเกิดความชำรุดบกพร่องจึงดำเนินการจ้างซ่อมรถยนต์ภายนอกซ่อมแซม และเมื่อพิจารณาจากเอกสารใบสั่งจ้างและใบสั่งซื้อวัสดุยานพาหนะจะเห็นได้ว่า เป็นการซ่อม ทั้งตัวรถและเครื่องยนต์หลายรายการเกือบทั้งคัน การซ่อมจึงอาจใช้เวลานานได้ ประกอบกับ รายนต์คันดังกล่าวเป็นรถรุ่นเก่า ก็อาจจะหาอะไหล่ได้ยาก เมื่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงาน การตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ ไปตรวจสอบรถยนต์คันดังกล่าวที่อุเวชโพธิ์ซึ่งเป็นผู้ รับผิดชอบจ้างช่างซ่อมรถยนต์ และพบว่ารถยนต์คันดังกล่าวยังไม่ซ่อมแล้วเสร็จ จึงตั้งเป็น ข้อสังเกตในบันทึกสังเกตการณ์ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๙ ว่า อยู่ระหว่างทำการซ่อมประตุ ดิตตั้งกระเจก และอุปกรณ์อื่นๆ ในห้องเครื่องด้านหน้า แม้ในบันทึกสังเกตการณ์จะมีได้ระบุ ถึงการซ่อมสี และจะไม่มีข้อเท็จจริงว่าเป็นการซ่อมประตุบานไหนหรือไม่ตามที่ผู้ฟ้องคดี กล่าวอ้าง แต่การซ่อมประตุรถก็เป็นรายการซ่อมที่ระบุไว้ในใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๘/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของผู้ฟ้องคดีที่ให้การต่อเจ้าหน้าที่ ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๓๙ ระบุว่า การซ่อมรถยนต์คันดังกล่าวยังไม่แล้วเสร็จ แต่ที่ลงลายมือชื่อ เพราะเห็นว่า นายพันศักดิ์

/รัตนาน...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๒๗

รัตนานู ประธานกรรมการ ได้ลงลายมือชื่อตรวจรับ และนายบุญยริตเจ้าของอุเวชโพธิ์ที่ให้การต่อเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๓ เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๓๙ ยอมรับเช่นกันว่า การช่อมรยนต์คันดังกล่าวตามรายการที่ ๑ - ๕ ช่อมเสร็จประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ส่วนรายการที่ ๖ - ๑๑ ช่อมเสร็จประมาณปลายเดือนธันวาคม ๒๕๓๘ และเสร็จเรียบร้อยทุกอย่างเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๓๙ และได้นำรถยนต์ไปส่งมอบที่สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรในวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๙ คำให้การดังกล่าวเป็นคำให้การที่ใกล้ชิดกับวันเกิดเหตุย่อมมีความน่าเชื่อถือ จึงรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่า รถยนต์คันดังกล่าวยังไม่แล้วเสร็จ ประกอบกับหากเป็นกรณีการช่อมในภายหลังเนื่องจากมีการนำกลับไปใช้งานแล้วเกิดความชำรุดบกพร่องอีกทำให้ต้องนำกลับไปช่อมอีกตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ก็ควรต้องมีเอกสารการส่งรถเข้าช่อมในครั้งหลังมาแสดงต่อพนักงานสอบสวนหรือคณะกรรมการไต่สวนเพื่อยืนยันข้อกล่าวอ้าง สำหรับกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพรรายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริงให้เลขาธิการเร่งรัดพัฒนาชนบททราบก็เป็นการรายงานตามผลการสอบสวนข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งจังหวัดชุมพรแต่งตั้งขึ้นเท่านั้น มิได้มีความเห็นว่ามีผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดแต่ประการใด ส่วนคำให้การของนายบุญยริตที่ให้ไว้ต่อคณะกรรมการไต่สวนว่า จำรายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาเคลื่อนนั้น เป็นการให้การภายหลังจากเหตุการณ์เกิดขึ้นกว่า ๑๐ ปี อาจจำรายละเอียดไม่ได้หรือคลาดเคลื่อนไปก็ไม่ใช่เรื่องผิดปกติแต่อย่างใด ส่วนการดำเนินการสอบสวนผู้ฟ้องคดีล่าช้าภายหลังจากวันเกิดเหตุถึง ๑๒ ปี นั้น แม้กระบวนการสอบสวนผู้ฟ้องคดีจะดำเนินการภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดถึง ๑๒ ปี ก็ตาม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดภายในอายุความตามที่กฎหมายกำหนด และเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิในกระบวนการยุติธรรมตามที่กฎหมายบัญญัติไว้อย่างครบถ้วนแล้ว การดำเนินการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นไปตามรูปแบบ ขั้นตอน และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนด การที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุในงานจ้างช่อมรยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๔๘๑ กรุงเทพมหานคร) ตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๘/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ทราบว่า ผู้รับจ้างยังช่อมรยนต์ไม่แล้วเสร็จตามที่วันเวลาที่กำหนด อันเป็นการผิดสัญญาจ้าง แต่ยังไม่ลงลายมือชื่อตรวจรับพัสดุในใบตรวจรับงานช่อมรยนต์ว่า งานช่อมแล้วเสร็จเรียบร้อยถูกต้อง อันเป็นเท็จ

เพื่อให้...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๒๘

เพื่อให้สามารถนำเอกสารมาเบิกเงินค่าจ้างซ่อมรถยนต์ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท ให้แก่ผู้รับจ้างไปก่อนเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๘ จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นการทำให้ผู้รับจ้างได้รับประโยชน์ ซึ่งเป็นการแสดงเจตนาให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีตั้งใจจะเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหาย แม้ภายหลังจะได้ส่งมอบรถยนต์ที่ซ่อมแล้วเสร็จเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๘ ซึ่งความเสียหายส่วนนี้ระงับไปก็ตาม แต่คณะกรรมการตรวจรับพัสดุก็ไม่ได้เสนอให้ผู้ว่าจ้างเรียกค่าปรับจากผู้รับจ้างซึ่งจะต้องถูกปรับเป็นรายวันในอัตราร้อยละ ๐.๒๐ ของราคาจ้างจากการส่งมอบงานล่าช้ากว่ากำหนด ๒๘๘ วัน เป็นเงิน ๒๘,๘๐๐ บาท อันเป็นการทำให้ผู้รับจ้างได้รับประโยชน์ แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะไม่ได้รับประโยชน์ตอบแทน แต่ก็เป็นการทำให้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้รับ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยว่า พฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีถือว่ามีมูลความผิดโดยถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงขอด้วยกฎหมาย

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โต้แย้งว่า การวินิจฉัยข้อมูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะองค์กรตามรัฐธรรมนูญ เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ ผู้ฟ้องคดีถูกผู้บังคับบัญชาลงโทษตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ลงโทษทางวินัยตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น เห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพรว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการตามหมวด ๔ ว่าด้วยการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเป็นผู้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงซึ่งคณะกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน

/พ.ศ. ๒๕๕๗...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๒๙

พ.ศ. ๒๕๕๗ แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนายช่างเครื่องกล ๕ สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพร กับพวก ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการตรวจรับพัสดุกรณีจ้างซ่อมรถยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ขพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๕๘๑ กรุงเทพมหานคร) จำนวน ๑๑ รายการ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท กำหนดส่งมอบงานภายในวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ ร่วมกันลงลายมือชื่อตรวจรับงานซ่อมในใบตรวจรับพัสดุ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๘ อันเป็นเท็จ ทั้งที่งานจ้างยังไม่แล้วเสร็จ ผู้รับจ้างจึงส่งมอบงานล่าช้ากว่ากำหนด แต่มีการเบิกจ่ายเงินค่าซ่อมแซมรถยนต์คันดังกล่าวให้กับผู้รับจ้าง ถือเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหาย เป็นความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีคว่าได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีความผิดอาญาฐานเป็นเจ้าของงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีในเรื่องดังกล่าวแล้ว มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๓๒ - ๕๗/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการไต่สวน และมีหนังสือลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๗๓๓๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ส่งรายงาน เอกสารและความเห็นไปยังอธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการกระทำการในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ อีกทั้ง ขั้นตอนและวิธีการ

/สอบสวน...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๓๐

สอบสวนของคณะกรรมการได้สวนได้ดำเนินการตามมาตรา ๘๘ และมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ส่วนที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ได้สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ จึงเป็นอันยุติ องค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยและยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก นั้น เห็นว่า คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีผลผูกพันองค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยและยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้ สิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยจึงถูกจำกัดว่า จะอุทธรณ์ได้เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น จะอุทธรณ์ว่ามีได้กระทำความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติชี้มูลไว้มิได้ อันเป็นการวินิจฉัยปัญหาระหว่างอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กับผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์การลงโทษทางวินัยในคดีนี้ คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่ไม่มีผลผูกพันศาลซึ่งเป็นองค์การที่ใช้อำนาจตุลาการ ที่มีอิสระในการพิจารณาอุทธรณ์คดีและสามารถตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ในการนี้ ศาลปกครองจะรับฟังพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานผู้เชี่ยวชาญ หรือพยานหลักฐานอื่น นอกเหนือจากพยานหลักฐานของคู่กรณี ได้ตามที่เห็นสมควรตามมาตรา ๑๘๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะฟ้องคดี และ มาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ดังนั้น ศาลปกครองย่อมมีอำนาจดุลพินิจอิสระที่จะพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ตาม มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ใช้บังคับ ในขณะฟ้องคดี ประกอบมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และมีอำนาจดุลพินิจอย่างอิสระที่จะพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ตามรูปคดีโดยไม่จำเป็นต้องยึดถือพยานหลักฐานจากสำนวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงการใช้ อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่มีผลเพียงชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น มิได้เป็นการใช้อำนาจ โดยตรงตามรัฐธรรมนูญที่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์การตามรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๒๓

/วรรคสอง...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๓๑

วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แต่อย่างไรก็ดี ข้อโต้แย้งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงฟังไม่ขึ้น

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่อธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ออกตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุในงานจ้างซ่อมรถยนต์ส่วนกลาง หมายเลขครุภัณฑ์ ชพ ๐๑ - ๐๑ (หมายเลขทะเบียน ๙ ค ๐๕๘๑ กรุงเทพมหานคร) ตามใบสั่งจ้างเลขที่ ๑๓๙/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ทราบว่า ผู้รับจ้างซ่อมยังซ่อมรถยนต์ไม่แล้วเสร็จตามวันเวลาที่กำหนด อันเป็นการผิดสัญญาจ้าง แต่ได้ลงลายมือชื่อตรวจรับงานซ่อมว่า งานซ่อมแล้วเสร็จเรียบร้อยถูกต้อง เพื่อให้สามารถนำเอกสารมาเบิกจ่ายเงินค่าจ้างซ่อมรถยนต์ เป็นเงิน ๔๙,๘๐๐ บาท ให้แก่ผู้รับจ้างไปก่อนเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๘ จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๗๑ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชุมพรได้รับความเสียหาย แม้ภายหลังจะได้ส่งมอบรถยนต์ที่ซ่อมแล้วเสร็จเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๘ ซึ่งความเสียหายส่วนนี้ระงับไปก็ตาม แต่คณะกรรมการตรวจรับพัสดุก็ไม่ได้เสนอให้ผู้ว่าจ้างเรียกค่าปรับจากผู้รับจ้างจากการส่งมอบงานล่าช้ากว่ากำหนด ๒๙๙ วัน เป็นเงิน ๒๙,๘๐๐ บาท อันเป็นการทำให้ผู้รับจ้างได้รับประโยชน์ ถือเป็น การปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีที่มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และได้ส่งรายงานเอกสารพร้อมทั้งความเห็นมายังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และในการพิจารณาโทษทางวินัยให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

เป็นสำนวน...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๓๒

เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ซึ่งเป็นไปตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๗๓๓๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ อธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ จึงส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. สามัญ กรมทางหลวงชนบท พิจารณา โดย อ.ก.พ. สามัญ กรมทางหลวงชนบท มีมติเห็นชอบ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ให้ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นข้าราชการบำนาญ กรมทางหลวงชนบท ออกจากราชการในความผิดฐานดังกล่าว โดยให้คำสั่งลงโทษมีผลย้อนหลัง ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ อธิบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีคำสั่งที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าการพิจารณา ลงโทษผู้ฟ้องคดีมีความล่าช้าแต่อย่างใด โดยได้ปฏิบัติตามกรอบระยะเวลาและขั้นตอน ตามที่กฎหมายกำหนด ตลอดจนเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จึงชอบด้วยกฎหมาย

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในประการสุดท้ายว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัย เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๗๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๑๑๕๓ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ เห็นว่า เมื่อวินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้ว ว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๗๐๑/๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับข้อเท็จจริง ปรากฏว่า ในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการไปตามขั้นตอน และวิธีการที่ กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดไว้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยและระดับโทษทางวินัย ที่รับเหมาะสมแล้ว ไม่มีเหตุผลหย่อนโทษ และคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ข้างต้นชอบด้วย กฎหมาย จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

/มีคำวินิจฉัย...

ภาพประกอบ 29 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ ฟ.17/2554 คดีหมายเลขแดงที่ ฟ.20/2560 ลงวันที่ 26 เมษายน 2560 (ต่อ)

๓๓

มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เรื่องดำที่ ๕๒๑๐๐๗๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๑๑๕๓ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงขอด้วยกฎหมาย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น กรณีจึงไม่มีเหตุที่จะต้องเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามคำขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

พิพากษายกฟ้อง

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560

18 ก.ค. 2560

คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ.๑๐๓๒/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ อ.๔๔๙/๒๕๖๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลปกครองสูงสุด
วันที่ ๕ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ระหว่าง { [Redacted] ผู้ฟ้องคดี
[Redacted] ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับกรณีที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่ง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๔/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๒๒๘/๒๕๕๓ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครศรีธรรมราช) คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งพนักงานสอบสวน (สบ. ๒) สถานีตำรวจภูธรอำเภอฟิปูน จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘

- 5 พ.ค. 2560

ที่ ๔๓๑/๒๕๕๑...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๒

ที่ ๔๓๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยต้องหาคดีอาญาในข้อหาเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เป็นพนักงานสอบสวนเรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เหตุเกิดระหว่างวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ถึงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๓๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๗๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน และระหว่างการสอบสวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๓๐๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสอบสวน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๑๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ สั่งให้ยุติเรื่องทางวินัยและให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งพนักงานสอบสวน (ส.บ. ๒) สถานีตำรวจภูธรอำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช และให้ลงทัณฑ์กักขัง ๑๕ วัน เนื่องจากปรากฏข้อเท็จจริงจากการสอบสวนว่า เมื่อระหว่างเดือนมีนาคม ๒๕๓๘ ถึงเดือนเมษายน ๒๕๓๘ วันใดไม่ปรากฏชัด ผู้ฟ้องคดีได้รับเงินจำนวน ๓๘,๐๐๐ บาท จากนายวิจิตร สมทรัพย์ ซึ่งเป็นบิดาของนายพยุ่ง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ และคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอพิปูน ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ และในการพิจารณาพยานหลักฐานรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีรับเงินจากนายวิจิตรเป็นค่าจ้างทนายความ เพื่อต่อสู้คดีในเรื่องที่นายพยุ่งตกเป็นผู้ต้องหาคดี แต่การรับเงินดังกล่าวถ้าหากประชาชนหรือบุคคลอื่นที่ไม่ทราบข้อเท็จจริงอาจเข้าใจผิดว่าเป็นเงินที่ได้มอบให้เพื่อการช่วยเหลือผู้ต้องหาในคดี อันอาจทำให้ภาพลักษณ์ของตำรวจเสื่อมเสีย และประชาชนขาดความเชื่อถือศรัทธาต่อตำรวจโดยรวมได้ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย (อ.ก.ตร. วินัย) ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ และตามมติของคณะกรรมการพิจารณาถ้อยแถลงการลงโทษ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๗ ว่า ข้อที่หนึ่ง ในการสืบสวนข้อเท็จจริงไม่ได้มีการแจ้งเรื่องที่ถูกลกล่าวหาหรือถูกร้องเรียนให้ทราบ ทำให้การตั้งกรรมการสอบสวน การให้ออกจากราชการ การลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นคำสั่งไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึง

/ไม่มีความคิด...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๓

ไม่มีความผิด ข้อที่สอง ผลคดีอาญาทั้ง ๔ ส่วน พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง แต่ อ.ก.ตร. วินัย ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เป็นความเห็นที่เกิดจากมูลคดีและข้อเท็จจริงเดียวกัน แต่มีการใช้อำนาจที่ผิดเจตนารมณ์ของกฎหมาย จึงยอมเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ข้อที่สาม การแจ้งความร้องทุกข์ในคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑ มาจากการสืบสวนข้อเท็จจริงที่ไม่ผ่านกระบวนการหรือรูปแบบตามระเบียบการตำรวจว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อที่สี่ตามที่ อ.ก.ตร. วินัย ได้ประชุมเมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ เป็นการออกคำสั่งที่ขัดกับหลักกฎหมาย เพราะเหตุที่ออกคำสั่งล่าช้าผิดปกติ ทำให้คำสั่งดังกล่าว ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ ไม่เข้าสู่การพิจารณากรณีที่รัฐบาลได้ออกพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๕๗ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ (อ.ก.ตร. อุทธรณ์) มีมติเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๘ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ดช ๐๐๓๙.๔/๗๕๑ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๘ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดทางอาญา ในคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ ในคดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑ คดีอาญาที่ ๑๑๓/๒๕๕๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑ ฐานเป็นเจ้าพนักงานเรียกรับทรัพย์สินสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อช่วยเหลือผู้ต้องหาในคดีอาญามีให้ต้องรับโทษหรือรับโทษน้อยลง ต่อมา คณะกรรมการการสอบสวนคดีอาญามีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในคดีอาญาที่ ๑๑๓/๒๕๕๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑ แต่มีการสั่งฟ้องคดีในคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑ แต่พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดทุ่งสงมีความเห็นและคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ส่วนตามหนังสือ ที่ อส (นศ) ๐๐๓๒.๒/๒๓๑๒ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ นอกจากนี้ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนี้

/๑. การสืบสวน...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๔

๑. การสืบสวนข้อเท็จจริงและการดำเนินการสอบสวนทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้เนื่องจากผู้เสียหายในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๔๘ (ที่ถูกคือ ๔๓/๒๕๓๘) คดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ คดีอาญาที่ ๑๒๔/๒๕๔๐ คดีอาญาที่ ๒๖๐/๒๕๔๐ ได้ร้องเรียนต่อผู้บังคับบัญชาว่าผู้ฟ้องคดีเรียกเก็บเงินในคดีดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงด้วยตนเองและแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคดีอาญาผู้ฟ้องคดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นผู้แจ้งลงบันทึกประจำวันทั้ง ๔ คดี ในฐานะผู้เสียหาย และได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยตามคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๓๑/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ และคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๓๐๑/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ในการสืบสวนข้อเท็จจริงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาหรือร้องเรียนให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบหรือชี้แจงตามระเบียบกฎหมายที่กำหนดไว้ กล่าวคือ ประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดีลักษณะที่ ๑ บทที่ ๑๖ เรื่อง การสืบสวนข้อเท็จจริง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๑ ข้อ ๔ กำหนดว่า การดำเนินการสอบสวนให้ถือเป็นความลับของทางราชการและต้องพยายามแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน เพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งการกระทำผิดความผิดว่า ผู้ถูกสืบสวนได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ประการใด กรณีพยานหลักฐานเป็นบุคคลให้สอบปากคำไว้ประกอบสำนวนการสืบสวนข้อเท็จจริงด้วย และเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่กรณี ให้แจ้งข้อกล่าวหาหรือร้องเรียนให้ผู้ถูกสืบสวนชี้แจงข้อเท็จจริงภายในระยะเวลาที่กำหนด ส่วนกรณีไม่มีมูลหรือแนวทางเพียงพอที่จะดำเนินการสืบสวนได้ ก็ไม่ต้องแจ้งข้อกล่าวหาหรือร้องเรียนหรือสอบปากคำผู้ถูกสืบสวนแต่ประการใด และตามมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการตำรวจผู้ใดกระทำความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชารับดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่า กรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ในการสืบสวนข้อเท็จจริงให้แจ้งเรื่องที่ถูกกล่าวหาหรือถูกร้องเรียนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงข้อเท็จจริงภายในเวลาที่กำหนด ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยให้สั่งยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยให้ดำเนินการต่อไปตามมาตรา ๘๕ หรือมาตรา ๘๖ แล้วแต่กรณีทันที จึงเห็นได้ว่ากฎหมายและระเบียบดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ให้ความช่วยเหลือตำรวจที่ต้องหาคดีอาญา เพราะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตหรือถูกกลั่นแกล้งกล่าวหาเพื่อเป็นขวัญและกำลังใจและเป็นหลักประกันว่าจะไม่ถูกพิจารณาทัณฑ์ทางวินัย

/โดยกำหนด...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๕

โดยกำหนดขั้นตอนให้มีการสืบสวนข้อเท็จจริงก่อนมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีได้ดำเนินการให้ถูกต้องตามระเบียบและกฎหมายดังกล่าวแล้ว ถือได้ว่าคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยตามคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๓๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ และคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๓๐๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกระทำไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือกระทำไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น โดยไม่สุจริต และเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบกับ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีคัดค้านเพื่อโต้แย้งข้อกล่าวหา รวมทั้งไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้แสดงพยานหลักฐานเพื่อหักล้างข้อกล่าวหา และในการสอบสวนทางวินัย คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้แจ้งสรุปการสอบสวนให้ผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งแสดงหลักฐาน จึงเป็นการกระทำที่ขัดกับมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น คำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๒. การพิจารณาอุทธรณ์ของ อ.ก.ตร. อุทธรณ์ เป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบ เนื่องจากการพิจารณาทางวินัยของผู้ฟ้องคดีจากการต้องหาคดีอาญา พนักงานอัยการ มีความเห็นและคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี จึงถือว่าพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงในทางพิจารณาเปลี่ยนแปลงไปในข้อสาระสำคัญ อันจะถือได้ว่ารูปคดีมีพยานหลักฐานในทางวินัยแจ้งชัดหรือ ชัดเจนหาได้ไม่ และโดยปกติทั่วไปการพิจารณาทางวินัย คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย จะมีความเห็นหรือมติให้รอผลทางคดีอาญาประกอบการพิจารณาทางวินัย เพื่อความรอบคอบ และเหมาะสมเป็นสำคัญ การที่ อ.ก.ตร. วินัย ทำการพิจารณาและมีมติให้ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการ จึงเป็นการพิจารณาโดยอาศัยข้อเท็จจริงจากการสืบสวนข้อเท็จจริงและสอบสวน ทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งดำเนินการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอบที่จะนำผลคดีอาญามาประกอบการพิจารณา การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทราบถึงข้อเท็จจริงที่เปลี่ยนไปแล้ว แต่กลับไม่นำมารับฟังในการ พิจารณาอุทธรณ์ มติของ อ.ก.ตร. อุทธรณ์ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นมติที่ไม่ชอบ ด้วยกฎหมายเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้ศาล...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๖

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๗ คำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๗๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ คำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๑๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ คำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๓๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ และคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๓๐๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการตำรวจดั้งเดิม รวมทั้งคืนสิทธิต่างๆ ที่ผู้ฟ้องคดีควรได้รับ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งสารวัตรสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอพิบูลย์ มีผู้ร้องเรียนกล่าวหาว่าปฏิบัติหน้าที่มิชอบ ไม่ให้ความเป็นธรรมในการสอบสวนคดีอาญา ช่มชู้ และเรียกเงิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้สั่งการด้วยวาจาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ทำการสืบสวนข้อเท็จจริง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้รายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราชที่ นศ ๐๐๒๐ (นว.)/๒๑๕๕ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกมีพฤติการณ์เรียกรับเงินจากการสอบสวนคดีอาญาหลายราย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้สั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีและตบตำรวจ คำนี้ จันทรเพ็ญ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ ๑๔๙/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แต่งตั้งพนักงานสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนคดีอาญาผู้ฟ้องคดีกับพวก และได้มีการกล่าวโทษเพื่อดำเนินคดีอาญาผู้ฟ้องคดีกับพวกที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอพิบูลย์ รวม ๔ คดี ดังนี้

๑. คดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานประพฤติมิชอบโดยทุจริต และเป็นพนักงานสอบสวนเรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดเพื่อให้ความช่วยเหลือในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ กรณีฆ่านายเจริญ หรือจิ้ง มีทอง โดยเจตนา มีนายพยุ่ง สมทรัพย์ เป็นผู้ต้องหา

๒. คดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีในฐานะพนักงานสอบสวน และตบตำรวจ ยุทธชัย รัตนรัตน์ กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานประพฤติมิชอบโดยทุจริต เรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด เพื่อช่วยเหลือผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ กรณีร่วมกันฆ่านางสาส์ หรือศรี ยับ โดยเจตนา มีผู้ต้องหาจำนวน ๓ คน คือ นายพยุ่ง สมทรัพย์ นายวินัย สมทรัพย์ และนายสุรศักดิ์ หรือทวีศักดิ์ จงจิต

/๓. คดีอาญา...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๗

๓. คดีอาญาที่ ๑๑๓/๒๕๕๑ กล่าวหาตามตำรวจ คำนิ่ง จันทรเพ็ญ กระทำผิดฐานเป็นเจ้าของงานประพติมิชอบโดยทุจริต เรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อช่วยเหลือผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ ๑๒๔/๒๕๕๐ กรณีร่วมกันฆ่านายอนนท์ ฤทธิกาญจน์ โดยเจตนา มีผู้ต้องหาจำนวน ๓ คน คือ นายพานิช หรือกุง เทพนุรักษ์ นายอนันต์ หรือจ้อย เทพนุรักษ์ และนายประสิทธิ์ หรือประสาน ชัยสุข

๔. คดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าของงานประพติมิชอบโดยทุจริต และเป็นพนักงานสอบสวน เรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อช่วยเหลือผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ ๒๖๐/๒๕๕๐ กรณีร่วมกันฆ่านายยงยุทธ นพ มีนายสมชาย สวนกุล เป็นผู้ต้องหา

ด้วยเหตุที่ผู้ฟ้องคดีและศาลตำรวจ คำนิ่ง ถูกดำเนินคดีอาญาดังกล่าว กรณีจึงมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๓๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี และมีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๗๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน คณะกรรมการสอบสวนได้รายงานผลการสอบสวนโดยมีความเห็นควรยุติเรื่อง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้สั่งการให้สอบสวนเพิ่มเติม และมีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๓๐๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสอบสวน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณารายงานการสอบสวนแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับเงินจำนวน ๓๘,๐๐๐ บาท จากนายวิจิตร สมทรัพย์ ซึ่งเป็นบิดาของนายพยุ่ง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ และคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอพิปูน และทั้งสองคดีดังกล่าวผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ การรับเงินดังกล่าวเห็นว่าเป็นการรับเงินเพื่อเป็นค่าจ้างทนายความเพื่อต่อสู้คดีในคดีที่นายพยุ่งถูกกล่าวหา พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๑๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง พนักงานสอบสวน (สบ. ๒) สถานีตำรวจภูธรอำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช และให้ลงทัณฑ์กักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน และรายงานการดำเนินการทางวินัยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๑๐๘ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมา อ.ก.ตร. วินัย

/พิจารณา...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๘

พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตาม มาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยมีพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา คือ

๑. ในคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ กรณีผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนในคดีอาญา ที่ ๔๓/๒๕๓๘ เรียกปรับเงินจากนายวิจิตร สมทรัพย์ บิดานายพยุง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาคดี ฆาตกรรมหรือจี้ มีทอง จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางคดี นายวิจิตรได้ให้การใน ชั้นคดีอาญาว่า เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ได้ไปเยี่ยมนายพยุงที่สถานีตำรวจภูธร อำเภอพิบูลย์ ผู้ฟ้องคดีบอกให้นายวิจิตรไปพบผู้ฟ้องคดีที่บ้านพัก เมื่อนายวิจิตรไปพบ แล้วมีการพูดคุยกันเรื่องประกันตัวนายพยุง ผู้ฟ้องคดีเรียกเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เป็น ค่าสินน้ำใจที่ให้ประกันและจะตั้งทนายความให้ วันรุ่งขึ้นนายวิจิตรนำเงินไปให้ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ที่บ้านพัก หลังจากนั้นในวันเดียวกันนางหนูเกลียว น้องสาวนายวิจิตร ได้ยื่นหลักทรัพย์ที่ดินประกันนายพยุง และนายพยุงได้รับอนุญาตให้ประกันตัวในวันเดียวกัน โดยมีนางอ่อนจิตร สมทรัพย์ ภรรยาของนายพยุงและนายพยุงให้การยืนยันว่านายวิจิตร ได้เล่าเรื่องให้ผู้ฟ้องคดีเรียกปรับเงินให้ทราบ ในชั้นสอบสวนทางวินัย นายวิจิตรให้การว่าเงิน ที่ให้ผู้ฟ้องคดีไปนั้นเป็นค่าทนายความ นางอ่อนจิตรและนายพยุงให้การว่าไม่ทราบว่าเป็นเงินที่ นายวิจิตรมอบให้ผู้ฟ้องคดีไปนั้นเป็นค่าใช้จ่ายอะไร พิจารณาแล้วเห็นว่า หากเงินดังกล่าว เป็นเงินค่าแต่งตั้งทนายความจริงก็ไม่เห็นเหตุที่จะต้องให้การกลั่นแกล้งกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดี เรียกเงิน และข้อเท็จจริงก็ปรากฏว่าเรื่องนี้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้พิจารณาหลักทรัพย์และอนุญาตให้ นายพยุงได้รับการประกันตัว โดยได้ลงนามในฐานะผู้รักษาราชการแทนหัวหน้าสถานี ตำรวจภูธรอำเภอพิบูลย์ ทั้งที่ พันตำรวจโท บรรเทิง พิทักษ์บุรพา รองผู้กำกับการหัวหน้าสถานี ตำรวจภูธรอำเภอพิบูลย์มิได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีรักษาราชการแทนแต่อย่างใด อีกทั้ง ในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นผู้สืบสวน นายวิจิตรได้ให้การว่าเงินที่ให้ผู้ฟ้องคดีไปนั้น เป็นค่าช่วยเหลือคดีนายพยุง ค่าประกันตัวและวิ่งเต้นคดี จากพยานหลักฐาน เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีเรียกปรับเงินจากนายวิจิตรตามข้อกล่าวหาจริง

๒. ในคดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑ กรณีผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนคดีอาญา ที่ ๕๖/๒๕๓๘ เรียกปรับเงินจากนายวิจิตร สมทรัพย์ บิดานายพยุง สมทรัพย์ จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และเรียกปรับเงินจากนายน้อม สมทรัพย์ บิดานายวินัย สมทรัพย์ จำนวน ๖๐,๐๐๐ บาท และ นายสุรศักดิ์ หรือทวีศักดิ์ จงจิตร เพื่อช่วยเหลือนายพยุงและนายวินัยผู้ต้องหาคดีอาญา ฆาตกรรมลำลี หรือศรี ยับ หรือสุวรรณรัตน์ ในทางคดี แยกพิจารณาได้ดังนี้

/(๑) กรณี...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๙

(๑) กรณีเรียกรับเงินจากนายวิจิตร สมทรัพย์ มีนายวิจิตรให้การในชั้นคดีอาญาว่า เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๔ เวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา ไปพบผู้ฟ้องคดีที่บ้านพัก สอบถามเรื่องที่น่าสงสัยว่านายพยอมต้องหากดีมานางสำลี จะช่วยได้หรือไม่ ผู้ฟ้องคดีบอกว่าเรื่องเล็กน้อยและเรียกเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท นายวิจิตรต่อรองเหลือ ๘,๐๐๐ บาท เนื่องจากมีเงินไม่พอ ผู้ฟ้องคดียอมรับและนายวิจิตรนำไปจ่ายให้ผู้ฟ้องคดีที่บ้านพักเมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๓๔ มีนายพยอมและนางอ่อนจิตรให้การยืนยันสนับสนุนว่านายวิจิตรได้บอกเรื่องให้ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินให้ทราบ ในชั้นสอบสวนทางวินัยนายวิจิตรให้การว่าเงินที่ให้ผู้ฟ้องคดีไปนั้นเป็นเงินค่าทนายความ นางอ่อนจิตรและนายพยอมให้การว่าไม่ทราบว่าเงินที่นายวิจิตรมอบให้ผู้ฟ้องคดีเป็นค่าใช้จ่ายอะไร พิจารณาแล้วเห็นว่า หากเป็นค่าทนายความจริงก็ไม่มีเหตุอันใดที่จะกลับแกลังกล่าวหาผู้ฟ้องคดี โดยไม่มีมูลความจริง อีกทั้ง กรณีดังกล่าวนี้ ในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงนายวิจิตรก็ได้ให้การต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ว่า ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าช่วยเหลือคดีค่าประกันตัวและจะไม่ส่งสำนวนไปศาล นายวิจิตรต่อรองเหลือ ๘,๐๐๐ บาท โดยบอกว่าคดีก่อนเอาไป ๓๐,๐๐๐ บาท แล้ว ผู้ฟ้องคดีก็ยอม จากพยานหลักฐานเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินตามที่ถูกกล่าวหาจริง

(๒) กรณีเรียกรับเงินจากนายนิยม สมทรัพย์ มีนายนิยม นายสินชัย งามอาจให้การในชั้นคดีอาญารับฟังได้ว่า ก่อนที่นายวินัยจะเข้ามามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน นายสินชัยซึ่งเป็นพี่ชายของนายวินัย ไปพบผู้ฟ้องคดีที่บ้านพัก เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีเรียกเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท โดยบอกว่าเฉพาะเงินค่าให้ประกันตัว นายสินชัยจึงไปบอกให้นายน้อมทราบ ต่อมาวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๓๔ เวลาประมาณ ๑๔ นาฬิกา ถึง ๑๕ นาฬิกา นายสินชัยและนายนิยมไปที่บ้านพักของผู้ฟ้องคดี เมื่อนายน้อมพบกับผู้ฟ้องคดีแล้ว นายสินชัยกลับไปสถานีตำรวจภูธรอำเภอฟิปูน ส่วนนายน้อมได้พูดคุยกับผู้ฟ้องคดีและได้มอบเงินจำนวน ๔๕,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนายน้อมบอกว่าขอให้ประกันตัวอย่างเดียว วันรุ่งขึ้นนายสินชัยพานายวินัยไปมอบตัวและได้ยื่นหลักทรัพย์ในการประกันเป็นที่ดิน น.ส. ๓ ก. ของนางฉัตร ภรรยาของนายนิยม มีนายวินัยให้การยืนยันสนับสนุนว่าทราบจากนายสินชัยเมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๓๔ ว่า นายน้อมไปเสียเงินค่าประกันตัวผู้ฟ้องคดีแล้ว จำนวน ๔๕,๐๐๐ บาท วันรุ่งขึ้นจึงไปมอบตัว โดยมีนางฉัตรยื่นหลักทรัพย์ที่ดินเป็นหลักประกันและได้รับประกันตัวออกมาในวันเดียวกัน ในชั้นสอบสวนทางวินัย นายน้อมให้การว่า ไปติดต่อขอประกันตัวนายวินัย ผู้ฟ้องคดีบอกว่าถ้าไม่มีหลักทรัพย์ก็ให้นำเงินสด

ประมาณ...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๑๐

ประมาณ ๖๐,๐๐๐ บาท ถึง ๑๐๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าประกันตัว นายน้อมต่อรองเหลือ ๔๕,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีบอกว่าไม่ได้ นายน้อมไม่มีเงินสดจึงไปเช่าหลักทรัพย์ของผู้อื่นมา ผู้ฟ้องคดีก็ให้ประกันตัวไป ส่วนนายสินชัยให้การว่านายน้อมบอกว่าได้มอบเงินให้ผู้ฟ้องคดีไป แต่ไม่ได้บอกว่าจำนวนเท่าไรและไม่ทราบว่าเป็นค่าใช้จ่ายอะไร นายวินัยให้การว่าทราบว่ายานนายน้อมมอบเงินให้ผู้ฟ้องคดี แต่ไม่ทราบว่าเป็นค่าใช้จ่ายอะไร พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้นายน้อมจะให้การขึ้นสอบสวนทางวินัยว่า ไม่ได้จ่ายเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดี แต่นายวินัยและนายสินชัยก็ยังคงให้การว่า นายน้อมบอกว่าได้จ่ายเงินให้ผู้ฟ้องคดีเพียงแต่อ้างว่าไม่ทราบว่าเป็นค่าอะไรเท่านั้น อีกทั้ง ยังปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้พิจารณาอนุญาตให้นายวินัยประกันตัวไป ในฐานะเป็นผู้รักษาราชการแทน หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอพิบูลในวันเดียวกันกับที่ยื่นหลักทรัพย์ โดยที่พันตำรวจโท บรรเท็ง หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอพิบูล ยืนยันว่าในวันดังกล่าวไม่ได้มอบหมายให้ผู้รักษาราชการแทน อีกทั้ง ในชั้นสืบสวนนายน้อมให้การต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ว่าผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินเพื่อช่วยเหลือทางคดีจริง จากพยานหลักฐานเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากนายน้อมจริง

๓. ในคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑ กรณีผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนเรียกรับเงินจากนายสมชาย สนวนกุล ซึ่งต้องหาคดีอาญาข้อหาฆ่านายยงยุทธ นพ มีนายสมชายให้การในชั้นคดีอาญาว่า หลังจากที่ได้ประกันตัวออกมาแล้ว ประมาณวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐ มีเจ้าหน้าที่สายตรวจไปบอกให้ไปพบผู้ฟ้องคดี เมื่อไปพบผู้ฟ้องคดีที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอพิบูล ผู้ฟ้องคดีได้เรียกเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางคดี แต่นายสมชายบอกว่าไม่มีเงิน หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีเรียกไปพบอีก ๒ ครั้ง ในครั้งหลังประมาณวันที่ ๑๔ หรือ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีเรียกไปสอบถามเรื่องเงินอีก แต่นายสมชายก็ยังคงบอกว่าไม่มี นายสมชายได้นำเรื่องดังกล่าวไปปรึกษานายสุเทพ แก้วดิษฐ์ ร้อยเอก มโนธรรม บุญคง นางสายไหม สนวนกุล ภรรยา นายสมชาย โดยมีนายสุเทพ ปลัดอำเภอพิบูล ร้อยเอก มโนธรรม ซึ่งรับราชการทหาร ตำแหน่งนายทะเบียนการแพทย์ โรงพยาบาลค่ายเทพสตรีศรีสุนทรและเป็นผู้ที่ประกันตัวนายสมชาย และนางสายไหมให้การยืนยันว่านายสมชายไปเล่าเรื่องและปรึกษาเรื่องกับผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจริง แต่ในชั้นการสอบสวนทางวินัยนายสมชายให้การว่า เงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าทนายความที่ผู้ฟ้องคดีแนะนำเพื่อต่อสู้คดีเท่านั้นและได้เล่าเรื่องนี้ให้นายคล้ายบิดาของตนทราบ โดยมีนายคล้ายให้การในชั้นสอบสวนทางวินัยสนับสนุน พิจารณาแล้วเห็นว่า หากเป็นไปตาม

/คำกล่าวอ้าง...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๑๑

คำกล่าวอ้างของนายสมชายและนายคล้ายในภายหลังว่าเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าทนายความเพื่อต่อสู้คดีตามที่ผู้ฟ้องคดีแนะนำแล้วก็ไม่เป็นเหตุที่นายสมชายกับพวกจะกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีเรียกเงิน ค่าให้การชั้นคดีอาญายังมีนายสุเทพ ปลัดอำเภอพิบูลย์ ร้อยเอก มโนธรรม ข้าราชการทหาร ให้การยืนยันว่านายสมชายไปปรึกษาเรื่องกับผู้ฟ้องคดีเรียกเงินจริง อีกทั้ง นายสมชายได้ให้การต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในชั้นสืบสวนเช่นเดียวกับคดีอาญา เมื่อฟังประกอบกับพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดี ประกอบกับพยานอีกหลายปากในสำนวนการสอบสวนว่าได้ยินชาวบ้านพูดกันว่าผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินเป็นประจำเกี่ยวกับคดีที่เกิดขึ้น เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีเรียกเงินจากนายสมชายจริง จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบและให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงนำสืบแก้ข้อกล่าวหาตามข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา

ต่อมา อ.ก.ตร.วินัย ได้ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่เป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ความร้ายแรงแห่งกรณีโทษถึงไล่ออกจากราชการ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีไว้มีกำหนด ๑๕ วัน ยังไม่ถูกต้องเหมาะสม จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ให้เป็นการถูกต้องเหมาะสมต่อไป ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ทราบมติของ อ.ก.ตร. วินัย และได้พิจารณาโดยผ่านคณะกรรมการพิจารณากลับกรองการพิจารณาสั่งลงโทษ จึงได้มีคำสั่งตำรวจภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ออกจากราชการ การพิจารณาดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนด เป็นการกระทำโดยสุจริตและใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว นอกจากนี้ การสืบสวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ดำเนินการโดยถูกต้องตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดีลักษณะที่ ๑ บทที่ ๑๖ ข้อ ๔ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะที่ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงและรายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๑ ก่อนที่ประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดีลักษณะที่ ๑ บทที่ ๑๖ เรื่อง การสืบสวนข้อเท็จจริง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับการดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวมิได้ขัดต่อหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ใน

/มาตรา ๓๐...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๑๒

มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เนื่องจากการสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นกระบวนการดำเนินการก่อนมีคำสั่งทางปกครอง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า การที่ อ.ก.ตร. วินัย ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๗ แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องเงินในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ จากนายวิจิตร สมทรัพย์ บิดานายพุง สมทรัพย์ จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือนายพุง ผู้ต้องหาคดีฆ่านายเจริญ หรือจิ้ง มีทอง ในทางคดี เรียกรับเงินในคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ จากนายวิจิตร สมทรัพย์ บิดานายพุง สมทรัพย์ จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท นายวิจิตรจ่ายให้ ๘,๐๐๐ บาท และเรียกรับเงินจาก นายน้อม สมทรัพย์ บิดานายวินัย สมทรัพย์ จำนวน ๖๐,๐๐๐ บาท นายน้อมจ่ายให้ ๔๕,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือนายพุง และนายวินัย ผู้ต้องหาต่อคดีฆ่านางสาส์ลี หรือศรี ยับ ในทางคดี และเรียกรับเงินในคดีอาญาที่ ๒๖๐/๒๕๔๐ จากนายสมชาย สนวนกุล จำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท ผู้ต้องหาคดีฆ่านายยงยุทธ นพ พงศดิกรณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดี ดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลงโทษ ไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

อ.ก.ตร. อุทธรณ์ ในการประชุมครั้งที่ ๑๕/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๘ มีมติให้ดำเนินการขอสำนวนการสอบสวนคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๓๘ คดีระหว่างนางสาวภักดิ์ มีทอง ผู้กล่าวหา กับนายพุง สมทรัพย์ ผู้ต้องหา ในข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา คดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๘ คดีระหว่างนางเลื่อน ขับ ผู้กล่าวหา กับนายพุง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาที่ ๑ นายวินัย สมทรัพย์ ผู้ต้องหาที่ ๒ และนายสุรศักดิ์ หรือทวีศักดิ์ จงจิตร ผู้ต้องหาที่ ๓ ในข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา และให้ผู้ตรวจสำนวนตรวจสอบสำนวนการสอบสวนคดีดังกล่าวว่ามี การดำเนินการอันเป็นการช่วยเหลือผู้ต้องหาในคดี ตามที่ผู้อุทธรณ์กล่าวหาหรือไม่อย่างไร ต่อมา อ.ก.ตร. อุทธรณ์ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๘ ได้พิจารณาพยานหลักฐานตามสำนวนการสอบสวนประกอบข้ออุทธรณ์ และฟังผู้ฟ้องคดี แถลงการณ์ด้วยวาจาและตอบข้อซักถามของ อ.ก.ตร. อุทธรณ์ และได้ตรวจสอบสำนวนการ

/สอบสวนคดี...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๑๓

สอบสวนคดีอาญาของหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอพิบูลย์ คดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ คดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ และคดีอาญาที่ ๒๖๐/๒๕๔๐ ที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับผิดชอบแล้วเห็นว่า

ในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ คดีระหว่างนางสารภรณ์ มีทอง ผู้กล่าวหา กับนายพยุ่ง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาในข้อหาฆ่านายเจริญ มีทอง ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนนั้น ปรากฏว่าในวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ หลังเกิดเหตุ ๑ วัน ผู้ฟ้องคดีได้สอบสวนปากคำนางสารภรณ์ มีทอง และนายสมศักดิ์ ศรีเทพ ซึ่งเป็นประจักษ์พยานต่างให้การว่าเห็นนายพยุ่งใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายแล้วเดินออกไป โดยไม่สวมหมวก ไม่สวมแว่นตา หลังจากนั้นในวันเดียวกันได้มีการจับกุมตัวนายพยุ่ง โดยนางสารภรณ์และนายสมศักดิ์ ได้ชี้ตัวนายพยุ่งและยืนยันว่าเป็นคนร้าย ต่อมาในวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๓๘ ปรากฏว่านางสำลี สุวรรณรัตน์ ซึ่งเป็นอีกคนหนึ่งที่อยู่ในที่เกิดเหตุ ได้ถูกคนร้าย (นายวินัย สมทรัพย์ นายพยุ่ง สมทรัพย์ และนายสุรศักดิ์ หรือทวีศักดิ์ จงจิตร) ฆ่าตาย จากนั้นผู้ฟ้องคดีได้สอบปากคำพยาน โดยให้น้ำหนักในการสอบสวนไปในทำนองว่าคนร้ายได้สวมหมวกไหมพรมคลุมศีรษะ และผู้ที่เห็นว่านายพยุ่งเป็นคนร้าย คือ นางสำลีซึ่งถูกฆ่าตายแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้สอบสวนปากคำนางสำลีไว้ ทั้งที่เป็นประจักษ์พยานปากสำคัญ ผู้ฟ้องคดีเพียงแต่ยึดตรรกะการยานยนต์ของนายพยุ่งไว้เป็นของกลางในการสอบสวนดำเนินคดีของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว ทำให้มีพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะรับฟังโทษผู้ต้องหาได้ และพนักงานอัยการได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง

ในคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ คดีระหว่างนางเลื่อน ยับ ผู้กล่าวหา กับนายพยุ่ง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาที่ ๑ นายวินัย สมทรัพย์ ผู้ต้องหาที่ ๒ และนายสุรศักดิ์ หรือทวีศักดิ์ จงจิตร ผู้ต้องหาที่ ๓ ในข้อหาร่วมกันฆ่านางสำลี หรือศรี ยับ หรือสุวรรณรัตน์ โดยเจตนา โดยไตร่ตรองไว้ก่อน โดยอาวุธปืน ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวน นั้น ปรากฏว่าคดีนี้เป็นคดีที่เกี่ยวข้องจากคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ ที่นางสำลี ผู้ตายเข้าไปมีส่วนร่วมเห็นว่านายพยุ่งเป็นคนที่ยิงนายเจริญตาย และในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๓๘ หลังพบศพ ๑ วัน ผู้ฟ้องคดีได้สอบปากคำนางเลื่อนให้การว่าก่อนผู้ตายออกจากบ้านได้บอกบุตรชายว่าจะไปถ่ายอุจจาระ เมื่อผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงดังกล่าวก็ไม่ได้สอบปากคำ เด็กชายสิทธิชัย สุวรรณรัตน์ ซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์และเป็นผู้เห็นผู้ตายออกไปกับนายทวีศักดิ์ก่อนที่จะเสียชีวิต ในทันทีที่ได้ทราบจากการสอบปากคำนางเลื่อนดังกล่าว แต่ผู้ฟ้องคดีได้สอบปากคำ เด็กชายสิทธิชัย เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๓๘ หลังจากเกิดเหตุประมาณเกือบ ๒ เดือน

จึงทำให้...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๑๔

จึงทำให้ทราบตัวผู้ต้องหาล่าช้า และทำให้การแสวงหาพยานหลักฐานทำได้ยาก และไม่อาจนำตัวผู้ต้องหาไปตรวจร่างกายเพื่อหาร่องรอยได้ทันที และในการกล่าวหานายพยอมกับนายวินัย เพียงอ้างเหตุจากคดีที่ ๔๓/๒๕๓๘ ซึ่งนางสาส์ลิ เป็นผู้เห็นว่านายพยอมเป็นคนร้ายเท่านั้น แต่ในคดีนี้ไม่ปรากฏพยานหลักฐานเพียงพอที่จะเชื่อมโยงให้เห็นว่าก่อนหรือในวันเกิดเหตุนายพยอมและนายวินัยเข้าไปเกี่ยวข้องกับกรตายของนางสาส์ลิได้อย่างไร พยานส่วนใหญ่เป็นพยานแวดล้อม ในการสอบสวนดำเนินคดีของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวทำให้มีพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะรับฟังลงโทษผู้ต้องหาได้ และพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง

ในคดีอาญาที่ ๒๖๐/๒๕๔๐ คดีอาญาระหว่างนางผ่องศรี นพ ผู้กล่าวหา กับนายสมชาย สนวนกุล ผู้ต้องหาในข้อหาฆ่านายยงยุทธ นพ โดยเจตนา ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนนั้น ปรากฏว่าในการสอบสวนมีเพียงนางผ่องศรีและนายสามารถที่ให้การว่าในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา ได้กลับมาบ้านพร้อมกับผู้ตายหลังจากผู้ตายอาบน้ำเสร็จแล้วได้ออกไปซื้อเหล้า กลับมาบอกจำเริญนายสมชายกับชาวบ้านอีก ๑ คน เดินตามถนน โดยถืออาวุธปืนลูกซองยาว และผู้ตายเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับนายสมชายมาก่อน ส่วนนายสมชายให้การว่าในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกาเศษ ได้พบผู้ตายที่ศาลาอ่านหนังสือพิมพ์มีเพื่อนบ้านนั่งอยู่หลายคน นายสมชายได้เรียกผู้ตายให้เข้ามานั่งคุยด้วย โดยมีผู้ตาย ภรรยาผู้ตาย นายสามารถ ปรีชา และนายณรงค์ จินตุลา นายสมชายได้สั่งเบียร์ให้กับผู้ตายกับนายสามารถ บุคคลทั้งสองดื่มเพียงเล็กน้อย จากนั้นได้ขอตัวกลับบ้าน แต่ปรากฏว่านางผ่องศรี นายสามารถ และนายณรงค์ไม่ได้ให้การถึงเรื่องที่นายสมชายให้การดังกล่าวแต่อย่างใด และไม่มีการสอบสวนถึงร้านขายเหล้าหรือชาวบ้านที่อยู่ศาลาอ่านหนังสือพิมพ์ว่ามีผู้ใดเห็นเหตุการณ์อย่างไร หรือไม่ เพื่อจะได้แสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่าเหตุใดในวันเกิดเหตุผู้ตายจึงถูกยิง พยานส่วนใหญ่จะให้การว่าผู้ตายและนายสมชายเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๔๐ ซึ่งพยานดังกล่าวต่างเป็นพยานแวดล้อมเท่านั้น ในการสอบสวนดำเนินคดีของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวทำให้มีพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะรับฟังลงโทษผู้ต้องหาได้ และพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง

ส่วนข้อที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ว่า ในการสืบสวนข้อเท็จจริงไม่ได้มีการแจ้งเรื่องที่ถูกล่าหาวหรือถูกร้องเรียนให้ทราบ ทำให้การตั้งกรรมการสอบสวน การให้

/ออกจากราชการ...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๑๕

ออกจากราชการ การลงโทษไล่ออกจากราชการเป็นคำสั่งไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่าตามระเบียบกรมตำรวจ ว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดไว้ก็เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งการกระทำผิดคิดว่า ผู้ถูกสืบสวนได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ แต่เรื่องนี้ไม่ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง จึงไม่ต้องดำเนินการตามระเบียบดังกล่าว ส่วนในการดำเนินการทางวินัยได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย สืบเนื่องจากผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือโดยทุจริต และถูกดำเนินคดีอาญารวมสี่คดี ซึ่งในการสอบสวนทางวินัย คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ จนครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว เป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง จึงมิใช่เป็นกรณีไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับการสอบสวนทางวินัย

กรณีอ้างว่าผลคดีอาญาทั้งสี่สำนวน พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง แต่ อ.ก.ตร. วินัย เห็นว่า พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เป็นความเห็นที่เกิดจากมูลคดีและข้อเท็จจริงเดียวกัน แต่มีการใช้อำนาจที่ผิดเจตนารมณ์ของกฎหมาย จึงยอมเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า ตามหนังสือของสำนักงาน ก.พ. ที่ สร ๐๕๐๕/ว ๔ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๐๘ แจ้งเวียนว่าการดำเนินการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัย กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไว้เป็นส่วนหนึ่งต่างหากจากการดำเนินคดีอาญาอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นที่จะต้องรอฟังผลทางคดีอาญาแต่อย่างใด เพราะถึงแม้พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาลจะมีความเห็นแตกต่างกัน ผู้พิจารณาโทษทางวินัยก็หาต้องรับผิดแต่อย่างใดไม่ ถ้าการกระทำนั้นได้ทำไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและกระทำไปโดยสุจริต มิได้มุ่งให้เกิดผลเสียการพิจารณาโทษทางวินัยจึงไม่จำเป็นต้องนำผลคดีอาญามาประกอบการพิจารณา

กรณีอ้างว่าการสืบสวนข้อเท็จจริงในคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๔๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๔๑ ที่ไม่ผ่านกระบวนการหรือรูปแบบตามระเบียบการตำรวจว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริงฯ นั้น เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา การสืบสวน

/หมายความว่า...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๑๖

หมายความว่า การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้ปฏิบัติไปตามอำนาจหน้าที่เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน และเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด ซึ่งแตกต่างกับการสืบสวนข้อเท็จจริงตามระเบียบของกรมตำรวจดังกล่าวที่ให้สืบสวนในเรื่องที่มีผู้กล่าวหาหรือเรียนก็เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่คู่กรณี จึงเป็นกรณีการสืบสวนที่แตกต่างกัน เมื่อคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑ เป็นคดีอาญาก็ต้องทำการสืบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จึงไม่ต้องแจ้งให้ผู้ถูกสืบสวนทราบแต่อย่างใด

กรณีอ้างว่าตามที่ อ.ก.ตร. วินัย ได้ประชุมเมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ เป็นการออกคำสั่งที่ขัดกับหลักกฎหมาย เพราะเหตุที่ออกคำสั่งล่าช้าผิดปกติ ทำให้คำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ ไม่เข้าสู่การพิจารณากรณีที่รัฐบาลได้ออกพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๕๗ นั้น เห็นว่า อ.ก.ตร. วินัย ได้มีการประชุมในวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ต่อมา มีขั้นตอนการรับรองรายงานการประชุมแล้วจึงส่งเรื่องคืนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการตามมติข้อเท็จจริงปรากฏว่าในการดำเนินการดังกล่าวใช้ระยะเวลาประมาณ ๒ เดือนเศษ จึงเห็นว่าเป็นการดำเนินการตามปกติไม่ได้ล่าช้าผิดปกติแต่อย่างใด และพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๕๗ เป็นกรณีที่อภัยโทษให้แก่ผู้ต้องกักขังและนักโทษเด็ดขาดเท่านั้น ไม่เกี่ยวข้องกับผู้ถูกลงโทษทางวินัยแต่อย่างใด

จากเหตุและพยานหลักฐานดังกล่าวจึงรับฟังข้อเท็จจริงได้เช่นเดียวกับ อ.ก.ตร. วินัย ว่า ผู้ฟ้องคดีได้เรียกรับเงินจากนายวิจิตรจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าช่วยเหลือในคดีและในเรื่องการประกันตัวที่นายพยุ่งต้องหาคดีฆาตกรรมนายเจริญ ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจำนวน ๔,๐๐๐ บาท จากนายวิจิตร และเรียกรับเงินจากนายนิยมจำนวน ๔๕,๐๐๐ บาท เป็นค่าช่วยเหลือในคดีที่นายพยุ่งและนายวินัยต้องหาคดีฆาตกรรมนางสำลี และผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากนายสมชายจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางคดีที่นายสมชายต้องหาคดีอาญาฆ่านายขลุ่ย พุทธิการณและการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒

/วรรคสาม...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๑๗

วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับ มาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่ง ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ถูกต้องเหมาะสมแล้ว

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า เหตุที่ผู้ฟ้องคดีถูกร้องเรียนว่าปฏิบัติหน้าที่ โดยมิชอบ ไม่ให้ความเป็นธรรมในการสอบสวนคดีอาญา ช่มชู้และเรียกเงินจากประชาชนนั้น เกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดีถูกนายอิทธิชัย ภิรมย์ ร้องเรียนคดีวิสามัญฆาตกรรมที่อยู่ในความ รับผิดชอบของผู้ฟ้องคดี มีข้อเท็จจริงว่า เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๑ เวลาประมาณ ๑ นาฬิกา นายอิทธิชัยซึ่งเป็นคนร้ายได้ใช้อาวุธปืนเอ็ม ๑๖ ยิงนายยุทธกิจ และ นายเกรียงศักดิ์ ถึงแก่ความตาย ผู้ฟ้องคดีได้ทำการจับกุมและดำเนินคดีกับนายอิทธิชัย ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพ แต่อ้างว่าเป็นเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองได้กระทำการโดยป้องกันตัว พอสมควรแก่เหตุ ผู้ฟ้องคดีได้ทำการสอบสวนและรับคำร้องทุกข์ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มาตรวจสอบข้อเท็จจริงในคดีดังกล่าว พร้อมได้สั่งการให้ ผู้ฟ้องคดีปล่อยตัวนายอิทธิชัย แต่ระหว่างการดำเนินคดี นายอิทธิชัยได้สอบถามเกี่ยวกับ ขั้นตอนการดำเนินคดีวิสามัญที่ทางตำรวจเคยปฏิบัติว่า กรณีตำรวจเป็นผู้กระทำความผิด ต้องเรียกค่าทำขวัญให้ญาติผู้ตายเป็นเงินจำนวนมากเพื่อช่วยเหลือและบรรเทาผลร้าย แต่จากการพูดคุยและให้คำแนะนำดังกล่าว นายอิทธิชัยได้กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ ไม่ชอบไม่ให้ความเป็นธรรมในการสอบสวนคดีอาญา ช่มชู้และเรียกรับเงินจากประชาชน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงและเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางวินัยและทางอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๓๑/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่าง ร้ายแรง และมีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๗๕/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๑ ให้ ผู้ฟ้องคดีและดาบตำรวจ คำเนิง จันทรเพ็ญ ออกจากราชการไว้ก่อน ต่อมา คณะกรรมการ สอบสวนเห็นว่าพยานหลักฐานที่รวบรวมได้ยังไม่พยานหลักฐานเป็นยันชัดเจนเห็นควรยุติเรื่อง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้อาศัยคำสั่งด้วยวาจาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทำการสืบสวนต่อไป โดยไม่ได้สรุปแจ้งผลการสืบสวนข้อเท็จจริงให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบ จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ ๑๔๘/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะกรรมการการสอบสวนคดีอาญา โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แจ้งความร้องทุกข์ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีเป็นคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๔๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๔๑ จากรายงาน

/การสืบสวน...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๑๘

การสืบสวนข้อเท็จจริงของผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๑ มีความเห็นยุติการดำเนินคดี เพราะเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่ากรณีที่นายวิจิตร สมทรัพย์ ได้ให้การยืนยันว่าได้มอบเงินให้กับผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๓๘,๐๐๐ บาท เป็นค่าติดต่อกับนายความให้กับนายพยุง บุตรชาย ซึ่งถูกดำเนินคดีข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่น และมีนายทรงศักดิ์ พยาน ซึ่งเป็นทนายความให้การสอดคล้องกับนายวิจิตรว่า นายพยุงและผู้ต้องหาอีกหลายคนและผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนได้แนะนำให้ไปพบเพื่อปรึกษาข้อกฎหมายและแนวทางในการต่อสู้คดี จึงเห็นว่าน่าจะมีการมอบเงินเพื่อเป็นคนติดต่อกับนายความ การกระทำดังกล่าวหากประชาชนหรือผู้อื่นซึ่งไม่รู้ข้อเท็จจริงอาจเข้าใจผิดได้ว่าเป็นเงินที่มอบให้เพื่อช่วยเหลือทางคดี และทำให้ภาพลักษณ์ของตำรวจเสื่อมเสีย และประชาชนขาดความเชื่อถือศรัทธาต่อตำรวจ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงยังไม่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง อีกทั้ง พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีแล้ว ต่อมา ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๑๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ ให้ผู้ฟ้องคดีและตบตำรวจคำนึงกลับเข้ารับราชการ และลงทัณฑ์กักขังผู้ฟ้องคดี มีกำหนด ๑๕ วัน

ผู้ฟ้องคดีได้รายงานตัวต่อขอภาคีอาญาและให้การแถลงความจริงโดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบผลการสืบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวน แต่จากการสอบสวนดำเนินคดีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ โดยถูกกล่าวหาว่าเรียกรับเงินจากนายวิจิตร สมทรัพย์ บิดานายพยุง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาคดีฆ่านายเจริญ มีทอง จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางคดีในชั้นคดีอาญาเป็นข้อกล่าวหาที่ไม่เป็นความจริง เนื่องจากเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ เวลาประมาณ ๒๒.๔๕ นาฬิกา ร้อยตำรวจโท อภิชน อินปิ่น รองสารวัตรสืบสวนสอบสวนได้รับแจ้งเหตุว่า ได้มีคนร้ายไม่ทราบจำนวน ใช้อาวุธปืนไม่ทราบขนาดยิงชายไม่ทราบชื่อได้รับบาดเจ็บ จากนั้นร้อยตำรวจโทอภิชนได้รายงานเหตุให้ผู้บังคับบัญชาทราบแล้วได้ไปสอบสวนได้ความว่า ผู้บาดเจ็บชื่อนายเจริญ มีทอง อายุ ๓๓ ปี จากการสอบสวนตามวันเวลาเกิดเหตุ นายวินัย วงศ์ณวี ได้จัดงานทำบุญกระดูกให้กับแม่ หลังจากที่พระสงฆ์ได้สวดอภิธรรมเสร็จญาติและแขกที่ไปร่วมงานทำบุญ มีนายเจริญผู้ตายนั่งอยู่ในบริเวณงาน ขณะนั้นได้มีคนร้ายไม่ทราบจำนวน เดินเข้ามายิงโตะที่นายเจริญนั่งอยู่ พร้อมกับชักอาวุธปืนออกมายิงที่ศีรษะทางด้านหลังจำนวน ๑ นัด เป็นเหตุให้นายเจริญตกจากเก้าอี้ได้รับบาดเจ็บและ

/ถึงแก่ความตาย...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๑๙

ถึงแก่ความตายในเวลาต่อมา การกระทำของคนร้ายเชื่อว่าคนร้ายประสงค์ต่อชีวิตของ นายเจริญ พนักงานสอบสวนจึงจัดให้มีการรับคำร้องทุกข์ไว้ตามคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ ต่อมา ได้ทำการรวบรวมพยานหลักฐานได้ความว่านายพยุ่งเป็นผู้ต้องสงสัยว่าเป็นคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงนายเจริญ ได้นำหมายค้นของผู้ฟ้องคดีไปทำการค้นในบ้านของ นายพยุ่ง แต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย และในวันเดียวกันได้มีการสอบปากคำนางสาวภรณ์ มีทอง ภรรยาผู้ตาย ได้ให้การว่าคนร้ายที่ยิงนายเจริญ คือ นายพยุ่ง จากนั้น จึงแจ้งข้อกล่าวหาแก่นายพยุ่งผู้ต้องหา และได้มอบตัวผู้ต้องหาให้กับพนักงานสอบสวน รับตัวไปดำเนินคดีตามกฎหมาย ในการสอบสวนดำเนินคดีกับผู้ต้องหาในคดีนี้ ผู้ฟ้องคดี ได้สอบสวนตามอำนาจหน้าที่และได้รายงานเหตุที่เกิดขึ้นให้กับพันตำรวจโทบรรเทิง พิทักษ์บุรพา รองผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรอำเภอพิปูนให้ทราบทูลกระยะ และกรณีที่นายวิจิตร สมทรัพย์ บิดาของนายพยุ่ง ได้ยื่นหลักทรัพย์ประกันผู้ต้องหาที่ ได้รายงานโดยวาจาให้ทราบและได้ส่งการ ทางโทรศัพท์ให้ดำเนินการอนุญาตให้ผู้ต้องหาได้รับการปล่อยตัวเพราะเป็นการมอบตัว ในการจับกุม ผู้ฟ้องคดีดำเนินการไปตามอำนาจหน้าที่และไม่มีการเรียกประกันและทรัพย์สินใดๆ จากนายวิจิตรตามข้อกล่าวหาแต่อย่างใด และผู้ฟ้องคดีได้รายงานให้พันตำรวจเอกประจักษ์ มุสิกสุนทร ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งรองผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราชได้ ทราบถึงพฤติการณ์ของผู้ต้องหา ซึ่งหลังจากที่นายพยุ่งผู้ต้องหาได้รับการปล่อยตัวไปแล้ว ร้อยตำรวจโท อภิชน ได้มอบสำนวนการสอบสวนให้ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชา สอบสวนตามระเบียบ และในระหว่างการดำเนินการสอบสวนปรากฏว่าญาติของผู้ตายได้ถูก นายพยุ่งผู้ต้องหาข่มขู่ ได้ร้องเรียนขอความเป็นธรรมต่อนายอำเภอพิปูน และต่อมา นายอำเภอพิปูนได้สั่งการให้พันตำรวจโทบรรเทิงตรวจสอบและได้สั่งการให้ผู้ฟ้องคดี ดำเนินการให้ความเป็นธรรม ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วปรากฏว่า มีมูล จึงแจ้งให้นายวิจิตรซึ่งเป็นนายประกันและเป็นบิดาของผู้ต้องหาส่งมอบตัวผู้ต้องหาเมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๓๘ และได้ทำการควบคุมผู้ต้องหาตามระเบียบ และได้ฝากขังผู้ต้องหาต่อ ศาล และได้ทำการสรุปสำนวนและมีความเห็นสั่งฟ้องนายพยุ่ง ซึ่งผลคดีในชั้นอัยการนั้น พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้องนายพยุ่งผู้ต้องหา ต่อมา นายอิทธิชัยร้องเรียนว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติ หน้าที่โดยมิชอบโดยเรียกประกันเป็นค่าช่วยเหลือให้ผู้ต้องหาได้รับการประกันตัว อย่างรวดเร็วและเป็นผู้อนุญาตให้มีการประกันตัวผู้ต้องหา ในการแจ้งลงบันทึกประจำวัน ได้มีการ ลงบันทึกประจำวันกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า เรียกเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท และมีการแก้ไขเป็นจำนวนเงิน

/๓๐,๐๐๐ บาท...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๒๐

๓๐,๐๐๐ บาท โดยมีการขีดฆ่าแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกับการสืบสวน และการให้ปากคำของ นายวิจิตรและของนายพยุ่งเป็นการให้การในลักษณะที่มีการชี้หน้า เพราะการให้ประกันตัว ผู้ต้องหา นั้นเป็นไปตามระเบียบและถูกต้องตามกฎหมาย ไม่มีการเรียกรับทรัพย์สินแต่อย่างใด และในเวลาที่มีการสอบสวนข้อเท็จจริงนั้น ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งเหตุที่พระครูสันติธรรมชัช เจ้าอาวาสวัดโพธาราม ตำบลกะทูน อำเภอฟิปูน จังหวัดนครศรีธรรมราช กระทำการ อนุญาตนุเคราะห์อายุกว่า ๑๕ ปี ผู้ฟ้องคดีได้ออกหมายเรียกเพื่อสอบสวนข้อเท็จจริง แต่พระครู สันติธรรมชัชไม่ยอมเข้าพบตามหมายเรียก ต่อมา นายพีระพันธ์ นักการเมืองท้องถิ่นได้ ให้ผู้ฟ้องคดีไปพบที่ว่าการอำเภอฟิปูนเพื่อร้องขอไม่ให้มีการสอบสวนดำเนินคดีกับพระครู สันติธรรมชัช จากนั้น นายพีระพันธ์ พระครูสันติธรรมชัช และนายสุเทพ แก้วประดิษฐ์ ได้ร่วมกันทำหนังสือร้องเรียนและสร้างพหุติการณ์เกี่ยวกับพยานหลักฐานให้มีการกล่าวหา ผู้ฟ้องคดี และผู้บังคับบัญชาได้ย้ายผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอมือง นครศรีธรรมราช จากสถานการณ์ดังกล่าวผู้ฟ้องคดีจึงถูกกล่าวหาว่าเรียกรับเงินจาก นายวิจิตรซึ่งเป็นพริฐ ผู้ฟ้องคดีถูกกลั่นแกล้งและไม่ได้รับความเป็นธรรมจากผู้บังคับบัญชา และยังไม่ปรากฏว่ามีผู้เสียหายคนใดร้องเรียนการกระทำของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

กรณีคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ คดีระหว่าง นางเลื่อน ยับ ผู้กล่าวหา กับนายพยุ่ง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาที่ ๑ นายวินัย สมทรัพย์ ผู้ต้องหาที่ ๒ และนายสุศักดิ์ หรือทวีศักดิ์ จงจิตร ผู้ต้องหาที่ ๓ ในข้อหาร่วมกันข่มขืนนางสำลี หรือศรี ยับ หรือ สุวรรณรัตน์ โดยเจตนา โดยไตร่ตรองไว้ก่อน เป็นคดีที่เกี่ยวข้องจากคดีที่ ๔๓/๒๕๓๘ แต่จากการ สอบสวนดำเนินคดีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินคดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑ กรณีเรียกรับเงิน จากนายวิจิตร บิดาของนายพยุ่ง จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และเรียกรับเงินจากนายหม่อม สมทรัพย์ บิดานายวินัย จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางคดี ข้อกล่าวหาดังกล่าว ไม่เป็นความจริง เนื่องจากเมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๓๘ เวลา ๘ นาฬิกา ร้อยตำรวจเอก ประสิทธิ์ ปานสมทรง รองสารวัตรสืบสวนสอบสวนปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนได้รับแจ้ง ทางวิทยุสื่อสารจากสายตรวจตำบลเขาพระว่ามีผู้หญิงถูกฆ่าตายที่ข้างถนน หมู่ที่ ๘ ตำบล เขาพระ อำเภอฟิปูน จังหวัดนครศรีธรรมราช จึงได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ จากนั้น ไปตรวจสถานที่เกิดเหตุและชันสูตรพลิกศพ ทราบว่า ผู้ตายชื่อนางสำลี สุวรรณรัตน์ ต่อมา ได้ทราบว่านางสำลีได้รู้เห็นเหตุการณ์ขณะที่คนร้ายฆ่านายเจริญ มีทอง ผู้ตาย ร้อยตำรวจเอก ประสิทธิ์ ได้มอบคดีดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบสำนวนการสอบสวน และรวบรวม

/พยานหลักฐาน...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๒๑

พยานหลักฐานตามรูปคดี มีพยานยืนยันว่าสาเหตุที่ผู้ตายถูกฆ่าตาย คนร้าย คือ นายพยุง สมทรัพย์ นายวินัย สมทรัพย์ และนายสุรศักดิ์ จงจิตร และผู้ฟ้องคดีได้ทำความเห็นขอออกหมายจับเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๓๘ และได้ออกหมายจับผู้ต้องหาทั้ง ๓ คน เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๓๘ ซึ่งในการสอบสวนดำเนินคดีกับผู้ต้องหาในคดีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี ถูกกล่าวหาว่าปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามคดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๔๑ โดยมีนายวิจิตรมาพบ ผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๘ และวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๓๘ และให้การต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ว่า ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินค่าช่วยเหลือคดีและค่าประกันตัวและไม่ส่งสำนวน ไปศาล แต่โดยที่คดีนี้การสอบสวนมีพยานยืนยันสนับสนุนการกระทำผิดเป็นหลักฐาน พอพ้องได้แล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงเสนอความเห็นให้ผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้นพิจารณา และได้มีความเห็นส่งฟ้อง ส่วนที่นายวิจิตรอ้างว่าได้พบผู้ฟ้องคดีนั้น เพื่อดัดตามสอบตามรูปคดี ผู้ฟ้องคดีจึงให้คำแนะนำในการดำเนินการต่างๆ ในคดีตามปกติและไม่มีการเรียกรับเงิน ตามที่มีการกล่าวอ้าง ผู้ฟ้องคดีได้รวบรวมพยานหลักฐานตามรูปคดีทุกอย่างเพื่อให้ความ เป็นธรรมกับผู้เสียหาย แนะนำการนี้ตามสมควรและความเหมาะสมตามอำนาจและหน้าที่ อีกทั้ง พยายามที่จะรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อให้ความชัดเจนที่สุด ในส่วนของการให้ ประกันตัวผู้ต้องหานั้น ผู้ฟ้องคดีได้รายงานเหตุทางโทรศัพท์ให้พันตำรวจโทบังเทิงทราบ โดยตลอด การที่พันตำรวจโทบังเทิงให้การกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงเป็นการให้การเท็จ และการสืบสวนข้อเท็จจริงมีการชี้นำให้พันตำรวจโท บรรเทิง ให้การเพื่อให้สอดคล้องกับพยาน อื่นๆ จึงเป็นการปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ในชั้นพิจารณาคดี พนักงาน อัยการได้มีความเห็นเด็ดขาดสั่งไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีแล้ว

กรณีคดีอาญาที่ ๒๖๐/๒๕๔๐ ระหว่าง นางผ่องศรี นพ ผู้กล่าวหา กับนายสมชาย สนวนกุล ผู้ต้องหา ในข้อหาข่มขืนนายยงยุทธ นพ โดยเจตนา แต่จากการสอบสวน ดำเนินคดีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๔๑ กรณีเรียกรับเงินจาก นายสมชาย สนวนกุล จำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางคดี ซึ่งเป็นการกล่าวหาที่ไม่เป็น ความจริง เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้รวบรวมพยานหลักฐานตามรูปคดีและมีความเห็นสั่งไม่ฟ้อง ผู้ต้องหา และเสนอสำนวนโดยพันตำรวจโทบรรเทิง เป็นผู้ตรวจสำนวนและเห็นควรสั่ง ไม่ฟ้องเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา จากนั้น ได้ส่งสำนวนให้พนักงานอัยการตามระเบียบ ส่วนกรณีที่ผู้ต้องหาเข้าพบผู้ฟ้องคดีระหว่าง พนักงานอัยการสั่งคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีได้แนะนำให้ผู้ต้องหาเตรียมตัวสู้คดี และได้แนะนำให้

ปรึกษา...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๒๒

ปรึกษาทนายความ ผู้ต้องหาได้สอบถามคำทนายความ ผู้ฟ้องคดีได้ให้คำแนะนำเท่าที่ไม่ขัดกับระเบียบ ต่อมา ผู้ต้องหาแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบว่าได้ตรวจคำวินิจฉัย จันทรเพ็ญ เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนไปพบที่บ้านและได้พูดคุยถึงการดำเนินคดีให้ทราบ ผู้ต้องหาได้ขอคำแนะนำจากตาบตำรวจคำนิ่ง และตาบตำรวจคำนิ่งได้เรียกเงินจากผู้ต้องหา โดยรับว่าจะไปช่วยเหลือทางคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้เรียกตาบตำรวจคำนิ่งมาสอบถาม และได้ความจริงตามที่กล่าวข้างต้น ผู้ฟ้องคดีจึงได้ตำหนิตาบตำรวจคำนิ่งโดยเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ได้บังคับบัญชาทำให้วิธีปฏิบัติราชการได้รับความเสียหายมาโดยตลอด แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้อาศัยพฤติการณ์จากการบอกเล่าของประชาชนมาประกอบและยืนยันยืนยันเป็นพฤติการณ์ และการกระทำของผู้ฟ้องคดี การสืบสวนดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๓๑/๔๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ได้ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้ว ไม่ปรากฏพฤติการณ์การกระทำผิดของผู้ฟ้องคดีในการสอบสวน แต่เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยจากคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๓๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ เป็นคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๓๐๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อกล่าวหาว่าต้องหาคดีอาญา เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เป็นพนักงานเรียกรับหรือยอมจะรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ โดยได้ใช้ข้อกล่าวหาในสำนวนคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีต้องหาคดีอาญาเป็นความผิดวินัยร้ายแรง และผลการสอบสวนได้เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๑๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ ให้ลงทัณฑ์กักขัง ๑๕ วัน และยุติการดำเนินคดี และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ส่วนคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑ หรือสำนวน คณะกรรมการสอบสวนคดีอาญาตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราชที่ ๑๕๙/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงโดยไม่ได้ปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๑ บทที่ ๑๖ เรื่องการสืบสวนข้อเท็จจริง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๔ จึงเป็นการกระทำที่ขัดกับมาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และการแจ้งข้อกล่าวหา

/กระทำผิด...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๒๓

กระทำผิดวินัยร้ายแรง ตามคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีเฉพาะคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๔๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๔๑ เพราะคดีดังกล่าวเกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ส่วนคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๔๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหา และไม่ได้มีความเห็นในคดีแต่อย่างใด คงมีแต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ได้สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ส่งสำนวนการสอบสวนคดีที่ ๒๖๐/๒๕๔๐ ไปตรวจและสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ออกคำสั่ง และเมื่อผลคดีอาญาทั้งหมด พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง แต่ อ.ก.ตร. วินัย พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่เนื่องจากความเห็นดังกล่าวของ อ.ก.ตร. วินัย เกิดจากมูลคดีและข้อเท็จจริงเดียวกันกับที่ พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี จึงไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า การร้องเรียนมีมูล ผู้ฟ้องคดีย่อมได้รับสิทธิในการแก้ข้อกล่าวหาหรืออาจถูกดำเนินคดีอาญาตามกฎหมาย แต่หากไม่เป็นความจริงผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิแจ้งความดำเนินคดีอาญากับผู้ที่ไปกล่าวหาในการสืบสวนนั้นได้ ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ควรรับพิจารณาและปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายก่อนมีคำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ดังนี้

๑. ตามระเบียบกรมตำรวจว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ วางไว้เป็นแนวทางปฏิบัติเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งการกระทำผิดความผิดว่า ผู้ถูกสืบสวนได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ โดยกำหนดขั้นตอนให้มีการสืบสวน แต่ในชั้นการสืบสวนข้อเท็จจริง ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ไม่ได้ให้ความเป็นธรรมให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสรับทราบข้อกล่าวหาและโต้แย้งพยานหลักฐานก่อนที่จะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้การยอมรับว่าไม่ได้ดำเนินการตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๑ บทที่ ๑๖ เรื่องการสืบสวนข้อเท็จจริง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ เมื่อกระบวนการก่อนออกคำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมายคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยร้ายแรงตามคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๓๑/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ และคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๓๐๑/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

/๒. กรณี...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๒๔

๒. กรณีหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร ๐๙๐๔/ว ๔ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๐๕ การพิจารณาลงโทษทางวินัยไม่จำเป็นต้องนำผลคดีอาญามาประกอบการพิจารณานั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง และแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคดีอาญาในวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑ และวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ล้วนแต่เป็นการดำเนินการในช่วงระยะเวลาใกล้เคียงกันและต่อเนื่องกับ เวลาที่มีการสอบสวนดำเนินคดีอาญา และการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิใช่ ช่วงเวลาที่พนักงานอัยการประจำจังหวัดทุ่งสงมีความเห็นและมีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อาศัยพยานหลักฐานที่มีการสืบสวนข้อเท็จจริงของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ พิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี โดยมีได้อาศัย ข้อเท็จจริงและเหตุผลจากพยานหลักฐานในกรณีนี้ที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยตาม คำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๓๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ได้ให้ความเห็น สิ่งยุติเรื่องและพนักงานอัยการมีความเห็นและมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีมาพิจารณา ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะหยิบยกข้ออ้างเกี่ยวกับหนังสือสำนักงาน ก.พ. ดังกล่าว มาเป็นแนวทางพิจารณาเพื่อลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ได้ เพราะ กรณีดังกล่าวให้ใช้เป็นแนวทางกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาอยู่ระหว่างการถูกดำเนินคดีอาญา เมื่อพนักงานอัยการได้มีความเห็นและมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี จึงถือว่า พยานหลักฐานและข้อเท็จจริงในทางพิจารณาเปลี่ยนแปลงไปในข้อสาระสำคัญ อันจะถือได้ว่า รูปคดีมีพยานหลักฐานในทางวินัยแจ้งชัดหาได้ไม่ และถือว่าเป็นเงื่อนไขสำคัญของ ความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครองได้เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทราบถึงข้อเท็จจริงที่เปลี่ยนไปและการดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริง การแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการทางวินัยที่ไม่ชอบตามกฎหมายแล้วจึงไม่เป็นไปตาม เจตนารมณ์ของกฎหมายที่ให้อำนาจพิจารณา และการพิจารณาอุทธรณ์ของ อ.ก.ตร. วินัย ที่สั่งยกอุทธรณ์ เป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ประกอบกับประมวล ระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดีลักษณะที่ ๑ บทที่ ๑๖ เรื่องการสืบสวนข้อเท็จจริง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๔ เป็นระเบียบที่ออกมาใช้บังคับเพื่อประกันความเป็นธรรมให้กับ ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ซึ่งระเบียบดังกล่าวมีลักษณะที่เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี จึงต้องนำระเบียบหรือกฎหมายฉบับนั้นมาใช้บังคับ ซึ่งระเบียบดังกล่าวได้กำหนดวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครองในการสืบสวนข้อเท็จจริงมีหลักเกณฑ์การประกันความเป็นธรรมและมี

/มาตรฐาน...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๒๕

มาตรฐานในการปฏิบัติราชการทางปกครองต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ฉะนั้น ในการสืบสวนข้อเท็จจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงต้องนำมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง (๒) มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๑ บทที่ ๑๖ เรื่องการสืบสวนข้อเท็จจริง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๔ มาใช้บังคับกับกรณีของผู้ฟ้องคดีด้วย ดังนั้น การดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงและการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยร้ายแรงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายการออกคำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามคำสั่งตำรวจภูธร ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๗ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เนื่องจากในขณะที่มีการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี มีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๒๑ ใช้บังคับอยู่ โดยพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติให้นำพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ มาใช้บังคับแก่เรื่องวินัย และการรักษาวินัย การออกจากราชการ และการอุทธรณ์ของข้าราชการตำรวจโดยอนุโลม แม้อต่อมาพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้ถูกยกเลิก และใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แทน โดยมีบทบัญญัติเกี่ยวกับลักษณะของความผิดวินัยร้ายแรง ชั้นตอนและหลักเกณฑ์ในการดำเนินการทางวินัย ทั้งในเรื่องการสืบสวน สอบสวน และการแจ้งข้อกล่าวหาไว้อย่างชัดเจน กรณีจึงเห็นได้ว่าการพิจารณาดำเนินการเพื่อยกคำสั่งโทษแก่ข้าราชการตำรวจที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง มีหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายเฉพาะกำหนด และมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

สำหรับการสืบสวนทางวินัยมีขึ้นเพื่อหาข้อเท็จจริงในเบื้องต้นว่า กรณีมีมูลว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยตามที่มีการร้องเรียนหรือไม่ เพื่อนำไปสู่ขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยต่อไป ซึ่งในขั้นตอนนี้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มิได้บังคับให้ต้องแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ส่วนในขั้นการสอบสวนทางวินัยเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและรับทราบข้อกล่าวหาสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๓

/ให้ผู้ฟ้องคดี...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๒๖

ให้ผู้ฟ้องคดีทราบสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เป็นพนักงานสอบสวนเรียกปรับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด สำหรับตนเอง หรือผู้อื่นโดยมิชอบในกรณีเรียกปรับหรือยอมจะรับทรัพย์สินในการดำเนินคดีอาญา และผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ สรุปว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว ขอให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณารายงานการสอบสวนแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง จึงมีคำสั่งลงโทษกักขัง ๑๕ วัน และได้รายงานการดำเนินการทางวินัยไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณา ต่อมา อ.ก.ตร. วินัย คณะที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ฟ้องคดีทราบและให้โอกาสที่จะชี้แจงนำสืบแก้ข้อกล่าวหาอีกครั้ง ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้แจ้งข้อกล่าวหาและรับทราบข้อกล่าวหา รวมทั้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบอีกครั้ง ซึ่งผู้ฟ้องคดีรับทราบแล้วได้ทำหนังสือรายงานชี้แจงนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๖ และได้มีบันทึกคำให้การของผู้ฟ้องคดี (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ สรุปว่า ผู้ฟ้องคดีรับทราบข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว ขอให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รายงานการดำเนินการต่อเลขานุการ อ.ก.ตร. วินัย คณะที่ ๒ ตามหนังสือลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๖ ต่อมา อ.ก.ตร. วินัย ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการส่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบมติ อ.ก.ตร.วินัย ดังกล่าวแล้ว ได้นำมาพิจารณาโดยผ่านคณะกรรมการพิจารณากลับกรองการพิจารณาสั่งลงโทษ และได้มีคำสั่งตำรวจรภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ ลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เมื่อพิจารณาจากการดำเนินการตั้งแต่ชั้นการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงจนถึงการออกคำสั่งที่เป็นเหตุพิพาทเห็นว่า เป็นการ

/ดำเนินการ...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๒๗

ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ต่อมา ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษฉบับดังกล่าว ซึ่ง อ.ก.ตร. อุทธรณ์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ จึงเห็นว่าเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องตามกฎหมายเช่นกัน

ส่วนขั้นตอนการออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เห็นว่า ภายหลังจาก อ.ก.ตร. วินัย ได้มีการประชุมในวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ก็มีขั้นตอนการรับรองรายงานการประชุมแล้วส่งเรื่องคืนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี โดยใช้เวลาในการดำเนินการประมาณ ๒ เดือนเศษ เห็นว่า ไม่ได้เป็นการดำเนินการล่าช้า ผิดปกติ ส่วนพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ พ.ศ. ๒๕๕๗ มีวัตถุประสงค์อภัยโทษให้แก่ผู้ต้องกักขัง และนักโทษเด็ดขาดเท่านั้น ไม่ได้มีผลใช้บังคับแก่ผู้ฟ้องคดีซึ่งถูกลงโทษทางวินัยแต่อย่างใด ขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยจึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย

สำหรับการออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการมีการใช้ดุลพินิจโดยชอบหรือไม่นั้น เห็นว่า ตามรายงานการสอบสวน ของ อ.ก.ตร. วินัย มีเหตุให้เชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากการสอบสวนจริง เพราะมีพยานบุคคลหลายปากที่ให้การสอดคล้องกันว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์เรียกรับเงินจากญาติผู้ต้องหาเพื่อช่วยเหลือทางคดีจริง โดยเฉพาะกรณีการที่ผู้ฟ้องคดีให้ประกันตัวผู้ต้องหา โดยขอเท็จจริงปรากฏว่าในการยื่นคำร้องปล่อยตัวชั่วคราวของผู้ต้องหาในคดีอาญาที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้พิจารณาอนุญาตให้ได้รับการประกันตัวในฐานะเป็นผู้รักษาราชการแทนหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอพิปูนในวันเดียวกันกับที่ยื่นหลักทรัพย์ ทั้งที่ในวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับมอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รักษาราชการแทนแต่อย่างใด คำสั่งอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวดังกล่าวจึงไม่เป็นไปตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ถือเป็นการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบเพื่อเป็นการช่วยเหลือทางคดี และแม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่า เงินดังกล่าวเป็นค่าจัดหาทนายความให้ผู้ต้องหา ก็ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบใดกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนจะดำเนินการเช่นนั้นได้ และผู้ฟ้องคดีก็ไม่มีหน้าที่ช่วยเหลือหรือจัดการอย่างอื่นเพื่อให้มีการพบปะกันแต่อย่างใด เพราะเป็นเรื่องที่ผู้ถูกคุมขังกับทนายความติดต่อกันเองเท่านั้น และหากจะพิจารณาว่าการที่ผู้ฟ้องคดีรับเงินดังกล่าวเป็นค่าจัดหาทนายความให้ผู้ต้องหา ซึ่งผู้เสียหายหรือพยานได้รับประโยชน์จากการช่วยเหลือ ก็ไม่มีเหตุที่จะต้องกลับแก้กล่าวหาผู้ฟ้องคดี สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การพิจารณา

/อุทธรณ์ของ...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๒๘

อุทธรณ์ของ อ.ก.ตร. อุทธรณ์ ใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะไม่นำความเห็นของ อัยการที่มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีไปประกอบการพิจารณา นั้น เห็นว่า การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงของผู้ฟ้องคดีเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ซึ่งได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไว้เป็นส่วนหนึ่งแยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา โดยโทษทางวินัยมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาวินัยของเจ้าหน้าที่ของรัฐให้เป็นผู้เหมาะสม และสมควรแก่ความไว้วางใจของสาธารณชนที่จะใช้อำนาจรัฐในการจัดทำบริการสาธารณะ แต่การดำเนินคดีอาญาเป็นการดำเนินการที่มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของผู้กระทำผิด จึงต้องกระทำโดยมีพยานหลักฐานอันประจักษ์แจ้ง การพิจารณาโทษทางวินัยจึงไม่จำเป็นต้องนำผลคดีอาญามาประกอบการพิจารณา การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว

สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มิได้เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองที่กระทบสิทธิผู้ฟ้องคดี เป็นเพียงเจ้าหน้าที่ในกระบวนการพิจารณาทางปกครอง จึงมิใช่เป็นผู้กระทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์และอุทธรณ์เพิ่มเติมว่า ขั้นตอนการสืบสวนข้อเท็จจริงตามมาตรา ๔๙ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นขั้นตอนสำคัญที่นำไปสู่การดำเนินการทางวินัย อันจะมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล แต่เนื่องจากมาตรา ๔๙ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมใดๆ ให้แก่ผู้ถูกดำเนินการทางวินัย กรณีจึงต้องนำมาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘ มาใช้ในการสืบสวนข้อเท็จจริง โดยเปิดโอกาสให้ผู้กรณีได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน แต่ในการสืบสวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่ปรากฏว่ามีการเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถหาพยานหลักฐานมาสนับสนุนข้อกล่าวหาหรือหักล้างผลการสืบสวนข้อเท็จจริงได้ นอกจากนี้ ในชั้นการสืบสวนข้อเท็จจริง

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๒๙

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ดำเนินการไม่เป็นไปตามรูปแบบและขั้นตอนการสืบสวน และทำการสอบปากคำพยานที่มีการร้องเรียนผู้ฟ้องคดีทั้งที่ไม่มีมูลความจริงและไม่มีหลักฐาน การสอบปากคำที่เป็นเท็จนำไปสู่การทำรายงานสืบสวนเบื้องต้นว่าผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดอาญา ซึ่งในคดีอาญาพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี โดย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับทราบผลทางคดีดังกล่าวแล้ว แต่ยังคงอาศัย ข้อเท็จจริงตามรายงานการสืบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มาใช้เป็นเหตุในการพิจารณา สั่งการให้ดำเนินการกับผู้ฟ้องคดี เมื่อการสืบสวนเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทางวินัย การดำเนินการสืบสวนจึงต้องเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอ และเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน

สำหรับในชั้นการสอบสวนทางวินัย คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง ตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๓๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ได้มีบันทึกแจ้ง รับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดี เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ ผู้หนึ่งผู้ใด หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เป็นพนักงานสอบสวนเรียก รับหรือยอม จะรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ อันเป็นความผิดวินัย ร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีเรียกรับหรือยอมจะรับทรัพย์สินในการดำเนินคดี อาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ คดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ คดีอาญาที่ ๑๒๔/๒๕๔๐ และคดีอาญาที่ ๒๖๐/๒๕๔๐ ต่อมา อ.ก.ตร วินัย ในการประชุมครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๖ มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และยังคงตั้งข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยโดย อาศัยฐานความผิดในคดีอาญาจำนวน ๔ คดี ตามที่เคยแจ้งข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) กับ ผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ แต่ในบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและ สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๖ มีการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเพียง ๓ คดี ได้แก่ คดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ คดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ และคดีอาญาที่ ๒๖๐/๒๕๔๐ นอกจากนี้ ในการสืบสวนข้อเท็จจริง ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ได้รับฟังถ้อยคำของบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดีอาญาที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ ถูกกล่าวหาและพยานบุคคลอื่นๆ โดยถ้อยคำดังกล่าวถูกนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของสำนวน

/การสอบสวน...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๓๐

การสอบสวนทางวินัย แต่ตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนได้สรุปพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาที่ได้จากการสืบสวนพยานบุคคลซึ่งให้ถ้อยคำปรักปรำให้ผู้ฟ้องคดีทราบครบทุกราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยานที่ทำให้การเป็นปรักปรำกับผู้ฟ้องคดีกรณีจึงเป็นการที่คณะกรรมการสอบสวนมิได้ปฏิบัติให้ครบถ้วนตามข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา และจากกรณีดังกล่าวทำให้ถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอ กระบวนการสอบสวนในส่วนนี้จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และในกรณีที่มีการดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม คณะกรรมการสอบสวนต้องเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบพยานหลักฐานและนำสืบหักล้างพยานหลักฐานเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสต่อสู้หรือนำสืบหักล้างพยานหลักฐานที่ตนยังไม่ได้รับทราบ อีกทั้ง ในส่วนการสอบสวนทางวินัยไม่ปรากฏหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้ดำเนินการปรึกษาเพื่อพิจารณามีมติว่าพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาไม่น่าหนักพอสันนิษฐานข้อกล่าวหาหรือไม่ ดังนั้น การดำเนินการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนที่กฎหมายกำหนดไว้ซึ่งถือว่าเป็นสาระสำคัญอันจะทำให้เสียความเป็นธรรม

สำหรับมูลเหตุที่ทำให้มีการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีนั้น มีสาเหตุมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีเข้าจับกุมและดำเนินคดีกับนายอิทธิชัย ภิรมย์ ผู้ต้องหาคดีใช้อาวุธปืนเอ็ม ๑๖ ยิงบุคคลอื่นถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๑ ซึ่งในระหว่างการดำเนินคดีนายอิทธิชัยได้สอบถามแนวทางปฏิบัติการดำเนินคดีวิสามัญของตำรวจกรณีเหตุที่เกิดขึ้นทำนองเดียวกับของนายอิทธิชัย ผู้ฟ้องคดีจึงแนะนำว่า กรณีที่ตำรวจเป็นผู้กระทำความผิดต้องเสียค่าทำขวัญให้กับญาติของผู้เสียชีวิตเพื่อเป็นการช่วยเหลือและบรรเทาผลร้าย แต่จากการให้คำแนะนำดังกล่าว นายอิทธิชัย ผู้ร้องเรียนได้กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ไม่ชอบไม่ให้เป็นธรรมในการสอบสวนคดีอาญา ช่มชู้ และเรียกรับเงินจากประชาชน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงและเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางวินัยและทางอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงให้ดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีและพวกตามข้อหาดังกล่าว และมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงและคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน คณะกรรมการสอบสวน

/พิจารณา...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๓๑

พิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่มีพยานหลักฐานชัดเจน เห็นควรยุติเรื่อง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่า จากการสอบสวนนายวิจิตร สมทรัพย์ ได้ให้การยืนยันว่าได้มอบเงินให้ผู้ฟ้องคดีเป็น ค่าติดต่อกับนายความให้นายพยุ่ง บุตรชาย และมีนายทรงศักดิ์ ซึ่งเป็นทนายความให้การว่า นายพยุ่งและผู้ต้องหาอีกหลายคนและผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนได้แนะนำให้ไปพบเพื่อ ปรึกษาข้อกฎหมายและแนวทางในการต่อสู้คดี จึงเห็นว่าน่าจะมีการมอบเงินเพื่อเป็น ค่าติดต่อกับนายความ แต่การกระทำผิดดังกล่าวหากประชาชนหรือผู้อื่นซึ่งไม่รู้ข้อเท็จจริง อาจเข้าใจผิดได้ว่าเป็นเงินที่มอบให้เพื่อช่วยเหลือทางคดี อาจทำให้ภาพลักษณ์ของตำรวจ เสื่อมเสียและประชาชนขาดความเชื่อถือศรัทธาต่อตำรวจโดยรวมได้เป็นการประทุพติ ไม่สมควร การกระทำของผู้ฟ้องคดียังไม่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๑๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ ให้ผู้ฟ้องคดี กลับเข้ารับราชการ และลงทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้เปลี่ยนแปลงคำสั่งดังกล่าวเป็นผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยต้องขอหา คดีอาญากรณีเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิด ความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตเป็นพนักงาน สอบสวนเรียกรับหรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่น โดยมิชอบ อย่างไรก็ดี จากการที่ผู้ฟ้องคดีได้พิจารณารายงานการสืบสวนข้อเท็จจริงของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่ปรากฏว่าข้อเท็จจริงได้ว่าบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ คดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑ ร้องเรียนว่าผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงิน แต่อย่างไร และพนักงานอัยการจังหวัดทุ่งสงมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีและผู้ต้องหาทั้งหมด และเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราชได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้ว เนื่องจากพยาน ให้การในแต่ละคราวขัดกันเองโดยแตกต่างกันในสาระสำคัญ พยานดังกล่าวจึงเป็นพยาน ที่มีข้อพิรุธไม่อาจนำสืบพิสูจน์ให้รับฟังโดยปราศจากข้อสงสัยได้ นอกจากนี้ในคดีอาญา ที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ ที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่าเรียกรับเงินจากนายวิจิตร บิดานายพยุ่ง ผู้ต้องหาคดีฆ่า นายเจริญ มีทอง จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางคดี นั้น ตามรายงานประจำวันธุรการของสถานีตำรวจภูธรอำเภอพิปูน ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ เรื่องไปราชการในเวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา บันทึกว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งให้เดินทางไป ราชการร่วมรับฟังคำชี้แจงมาตรการป้องกันปราบปรามยาเสพติดประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ในวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ณ ห้องประชุมใหญ่ ตร. ภาค ๘ จึงออกเดินทางช่วงเวลา

/นอกจากนี้...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๓๒

นอกจากนี้ ตามบันทึกถ้อยคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวโทษ หรือพยานของนายกระจำน้อม เกตุ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๑ และของนายปรีชา หนูสุข ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๓๘ ที่ยืนยันว่าช่วงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ถึงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ผู้ฟ้องคดีได้ไปปฏิบัติราชการที่ ดร. ภาค ๘ จริง จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้ว่า ในวันที่ นายวิจิตรกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่าเรียกเก็บเงินจำนวนดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางไปราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ตั้งแต่เวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา ถึงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับฟังถ้อยคำที่เป็นเท็จอันได้จากการสืบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่มีเจตนาปรักปรำใส่ร้ายผู้ฟ้องคดีเพื่อให้มีการดำเนินการทางวินัย และทางอาญากับผู้ฟ้องคดี การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย สำหรับกรณีการประกันตัวนายพยุง ผู้ต้องหา ในคดีอาญา เมื่อนายวิจิตรได้ยื่นหลักทรัพย์ประกันตัวผู้ต้องหา ผู้ฟ้องคดีได้รายงาน พันตำรวจโท บรรเทิง พิทักษ์บุรพา ทราบและมีการสั่งการทางโทรศัพท์ให้ดำเนินการ อนุญาตให้ผู้ต้องหาได้รับการปล่อยตัว โดยผู้ฟ้องคดีมิได้เรียกเก็บเงินหรือทรัพย์สินใดๆ จากนายวิจิตร ตามข้อกล่าวหาแต่อย่างใด อีกทั้งในรายงานการสอบสวนคดีที่ ๔๓/๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๓๘ มี พันตำรวจโท บรรเทิง ลงลายมือชื่อเสนอรายงานสอบสวนคดีดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับการประกันผู้ต้องหาในคดีนี้ และหาก พันตำรวจโท บรรเทิง เห็นว่าผู้ฟ้องคดีให้ผู้ต้องหาประกันตัวไปโดยไม่ชอบ เพราะไม่ได้รับ มอบหมายให้รักษาราชการแทน พันตำรวจโท บรรเทิง ก็ชอบที่จะดำเนินการตามระเบียบกฎหมาย โดยต้องแจ้งความร้องทุกข์กล่าวโทษผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว อีกทั้งในการปล่อยตัวผู้ต้องหาไปชั่วคราวโดยมีหลักประกันเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ มีร้อยตำรวจโท อภิชน อินปิ่น ผู้รับผิดชอบสำนวนในขณะนั้น ได้บันทึกว่า วันที่ (๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘) ได้รับคำร้องจากนางหนูแก้ว แก้วเกิด นายประกัน ได้เสนอหลักทรัพย์ พร้อมคำร้องขอประกันต่อผู้ฟ้องคดี โดยระบุตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีว่าสารวัตรสอบสวนรักษาราชการแทนรองฯ กรณีจึงมีพยานหลักฐานที่ฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ ทำหน้าที่ดังกล่าวจริง การให้ประกันตัวดังกล่าวเป็นไปตามระเบียบ ไม่มีการเรียก ทรัพย์สินใดๆ ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงในการดำเนินคดีกับนายพยุง ผู้ต้องหา จึงได้ทราบว่าการให้ปากคำของนายวิจิตร และนายพยุง ผู้ต้องหา เป็นการให้การในลักษณะ ที่มีการชี้หน้าจากนายพระพันธ์ สุวรรณโสภาส นักการเมืองท้องถิ่น ผู้ซึ่งมีเหตุไม่พอใจ

/การปฏิบัติ...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๓๓

การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี สำหรับคดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า ปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เรียกเก็บเงินค่าช่วยเหลือคดีและค่าประกันตัวและไม่ส่งสำนวนไปศาล ในคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ คดีที่นายพยุ่ง นายวินัย สมทรัพย์ และนายทวีศักดิ์ จงจิตร ร่วมกันฆ่านางสำลี หรือศรี ยับ หรือสุวรรณรัตน์ ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ในฐานะพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการออกหมายจับ ดำเนินการแจ้งข้อหาตามหมายจับและดำเนินการจับกุมผู้ต้องหาทั้งสามคน ในการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสามคน ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า ปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต โดยนายวิจิตร บิดาของนายพยุ่ง ให้การต่อผู้บังคับการตำรวจภูธร จังหวัดนครศรีธรรมราชว่า ผู้ฟ้องคดีเรียกเก็บเงินค่าช่วยเหลือคดีและค่าประกันตัวและไม่ส่งสำนวนไปศาล ทั้งที่นายพยุ่งถูกอายัดตัวเพื่อดำเนินคดีเนื่องจากเป็นผู้ต้องหา คดีอุกฉกรรจ์ จึงไม่ได้รับการประกันตัวในชั้นสอบสวน และในการสอบสวนมีพยานยืนยัน สนับสนุนการกระทำความผิด ผู้ฟ้องคดีได้เสนอให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณา ในการนี้ พันตำรวจโท บรรเท็ง ได้ตรวจสอบสำนวนการสอบสวนทุกกระยะ หากเห็นว่าไม่ถูกต้องจะต้อง มีการบันทึกไว้ แต่พันตำรวจโท บรรเท็ง มีหนังสือ ที่ นศ ๑๔๑๘.๕/๑๗๐ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ รายงานผลการสอบสวนในคดีดังกล่าว ถือเป็น การรับรองการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี สำหรับกรณีที่นายวิจิตรอ้างว่าได้พบผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๘ เวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา ที่บ้านพักของผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นการติดตามสอบถามรูปคดี ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงและให้คำแนะนำในการดำเนินการต่าง ๆ ในคดีตามปกติ และไม่มีมีการเรียกเก็บเงินในการแนะนำหรือช่วยเหลือคดีตามที่มีการกล่าวอ้าง แต่อย่างใด ส่วนนายวินัย และนายทวีศักดิ์ ผู้ต้องหา ได้รับการประกันตัวในวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีในฐานะพนักงานสอบสวนถูกผู้บังคับบัญชาสอบสวนและยึดเยียดข้อกล่าวหาว่า ปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต แต่พนักงานอัยการมีความเห็นเด็ดขาดสั่งไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี ส่วนคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่าเป็นเจ้าพนักงานประพฤติมิชอบ โดยทุจริต เป็นเจ้าพนักงานเรียก รับทรัพย์สินสำหรับตนหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อช่วยเหลือ ผู้ต้องหาในคดีอาญามีให้ต้องรับโทษหรือรับโทษน้อยลง กรณีเรียกเก็บเงินจากนายสมชาย สวานกุล ซึ่งต้องหาคดีอาญาข้อหาฆ่านายยงยุทธ นพ เป็นเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท ในคดีดังกล่าวผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานตามรูปคดี และมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา โดยมีพันตำรวจโท บรรเท็ง เป็นผู้ตรวจสอบสำนวนและเห็นควร สั่งฟ้องเสนอผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยผู้บังคับการตำรวจภูธร

/จังหวัด...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๓๔

จังหวัดนครศรีธรรมราชมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาและส่งสำนวนให้พนักงานอัยการตามระเบียบ ส่วนกรณีที่พนักงานสอบสวนเรียกผู้ต้องหามาพบหรือผู้ต้องหามาพบพนักงานสอบสวนนั้น เป็นกรณีปกติเพราะอาจเป็นการเรียกเพื่อสอบเพิ่มเติมหรือแจ้งวันนัดส่งตัวให้พนักงานอัยการ การที่นายสมชาย ผู้ต้องหา เข้าพบผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีได้แนะนำให้ผู้ต้องหาเตรียมตัว สู้คดีและแนะนำให้ปรึกษาทนายความ เมื่อมีการสอบถามคำทนายผู้ฟ้องคดีได้ให้คำแนะนำ เท่าที่ไม่ขัดกับระเบียบ ส่วนผู้ต้องหาจะปรึกษาทนายความคนใดก็เป็นสิทธิของผู้ต้องหา ผู้ฟ้องคดีมิได้รับเรียกเงินจากผู้ต้องหาแต่อย่างใด ดังนั้น การกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีเรียก ผู้ต้องหาเพื่อเอาเงินจึงไม่ถูกต้องกับความเป็นจริง อีกทั้งพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในข้อหานี้ และไม่ปรากฏว่านายสมชายได้ร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดี แต่อย่างใด แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ กลับทำการสืบสวนเหตุที่เกิดขึ้นโดยอาศัยพฤติการณ์ จากการบอกเล่าของชาวบ้านมาประกอบกันและใช้เป็นกรณีการยื่นยันพฤติการณ์และการกระทำ ของผู้ฟ้องคดีอันเป็นการสืบสวนที่ไม่ชอบ เมื่อกรณีการร้องเรียนของนายอิทธิชัย ไม่มีมูลความจริง และพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีกรณีเป็นเจ้าของพนักงาน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตเป็นพนักงานสอบสวนเรียกรับหรือยอมจะรับทรัพย์สิน หรือ ประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เนื่องจากพยานแต่ละปากให้การ ขัดกันชัดเจน แต่ในการพิจารณาลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้อาศัยผลทาง คดีอาญามาประกอบการพิจารณา แต่กลับนำเอาคำร้องเรียนของนายอิทธิชัยมาเป็น ฐานในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ทั้งที่พยานหรือผู้เสียหายที่ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกล่าวอ้างมิได้มีการร้องเรียน ร้องทุกข์ หรือกล่าวโทษในทางอาญาและ ทางวินัยผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด และเมื่อข้อเท็จจริงในคดีอาญาพนักงานอัยการมีความเห็นและ คำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี จึงถือว่าพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงในทางพิจารณา เปลี่ยนแปลงไปในข้อสาระสำคัญ กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่ารูปคดีมีพยานหลักฐานในทางวินัย อย่างชัดเจน ดังนั้น ข้อเท็จจริงอันเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เกิดอำนาจในการออกคำสั่ง ดำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ ลงโทษ ไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการทั้งหมดสิ้นไป และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชอบที่จะนำเอาผล ในทางคดีอาญาและในชั้นการสอบสวนทางวินัยมาประกอบการพิจารณาอุทธรณ์เช่นกัน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็มีได้นำมารับฟังเพื่อประกอบการพิจารณาแต่อย่างใด

/ขอให้ศาล...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๓๕

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดโปรดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นและมีคำสั่งปฏิบัติตามคำขอท้ายฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก่อุทธรณ์ว่า การสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นเพียงการแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งพฤติการณ์และการกระทำของข้าราชการตำรวจ ซึ่งมีเหตุอันควรสงสัย หรือถูกร้องเรียนหรือถูกกล่าวหาว่า ได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ประการใด ถ้าผู้สั่งให้สืบสวนเห็นว่าผลการสืบสวนไม่มีมูลก็ให้มีความเห็นควรยุติหรือควรระงับแล้วแต่กรณี หากเห็นว่ามีมูลที่ควรกล่าวหากระทำความผิดวินัยก็ให้ดำเนินการไปตามอำนาจหน้าที่หรือตามที่บัญญัติไว้ในหมวด ๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งหมายถึง การดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการตำรวจที่ถูกกล่าวหา และโดยการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยดังกล่าว เป็นส่วนหนึ่งของการเตรียมการและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครอง การสืบสวนข้อเท็จจริงจึงเป็นกระบวนการแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานก่อนที่จะเข้าสู่การพิจารณาทางปกครอง ดังนั้น การสืบสวนข้อเท็จจริงจึงไม่อยู่ในบังคับของมาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๑ บทที่ ๑๖ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังกล่าว มิได้กำหนดให้ผู้สืบสวนข้อเท็จจริงต้องแจ้งข้อกล่าวหาหรือร้องเรียนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ อีกทั้งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ก็มีได้บัญญัติหลักเกณฑ์การดำเนินการก่อนการพิจารณาทางปกครองไว้เป็นการเฉพาะ การสืบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงไม่ต้องด้วยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ในอันที่จะต้องมีการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้ การสืบสวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงเป็นไปโดยชอบแล้ว

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า คณะกรรมการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ไม่ครบถ้วน นั้น เห็นว่า ในการสอบสวนทางวินัย คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ สรุปว่าผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริตเป็นพนักงานสอบสวน

/เรียก...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๓๖

เรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ
 ในกรณีเรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สินในการดำเนินคดีอาญา ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำ
 ต่อคณะกรรมการสอบสวน (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ สรุปว่า ผู้ฟ้องคดีได้
 รับทราบข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว ขอให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา พร้อมทั้งชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา
 และนำพยานบุคคลเข้าสืบเพื่อหักล้างแก้ข้อกล่าวหาโดยไม่หลงต่อสู ต่อมา อ.ก.ตร. วินัย
 คณะที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจากกรณีผู้ฟ้องคดีต้องหาคดีอาญา
 ๓ คดี ได้แก่ คดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ คดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑
 ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอพิบูลย์ โดยเรียกรับเงินในคดีที่ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวน
 ผู้รับผิดชอบคดีอาญา เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สั่งให้
 คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ฟ้องคดีทราบและให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจง
 นำสืบแก้ข้อกล่าวหาอีกครั้งหนึ่ง การที่คณะกรรมการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาและสรุป
 พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๖ ให้
 ผู้ฟ้องคดีทราบ กรณีจึงเป็นการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน
 ข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามมติ อ.ก.ตร. วินัย คณะที่ ๒ ครบถ้วนแล้ว และเมื่อปรากฏว่า
 ในบันทึกคำให้การของผู้ฟ้องคดี (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ สรุปว่า ผู้ฟ้องคดี
 รับทราบข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว ขอให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา และนำพยานบุคคล
 เข้าสืบเพื่อหักล้างแก้ข้อกล่าวหาโดยไม่หลงต่อสู ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงตาม
 ข้อกล่าวหาอย่างเพียงพอแล้ว ถึงแม้ว่าคณะกรรมการสอบสวนจะมีได้สรุปถ้อยคำพยาน
 ที่สนับสนุนข้อกล่าวหาของแต่ละปากให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เพราะมาตรา ๑๐๒
 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้บัญญัติแต่เพียงว่า
 “ในการสอบสวนต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่
 มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจง
 และนำสืบแก้ข้อกล่าวหา...” เท่านั้น หากได้บัญญัติให้คณะกรรมการสอบสวนต้องแจ้ง
 สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบทุกปากแต่อย่างใด นอกจากนี้
 คำให้การของพยานบางปากก็ได้ให้การสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดตามที่
 ถูกกล่าวหา ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและ
 สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบครบถ้วน และผู้ฟ้องคดีทราบ
 และเข้าใจข้อกล่าวหาโดยไม่หลงต่อสู แม้จะไม่ระบุถ้อยคำพยานบุคคลแต่ละปากครบทุกปาก

/ก็ถือได้ว่า...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๓๗

ก็ถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ปฏิบัติตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ครบถ้วนแล้ว นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่จำเป็นต้องรวบรวมพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา เพราะไม่มีกฎหมายบัญญัติให้คณะกรรมการสอบสวนต้องสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนค่าให้การของพยานฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา เนื่องจากเป็นเรื่องที่ผู้ถูกกล่าวหาต้องนำสืบเพื่อหักล้างแก้ข้อกล่าวหาเอง

สำหรับกรณีของผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า อ.ก.ตร. อุทธรณ์ ไม่มีอำนาจในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า ในการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจแต่งตั้งอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติงานตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มอบหมาย ตามบทบัญญัติมาตรา ๓๑ (๔) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีประกาศคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ ประกาศคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๘ และประกาศคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ แต่งตั้งอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ให้มีอำนาจทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในเรื่องพิจารณาอุทธรณ์ รวมทั้งรายงานการดำเนินการทางวินัยและรายงานเกี่ยวกับการให้ออกจากราชการที่เป็นกรณีเกี่ยวเนื่อง โดยให้มีอำนาจทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อย่างเด็ดขาด ด้วยเหตุนี้ อ.ก.ตร. อุทธรณ์ จึงมีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

สำหรับกรณีของผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งพนักงานสอบสวน ถูกร้องเรียนกล่าวหาว่าปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ไม่ให้ความเป็นธรรมในการสอบสวนคดีอาญา ชมชู่ และเรียกรับเงิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้สั่งการด้วยวาจาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ทำการสืบสวนข้อเท็จจริง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้รายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ นศ ๐๐๒๐(นว.)/๒๑๔๕ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๑ ว่าผู้ฟ้องคดีกับพวกมีพฤติการณ์เรียกรับเงินจากการสอบสวนคดีอาญาหลายราย ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ ๑๔๗/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๑ แต่งตั้งพนักงานสอบสวนขึ้นเพื่อทำการสอบสวนคดีอาญาผู้ฟ้องคดี และได้มีการกล่าวโทษเพื่อ

/ดำเนินคดี...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๓๘

ดำเนินคดีอาญาผู้ฟ้องคดีที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอพิบูล ในคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ คดีอาญา ๑๑๒/๒๕๕๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑

หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๓๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๗๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการพิจารณา คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนและรายงานผลการสอบสวนสรุปว่า ข้อเท็จจริงพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องยังไม่เพียงพอสนับสนุนข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีความเห็นควรยุติเรื่อง อย่างไรก็ดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาผลการสอบสวนแล้วเห็นว่ามีความจำเป็นต้องสอบสวนเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงเพียงพอต่อการพิจารณา แต่เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนชุดเดิมไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๓๐๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสอบสวน จากนั้นคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งดังกล่าว ได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เป็นพนักงานสอบสวนเรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สินในการ ดำเนินคดีอาญาและผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ สรุปว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว ขอให้การปฏิเสธ ทุกข้อกล่าวหา พร้อมทั้งให้ถ้อยคำชี้แจงและนำพยานหลักฐานเข้าสืบหักล้างแก่ข้อกล่าวหา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณารายงานผลการสอบสวนและมีความเห็นว่าข้อเท็จจริงจากการสอบสวน รับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับเงินจำนวน ๓๘,๐๐๐ บาท จากนายวิจิตร สมทรัพย์ บิดาของ นายพยุง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ และคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ และ ทั้งสองคดีมีผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ซึ่งเป็นการรับเงินเพื่อเป็นค่าจ้าง ทนายความเพื่อต่อสู้คดีที่นายพยุงถูกกล่าวหา พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิด วินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๑๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งพนักงาน

/สอบสวน...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๓๙

สอบสวน (สพ. ๒) สถานีตำรวจภูธรอำเภอลือชัย จังหวัดนครศรีธรรมราช และลงทัณฑ์กักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน และรายงานผลการดำเนินการทางวินัยไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

อ.ก.ตร. วินัย คณะที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยมีพยานสนับสนุนข้อกล่าวหาจากกรณีของผู้ฟ้องคดีต้องหากติในคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากนายวิจิตร สมทรัพย์ บิดานายพยุ่ง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ในคดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากนายวิจิตร บิดานายพยุ่ง จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท นายวิจิตรต้องจ่ายให้ ๘,๐๐๐ บาท และเรียกรับเงินจากนายหอม สมทรัพย์ บิดานายวินัย สมทรัพย์ จำนวน ๖๐,๐๐๐ บาท นายหอมต้องจ่ายให้ ๔๕,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือนายพยุ่งและนายวินัย ผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ และในคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากนายสมชาย สนวนกุล ผู้ต้องหาจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท เมื่อฟังพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีและพยานแวดล้อม จึงเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีเรียกเงินตามที่ถูกกล่าวหาจริง จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงนำสืบแก้ข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจึงได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีรับทราบและได้ทำหนังสือรายงานชี้แจงนำสืบแก้ข้อกล่าวหาลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๖ และได้มีบันทึกคำให้การของผู้ฟ้องคดี (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ สรุปความว่า ผู้ฟ้องคดีรับทราบข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว ขอให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา พร้อมทั้งนำพยานเข้าสืบหักล้างแก้ข้อกล่าวหา ต่อมา อ.ก.ตร. วินัย ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/อ.ก.ตร....

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๔๐

อ.ก.ตร. อุทธรณ์ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ได้พิจารณาพยานหลักฐานตามสำนวนการสอบสวนประกอบข้ออุทธรณ์ และรับฟังผู้ฟ้องคดี แถลงการณ์ด้วยวาจาและตอบข้อซักถาม และได้ตรวจสอบสำนวนการสอบสวนคดีอาญา ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอพิปูนที่ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบแล้วเห็นว่า เมื่อพิจารณาจาก คำให้การของพยานที่เกี่ยวข้องในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริงในคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ กรณี เรียกรับเงินจากนายวิจิตร สมทรัพย์ เพื่อให้การช่วยเหลือนายพยุ่ง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาคดี ฆาตกรรม เจริญ มีทอง จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าสินน้ำใจที่ให้ประกันและจะตั้งทนาย ให้ด้วย โดยนายวิจิตรได้นำเงินดังกล่าวมอบให้ผู้ฟ้องคดีในวันต่อมาและผู้ฟ้องคดีได้อนุญาต ให้ประกันตัวผู้ต้องหาในวันเดียวกัน ประกอบกับมีพยานบุคคลยืนยันถึงเรื่องที่ผู้ฟ้องคดี เรียกรับเงินดังกล่าว และข้อเท็จจริงปรากฏว่าในวันที่ผู้ต้องหาได้รับการประกันตัว ผู้ฟ้องคดี มิใช่ผู้มีอำนาจอนุญาตให้ประกันตัวผู้ต้องหา ในคดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑ กรณีเรียกรับเงิน จากนายวิจิตร บิดานายพยุ่ง จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และเรียกรับเงินจากนายน้อย สมทรัพย์ บิดานายวินัย สมทรัพย์ จำนวน ๖๐,๐๐๐ บาท เพื่อให้การช่วยเหลือผู้ต้องหาทั้งสอง ในคดีฆาตกรรมสำลี แต่นายวิจิตรได้มอบเงินจำนวน ๘,๐๐๐ บาท ให้ผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดี ยินยอมรับเงินจำนวนดังกล่าว ส่วนนายน้อยมอบเงินจำนวน ๕๕,๐๐๐ บาท และนำที่ดิน น.ส. ๓ ก. เป็นหลักประกันในการประกัน โดยนายวินัยและนายสินชัยรับทราบว่ามี การจ่ายเงิน แต่ไม่ทราบว่าเป็นการจ่ายเงินเพื่อวัตถุประสงค์ใด และข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในวันที่ผู้ต้องหาได้รับการประกันตัว ผู้ฟ้องคดีมิใช่ผู้มีอำนาจอนุญาตให้ประกันตัวผู้ต้องหา และในคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑ กรณีเรียกรับเงินจากนายสมชาย สนวนกุล ผู้ต้องหา ในคดีฆาตกรรม ยงยุทธ นพ จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือในทางคดี แต่นายสมชาย ปฏิเสธ โดยมีพยานบุคคลทราบเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงิน จากพฤติกรรมดังกล่าวประกอบ กับพยานที่เกี่ยวข้องจึงเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากบุคคลอื่นและผู้ต้องหาจริง และ หากเงินผู้ฟ้องคดีเรียกรับเป็นค่าตั้งทนายความ ก็ไม่มีเหตุที่จะต้องให้การลั่นแกล้งกล่าวหา ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินเพื่อช่วยเหลือทางคดี จากกระบวนการดังกล่าวเห็นได้ว่า ในการพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี อ.ก.ตร. วินัย ได้ดำเนินการสอบสวน จากทั้งเอกสารที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นเพื่อชี้แจงและนำสืบพยานบุคคลต่างๆ ประกอบกับ พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีแล้ว จึงมีพยานหลักฐานรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิด ตามที่ถูกกล่าวหา การเรียกรับเงินจากผู้ต้องหาหรือบุคคลอื่นเพื่อช่วยเหลือในทางคดี

เป็นการ...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๔๑

เป็นการกระทำที่ผิดวินัยอย่างร้ายแรง การที่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจซึ่งได้รับการยกย่องนับถือจากบุคคลทั่วไปจึงต้องรักษาวินัยและประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดีต่อสังคม มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย แต่ผู้ฟ้องคดีกลับเป็นผู้กระทำผิดจนถูกดำเนินคดีอาญาเสียเอง ซึ่งมีผลต่อความศรัทธาของบุคคลทั่วไปที่มีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แม้ผู้ต้องหาและญาติผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจะมีได้ร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดี และคณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นว่าพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องยังไม่เพียงพอสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เห็นควรยุติเรื่อง และพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีพยานหลักฐานยืนยันการกระทำผิดวินัยของผู้ฟ้องคดีอย่างชัดเจน เมื่อพฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และตามที่ อ.ก.ตร. อุทธรณ์ มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอถือเอาค่าให้การและเอกสารประกอบค่าให้การซึ่งได้ให้ไว้ต่อศาลปกครองชั้นต้น เป็นค่าแก่อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบค่าแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการตำรวจ ตำแหน่งพนักงานสอบสวน (สบ. ๒) สถานีตำรวจภูธรอำเภอพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ มีผู้ร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่าปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ไม่ให้ความเป็นธรรมในการสอบสวนคดีอาญา ช่มชู้ และเรียกรับเงิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้สั่งการด้วยวาจาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ทำการสืบสวนข้อเท็จจริง ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้รายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๑ ความว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์

/เรียกรับเงิน...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๔๒

เรียกรับเงินจากผู้ต้องหาและญาติของผู้ต้องหาในการสอบสวนคดีอาญา โดยเฉพาะในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ มีนายพยุ่ง สมทรัพย์ เป็นผู้ต้องหา ในคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ มีนายพยุ่ง นายวินัย สมทรัพย์ นายสุรศักดิ์ หรือทวีศักดิ์ จงจิตร เป็นผู้ต้องหา และในคดีอาญาที่ ๒๖๐/๒๕๔๐ มีนายสมชาย สนวนกุล เป็นผู้ต้องหา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราชที่ ๑๔๙/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๑ แต่งตั้งพนักงานสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนคดีอาญาผู้ฟ้องคดี และได้มีการกล่าวโทษเพื่อดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอพิปูน ดังนี้ ๑) กรณีเรียกรับเงินจากญาติของผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ ผู้ฟ้องคดีจึงถูกดำเนินคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๔๑ ฐานเป็นเจ้าพนักงานประพฤติมิชอบโดยทุจริต และเป็นพนักงานสอบสวน เรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใด สำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่ง ไม่ว่าจะรับหรือมิชอบในหน้าที่ ๒) กรณีเรียกรับเงินจากญาติของผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ ผู้ฟ้องคดีจึงถูกดำเนินคดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๔๑ ฐานเป็นเจ้าพนักงานประพฤติมิชอบโดยทุจริต และเป็นพนักงานสอบสวน เรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใด สำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่ง ไม่ว่าจะรับหรือมิชอบในหน้าที่ ๓) กรณีเรียกรับเงินจากผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ ๒๖๐/๒๕๔๐ ผู้ฟ้องคดีจึงถูกดำเนินคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๔๑ ฐานเป็นเจ้าพนักงานประพฤติมิชอบโดยทุจริต และเป็นพนักงานสอบสวน เรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อช่วยเหลือผู้ต้องหาในคดีอาญาเพื่อมิต้องรับโทษหรือรับโทษน้อยลง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๓๑/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๗๕/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๑ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการพิจารณาคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนและรายงานผลการสอบสวนสรุปว่าข้อเท็จจริงพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องยังไม่เพียงพอสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีความเห็นควรยุติเรื่อง อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาผลการสอบสวนแล้วเห็นว่า มีความจำเป็นต้องสอบสวนเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงเพียงพอต่อการพิจารณา แต่เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนชุดเดิมไม่อาจ

/ปฏิบัติหน้าที่...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๔๓

ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๓๐๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสอบสวน จากนั้นคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๓๐๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เป็นพนักงานสอบสวนเรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สินในการดำเนินคดีอาญา และผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ สรุปว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว ขอให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา พร้อมทั้งให้ถ้อยคำชี้แจงและนำพยานหลักฐานเข้าสืบหักล้างแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณารายงานผลการสอบสวนและมีความเห็นว่าข้อเท็จจริงจากการสอบสวนรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับเงินจำนวน ๓๘,๐๐๐ บาท จากนายวิจิตร สมทรัพย์ บิดาของนายพยุ่ง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ และคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ และทั้งสองคดีมีผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ซึ่งเป็นการรับเงินเพื่อเป็นค่าจ้างทนายความเพื่อต่อสู้คดีที่นายพยุ่งถูกกล่าวหา พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๑๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งพนักงานสอบสวน (สบ. ๒) สถานีตำรวจภูธรอำเภอสีชล จังหวัดนครศรีธรรมราช และลงทัณฑ์กักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน และรายงานผลการดำเนินการทางวินัยไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามนัยมาตรา ๑๐๘ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

อ.ก.ตร. วินัย พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยมีพยานหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหา จากกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีต้องหาคดีอาญา ได้แก่ คดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ เรียกเก็บเงินจากนายวิจิตร สมทรัพย์ บิดาของนายพยุ่ง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ ที่ถูกกล่าวหาว่ามานายเจริญ หรือจิ้ง มีทอง จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางคดี จากพยานหลักฐานเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีเรียกเก็บเงินจากนายวิจิตรตามข้อกล่าวหาจริง คดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนคดีนายพยุ่ง นายวินัย สมทรัพย์ และนายสุรศักดิ์ หรือทวีศักดิ์ จงวิจิตร

/ผู้ต้องหา...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๔๔

ผู้ต้องหาคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากนายวิจิตร สมทรัพย์ บิดาของ นายพยุง สมทรัพย์ จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางคดี โดยนายวิจิตรจ่ายเงินให้ จำนวน ๘,๐๐๐ บาท และเรียกรับเงินนายนิยม สมทรัพย์ บิดาของนายวินัย จำนวน ๖๐,๐๐๐ บาท ซึ่งนายนิยมจ่ายให้จำนวน ๔๕,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางคดี จากพยานหลักฐานเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินตามที่ถูกกล่าวหาจริง คดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวนเรียกรับเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท จากนายสมชาย สวนกุล ผู้ต้องหาในคดีอาญา ที่ ๒๖๐/๒๕๔๐ ถูกกล่าวหาว่าฆ่านายยงยุทธ นพ เมื่อฟังประกอบกับพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดี ในเรื่องอื่นๆ และพยานอื่นๆ ในการสอบสวนซึ่งให้การว่าได้ยินชาวบ้านพูดกันว่าผู้ฟ้องคดี เรียกรับเงินจากการดำเนินคดีเป็นประจำ จึงเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีเรียกเงินจากนายสมชายจริง อ.ก.ตร. วินัย พิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีเรียกเงินตามที่ถูกกล่าวหาจริง จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สั่งให้ คณะกรรมการสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ ผู้ฟ้องคดีทราบ และให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงนำสืบแก้ข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวน จึงได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีรับทราบและได้ทำหนังสือรายงานชี้แจงนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๖ และได้มีบันทึกคำให้การของผู้ฟ้องคดี (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ สรุปความว่า ผู้ฟ้องคดีรับทราบข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว ขอให้การปฏิเสธ ทุกข้อกล่าวหา ต่อมา อ.ก.ตร. วินัย ได้พิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อ หน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีมติเห็นควรดำเนินการสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาโดยผ่านคณะกรรมการพิจารณากลับนกรอง การพิจารณาสั่งลงโทษแล้ว จึงได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๗ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ไล่ออกจากราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อ.ก.ตร. อุทธรณ์ ได้พิจารณาจากพยานหลักฐานตามสำนวนการสอบสวนประกอบข้ออุทธรณ์และ

/คำแถลงการณ์...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๔๕

คำแถลงการณ์ด้วยวาจาและการตอบข้อซักถามของผู้ฟ้องคดี ประกอบกับได้ตรวจสอบสำนวนการสอบสวนคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ คดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ และคดีอาญาที่ ๒๖๐/๒๕๔๐ ที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับผิดชอบแล้ว เห็นว่า พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดี เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ถูกต้องเหมาะสมแล้ว จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ยกอุทธรณ์ และแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ดช ๐๐๓๙.๔/๗๕๑ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงอุทธรณ์เป็นคดีนี้ต่อศาลปกครองสูงสุด

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในชั้นอุทธรณ์ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ทั้งนี้ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีรวม ๓ ประเด็น คือ การดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ การดำเนินการสอบสวนวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยและการออกคำสั่งที่เป็นเหตุพิพาท ตลอดจนการพิจารณาอุทธรณ์ของ อ.ก.ตร. อุทธรณ์ได้ดำเนินการเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการได้มีการใช้ดุลพินิจโดยชอบหรือไม่

กรณีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการแรกว่า การดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๒๑ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะที่ยุฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงบัญญัติว่า ในระหว่างที่ยังมิได้ออกกฎกระทรวงหรือระเบียบเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ให้นำกฎกระทรวง กฎ ก.พ. มติของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน มติคณะรัฐมนตรี ข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งที่ใช้อยู่เดิมมาใช้บังคับโดยอนุโลม และมาตรา ๖๑ บัญญัติว่า ในระหว่างที่ยังมิได้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๔ หมวด ๕ และหมวด ๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ มาใช้บังคับแก่เรื่องวินัย และการรักษาวินัย การออกจากราชการ และ

/การอุทธรณ์...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๔๖

การอุทธรณ์ของข้าราชการตำรวจตามพระราชบัญญัตินี้โดยอนุโลม โดยให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ ทั้งนี้ โดยให้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน... เป็นอำนาจหน้าที่ของ ก.ตร. ต่อมาพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้ถูกยกเลิก และให้ใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แทน โดยมาตรา ๘๘ วรรคห้า บัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยโดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้ผู้บังคับบัญชารีบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที และมาตรา ๑๐๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า วรรคสอง บัญญัติว่า การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน และในการสอบสวนนี้ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเมื่อดำเนินการแล้วถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๓ หรือมาตรา ๑๐๔ แล้วแต่กรณี ถ้ายังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้ นอกจากนี้ ลักษณะที่ ๑ บทที่ ๑๖ ข้อ ๑ ของประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า การสืบสวนข้อเท็จจริง หมายถึง การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานซึ่งผู้มีหน้าที่สืบสวนข้อเท็จจริงได้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ เพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งพฤติการณ์และการกระทำของข้าราชการตำรวจผู้ซึ่งมีเหตุอันควรสงสัยหรือถูกร้องเรียนหรือถูกกล่าวโทษ ว่าได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ประการใด และเมื่อผู้สั่งให้สืบสวนข้อเท็จจริงได้รับความเห็นและผลการสืบสวนข้อเท็จจริงจากคณะกรรมการสืบสวนหรือผู้สืบสวนแล้ว ถ้าผู้มีอำนาจพิจารณาสั่งการเห็นว่าผลการสืบสวนไม่มีมูลให้มีความเห็นควรยุติหรือควรระงับแล้วแต่กรณี หากมีการกระทำผิดอาญาให้ส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบดำเนินคดีตามกฎหมาย หากการกระทำผิดวินัยถ้าอยู่ในอำนาจของผู้สั่ง

/ให้สืบสวน...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๔๗

ให้สืบสวนข้อเท็จจริงก็ให้พิจารณาดำเนินการต่อไปตามอำนาจหน้าที่ หากเกินอำนาจของผู้สั่งให้สืบสวนข้อเท็จจริงให้เสนอผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือที่มีอำนาจพิจารณาดำเนินการต่อไป

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ในชั้นการสืบสวนข้อเท็จจริงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาเรื่องร้องเรียนให้ผู้ฟ้องคดีทราบและไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐาน เห็นว่า การสืบสวนข้อเท็จจริงเป็นการแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐาน ซึ่งผู้มีหน้าที่สืบสวนข้อเท็จจริงได้ปฏิบัติไปตามอำนาจหน้าที่เพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งพฤติการณ์และการกระทำของข้าราชการตำรวจ ผู้ซึ่งมีเหตุอันควรสงสัยหรือถูกร้องเรียนหรือถูกกล่าวโทษว่าได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ประการใด และเมื่อผู้สั่งให้สืบสวนข้อเท็จจริงได้รับความเห็นและผลการสืบสวนข้อเท็จจริงจากคณะกรรมการสืบสวนหรือผู้สืบสวนแล้ว ถ้าผู้มีอำนาจพิจารณาสั่งการเห็นว่าผลการสืบสวนไม่มีมูล ให้มีความเห็นควรยุติหรือควรระงับแล้วแต่กรณี หากมีการกระทำความผิดอาญาให้ส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบดำเนินคดีตามกฎหมาย หากเป็นการกระทำความผิดวินัยถ้าอยู่ในอำนาจของผู้สั่งให้สืบสวนข้อเท็จจริง ก็ให้พิจารณาดำเนินการไปตามอำนาจหน้าที่ หากเกินอำนาจของผู้สั่งให้สืบสวนข้อเท็จจริง ให้เสนอผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือที่มีอำนาจพิจารณาดำเนินการต่อไป ดังนั้น การสืบสวนข้อเท็จจริงจึงเป็นเพียงขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดให้ผู้บังคับบัญชามีอำนาจหน้าที่ดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในเบื้องต้นในกรณีที่มีการกล่าวหาหรือสงสัยว่าผู้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัยแต่ยังไม่พยานหลักฐาน ทั้งนี้ เพื่อให้ทราบว่ากรณีมีมูลสมควรที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยแก่ผู้บังคับบัญชาต่อไปหรือไม่เท่านั้น ไม่ใช่การดำเนินการทางวินัยหรือการสอบสวนทางวินัยตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ รวมทั้งต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนแต่อย่างใด เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่านายอิทธิชัย ภิรมย์ มีหนังสือร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่าปฏิบัติหน้าที่มิชอบไม่ให้ความเป็นธรรมในการสอบสวนคดีอาญาข่มขู่เรียกรับเงิน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้สั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ทำการสืบสวนข้อเท็จจริง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีหนังสือตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ นศ ๐๐๒๐ (นว.)/๒๑๕๕ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๑ รายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ ๑๔๗/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑

/แต่งตั้ง...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๔๘

แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคดีอาญาผู้ฟ้องคดี และได้แจ้งความร้องทุกข์กล่าวหาผู้ฟ้องคดีต่อสถานีตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ คดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๕๓๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยต้องหากฎหมายในข้อหาเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เป็นพนักงานสอบสวนเรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้สั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงและจัดทำรายงานผลการสืบสวนข้อเท็จจริงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบและพิจารณา จึงเป็นการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติในประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๑ บทที่ ๑๖ ข้อ ๑ และมาตรา ๘๔ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อดำเนินการสืบสวนข้อเท็จจริงตามเรื่องร้องเรียนว่ากรณีมีมูลตามที่กล่าวหาหรือไม่ เพื่อที่จะได้ดำเนินการทางวินัยต่อไปตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ซึ่งผลที่ได้รับจากการสืบสวน คือ รายงานการสืบสวนข้อเท็จจริง ยังมีได้มีลักษณะเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีผลเป็นการกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ที่จะต้องแจ้งข้อกล่าวหาเรื่องเรียนให้ผู้ฟ้องคดีทราบ หรือเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนตามนัยมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่อย่างใด ดังนั้น การดำเนินการในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ข้อนี้ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

คดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า การดำเนินการสอบสวนวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยและการออกคำสั่งที่เป็นเหตุพิพาทตลอดจนการพิจารณาอุทธรณ์ของ อ.ก.ตร อุทธรณ์ ได้ดำเนินการเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาซึ่งนำมาใช้บังคับกับการดำเนินการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดี โดยผลของพระราชบัญญัติ

/ระเบียบ...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๔๘

ระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๒๑ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่มีการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดี กฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าว ข้อ ๑๔ และข้อ ๑๕ ได้กำหนดขั้นตอนและวิธีการในการสอบสวนวินัยข้าราชการกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงสรุปความได้ว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาเรื่องที่ถูกกล่าวหาและวางแนวทางการสอบสวนแล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาโดยแจ้งให้ทราบด้วยว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร รวมทั้งแจ้งด้วยว่าในการสอบสวนนี้ผู้ถูกกล่าวหาจะมีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ โดยแจ้งตามแบบ สว. ๒ เมื่อได้ดำเนินการตามที่กล่าวมาแล้วให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมเพื่อพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด แล้วให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใดตามมาตราใด และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบโดยระบุนั้น เวลา สถานที่ การกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุนข้อกล่าวหา สำหรับพยานบุคคลจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ โดยแจ้งตามแบบ สว. ๓ แล้วให้คณะกรรมการสอบสวนให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหายื่นคำชี้แจงและให้ถ้อยคำเพิ่มเติม รวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหาด้วย ข้อ ๓๐ และข้อ ๓๑ กำหนดว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เสร็จแล้ว ให้ประชุมปรึกษาเพื่อพิจารณาลงมติว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด และควรได้รับโทษสถานใด เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมลงมติแล้ว ให้ทำรายงานการสอบสวนตามแบบ สว. ๖ เสนอต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยในรายงานการสอบสวนอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญเกี่ยวกับสรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานว่ามีอย่างใดบ้าง การวินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและพยานที่หักล้างข้อกล่าวหา และความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่ อย่างไร ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด และควรรับโทษสถานใด เมื่อคณะกรรมการสอบสวนทำรายงานการสอบสวนเสร็จและเสนอสำนวนการสอบสวนต่อผู้สั่งแต่งตั้งแล้ว ให้ถือว่า การสอบสวนแล้วเสร็จ ข้อ ๓๓ กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือ

/อ.ก.พ....

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๕๐

อ.ก.พ. กระทรวง อ.ก.พ. กรม อ.ก.พ. จังหวัด แล้วแต่กรณี เห็นสมควรให้สอบสวนเพิ่มเติม ประการใดที่กำหนดประเด็นพร้อมทั้งส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องไปให้คณะกรรมการสอบสวน คณะเดิมเพื่อดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น ให้คณะกรรมการสอบสวน ทำการสอบสวนเพิ่มเติมให้แล้วเสร็จโดยเร็ว เมื่อสอบสวนเสร็จแล้ว ให้ส่งพยานหลักฐาน ที่ได้จากการสอบสวนเพิ่มเติมไปให้ผู้สั่งสอบสวนเพิ่มเติมโดยไม่ต้องทำความเข้าใจ ประกอบกับ มาตรา ๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า วิธีปฏิบัติราชการทางปกครองตามกฎหมายต่างๆ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายใดกำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเรื่องใดไว้โดยเฉพาะและมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ ดังนั้น ในการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ ดำรงที่ถูกล่ามว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้และมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรม หรือมีมาตรฐานไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การพิจารณาการดำเนินการ เพื่อมีคำสั่งโทษแก่ข้าราชการดำรงที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงต้องดำเนินการ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายเฉพาะกำหนดไว้ดังที่กล่าวมาข้างต้น

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ภายหลังจากการสืบสวนข้อเท็จจริงตามที่มีการ ร้องเรียนผู้ฟ้องคดี แล้วพบว่ากรณีมีมูลอันเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์เป็นเจ้าพนักงาน ร่วมกันทุจริตต่อหน้าที่โดยเรียกรับเงินจากผู้ต้องหาคดีอาญาหลายราย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครราชสีมา ที่ ๑๔๙/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๑ แต่งตั้งพนักงานสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี และได้มีการ กล่าวโทษเพื่อดำเนินคดีอาญาผู้ฟ้องคดีที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอฟิปูน เป็นคดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๔๑ คดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๔๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๔๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่ง ตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๓๑/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ทางวินัยผู้ฟ้องคดี กรณีถูกล่ามว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง จากกรณีที่มีข้อกล่าวหา ในคดีอาญาสამคดี และได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๔๗๕/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๑ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน จากนั้นคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและรับทราบ ข้อกล่าวหาสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ สรุปว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่

/โดยมิชอบ...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๕๑

โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ โดยทุจริต เป็นพนักงานสอบสวนเรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด สำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบในกรณีเรียก รับหรือยอมจะรับทรัพย์สินในการดำเนินคดีอาญา และผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ สรุปว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว ขอให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนได้รายงานผลการสอบสวนวินัยแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณารายงานการสอบสวนแล้วเห็นว่า การสอบสวนรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะพนักงานสอบสวนได้รับเงินจากนายวิจิตร บิตาของนายพยุงผู้ต้องหา คดีอาญา ที่ ๔๓/๒๕๓๘ จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และคดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ จำนวน ๘,๐๐๐ บาท เป็นการรับเงินเพื่อค่าจ้างทนายความต่อผู้คดี พฤติการณ์เป็นการกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๑๔/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๔๔ ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และให้ส่งทัณฑ์กักขังเป็นเวลา ๑๕ วัน แล้วรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณา ต่อมา อ.ก.ตร. วินัย พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีกรณีเรียกรับเงินในคดีที่ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานสอบสวน ในคดีอาญาที่ ๔๓/๒๕๓๘ คดีอาญาที่ ๕๖/๒๕๓๘ และคดีอาญาที่ ๒๖๐/๒๕๔๐ การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ฟ้องคดีทราบและให้โอกาสที่จะชี้แจงนำสืบแก้ข้อกล่าวหาตามข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา อีกครั้ง ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยได้แจ้งข้อกล่าวหาและรับทราบข้อกล่าวหา รวมทั้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๖ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งผู้ฟ้องคดีรับทราบแล้วและได้ทำหนังสือรายงานชี้แจงนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๖ และได้มีบันทึกคำให้การของผู้ฟ้องคดี (แบบ สว. ๔) ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ สรุปว่า ผู้ฟ้องคดีรับทราบข้อกล่าวหาโดยตลอดแล้ว ขอให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รายงานการดำเนินการต่อเลขานุการ อ.ก.ตร. วินัย ตามหนังสือลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๖ ต่อมา อ.ก.ตร. วินัย ได้พิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้

/ประโยชน์...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๕๒

ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการส่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบมติ อ.ก.ตร. วินัย ดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาโดยผ่านคณะกรรมการพิจารณากลับกรอง การพิจารณาส่งลงโทษ และได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ข้างต้น ถือได้ว่า คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการ อันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับการดำเนินการทางวินัย ตามนัยข้อ ๑๔ และ ข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา แล้ว รวมทั้งการที่ อ.ก.ตร. วินัย ได้มีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สั่งให้คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และให้โอกาสที่จะชี้แจงนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมอีกครั้ง ก็เป็นไปตามข้อ ๓๓ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ดังกล่าวแล้ว

สำหรับกรณีของผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ในหนังสือแจ้งข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๑ มีการตั้งข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยโดยอาศัยฐาน ความผิดในคดีอาญาจำนวน ๔ คดี ได้แก่ (๑) คดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๔๑ (๒) คดีอาญา ที่ ๑๑๒/๒๕๔๑ (๓) คดีอาญาที่ ๑๑๓/๒๕๔๑ และ (๔) คดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๔๑ แต่ในบันทึก การแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๒ มีการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเพียง ๓ คดี ได้แก่ (๑) คดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๔๑ (๒) คดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๔๑ และ (๓) คดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๔๑ การแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เห็นว่า ในชั้นการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) คณะกรรมการ สอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาโดยอาศัยข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำการทุจริตเรียกรับ หรือยอมรับทรัพย์สินจากผู้ต้องหาหรือญาติผู้ต้องหา เพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ต้องหาใน คดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๔๑ คดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๔๑ คดีอาญาที่ ๑๑๓/๒๕๔๑ และคดีอาญา ที่ ๑๑๔/๒๕๔๑ แต่ในชั้นรวบรวมพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาอัน คณะกรรมการ สอบสวนเห็นว่า มีพยานหลักฐานที่สนับสนุนว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยเฉพาะที่เกี่ยวข้อง กับ ๓ คดี ได้แก่ คดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๔๑ คดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๔๑ และคดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๔๑

/ส่วนคดีอาญา...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๕๓

ส่วนคดีอาญาที่ ๑๑๓/๒๕๕๑ เป็นกรณีที่กำลังหาตัวตำรวจ คำนิ่ง จันทรเพ็ญ ว่ากระทำทุจริตเรียก รับหรือยอมรับทรัพย์สินจากผู้ต้องหาหรือญาติผู้ต้องหาเพื่อให้ความช่วยเหลือในคดีอาญาเพียงผู้เดียว มิได้มีการกล่าวหาถึงผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ดังนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและรับทราบข้อกล่าวหา รวมทั้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๖ เฉพาะกรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำการทุจริตเรียก รับหรือยอมรับทรัพย์สินจากผู้ต้องหาหรือญาติผู้ต้องหาเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ต้องหาในคดีอาญาเพียง ๓ คดี ได้แก่ (๑) คดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑ (๒) คดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑ และ (๓) คดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑ จึงเป็นการแจ้งข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามพยานหลักฐานให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๕๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา แล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ตามแบบ สว. ๓ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ คณะกรรมการสอบสวนมิได้จัดส่งสรุปพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาในชั้นสอบสวน ข้อเท็จจริงให้ผู้ฟ้องคดีทราบครบทุกราย รวมทั้งพยานหลักฐานตามแบบ สว. ๓ บางส่วน ยังไม่ได้สรุปพยานหลักฐานให้ผู้ฟ้องคดีทราบ จึงถือว่าการสอบสวนไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงและแสดงพยานหลักฐาน เห็นว่า บันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๓ เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๖ ได้มีการสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีทราบโดยชัดแจ้งแล้ว โดยแยกรายละเอียดของสรุปพยานหลักฐานเป็น ๓ กรณี คือ กรณีที่มีการกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่าเรียกรับเงิน (คดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑) จากนายวิจิตร สมทรัพย์ บิดานายพยุง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาคดีฆาตกรรมเจริญ หรือจิ้ง มีทอง จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท กรณีที่มีการกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่าเรียกรับเงิน (คดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑) จากนายวิจิตร สมทรัพย์ บิดานายพยุง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาคดีฆาตกรรมสำลี หรือศรี ยับ หรือสุวรรณรัมย์ จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และเรียกรับเงินจากนายนิยม บิดานายวินัย สวนทรัพย์ ผู้ต้องหาคดีฆาตกรรมสำลี หรือศรี ยับหรือสุวรรณรัมย์ จำนวน ๖๐,๐๐๐ บาท และกรณีที่มีการกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่าเรียกรับเงิน (คดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑) จากนายสมชาย สวนกุล ผู้ต้องหาคดีฆาตกรรมนายยงยุทธ นพ จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท คณะกรรมการสอบสวนยังได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบ สว. ๓ ด้วยว่า หากผู้ฟ้องคดีประสงค์จะยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นหนังสือให้

/ดำเนินการ...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๕๔

ดำเนินการภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และหากจะให้การเพิ่มเติมพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาหรืออ้างพยานหลักฐาน อย่างไรก็ดี ขอให้รีบดำเนินการ ทั้งนี้กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๕๐) ออกตามความใน พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา มิได้ มีบทบัญญัติในข้อใดที่บัญญัติให้คณะกรรมการสอบสวนต้องสรุปถ้อยคำพยานในชั้น การสอบสวนข้อเท็จจริงทุกรายไว้ในแบบ สว. ๓ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างตามอุทธรณ์ รวมทั้งหากผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คณะกรรมการสอบสวนส่งพยานหลักฐานให้ผู้ฟ้องคดี ตามแบบ สว. ๓ ในส่วนใด โดยไม่ระบุพยานหลักฐานให้ครบถ้วน ผู้ฟ้องคดีย่อมสามารถที่จะ ขอตรวจพยานหลักฐานดังกล่าวต่อคณะกรรมการสอบสวนได้โดยตรง แต่ไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการดังกล่าว นอกจากนี้ผู้ฟ้องคดีสามารถนำพยานหลักฐานที่เป็นคุณกับ ผู้ฟ้องคดีมาใช้หักล้างพยานหลักฐานของคณะกรรมการสอบสวนได้ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดี อ้างว่า คณะกรรมการสอบสวนไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาอย่าง เพียงพอจึงฟังไม่ขึ้น

มีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปเป็นประการสุดท้ายว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้มีการใช้ดุลพินิจโดยชอบหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เห็นว่า การกระทำใดเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการนั้น มีองค์ประกอบที่ต้องพิจารณา คือ มีหน้าที่ราชการที่ต้องปฏิบัติ ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ และมีเจตนาเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เมื่อพิจารณาสำนวนการสอบสวน ของคณะกรรมการสอบสวนวินัยและรายงานการสอบสวนข้อเท็จจริงของ อ.ก.ตร. วินัย ปรากฏข้อเท็จจริง ดังนี้ (๑) กรณีเรียกรับเงิน (คดีอาญาที่ ๑๑๑/๒๕๕๑) จากนายวิจิตร สมทรัพย์ บิดาของนายพยุ่ง สมทรัพย์ ผู้ต้องหาคดีฆาตกรรมนายเจริญหรือจิ้ง มีทอง จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางคดี โดยในชั้นสอบสวนคดีอาญา นายวิจิตรให้การว่า เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ ได้ไปเยี่ยมนายพยุ่งที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอพิบูลย์พบ ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้บอกให้นายวิจิตรไปพบที่บ้านพัก เมื่อนายวิจิตรไปพบแล้วมีการพูดคุยกัน

/เรื่องประกัน...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๕๕

เรื่องประกันตัวนายพยุง ผู้ฟ้องคดีได้เรียกเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าสินน้ำใจที่ให้ประกันตัวและจะตั้งทนายความให้ด้วย ในวันรุ่งขึ้นนายวิจิตรได้นำเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ไปให้ผู้ฟ้องคดีที่บ้านพัก หลังจากนั้นในวันเดียวกันนางหนูเกสียว น้องสาวของนายวิจิตร ได้ยื่นหลักทรัพย์ประกันตัวนายพยุง และนายพยุงได้รับอนุญาตให้ประกันตัวในวันเดียวกัน ส่วนนางอ่อนจิตร ภรรยาของนายพยุง และนายพยุงให้การยืนยันว่า นายวิจิตรได้เล่าเรื่องให้ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินให้ทราบ สำหรับในชั้นสอบสวนทางวินัย นายวิจิตรให้การว่าเงินที่ให้ ผู้ฟ้องคดีไปนั้นเป็นเงินค่าทนายความ นางอ่อนจิตรและนายพยุงให้การว่าไม่ทราบว่าเป็นเงินที่นายวิจิตรมอบให้ผู้ฟ้องคดีไปนั้นเป็นค่าใช้จ่ายอะไร (๒) กรณีเรียกรับเงิน (คดีอาญาที่ ๑๑๒/๒๕๕๑) จากนายวิจิตร บิดาของนายพยุง และนายหอม สมทรัพย์ บิดาของนายวินัย สมทรัพย์ ในคดีที่นายพยุง นายวินัย และนายสุรศักดิ์หรือทวิศักดิ์ จงจิตร ต้องหาคดีฆาตกรรมสำลีหรือศรี ยับ หรือสุวรรณรัตน์ โดยผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากนายวิจิตร จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท นายวิจิตรจ่ายให้จำนวน ๘,๐๐๐ บาท และเรียกรับเงินจากนายหอม จำนวน ๖๐,๐๐๐ บาท นายหอมจ่ายให้จำนวน ๔๕,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางคดี โดยกรณีเรียกรับเงินจากนายวิจิตร ในชั้นสอบสวนคดีอาญานายวิจิตรให้การว่าเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๓๘ เวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา นายวิจิตรไปพบผู้ฟ้องคดีที่บ้านพัก สอบถามเรื่องที่นายพยุงต้องหาคดีฆาตกรรมสำลีว่าจะช่วยได้หรือไม่ ผู้ฟ้องคดีบอกว่า เป็นเรื่องเล็กน้อยและเรียกเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท แต่นายวิจิตรเจรจาต่อรองเหลือ ๘,๐๐๐ บาท เนื่องจากมีเงินไม่พอ ผู้ฟ้องคดียอมรับและนายวิจิตรได้นำเงินไปจ่ายให้ที่บ้านพักของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๓๘ ส่วนนายพยุงและนางอ่อนจิตรให้การยืนยันสนับสนุนว่านายวิจิตรได้เล่าเรื่องให้ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินให้ทราบ สำหรับในชั้นสอบสวนทางวินัย นายวิจิตรให้การว่าเงินที่ให้ ผู้ฟ้องคดีไปนั้นเป็นเงินค่าทนายความ นางอ่อนจิตรและนายพยุงให้การว่าไม่ทราบว่าเป็นเงินที่นายวิจิตรมอบให้ผู้ฟ้องคดีไปนั้นเป็นค่าใช้จ่ายอะไร สำหรับกรณีเรียกรับเงินจากนายหอม ในชั้นสอบสวนคดีอาญา นายหอม นายสินชัย งามอาจ ให้การรับฟังได้ว่าก่อนที่นายวินัยจะเข้ามาขอตัวต่อพนักงานสอบสวน นายสินชัย ซึ่งเป็นพี่ชายของนายวินัยไปพบผู้ฟ้องคดีที่บ้านพัก เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้เรียกเงินจำนวน ๖๐,๐๐๐ บาท โดยบอกว่าเฉพาะเงินค่าประกันตัว นายสินชัย จึงไปบอกนายหอม ต่อมาในวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๓๘ นายสินชัยและนายหอม ไปที่บ้านพักของผู้ฟ้องคดี เมื่อนายหอมพบกับผู้ฟ้องคดีแล้ว นายสินชัยกลับไป

/สถานีตำรวจภูธร...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๕๖

สถานีตำรวจภูธรอำเภอพิบูลย์ ส่วนนายหอมได้พูดคุยกับผู้ฟ้องคดีและได้มอบเงินจำนวน ๔๕,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนายหอมได้บอกว่าขอให้ประกันตัวอย่างเดียว ในวันรุ่งขึ้น นายสินชัยได้พานายวินัยไปมอบตัวและได้ยื่นหลักทรัพย์ที่ดิน น.ส. ๓ ก. ของนางชนิด ภรรยา ของนายหอม เป็นหลักทรัพย์ในการประกัน โดยมีนายวินัยให้การยืนยันสนับสนุนข้อเท็จจริง ดังกล่าว สำหรับในชั้นสอบสวนทางวินัย นายหอมให้การว่าไปติดต่อขอประกันตัวนายวินัย ผู้ฟ้องคดีบอกว่าถ้าไม่มีหลักทรัพย์ก็ให้นำเงินสดประมาณ ๖๐,๐๐๐ บาท ถึง ๑๐๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าประกันตัว นายหอมได้เจรจาต่อรองให้เหลือ ๔๕,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีบอกว่า พยานไม่มีเงินสดจึงไปเช่าหลักทรัพย์ของผู้อื่นมา ผู้ฟ้องคดีก็ให้ประกันตัวไป ส่วนนายสินชัย ให้การว่านายหอมบอกว่าได้มอบเงินให้ผู้ฟ้องคดีไป แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นเงินจำนวนเท่าใดและ ไม่ทราบว่าเป็นค่าใช้จ่ายอะไร ส่วนนายวินัยให้การว่าทราบที่นายหอมมอบเงินให้ผู้ฟ้องคดี แต่ไม่ทราบว่าเป็นค่าใช้จ่ายอะไร (๓) กรณีเรียกปรับเงิน (คดีอาญาที่ ๑๑๔/๒๕๕๑) จากนายสมชาย สนวนกุล ผู้ต้องหาคดีฆาตกรรมนายยงยุทธ นพ. โดยในชั้นสอบสวนคดีอาญา นายสมชายให้การว่า หลังจากที่ได้ประกันตัวออกมาแล้วประมาณวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๑ มีเจ้าหน้าที่สายตรวจได้บอกให้ไปพบผู้ฟ้องคดี จึงไปพบผู้ฟ้องคดีที่สถานีตำรวจ อำเภอพิบูลย์ ผู้ฟ้องคดีได้เรียกเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือทางคดี แต่นายสมชายบอกว่าไม่มีเงิน หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีได้เรียกให้ไปพบอีก ๒ ครั้ง โดยครั้งหลังประมาณวันที่ ๑๔ หรือวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้เรียกไป สอบถามเรื่องเงินอีก แต่นายสมชายก็ยังคงบอกว่าไม่มี นายสมชายจึงได้นำเรื่องดังกล่าว ไปปรึกษากับนายสุเทพ แก้วศิษฐ์ ปลัดอำเภอพิบูลย์ ร้อยเอก มโนธรรม บุญคง นายทะเบียน การแพทย์โรงพยาบาลค่ายเทพสตรีศรีและเป็นผู้ที่ประกันตัวนายสมชาย และนางสายไหม สนวนกุล ภรรยา นายสมชาย ซึ่งนายสุเทพ ร้อยเอก มโนธรรม และนางสายไหมได้ให้การ ยืนยันว่านายสมชายได้เล่าและปรึกษาในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องเงินจริง สำหรับในชั้น สอบสวนทางวินัย นายสมชายให้การว่าเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงินที่ผู้ฟ้องคดีแนะนำ เป็นค่าทนายความเพื่อต่อสู้คดีเท่านั้น และได้เล่าเรื่องนี้ให้นายคล้ายบิดาพยานทราบ โดยมีนายคล้ายให้การในชั้นสอบสวนวินัยสนับสนุน

เมื่อพิจารณาจากคำให้การของพยานบุคคล ทั้งประจักษ์พยานและพยานบอกเล่า ในแต่ละคดีในชั้นสอบสวนคดีอาญา ต่างให้การสอดคล้องกันว่าผู้ฟ้องคดีได้เรียกปรับเงินจาก ญาติของผู้ต้องหาโดยเฉพาะกรณีการที่ผู้ฟ้องคดีให้ประกันตัวผู้ต้องหา และเมื่อมีการยื่น

/คำร้องขอ...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๕๗

คำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว และผู้ฟ้องคดีเป็นผู้พิจารณาอนุญาตให้ผู้ต้องหาได้รับการประกันตัวไป โดยอ้างว่าได้กระทำในฐานะเป็นผู้รักษาราชการแทนหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอพิบูลย์ ในวันเดียวกันกับที่ยื่นหลักทรัพย์ โดยที่พันตำรวจโท บรรเทียง หัวหน้าสถานีตำรวจภูธร อำเภอพิบูลย์ ได้ให้การยืนยันในชั้นสอบสวนทางวินัยว่าในวันดังกล่าวไม่ได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีหรือผู้รักษาราชการแทนแต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติให้ปล่อยตัว ผู้ต้องหาจึงเป็นการกระทำโดยปราศจากอำนาจ แม้ผู้ฟ้องคดีจะกล่าวอ้างว่าเงินจำนวน ดังกล่าวเป็นค่าจัดหาหนายความให้ผู้ต้องหา ก็ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบใดๆ กำหนดให้เป็น อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจอย่างเช่นผู้ฟ้องคดีที่จะดำเนินการเช่นนั้นได้ และหากจะ อ้างว่าการให้เงินดังกล่าวเป็นการให้โดยเสนหาจากการจัดหาหนายความให้ผู้ต้องหาอันเป็น เรื่องเห็นแก่มนุษยธรรม ก็ไม่มีเหตุผลใดที่ผู้เสียหายหรือพยานที่จะให้การในคดีอาญา กลับแก่งกล่าวหาผู้ฟ้องคดี จากพฤติการณ์การกระทำทั้งหมดของผู้ฟ้องคดีจึงมีน้ำหนัก ให้เชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากญาติผู้ต้องหาตามที่ถูกกล่าวหาจริง การที่ผู้ฟ้องคดีเป็น ข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร ซึ่งมีหน้าที่ป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิด แต่กลับมี พฤติการณ์เรียกรับเงินจากญาติผู้ต้องหาอันเป็นการกระทำความผิดเสียเอง ย่อมเป็นการเสื่อมเสีย ชื่อเสียง เกียรติยศ และเป็นที่ยังเกียจของวิญญูชนโดยทั่วไป ถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงซึ่งความร้ายแรงแห่งกรณี โทษถึงขั้นไล่ออกจากราชการ ตามนัยมาตรา ๑๐๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๕๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๗ สั่งไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าที่นายพยุงผู้ต้องหาคดีฆาตกรรมนายเจริญ ได้กล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่าเมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และในวันรุ่งขึ้นได้นำเงินไปให้ผู้ฟ้องคดีที่บ้านพักไม่มีความจริง เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งจากรองผู้กำกับฯ ให้เดินทางไปราชการร่วมรับฟังคำชี้แจง มาตรการป้องกันปราบปรามยาเสพติดประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ในวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ณ ห้องประชุมใหญ่ตำรวจภูธรภาค ๘ โดยได้เดินทางไปราชการตั้งแต่วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ตั้งแต่เวลา ๑๔.๓๐ น. ถึงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ นั้น ปรากฏข้อเท็จจริง

/ตามที่...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๕๘

ตามที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้แจงแก้คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า ในชั้นสอบสวนคดีอาญา ผู้ฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมเมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๑ สรุปว่า เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ผู้ฟ้องคดีพาครอบครัวไปพักที่ หมู่ที่ ๓ ตำบลมะขามเตี้ย อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี เนื่องจากครอบครัวไปทำบุญประกอบกับได้รับมอบหมายให้ไปร่วมฟังคำชี้แจงของเจ้าหน้าที่ปราบปรามยาเสพติดที่ตำรวจภูธรภาค ๘ ในวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๘ และตั้งใจจะกลับไปสถานีดำรวจภูธรอำเภอพิปูน ตอนเย็นวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ แต่ปรากฏว่าตอนบ่ายวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ได้รับแจ้งจากร้อยตำรวจโท อภิชน ว่า นายประกันคดีจับกุมนายพยุ่งยืนหลักทรัพย์ประกันตัวจะอนุญาตหรือไม่ ระหว่างนั้นเข้าใจว่าพันตำรวจโท บันเทิง ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ที่สถานีดำรวจภูธรอำเภอพิปูน และได้สอบถามแล้ว เป็นความจริง จึงสั่งการทางโทรศัพท์ว่าอนุญาตให้ประกันได้ จากนั้นก็ได้รับแจ้งเพิ่มเติมว่ามีญาติจากอำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี มารอพบหลายคนไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด จึงเดินทางกลับสถานีดำรวจภูธรอำเภอพิปูนในช่วงเย็นของวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ เมื่อไปถึงได้ตรวจสัญญาประกันและลงชื่ออนุญาตทั้งในบันทึกประจำวันและบันทึกเสนอ วันรุ่งขึ้นผู้ฟ้องคดีจึงเดินทางไปรับฟังคำชี้แจงตำรวจภูธรภาค ๘ ข้อเท็จจริงจึงไม่เป็นไปตามที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์อุทธรณ์ในประเด็นนี้ของผู้อุทธรณ์จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะในคดีอาญาพนักงานอัยการได้มีความเห็นและมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีทั้งสามสำนวนแล้วนั้น เห็นว่า แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงว่าพนักงานอัยการได้มีความเห็นเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในคดีอาญาทั้งสามสำนวนก็ตาม แต่เมื่อการดำเนินการทางวินัยเป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งนำมาใช้กับข้าราชการตำรวจโดยอนุโลมตามมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๒๑ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น โดยการดำเนินการทางวินัยมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมดูแลความประพฤติและการปฏิบัติหน้าที่ราชการให้ถูกต้องตามระเบียบกฎหมายและเป็นไปโดยเหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ ซึ่งการดำเนินการทางวินัยได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนพิจารณา และการลงโทษทางวินัยไว้เป็นการเฉพาะแยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งต้องมีพยานหลักฐานในการกระทำความผิดอย่างชัดเจนและมุ่งประสงค์ลงโทษทางอาญา ประกอบกับการดำเนินการทางวินัย ผู้บังคับบัญชาย่อมสามารถสอบสวนเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง

/และวินิจฉัย...

ภาพประกอบ 30 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.1032/2553 คดีหมายเลขแดงที่ อ.449/2560 ลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2560 (ต่อ)

๕๙

และวินิจฉัยสั่งการไปตามพยานหลักฐานที่ปรากฏจากการสอบสวน แล้วดำเนินการทางวินัยกับผู้กระทำผิดได้ตามกระบวนการที่กฎหมายเฉพาะกำหนดไว้ ดังนั้น การพิจารณาโทษทางวินัยจึงไม่จำเป็นต้องยึดถือตามผลคดีอาญา แต่อาจนำผลคดีอาญามาเป็นส่วนหนึ่งของพยานหลักฐานในการพิจารณาลงโทษทางวินัยได้ อุทธรณ์ข้อนี้ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

เมื่อการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นไปโดยถูกต้องตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้ และผู้ฟ้องคดีได้กระทำการอันกฎหมายบัญญัติว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๒๔๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายชัชทอง โอภาสศิริวิทย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นางรดาพรรณ วานิช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายกมล สกลเดชา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายพินิจ มั่นสัมฤทธิ์

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561

๗ ก.ย. 2561
(ต. ๒๒)

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ.๙๐๘/๒๕๕๖
คดีหมายเลขแดงที่ อ.๗๕๕/๒๕๖๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลปกครองสูงสุด
วันที่ ๒๕ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ระหว่าง {

}

ผู้ฟ้องคดี

{

}

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๗๔/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ ๖๔๗/๒๕๕๖ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ ดำรงตำแหน่งผู้บังคับหมู่ งานสืบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยต้องหาคดีอาญาร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น และมีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ในระหว่างการสอบสวน ผู้บัญชาการตำรวจภูธร ภาค ๗ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๗ ที่ ๘๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๖

/มกราคม...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๒

มกราคม ๒๕๕๔ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน ในคดีอาญาศาลจังหวัดราชบุรี มีคำพิพากษาให้ลงโทษผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยให้จำคุก ๑๐ ปี และฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองและฐานพาอาวุธปืนไปในเมืองและหมู่บ้านให้จำคุกฐานละ ๖ เดือน รวมจำคุก ๑๐ ปี ๑๒ เดือน ต่อมา ผู้บัญชาการตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีได้มีคำสั่ง ตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี ที่ ๕๓๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๗ ลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ ให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า แม้ว่าการดำเนินคดีอาญาของผู้ฟ้องคดี ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ จะพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดราชบุรีในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น และฐานมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ให้จำคุก ๑๐ ปี ๔ เดือน ยกฟ้องความผิดฐานพาอาวุธปืนไปในเมืองหรือหมู่บ้าน แต่ศาลฎีกามีคำพิพากษา กลับคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค ๗ เป็นให้ยกฟ้องในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น คงให้ลงโทษจำคุก ๔ เดือน ในความผิดฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่น ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มี และใช้ไว้ในความครอบครอง แต่ให้รอการลงโทษไว้เป็นเวลา ๒ ปี เมื่อข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายที่นำมาเป็นเหตุผลสำคัญในการลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญในทางที่จะเป็นประโยชน์กับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นคำขอ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาทบทวนคำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการใหม่ ตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อนุกรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ (อนุกรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์) ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้ว เห็นว่า คำพิพากษาของศาลฎีกา ไม่เป็นข้อเท็จจริงที่เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญในทางที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และตามข้อ ๒๒ ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีจะอุทธรณ์ต่อไปอีกไม่ได้ จึงมีมติไม่รับพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาอุทธรณ์ใหม่ และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๑๑๐๒ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ไม่รับคำขอให้พิจารณาใหม่ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๓

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้เพิกถอนคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๗ ที่ ๘๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๔ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน
๒. ให้เพิกถอนคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี ที่ ๕๓๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
๓. ให้เพิกถอนมติของอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ที่มีมติไม่รับคำร้องขอให้พิจารณาอุทธรณ์ใหม่ของผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการและได้รับสิทธิต่างๆ จากทางราชการตามที่ควรจะได้รับหากไม่ต้องออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๔

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องข้อหาที่หนึ่งและข้อหาที่สอง รวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไว้พิจารณา เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ได้ร้องทุกข์คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน จึงไม่เป็นไปตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และได้ยื่นฟ้องเพิกถอนคำสั่งที่ลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ส่วนคำฟ้องข้อหาที่สามที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการและได้รับสิทธิต่างๆ ตามที่พึงจะได้รับหากไม่ต้องออกจากราชการ นั้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ พิจารณาแก้ไขคำสั่งทางปกครองใหม่ ตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ด้วยเหตุที่ศาลฎีกามีคำพิพากษากลับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ให้ยกฟ้องผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น โดยให้ยกเลิกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน คำสั่งลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการและให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งที่เหมาะสมต่อไป โดยอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วมีมติไม่รับพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาอุทธรณ์ใหม่และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ตร ๐๐๑๒.๓๑/๑๑๐๒ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ ซึ่งเมื่อพิจารณา คำฟ้องแล้วเข้าใจได้ว่า ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาทบทวนคำสั่งลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการใหม่อีกครั้งหนึ่ง การที่อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับ

/การอุทธรณ์...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๔

การอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติไม่รับพิจารณาคำร้องของผู้ฟ้องคดีทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายและผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งโดยนำคดีมาฟ้องศาล จึงเป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงรับคำฟ้องข้อหาที่สามและที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจตำแหน่งสิบตำรวจโท ผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินคดีอาญาในข้อหาร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน โดยไม่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วน ผู้ฟ้องคดีถูกจับกุมในขณะที่บรรทมอยู่ใกล้สถานที่เกิดเหตุที่คนร้ายใช้อาวุธปืนยิงเข้าไปในบ้านพักของพันตำรวจเอก ศักดิ์ชัย ตันบุญเอก ตรวจพบว่าผู้ฟ้องคดีพกอาวุธปืนขนาด ๑๑ มม. พร้อมกระสุนขนาดเดียวกัน และพบปลอกกระสุนปืนขนาด ๑๑ มม. ตกที่กระเบื้องหลังรถยนต์ ๑ ปลอก และระหว่างกระชกหน้ากับกระโปรงรถอีก ๑ ปลอก ซึ่งผลการตรวจปลอกกระสุนปืนและของกลางจากกองวิยาการ เขต ๓ ยืนยันว่าตรงกับอาวุธปืนชนิดและขนาดเดียวกับที่พบในตัวผู้ฟ้องคดี จึงเชื่อว่ายิงมาจากอาวุธปืนกระบอกเดียวกัน พนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้อง และศาลจังหวัดราชบุรีพิพากษาว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น และข้อหาพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน โดยไม่มีเหตุอันควร จำคุก ๑๐ ปี ๑๒ เดือน ทางด้านวินัย ตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีมีคำสั่งที่ ๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี และมีคำสั่งที่ ๕๓๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อมา อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๘ พิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามคำสั่งดังกล่าวของตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการถูกต้องเหมาะสมแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงมีมติยกอุทธรณ์ และได้แจ้งมติดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีรับทราบตามหนังสือ ที่ ดช ๐๐๓๓.๔/๕๑๐ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๘ ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ ขอให้ อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ พิจารณาคำสั่งทางปกครองใหม่ ซึ่งอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์พิจารณาแล้ว เห็นว่า กรณีของผู้ฟ้องคดีที่ศาลฎีกาได้พิพากษากลับให้ยกฟ้อง เพราะเห็นว่าพยานโจทก์ตามที่นำสืบยังมีเหตุเคลือบแคลงสงสัยตามสมควรว่า จำเลยที่ ๒ (ผู้ฟ้องคดี) ได้กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายทั้งสามหรือไม่

/ให้ยกประโยชน์...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๕

ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย ซึ่งการใช้ดุลพินิจดังกล่าวของศาลไม่ได้เป็นข้อเท็จจริงที่เปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการตำรวจนั้นมีกฎหมายเฉพาะแยกต่างหากจากการดำเนินการทางอาญา และเรื่องนี้ผู้ฟ้องคดีเคยยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการข้าราชการตำรวจแล้ว และคณะอนุกรรมการฯ ได้มีมติยกอุทธรณ์ไปแล้ว อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีมติไม่รับพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาอุทธรณ์ใหม่ของผู้ฟ้องคดีและแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ ดช ๐๐๑๒.๓๑/๑๑๐๒ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ศาลฎีกาพิพากษาว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดฐานมีอาชญาป็นที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับอนุญาตให้มีและใช้ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต โทษปรับ ๒,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงอาญา ๒ ปี และยกฟ้องสำหรับความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จึงถือได้ว่าข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุให้ตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีมีคำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้เปลี่ยนไปในสาระสำคัญแล้ว นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่า ในการพิจารณาคำขอให้พิจารณาอุทธรณ์ใหม่ของผู้ฟ้องคดีนั้น อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาจากพยานหลักฐานตามสำนวนการสอบสวนประกอบข้ออุทธรณ์และฟังผู้ฟ้องคดีแถลงด้วยวาจาและตอบข้อซักถาม ตลอดจนรับฟังผู้แทนของผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีแถลงแก่การแถลงด้วยวาจาของผู้ฟ้องคดี และตอบข้อซักถามของอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ยิงปืนเข้าในบ้านของพันตำรวจเอก ศักดิ์ชัย จริ่ง สาเหตุน่าจะมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีกับนางกรรณิการ์ ปาลสุข ภริยาของพันตำรวจเอก ศักดิ์ชัย ซึ่งเป็นนักการเมืองคนละฝ่ายกับผู้ฟ้องคดี ประกอบกับคืนเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีมีอาการมีเมาสุรา และการจับกุมเป็นการกระทำในระยะเวลากระชั้นชิดกับเวลาเกิดเหตุ และผลการพิสูจน์ก็ยืนยันว่าหัวกระสุนปืน ปลอกกระสุนปืนนั้นยังมาจากปืนของผู้ฟ้องคดี แม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าไม่ได้เป็นคนร้ายที่ยิงปืนเข้าในบ้านของพันตำรวจเอก ศักดิ์ชัย แต่ได้ขับรถยนต์เข้าไปส่งร้อยตำรวจเอก เจษฎา ที่มีบ้านพักอยู่ในซอยเดียวกัน แต่จากการพิจารณาพยานหลักฐานซึ่งมีร้อยตำรวจโท สุระพรรณ นาทวรทัต พยาน ยืนยันว่าหลังเกิดเหตุพบรถยนต์ลักษณะตรงตามคันที่ผู้ฟ้องคดีขับชื้อออกจากที่เกิดเหตุ จึงรีบวิฑูรย์แจ้งสกัดจับและสามารถสกัดจับกุมไว้ได้ พร้อมตรวจค้นรถยนต์พบอาวุธปืนและปลอกกระสุนปืนตกอยู่ใน

/รถยนต์...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๖

รถยนต์ และผลการตรวจพิสูจน์ทางวิทยาการยืนยันว่าปลอกกระสุนปืนที่เก็บได้ภายในรถยนต์คันที่ผู้ฟ้องคดีขับขี่ เมื่อเปรียบเทียบกับอาวุธปืนของผู้ฟ้องคดีแล้ว ผลการตรวจเปรียบเทียบมีตำหนิหรือรอยขีดข่วนและรอยลายเส้นที่จางหายปลอกกระสุนปืนตรงกันและเข้ารอยกันได้ จึงเชื่อว่าปลอกกระสุนปืนของกลางทั้งสองปลอกได้ถูกใช้ยิงมาจากอาวุธปืนของกลางที่พบในตัวของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเป็นคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงเข้าไปในบ้านพักของพันตำรวจเอก ศักดิ์ชัย จนทำให้ทรัพย์สินภายในบ้านเสียหายและมีผู้ได้รับบาดเจ็บหลังจากเกิดเหตุได้ขับรถหลบหนีจนกระทั่งถูกจับกุม แม้ผู้ฟ้องคดีจะให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา แต่ไม่ได้อ้างพยานหลักฐานใดหรือนำพยานหลักฐานใดมาแสดงหักล้างข้อกล่าวหาได้ พยานหลักฐานเพียงพอที่จะยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาจริง ประกอบกับพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องคดีอาญา และศาลจังหวัดราชบุรี มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๐ ปี ๑๒ เดือน และศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษายืน ให้ลงโทษจำคุกผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๐ ปี ๔ เดือน ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น และมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เช่นนี้ ถือได้ว่าอนุกรรมการฯ ได้พิจารณาข้ออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยชี้แจงนำพยานหลักฐานตามสำนวนการสอบสวนทางวินัย โดยมีสำนวนการสอบสวนคดีอาญาเป็นเพียงพยานหลักฐานประกอบเท่านั้น เนื่องจากการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการตำรวจที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดทางวินัยนั้น เป็นไปตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งกำหนดไว้โดยเฉพาะ ซึ่งแตกต่างจากขั้นตอนการดำเนินการคดีอาญาที่เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และต้องดำเนินการเป็นเอกเทศแก่กัน โดยไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายใดกำหนดให้การดำเนินการในเรื่องหนึ่งจะต้องฟังข้อเท็จจริงในการดำเนินการของอีกเรื่องหนึ่ง อีกทั้งการที่จะพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ หรือไม่ นั้น ต้องพิจารณาถึงเกียรติของข้าราชการและความรู้สึกของสังคมที่มีต่อการกระทำของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ประกอบกับเจตนาในการกระทำ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ของผู้นั้นด้วยว่าได้กระทำการอันทำให้ทางราชการได้รับความเสียหายต่อภาพพจน์ชื่อเสียงหรือไม่ เมื่อพยานหลักฐานในชั้นการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหา ซึ่งการที่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจได้รับการยกย่องนับถือจากบุคคลทั่วไปว่าเป็นผู้มีเกียรติและศักดิ์ศรี

จึงต้องรักษา...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๗

จึงต้องรักษาวินัยและประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดีต่อสังคมมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย แต่ผู้ฟ้องคดีกลับเป็นผู้กระทำผิดจนถูกดำเนินคดีอาญาเสียเอง ย่อมทำให้ชื่อเสียง ศักดิ์ศรี และภาพพจน์ของการเป็นข้าราชการตำรวจ พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงถือได้ว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานเป็นผู้กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง แม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่า ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดีในข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา จึงถือได้ว่าข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุให้ตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้เปลี่ยนไปในสาระสำคัญก็ตาม แต่การลงโทษทางวินัยกับการดำเนินคดีอาญาเป็นคนละส่วนกัน ซึ่งในการดำเนินกรทางวินัยนั้นเพียงข้อกล่าวหาที่เกี่ยวกับความประพฤติบกพร่องหรือทำให้เสื่อมเสียต่อตำแหน่งหน้าที่การงาน และหากมีมูลหรือพยานหลักฐานน่าเชื่อถือรับฟังได้ก็เป็นความผิดทางวินัยแล้ว แม้จะไม่มี ความผิดทางอาญาก็ตาม ส่วนการดำเนินกระบวนพิจารณาทางอาญานั้น มีจุดมุ่งหมายที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดในทางอาญาที่มีผลกระทบต่อเสรีภาพในตัวบุคคล ศาลจึงต้องรับฟังพยานหลักฐานและให้ข้อเท็จจริงโดยปราศจากข้อสงสัยจึงจะลงโทษจำเลยได้ และเมื่อมีข้อสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ ก็จะต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ ด้วยเหตุนี้ การที่ศาลฎีกาพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดีสำหรับข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่นดังกล่าว จึงเป็นการยกฟ้องเนื่องจากผลการพิสูจน์ไม่พบธาตุแอนติโมนิและธาตุแบเรียม ซึ่งเป็นธาตุสำคัญที่มาจากการยิงปืนที่มีมือของผู้ฟ้องคดี และทางนำสืบของพยานโจทก์ก็ไม่ปรากฏพยานหลักฐานอื่นว่าผู้ฟ้องคดีได้มีการสวมใส่ถุงมือในขณะที่ยิงปืน หรือมีการล้างมือด้วยสบู่ น้ำส้มสายชู น้ำมันก๊าด หรือสุราแต่ประการใด พยานโจทก์ยังเคลือบแคลงสงสัยตามสมควรว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตามฟ้องหรือไม่ จึงเป็นการยกฟ้องโดยผลของกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ เท่านั้น หาใช่การยกฟ้องเพราะเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาแต่อย่างใด จึงเป็นการใช้ดุลพินิจพิพากษาที่ไม่ได้ทำให้ข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุให้ตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญในทางที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้กระทำความผิดตาม มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๗ ดังนั้น การที่อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุม

/ครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๓...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๘

ครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ มีมติไม่รับพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาทุทธกรณีใหม่ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า กรณีไม่มีข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจากคำฟ้อง จึงขอถือเอาคำฟ้องและคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้อง ฉบับลงวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๓ เป็นคำคัดค้านคำให้การผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาคำฟ้องและคำให้การแล้วเห็นว่า มีข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีได้โดยไม่ต้องดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงจากคู่กรณีจนครบทุกชั้นตอน ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๗ ถึงข้อ ๔๙ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ที่ไม่รับพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาทุทธกรณีใหม่ของผู้ฟ้องคดี ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า บทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญาได้กำหนดความรับผิดของผู้กระทำการฝ่าฝืน บทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดว่าการกระทำใดเป็นความผิดและโทษที่จะได้รับจากการฝ่าฝืนเอาไว้ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่บังคับกับทุกคนที่อยู่ภายใต้อำนาจของรัฐเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม โดยหากมีการฝ่าฝืนก็จะต้องมีการดำเนินการตามชั้นตอนที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ส่วนบทบัญญัติของพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดกรอบการปฏิบัติหน้าที่เหมาะสมของข้าราชการตำรวจ โดยหากข้าราชการตำรวจได้ฝ่าฝืนก็จะต้องได้รับโทษทางวินัย ทั้งนี้ ได้กำหนดขั้นตอนการดำเนินการที่กำหนดไว้ในกฎหมายดังกล่าว และกฎ ก.ตร. ไว้เป็นการเฉพาะ บทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองแม้ว่าจะมีลักษณะคล้ายกัน กล่าวคือ กำหนดว่าการกระทำใดเป็นความผิดและต้องได้รับโทษหากฝ่าฝืนไปกระทำ แต่ก็มีความแตกต่างกันที่ลักษณะของความผิด บุคคลผู้ที่อยู่ใต้บังคับ โทษที่จะลง รวมทั้งขั้นตอนดำเนินการเพื่อลงโทษ ดังนั้น หากว่าบุคคลใดกระทำการอันเป็นความผิดอาญาและต้องรับโทษทางอาญาแล้ว ถ้าการกระทำนั้นเป็นความผิดวินัยด้วยก็อาจต้องรับโทษทางวินัย ซึ่งกฎหมายว่าด้วยวินัยข้าราชการตำรวจได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไว้เป็นส่วนหนึ่งแยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา เนื่องจากโทษทางวินัยมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาระเบียบวินัยของเจ้าหน้าที่ของรัฐให้เป็นผู้เหมาะสมและสมควรแก่ความไว้วางใจของ

/สาธารณสุข...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๙

สาธารณชนที่จะใช้อำนาจรัฐในการจัดทำบริการสาธารณะ แต่การดำเนินคดีอาญาเป็นการดำเนินการเพื่อนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำผิดมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้กระทำผิด การลงโทษในคดีอาญาจึงต้องกระทำโดยมีพยานหลักฐานอันประจักษ์แจ้ง หากมีความสงสัยตามสมควรว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดหรือไม่ จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้ผู้ถูกกล่าวหา คดีนี้เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินคดีอาญาในข้อหาร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน โดยไม่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วน พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการมีความเห็นสั่งฟ้อง ศาลจังหวัดราชบุรีพิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น และข้อหาพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน โดยไม่มีเหตุอันควร ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดราชบุรี ทางด้านวินัยตำรวจจังหวัดราชบุรีดำเนินการทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดี และมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ต่อมาศาลฎีกามีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ กลับคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ให้ยกฟ้องในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น เพราะเห็นว่าพยานโจทก์ตามที่นำสืบยังมีเหตุเคลือบแคลงสงสัยตามสมควรว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายทั้งสามหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้ผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๒๒๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เห็นได้ว่า แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะถูกดำเนินคดีอาญาและดำเนินการทางวินัยจากพฤติการณ์เดียวกัน แต่เมื่อโทษทางวินัยมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาระเบียบวินัยของเจ้าหน้าที่ของรัฐให้เป็นผู้เหมาะสมและสมควรแก่ความไว้วางใจของสาธารณชนที่จะใช้อำนาจรัฐในการจัดทำบริการสาธารณะ และกฎหมายว่าด้วยวินัยข้าราชการตำรวจได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไว้เป็นส่วนหนึ่งแยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา อีกทั้ง การดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีได้มีการดำเนินการตามขั้นตอนโดยชอบจนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งไล่ออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาคำร้องอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ประกอบกับเหตุผลที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ เนื่องมาจากการสอบสวนและดำเนินการทางวินัยได้ข้อสรุปว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

/ตามพระราชบัญญัติ...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๑๐

ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๕) มิใช่เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือได้รับโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก ตามมาตรา ๗๙ (๔) แต่อย่างไรก็ดี ดังนั้น แม้ว่าต่อมาศาลฎีกาจะมีคำพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น เนื่องจากพยานหลักฐานยังมีเหตุเคลือบแคลงสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดหรือไม่ จึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๒๒๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญาภิก็ตาม แต่เมื่อการที่ศาลฎีกามีคำพิพากษาดังกล่าวเป็นผลอันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติให้การลงโทษผู้ถูกกล่าวหาในคดีอาญาต้องกระทำโดยมีพยานหลักฐานอันประจักษ์แจ้งโดยปราศจากข้อสงสัยเท่านั้น มิได้หมายความว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาแต่อย่างใด จึงไม่อาจถือได้ว่ากรณีดังกล่าวเป็นผลให้ข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้พิจารณาในการออกคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญในทางที่เป็นประโยชน์แก่คู่กรณีในอันที่จะให้คู่กรณีมีคำขอให้เจ้าหน้าที่เพิกถอนหรือแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีมติไม่รับพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาอุทธรณ์ใหม่ของผู้ฟ้องคดี โดยเห็นว่าคำขอของผู้ฟ้องคดีไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การที่ผู้ฟ้องคดีมีคำร้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาคำสั่งทางปกครองใหม่ซึ่งเป็นการใช้สิทธิตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๔) กำหนดไว้ การร้องขอของผู้ฟ้องคดีมิใช่การยื่นอุทธรณ์ตามกฎหมาย ก.ตร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒๒ คำสั่งของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจที่มีมติไม่รับคำร้องขอพิจารณาใหม่ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเห็นว่าคำร้องขอของผู้ฟ้องคดีเป็นคำร้องขอให้พิจารณาอุทธรณ์ใหม่อีกครั้ง จึงไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่าเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาคำสั่งทางปกครองให้ใหม่โดยให้ยกเลิกคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๗ ที่ ๘๘/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๔ และคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี ที่ ๕๓๒/๒๕๔๗ ลงวันที่

/๑๘ ตุลาคม...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๑๑

๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๗ เมื่อพิจารณาประกอบกับอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ และกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงแปลความได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการดังกล่าวใหม่ โดยอ้างว่า ข้อเท็จจริงที่ใช้ในการพิจารณาออกคำสั่งดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญอันเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟ้องคดีนั่นเอง ดังนั้น เมื่อคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติไม่รับพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาอุทธรณ์ใหม่ของผู้ฟ้องคดีโดยให้เหตุผลว่า พฤติการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างไม่ได้เป็นข้อเท็จจริงที่เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญในทางที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ถูกระงับการปฏิบัติตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบและได้พิจารณาตามคำร้องขอของผู้ฟ้องคดีตามที่กฎหมายบัญญัติแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า แม้จะเทียบข้อบังคับในการสอบสวนข้อเท็จจริงเพื่อลงโทษทางวินัยจะกำหนดไว้ต่างหากจากการพิจารณาคดีอาญาของศาลยุติธรรม แต่ที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและถูกลงโทษให้ไล่ออกเป็นผลมาจากผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญาฐานพยายามฆ่า และคณะกรรมการสอบสวนวินัยสรุปการพิจารณาและมีคำสั่งให้ลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยข้อเท็จจริงและผลจากคำพิพากษาของศาลจังหวัดราชบุรีที่พิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นมาสรุปเป็นเหตุผลการลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการผู้ทำการสอบสวนเพื่อลงโทษทางวินัยมิได้อาศัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายประการอื่นมาเป็นเหตุผลสำคัญเพื่อประกอบการลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี โดยสรุปเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๓ จำลึบตำรวจ ประสงค์ ศิริสมบูรณ์ และผู้ฟ้องคดีถูกจับกุมและตกเป็นผู้ต้องหาถูกกล่าวหาว่า ร่วมกันกระทำความผิดอาญาฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ต่อมา เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๔ ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีมีคำสั่งให้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนกล่าวหาว่า จำลึบตำรวจ ประสงค์ และผู้ฟ้องคดีทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง กรณีผู้ฟ้องคดีตกเป็นผู้ต้องหาคดีอาญาและในวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๔ ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๖ มีคำสั่งให้จำลึบตำรวจ ประสงค์ และผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวน พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรีได้ยื่นฟ้องกล่าวหาจำลึบตำรวจ ประสงค์ และผู้ฟ้องคดี

/เป็นจำเลย...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๑๒

เป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดราชบุรี เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๔ กล่าวหาว่าจำเลยตำรวจ ประสงค์ และผู้ฟ้องคดีร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น ศาลจังหวัดราชบุรีมีคำพิพากษา ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๕ ให้ลงโทษผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น แต่ให้ยกฟ้องจำเลยตำรวจ ประสงค์ ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีมีคำสั่งลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แต่มีคำสั่งให้จำเลยตำรวจ ประสงค์ กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งและอัตราเงินเดือนเดิม ทั้งนี้ เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าศาลจังหวัดราชบุรีมีคำพิพากษาให้ยกฟ้อง จำเลยตำรวจ ประสงค์ ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยตำรวจ ประสงค์ เป็นผู้กระทำความผิดวินัย อย่างร้ายแรง กรณีต้องหาคดีอาญาฐานพยายามฆ่า เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๘ ศาลจังหวัดราชบุรี ได้อ่านคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค ๗ โดยมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของ ศาลจังหวัดราชบุรี คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเห็นว่าไม่มีเหตุจำเป็นที่จะต้องรอฟังผลอันเป็นที่สุด ของคดีอาญาที่พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรี ได้ยื่นฟ้อง เพราะศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษายืน จากข้อเท็จจริงและเหตุผลดังกล่าวเห็นได้ชัดเจนนว่า คณะกรรมการสอบสวน ความผิดทางวินัยได้มีความเห็นสรุปสำนวนลงโทษทางวินัยภายหลังจากที่ศาลจังหวัดราชบุรี ได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษผู้ฟ้องคดีและยกฟ้องจำเลยตำรวจ ประสงค์ และคณะกรรมการ พิจารณาอุทธรณ์ได้มีคำสั่งเกี่ยวกับบทลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีภายหลังจากศาลอุทธรณ์ ภาค ๗ มีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดราชบุรี คณะกรรมการ สอบสวนทางวินัยมิได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีก่อนที่ศาลจังหวัดราชบุรีจะได้มี คำพิพากษา ทั้งที่กรรมการสอบสวนมีเวลาเพียงพอที่จะมีคำสั่งได้ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณา คำสั่งลงโทษทางวินัยจำเลยตำรวจ ประสงค์ ผู้ซึ่งถูกกล่าวหาว่าร่วมกันกระทำความผิดอาญากับ ผู้ฟ้องคดี ย่อมเห็นได้ชัดแจ้งว่าเหตุที่คณะกรรมการได้มีคำสั่งให้จำเลยตำรวจ ประสงค์ กลับเข้ารับราชการภายหลังจากที่ได้มีคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนพร้อมกับผู้ฟ้องคดี เนื่องจากเห็นว่าศาลจังหวัดราชบุรีมีคำพิพากษาให้ยกฟ้องจำเลยตำรวจ ประสงค์ ในความผิดอาญา อันเป็นมูลเหตุให้สอบสวนเอาผิดทางวินัย แสดงว่าหากศาลจังหวัดราชบุรีพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีเช่นเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีต้องได้กลับเข้ารับราชการต่อเช่นเดียวกับจำเลยตำรวจ ประสงค์ เมื่อข้อเท็จจริงในชั้นสอบสวนความผิดวินัยไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ใช้ปืนยิง ตามข้อกล่าวหา คำสั่งที่ให้ลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีถึงให้ไล่ออกจากราชการ จึงอาศัย ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย อันเนื่องมาจากผลของคำพิพากษาของศาลจังหวัดราชบุรีและ ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ที่ให้ลงโทษผู้ฟ้องคดีในความผิดอาญาฐานพยายามฆ่าผู้อื่นแต่ประการเดียว

เมื่อศาลฎีกา...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๑๓

เมื่อศาลฎีกามีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ให้ยกฟ้องผู้ฟ้องคดี ในฐานความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น อันเป็นข้อหาที่มีมูลให้สอบสวนเอาผิดและลงโทษ ทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีโดยตรง คำสั่งที่ให้ลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีโดยอาศัยข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายและผลจากคำพิพากษาของศาลจังหวัดราชบุรี และศาลอุทธรณ์ภาค ๗ จึงเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ โดยผลของคำพิพากษาของศาลฎีกาอันมีคำพิพากษาถึงที่สุด ฟังว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น และเป็นการเปลี่ยนแปลงใน ทางที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดีโดยตรง ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิยื่นคำร้องขอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณายกเลิกคำสั่งที่ให้ไล่ออก เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งให้ ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ไม่รับพิจารณาคำร้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้ว่าศาลฎีกาจะได้ใช้ดุลพินิจประกอบเหตุผลในการยกฟ้องผู้ฟ้องคดี ในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยอ้างถึงมาตรา ๒๒๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา ที่มีบัญญัติให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้กับจำเลยในคดีอาญา ก็ไม่ทำให้ สาระสำคัญของคำพิพากษาของศาลฎีกาที่รับฟังว่าผู้ฟ้องคดีมิได้เป็นผู้กระทำความผิด เปลี่ยนแปลงไป ผู้ฟ้องคดียังคงเป็นผู้บริสุทธิ์ในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นและฟังไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น อันเป็นความผิดที่เป็นมูลเหตุให้สอบสวน เอาผิดและลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี เมื่อมูลเหตุที่กล่าวหาฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็น ผู้ทำความผิด โดยมีคำพิพากษาของศาลฎีกาเป็นเครื่องพิสูจน์ยืนยันและหักล้างคำพิพากษาของ ศาลจังหวัดราชบุรี ซึ่งคณะกรรมการใช้เป็นเหตุผลสำคัญประกอบการลงโทษแล้ว คำพิพากษา ของศาลฎีกาที่ให้ยกฟ้องผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จึงมีผลเปลี่ยนแปลงไป ในสาระสำคัญในทางที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟ้องคดีโดยตรง ตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้สมควรได้กลับ เข้ารับราชการต่อไป

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ โดยให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิต่างๆ ในทางราชการตามที่ผู้ฟ้องคดีฟังจะได้รับ หากไม่ต้องออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๑๔

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นทุกประการ และให้ถือเอาคำให้การในชั้นพิจารณารวมทั้งคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นข้อโต้แย้งคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งสิบตำรวจโท ผู้บังคับหมู่ งานสืบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านโป่ง ช่วยราชการตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี ถูกดำเนินคดีอาญาในข้อหาร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน โดยไม่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วน โดยผู้ฟ้องคดีถูกจับกุมในขณะขับรถยนต์อยู่ใกล้สถานที่เกิดเหตุที่คนร้ายใช้อาวุธปืนยิงเข้าไปในบ้านพักพันตำรวจเอก ศักดิ์ชัย ดันบุญเอก และเมื่อตรวจสอบพบว่าผู้ฟ้องคดีพกอาวุธปืนขนาด ๑๑ มม. พร้อมกระสุนขนาดเดียวกัน และพบปลอกกระสุนปืนขนาด ๑๑ มม. ตกที่กระเบหลังรถยนต์ ๑ ปลอก และระหว่างกระเจกหน้ากับกระโปรงรถอีก ๑ ปลอก ซึ่งผลการตรวจปลอกกระสุนปืนและของกลางจากกองวิทียากร เขต ๓ ยืนยันว่าตรงกับอาวุธปืนชนิดและขนาดเดียวกับที่พบในตัวผู้ฟ้องคดี จึงเชื่อว่ายิงมาจากอาวุธปืนกระบอกเดียวกัน พนักงานสอบสวนจึงมีความเห็นสั่งฟ้องผู้ฟ้องคดี ส่วนตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีได้มีคำสั่งที่ ๔/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และตำรวจภูธรภาค ๗ ได้มีคำสั่งที่ ๘๘/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๔ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลสอบสวนพิจารณา ต่อมา ศาลจังหวัดราชบุรีได้มีคำพิพากษาลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๕ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น และฐานมีอาวุธปืนและพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน โดยไม่มีเหตุอันควร จำคุก ๑๐ ปี ๑๒ เดือน และตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีได้มีคำสั่งที่ ๕๓๒/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อมาศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ได้มีคำพิพากษาลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๘ ยินตามคำพิพากษาศาลจังหวัดราชบุรีในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น และฐานมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครอง

/โดยไม่ได้...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๑๕

โดยไม่ได้รับอนุญาต ให้จำคุก ๑๐ ปี ๔ เดือน ส่วนอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ เกี่ยวกับการอุทธรณ์ (อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์) ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการของผู้ฟ้องคดีแล้วมีมติในการประชุม ครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ให้ยกอุทธรณ์ และได้แจ้งมติดังกล่าว ให้ผู้ฟ้องคดีรับทราบตามหนังสือ ที่ ดช ๐๐๓๙.๔/๕๑๐ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๘ ต่อมา ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ให้ยกฟ้องโจทก์ สำหรับผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น คงให้ลงโทษจำคุก ๔ เดือน ในความผิดฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่น ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ไว้ในความครอบครอง โดยโทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ซึ่งคดีถึงที่สุดแล้วเมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่นำมาเป็นเหตุผลสำคัญในการลงโทษไล่ออกจากราชการ เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญในทางที่จะเป็นประโยชน์กับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ ขอให้อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ พิจารณาคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการใหม่ ซึ่งอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีของผู้ฟ้องคดีที่ศาลฎีกาได้พิพากษายกฟ้องเพราะเห็นว่าพยานโจทก์ตามที่นำสืบยังมีเหตุเคลือบแคลงสงสัยตามสมควรว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายทั้งสามหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงวนนั้นให้ผู้ฟ้องคดี ซึ่งการใช้ดุลพินิจดังกล่าวของศาลไม่ได้เป็นข้อเท็จจริงที่เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการตำรวจนั้น มีกฎหมายเฉพาะแยกต่างหากจากการดำเนินการทางอาญา และเรื่องนี้ผู้ฟ้องคดีเคยยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แล้ว และอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติยกอุทธรณ์ไปแล้ว อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ จึงได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ไม่รับพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาอุทธรณ์ใหม่ของผู้ฟ้องคดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แจ้งมติดังกล่าว ให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ ดช ๐๐๑๒.๓๑/๑๑๐๒ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยจึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า มติของอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทน

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๑๖

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ที่ไม่รับพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาอุทธรณ์ใหม่ของผู้ฟ้องคดี ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อคู่กรณีมีคำขอ เจ้าหน้าที่อาจเพิกถอนหรือแก้ไขเพิ่มเติม คำสั่งทางปกครองที่พ้นกำหนดอุทธรณ์ตามส่วนที่ ๕ ได้ ในกรณีดังต่อไปนี้... (๔) ถ้าคำสั่งทางปกครองได้ออกโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใดและต่อมาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญในทางที่จะเป็นประโยชน์แก่คู่กรณี และมาตรา ๗๙ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ได้แก่ การกระทำความผิดต่อไปนี้... (๕) กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีได้มีคำสั่งที่ ๔/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี กรณีต้องหากฎอาญาฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น และต่อมาตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีได้มีคำสั่งที่ ๕๓๒/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๒๖/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๘ โดยเห็นว่า กรณีของผู้ฟ้องคดีไม่มีความจำเป็นต้องรอฟังผลคดีอาญา เนื่องจากพยานหลักฐานตามการสอบสวนทางวินัยเพียงพอที่จะยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามข้อกล่าวหาจริง คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการถูกต้องเหมาะสมแล้ว จึงมีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี หลังจากนั้น ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ให้ยกฟ้องในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น โดยศาลจังหวัดราชบุรีได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาเมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ กรณีจึงถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้รู้ถึงเหตุที่จะขอให้พิจารณาใหม่ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาทบทวนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการใหม่ จึงเป็นการยื่นคำขอให้พิจารณาใหม่ภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้รู้ถึงเหตุซึ่งอาจขอให้พิจารณาใหม่ได้ ตามมาตรา ๕๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้พิจารณาใหม่โดยอ้างเหตุว่า ข้อเท็จจริงตามที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญโดยศาลฎีกาได้มีคำพิพากษายกฟ้องในความผิด

/ฐานพยายามฆ่า...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๑๗

ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา จึงเห็นว่า แม้พฤติการณ์ที่เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินคดีอาญาและดำเนินการทางวินัยจะเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน โดยไม่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วน แต่โดยที่กฎหมายว่าด้วยวินัยข้าราชการตำรวจได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยไว้เป็นส่วนหนึ่งแยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา โดยโทษทางวินัยมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาระเบียบวินัยของเจ้าหน้าที่ของรัฐให้เป็นผู้เหมาะสมและสมควรแก่ความไว้วางใจของสาธารณชนที่จะใช้อำนาจรัฐในการจัดทำบริการสาธารณะ ส่วนการดำเนินคดีอาญาเป็นการดำเนินการเพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้กระทำความผิด การลงโทษในคดีอาญาจึงต้องกระทำโดยมีพยานหลักฐานอันประจักษ์แจ้ง หากมีความสงสัยตามสมควรว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดหรือไม่ จึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้ผู้ถูกกล่าวหา การรับฟังพยานหลักฐานเพื่อจะลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้บังคับบัญชาจึงไม่จำเป็นต้องมีพยานหลักฐานชัดแจ้ง โดยปราศจากข้อสงสัยตั้งเช่นคดีอาญา เมื่อตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีได้มีคำสั่งที่ ๕๓๒/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และอนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๒๖/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๘ มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยรับฟังพยานหลักฐานว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังนั้น แม้ต่อมาศาลฎีกาจะมีคำพิพากษายกฟ้องในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น แต่การที่ศาลฎีกาได้พิพากษายกฟ้องนั้น ก็เนื่องจากเห็นว่าพยานหลักฐานยังมีเหตุเคลือบแคลงสงสัยตามสมควรว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นเสียหยาทั้งสามตามฟ้องหรือไม่ จึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้ผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๒๒๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งเป็นผลอันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติให้การลงโทษผู้ถูกกล่าวหาในคดีอาญาต้องกระทำโดยมีพยานหลักฐานอันประจักษ์แจ้ง โดยปราศจากข้อสงสัยเท่านั้น กรณีจึงมิได้หมายความว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามข้อกล่าวหาแต่อย่างใด กรณีดังกล่าวจึงมิได้เป็นผลให้ข้อเท็จจริงที่ใช้ในการพิจารณาออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ใช้พิจารณา

/ยกอุทธรณ์...

ภาพประกอบ 31 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.908/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.755/2561 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2561 (ต่อ)

๑๘

ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญในทางที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดี
 ในอันที่จะทำให้ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้เจ้าหน้าที่เพิกถอนหรือแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งทางปกครอง
 ที่พันกำหนดอุทธรณ์ได้ตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ
 ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น การที่อนุกรรมการ ก.ตร. เกี่ยวกับการอุทธรณ์ทำการแทน
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓
 ไม่รับพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาอุทธรณ์ใหม่ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วย
 กฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
 พิพากษายืน

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการหัวหน้าคณะ

ภาพประกอบ 32 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ
พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่สมควรให้การแก้ไขปรับปรุงข้อบังคับว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษเพื่อกำหนดขอบอำนาจสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชา เพื่อให้ข้อบังคับกำหนดวิธีการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาเป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙ ที่บัญญัติให้แก้ไขคำว่า “ลดขั้นเงินเดือน” เป็นคำว่า “ลดเงินเดือน” ทุกแห่งในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ มาตรา ๕๑ และมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙ ประกอบกับประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง มาตรฐานการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และมาตรา ๑๔(๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. ๒๕๓๗ สภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม ในคราวประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒ จึงออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคามว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

“ก.บ.ม.” หมายความว่า คณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

“ก.อ.ม.” หมายความว่า คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

“ก.พ.อ.” หมายความว่า คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา

ข้อ ๕ ข้าราชการผู้ใดกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ให้อธิการบดีหรือผู้ที่อธิการบดีมอบหมายสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนให้เหมาะสมกับกรณีความผิด

ภาพประกอบ 32 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562 (ต่อ)

๒

ข้อ ๖ ข้าราชการผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงให้อธิการบดีหรือผู้ที่อธิการบดีมอบหมายสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี

ข้อ ๗ ให้อธิการบดีหรือผู้ที่อธิการบดีมอบหมาย มีอำนาจสั่งลงโทษผู้กระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรงได้ ดังต่อไปนี้

(๑) ภาคทัณฑ์

(๒) ตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละสี่ของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับในวันที่มีคำสั่งลงโทษเป็นเวลาไม่เกินสามเดือน

(๓) ลดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละสี่ ของเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับในวันที่มีคำสั่งลงโทษ การสั่งลงโทษตัดเงินเดือน หรือลดเงินเดือน ถ้าจำนวนเงินเดือนที่จะต้องตัดหรือลดมีเศษไม่ถึงสิบบาทให้ปัดทิ้ง

ข้อ ๘ ให้อธิการบดีเป็นผู้มีอำนาจสั่งลงโทษข้าราชการผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ทั้งนี้ให้อธิการบดีส่งเรื่องให้ ก.บ.ม. พิจารณาเมื่อ ก.บ.ม. มีมติเป็นประการใดให้อธิการบดีสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น

ข้อ ๙ กรณีให้อธิการบดีเป็นผู้กระทำความผิดวินัยให้เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษาเป็นผู้มีอำนาจสั่งลงโทษตามสถานโทษและอัตราโทษที่กำหนดในข้อ ๖ และข้อ ๗

ข้อ ๑๐ การสั่งลงโทษทางวินัยผู้สั่งลงโทษต้องสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับความผิดและมีให้เป็นไปโดยพยาบาลโดยอคติหรือโดยโทสะจริตหรือลงโทษผู้ที่ไม่มีความผิดถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้แต่หากเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก

ในกรณีกระทำความผิดวินัยครั้งแรกหรือกระทำความผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรลดหย่อนโทษจะงดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือตามแบบที่ ก.บ.ม. กำหนดหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้

เหตุควรลดหย่อนโทษได้แก่การมีคุณความดีมาก่อนรู้สึกความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดนั้นรับสารภาพหรือให้ข้อมูลความรู้แก่ผู้บังคับบัญชาหรือคณะกรรมการสอบสวนอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาสอบสวนหรือเหตุอื่นที่ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษเห็นว่า มีลักษณะทำนองเดียวกัน

ข้อ ๑๑ การสั่งลงโทษข้าราชการผู้กระทำความผิดวินัยให้ทำเป็นคำสั่งตามแบบที่ ก.บ.ม. กำหนด โดยในคำสั่งลงโทษให้แสดงว่าผู้ถูกลงโทษกระทำความผิดวินัยในกรณีใดตามมาตราใดพร้อมทั้งแจ้งสิทธิหลักเกณฑ์วิธีการระยะเวลาในการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษ

ข้อ ๑๒ การสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนห้ามมิให้สั่งลงโทษย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่งเว้นแต่การสั่งลงโทษผู้ถูกสั่งพักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนในกรณีที่ข้อบังคับว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ได้กำหนดให้สั่งลงโทษย้อนหลังได้ก็ให้สั่งลงโทษย้อนหลังได้และให้ทำคำสั่งตามแบบที่ ก.บ.ม. กำหนด

ข้อ ๑๓ การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการให้ทำคำสั่งตามแบบที่ ก.บ.ม. กำหนด ทั้งนี้ ห้ามมิให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่งเว้นแต่

(๑) ในกรณีที่ให้มีคำสั่งให้พักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อนเมื่อจะสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกตั้งแต่วันพักราชการหรือวันให้ออกจากราชการไว้ก่อนแล้วแต่กรณี

ภาพประกอบ 32 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562 (ต่อ)

๓

(๒) การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการในกรณีกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุกให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกตั้งแต่วันต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดหรือวันต้องคำพิพากษาถึงที่สุดหรือวันถูกคุมขังติดต่อกันจนถึงวันต้องคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วแต่กรณี

(๓) ในกรณีที่ได้มีการสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการไปแล้วถ้าจะต้องสั่งใหม่หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งการลงโทษปลดออกหรือไล่ออกในกรณีเช่นนี้ให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันออกจากราชการตามคำสั่งเดิมแต่ถ้าวันออกจากราชการตามคำสั่งเดิมไม่ถูกต้องก็ให้สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ควรต้องออกจากราชการตามกรณีนั้นในขณะที่ยังออกคำสั่งเดิม

(๔) ในกรณีที่ได้มีการสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๒๙ มาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ไปแล้วถ้าจะต้องสั่งใหม่หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ควรต้องลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามกรณีนั้นในขณะที่ยังออกคำสั่งเดิม

(๕) การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการในกรณีที่ผู้ซึ่งจะต้องถูกสั่งนั้นได้ออกจากราชการโดยถูกสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการในกรณีอื่นหรือได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการไปก่อนแล้วให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันออกจากราชการนั้น

(๖) การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการในกรณีที่ผู้ซึ่งจะต้องถูกสั่งนั้นได้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการไปก่อนแล้วให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้บังคับมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์

(๗) กรณีใดมีเหตุสมควรสั่งปลดออกหรือไล่ออกจากราชการย้อนหลังก็ให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ควรจะต้องออกจากราชการตามกรณีนั้นได้แต่ทั้งนี้ต้องไม่เป็นการทำให้เสียประโยชน์ตามสิทธิโดยชอบธรรมของผู้ถูกสั่งลงโทษนั้น

ข้อ ๑๔ การสั่งเพิ่มโทษหรือลดโทษเป็นไล่ออกหรือปลดออกจากราชการตามคำสั่งของอธิการบดีหรือมติของ ก.บ.ม. หรือ ก.พ.อ. จะสั่งให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันใดให้นำข้อ ๑๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๑๕ การสั่งเพิ่มโทษหรือลดโทษเป็นลดเงินเดือนตัดเงินเดือนหรือภาคทัณฑ์ให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับทั้งนี้การสั่งย้อนหลังดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อสิทธิและประโยชน์ที่ผู้ถูกสั่งลงโทษได้รับไปแล้ว

ข้อ ๑๖ การสั่งลดโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการเป็นลดเงินเดือนตัดเงินเดือนหรือภาคทัณฑ์ตามมติ ก.บ.ม. หรือ ก.พ.อ. จะสั่งให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันใดให้นำข้อ ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๑๗ คำสั่งยกโทษลดโทษหรือเพิ่มโทษที่สั่งตามมติ ก.บ.ม. ตามมาตรา ๖๐ ให้ทำคำสั่งตามแบบที่ ก.บ.ม. กำหนด

ข้อ ๑๘ คำสั่งยกโทษลดโทษหรือเพิ่มโทษผู้อุทธรณ์ที่สั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.อ.ม. ตามมาตรา ๖๔ ให้ทำคำสั่งตามแบบที่ ก.บ.ม. กำหนด

ข้อ ๑๙ การสั่งยกโทษลดโทษหรือเพิ่มโทษแก่ผู้อุทธรณ์และการสั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.อ. ให้ทำคำสั่งคำสั่งตามแบบที่ ก.บ.ม. กำหนด

ภาพประกอบ 32 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจสั่งลงโทษวิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. 2562 (ต่อ)

๔

ข้อ ๒๐ การแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษให้ทำเป็นคำสั่งมีสาระสำคัญแสดงเลขที่และวันเดือนปีที่ออกคำสั่งเดิมข้อความเดิมตอนที่แก้ไขเปลี่ยนแปลงและข้อความที่แก้ไขเปลี่ยนแปลงแล้ว

ข้อ ๒๑ การดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษเดิมให้ผู้สั่งลงโทษตามข้อ ๗ หรือข้อ ๘ เป็นผู้ดำเนินการเว้นแต่โทษที่จะลงเพิ่มแก่ผู้กระทำความผิดวินัยตามคำวินิจฉัยของ ก.บ.ม. หรือ ก.อ.ม. หรือ ก.พ.อ. ระดับโทษเกินกว่าอำนาจของผู้สั่งลงโทษเดิมให้อธิการบดีเป็นผู้ดำเนินการ

ข้อ ๒๒ การดำเนินการแก้ไขคำสั่งลงโทษให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งผลการวินิจฉัยจาก ก.บ.ม. หรือ ก.อ.ม. หรือ ก.พ.อ. แล้วแต่กรณี

ข้อ ๒๓ เมื่อได้มีคำสั่งเพิ่มโทษลดโทษงดโทษหรือยกโทษถ้าเพิ่มโทษเป็นสถานโทษที่หนักขึ้นหรือลดโทษเป็นสถานโทษที่เบาลงหรืองดโทษหรือยกโทษคำสั่งลงโทษเดิมให้เป็นอันยกเลิกถ้าลดโทษเป็นอัตราโทษที่เบาลงอัตราโทษส่วนที่เกินก็ให้เป็นอันยกเลิกในกรณีที่คำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนหรือลดเงินเดือนเป็นอันยกเลิกหรืออัตราโทษส่วนที่เกินเป็นอันยกเลิกให้คืนเงินเดือนที่ได้ตัดหรือลดไปแล้วตามคำสั่งที่เป็นอันยกเลิกหรืออัตราโทษส่วนเกินที่เป็นอันยกเลิกนั้นให้แก่ผู้ถูกลงโทษ

ข้อ ๒๔ ในกรณีที่มีการตีความ หรือการดำเนินการอื่นใดที่ไม่ได้ระบุไว้ในข้อบังคับนี้ให้นำเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาด

ข้อ ๒๕ ให้อธิการบดีเป็นผู้รักษาการตามข้อบังคับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒

(นายสราวุธ บุญจกุล)

อุปนายกสภามหาวิทยาลัย ทำหน้าที่แทน
นายกสภามหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562

๒๖ เมย ๒๕๖๒
(จ. ๒๒)

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๓๒/๒๕๕๗
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๓๒/๒๕๖๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๕ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

ระหว่าง { [Redacted] ผู้ฟ้องคดี
[Redacted] ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๖๓/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ ๓๘๕/๒๕๕๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเคยรับราชการเป็นข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งผู้บังคับหมู่ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติหน้าที่ชุดปฏิบัติการข่าว (ชปข.) ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด กองกำกับการ

/ตำรวจ...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๒

ตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ ระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งดังกล่าวมีกรณีถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยต้องหาคดีอาญาข้อหา มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยไม่ได้รับอนุญาต และถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยตามคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๒๐๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๑ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๑ และลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๑ รายงานตัวต่อคดีและชี้แจง แก่ข้อกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชา ตามลำดับว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา รวมทั้งได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๑ รายงานผลคดีอาญา โดยคดีอาญาข้อหา มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต อัยการจังหวัดพิษณุโลก มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือสำนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลก ที่ อส ๐๐๓๗(พล)/๐๕๕๓๘ ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ เรื่อง แจ้งคำสั่งไม่ฟ้อง เพราะเป็นการ ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายในฐานะเป็นเจ้าของหน้าที่ตำรวจ ไม่มีเจตนายึดถือเพื่อตนเอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดี ไม่เป็นความผิดวินัยแต่อย่างใด ส่วนกรณีต้องหาคดีอาญาข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็น ผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ระดับการลงทัณฑ์ (โทษ) ข้าราชการตำรวจ คือ ปลดออก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ อ ๒/๒๕๕๒ (ที่ถูกต้อง ๐๒/๒๕๕๒) ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ อัยการจังหวัดพิษณุโลก มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีตามหนังสือสำนักงานอัยการจังหวัด พิษณุโลก ที่ อส ๐๐๓๗(พล)/๓๔๔๖ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓ เรื่อง แจ้งคำสั่งไม่ฟ้อง เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีน้ำดื่มที่มียาบ้าผสมอยู่จากนายอำเภอย พันธ์บุรี ซึ่งผู้ฟ้องคดีเข้าไปแฉงตัว สืบข่าวโดยไม่รู้ว่ามีน้ำดื่มมีเมทแอมเฟตามีนผสมอยู่ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงขาดเจตนา กระทำผิด ผู้ฟ้องคดีได้ส่งเอกสารคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของอัยการจังหวัดพิษณุโลก ทางโทรสารและทางไปรษณีย์ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แล้ว เพื่อแสดงว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๓

ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดวินัยข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดให้โทษจริงตามที่ถูกกล่าวหา พฤติการณ์เป็นการกระทำ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ควรรับโทษ ไล่ออกจากราชการ และระดับโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ยังไม่ถูกต้องเหมาะสม อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี จากลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง เพิ่มโทษข้าราชการตำรวจ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี โดยให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ไม่ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยต้องหากติอาญา ข้อหาเสพยาเสพติด ให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต เนื่องจากเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีกำลังจัดเตรียมของกลางเพื่อนำส่งพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธร เมืองพิษณุโลก เจ้าของอยู่ซ่อมรถยนต์สะพาน ๓ ตำบลบึงพระ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็นอยู่ที่ผู้ฟ้องคดีได้นำรถยนต์เก๋ง ยี่ห้อฮอนด้า และรถยนต์กระบะ ๔ ล้อ ยี่ห้ออีซูซุ สีฟ้า - บรอนซ์ รถยนต์คู่กรณีของผู้ฟ้องคดีขับชนเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ไทศัพท์แจ้งว่า รถยนต์อีซูซุ ชนแล้ว ค่าซ่อม ๔๐,๐๐๐ บาท ให้นำเงินไปชำระด้วย เพราะเจ้าของรถยนต์ คู่กรณีจะมารับรถยนต์คืน ผู้ฟ้องคดีจึงเดินทางไปอยู่และขอผ่อนผันว่าจะนำเงินไปชำระ ค่าซ่อมในช่วงบ่าย จากนั้นจึงเดินทางไปสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลกเพื่อส่งคดี เมื่อไปถึง ปรากฏว่าลิ้มบันที่กการตรวจยึดอาวุธปืนไว้ที่กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ ผู้ฟ้องคดีจึงเดินทางกลับไปเพื่อเอาบันทึกตรวจยึด โดยใช้เส้นทางถนนประชาอุทิศ อันเป็น เส้นทางที่ใกล้ที่สุด โดยจะผ่านบ้านที่เกิดเหตุซึ่งเปิดเป็นอู่ซ่อมรถยนต์ เคาะ ทำสีรถยนต์ จึงแวะเข้าไปเพื่อสอบถามราคาค่าซ่อม พบนายเล็ก หรือนายอำนาจ พันธุศิริ (เจ้าของอู่) ยินยอมงานพ่นสีอยู่พอดี จึงขอเติมน้ำและนายอำนาจตักน้ำในกระติกน้ำให้ดื่ม และยินยอม สอบถามราคาค่าซ่อมรถยนต์เก๋งกับนายอำนาจอยู่นานพอควร และผู้ฟ้องคดีเริ่มมีอาการ แสบจุก ปากแห้ง ระคายคอกระหายน้ำบ่อย ซึ่งเป็นอาการแพ้กลิ่นสี จึงตักน้ำในกระติกอีก นายอำนาจเชิญให้ผู้ฟ้องคดีขึ้นบนบ้านที่จัดไว้สำหรับลูกค้า ผู้ฟ้องคดีพูดคุยเรื่องวิธีการ ช่อมแซม และราคาค่าซ่อมรถยนต์เก๋งกับนายอำนาจ ปรากฏว่า ค่าซ่อมแซมรถยนต์เก๋ง

/ผู้อำนวยการ...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๔

อยู่นายอำนวยการมีราคาค่าซ่อมถูกกว่าอัตรายนต์สะพาน ๓ ผู้ฟ้องคดีจึงจะเปลี่ยนนารถยนต์ไปซ่อม
 ที่อยู่นายอำนวยการ ขณะผู้ฟ้องคดีกำลังจะกลับมีเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก
 เข้าไปจับกุมนายอำนวยการ ตามหมายจับของศาลจังหวัดพิษณุโลก จากนั้นมีการตรวจค้นตัวและ
 กระเป๋าสะพายของผู้ฟ้องคดี พบอาวุธปืนพกสั้นพร้อมกระสุนปืน ผู้ฟ้องคดีแจ้งให้ทราบว่าเป็น
 เจ้าพนักงานตำรวจตระเวนชายแดน สังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑
 ส่วนอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนเป็นของกลางที่นำส่งพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธร
 เมืองพิษณุโลก และควบคุมตัวผู้ฟ้องคดีไปทำงานสืบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก
 ผู้ฟ้องคดีไม่เคยทราบมาก่อนว่า นายอำนวยการมีหมายจับของศาลจังหวัดพิษณุโลก และผู้ฟ้องคดี
 ไม่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ไม่เคยเสพยาบ้า จึงยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ (หากผู้ฟ้องคดี
 เสพยาบ้ามาก่อนก็คงไม่ยินยอมให้มีการตรวจปัสสาวะอย่างแน่นอน) ปรากฏผลเบื้องต้น
 ปัสสาวะเป็นสีม่วง ผู้ฟ้องคดีทราบในภายหลังว่าน้ำในกระดิกที่ผู้ฟ้องคดีดื่มที่อยู่นายอำนวยการ
 มีการมดยาบ้า เพื่อให้คนงานที่ทำงานภายในอยู่ดื่ม ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดื่มน้ำผู้ฟ้องคดีไม่ทราบ
 มาก่อนว่าผสมยาบ้า จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ผลการตรวจปัสสาวะเป็นสีม่วง เจ้าหน้าที่ชุดจับกุม
 นำบันทึกการจับกุมมาให้ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อ เมื่ออ่านบันทึกการจับกุม ปรากฏบันทึกว่า
 ผู้ฟ้องคดีเสพยาบ้า ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ไม่ถูกต้องจึงให้การปฏิเสธและไม่ได้ลงลายมือชื่อในบันทึก
 การจับกุม และปฏิเสธในเรื่องการเสพยาบ้ามาโดยตลอด มีการแจ้งข้อหาดำเนินคดีอาญากับ
 ผู้ฟ้องคดีในข้อหาเสพยาบ้าและสอบสวนความผิดนี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
 ตามรายงานการสอบสวนคดีที่ ๒๘๗(ส)/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑
 มีการสอบสวนพยานวัตถุ พยานเอกสาร และพยานบุคคลหลายปาก รวมทั้งนายอำนวยการให้การ
 ในสำนวนคดีอาญาที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า ก่อนถูกจับกุมนายอำนวยการสั่งน้ำให้ผู้ฟ้องคดีดื่ม
 ผู้ฟ้องคดีทราบภายหลังจากน้ำดื่มมีสารเสพติด (เมทแอมเฟตามีน) ผสมอยู่ด้วย ขณะดื่มผู้ฟ้องคดี
 ไม่ทราบว่าน้ำดื่มมีเมทแอมเฟตามีนผสมอยู่ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงขาดเจตนากระทำความผิด
 อัยการจังหวัดพิษณุโลกที่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคดีอาญาโดยตรง มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง
 ผู้ฟ้องคดี ตามคำสั่งลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ ในกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย
 อย่างร้ายแรง โดยต้องหาคดีอาญาข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น
 เป็นมูลฐานความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่มาจากมูลฐานความผิดคดีอาญา เมื่อคดีอาญาที่ผู้ฟ้องคดี
 ถูกสอบสวนมีการพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์จากพนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลก
 แน่ชัดว่า การกระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาว่านั้น ขาดเจตนากระทำความผิดตามประมวล

/กฎหมายอาญา...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๕

กฎหมายอาญา มาตรา ๕๙ วรรคสาม ไม่ครบองค์ประกอบความผิด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีความผิด ในคดีอาญาอย่างใด ๆ อีกต่อไป ข้อเท็จจริงในคดีอาญาเป็นข้อเท็จจริงที่ผูกมัดและฟังเป็นที่ยุติ แล้วว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดี มีความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต ตามคำสั่งกองบังคับการ ตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี เป็นลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการพิจารณาวินิจฉัยข้อเท็จจริงให้ผิดไปจาก ข้อเท็จจริงในคดีอาญาที่ยุติไปแล้ว คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดังกล่าว จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง เพิ่มโทษข้าราชการตำรวจ ที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลงโทษปลด ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

๒. เพิกถอนคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๐๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า กองกำกับการตำรวจตระเวน ชายแดนที่ ๓๑ มีหนังสือ ที่ ๐๐๓๐.๔๑๑/๑๐๗๒ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๑ เรื่อง จ.ส.ต. ทับทิม หยวกทอง รายงานคนต้องหาคดีอาญา รายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีกรณี ต้องหาคดีอาญา ข้อหาฆ่าผู้อื่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ต่อมา กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ ได้มีคำสั่งกองกำกับการตำรวจตระเวน ชายแดนที่ ๓๑ ที่ ๑๓๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๑ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวน ข้อเท็จจริง แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว และในการจับกุมในครั้งนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมสังเกตเห็นผู้ฟ้องคดีมีอาการคล้ายเสพยาบ้ามาก่อนถูกจับกุม จึงเก็บ ปัสสาวะไปตรวจหาสารเสพติดเบื้องต้นปรากฏว่าพบปัสสาวะเป็นสีม่วง และนำปัสสาวะส่งตรวจ ที่ศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์ที่ ๙ เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ หลังจากนั้น กองกำกับการ ตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ มีหนังสือ ที่ ๐๐๓๐.๔๑๑/๒๐๕๘ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ เรื่อง สรุปรายงานกรณี จ.ส.ต. ทับทิม หยวกทอง ผบ.หมู่ กก.ตชด.๓๑ ต้องหาคดีอาญา สรุปรายงานกรณีผู้ฟ้องคดีต้องหาคดีอาญาข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยไม่ได้รับอนุญาต ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผลการสืบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า

/คณะกรรมการ...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๖

คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงและผู้กำกับ การ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ พิจารณาเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ และส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงมีคำสั่ง กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๒๐๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๑ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง แก่ผู้ฟ้องคดี ผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมีความเห็นว่าการณผู้ฟ้องคดีต้องหาคดีอาญาข้อหาฆ่าผู้อื่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจยึดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของกลาง จากกลุ่มวัยรุ่นที่มีวามสัมพันธ์กับบริเวณถนนริมน้ำข้างวัดจุฬามณี หมู่ที่ ๒ ตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก โดยได้ลงบันทึกประจำวันไว้ที่งานการข่าว กองกำกับการตำรวจตระเวน ชายแดนที่ ๓๑ และมีการรายงานให้หัวหน้าศูนย์ต่อสู้เอาชนะยาเสพติด กองกำกับการตำรวจ ตระเวนชายแดน ที่ ๓๑ ผู้บังคับบัญชาทราบ เป็นการกระทำในฐานะที่ตนเป็นเจ้าของพนักงาน มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการได้ตามกฎหมาย แม้ว่าจะระหว่างนำของกลางส่งพนักงานสอบสวน สภานี้ตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลกถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมดำเนินคดีอาญาก็ตาม แต่ด้วยการ จังหวัดพิษณุโลกมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในคดีนี้แล้ว พิจารณาแล้วการกระทำของผู้ฟ้องคดี ไม่เป็นความผิดทางวินัยแต่อย่างใด ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีต้องหาคดีอาญาข้อหาเสพยาเสพติด ให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น จากการสอบสวนนายอำเภอย พันธ์ศิริ นักโทษ คดีเสพยาเสพติดให้โทษยอมรับว่ามีความสนิทสนมกับผู้ฟ้องคดี และยอมรับว่าช่วงบางคน ในอุ้งของตนติดยาบ้า การที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งมีหน้าที่ปราบปรามยาเสพติดให้โทษเข้าไปเกี่ยวข้องกับ สนับสนุนกับกลุ่มผู้เสพยาเสพติดให้โทษกลุ่มนี้นั้น ก็เป็นเรื่องปกติที่ต้องการหาข่าว ความเคลื่อนไหวของยาเสพติดให้โทษ จากการสอบสวนเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชาของ ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำตรงกันว่า ไม่พบเห็นผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดให้โทษมาก่อน แม้ไม่ปรากฏชัด ว่าผู้ใดเป็นผู้นำยาบ้าผสมลงในกระติกน้ำดื่มก็ตาม แต่เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีดื่มยาในกระติก ซึ่งผสมยาบ้าลงไปจริงเพราะตามธรรมชาติของมนุษย์ที่รู้จักสนิทสนมกัน เมื่อหัวหน้ามักจะ ถือวิสาสะหาน้ำดื่มเองโดยขาดความระมัดระวังตัวอันเป็นเหตุให้พบสารเสพติดให้โทษ

/ในปัสสาวะ...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๗

ในบัสสาวะดังกล่าว จึงขาดเจตนากระทำความผิด แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของหน้าที่ตำรวจ ซึ่งทราบดีว่ากลุ่มที่ตนเข้าไปพบนั้นมีพฤติการณ์เสพยาเสพติดให้โทษน่าจะใช้ความระมัดระวัง ให้มากขึ้น ควรจะสันนิษฐานได้ว่า ในกระดิกน้ำดื่มอาจมีสารเสพติดให้โทษเจือปนอยู่และไม่ควรดื่ม การที่ผู้ฟ้องคดีดื่มในกระดิกลงไปโดยขาดความระมัดระวังนั้น เป็นการประพฤติดน ในลักษณะที่ไม่สมควร อันอาจนำความเสียหายหรือเสื่อมเสียมาสู่ตนเองหรือหน่วยงานได้ จึงเป็นความผิดทางวินัย คณะกรรมการสอบสวนประชุมพิจารณาแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวยังไม่ผิดวินัยร้ายแรงแต่อย่างใด แต่รับฟังได้ว่าเป็นความผิด ทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานต้องไม่ใช้กิริยาวาจาหรือประพฤติดนในลักษณะที่ไม่สมควร ตามมาตรา ๗๘ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ เห็นสมควรให้ลงโทษ กักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๓๐ วัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นข้อหา มีอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต นั้น มีพยานบุคคลและพยานเอกสาร ยืนยันว่า วันเกิดเหตุ (วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๑) ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ทำการตรวจยึดอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนเป็นของกลางมาจากกลุ่มวัยรุ่นที่เตรียมก่อเหตุร้าย แล้วนำมาลงประจำวัน ไว้เป็นหลักฐานที่งานการข่าว กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ อันเป็นการ ดำเนินการในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งมีอำนาจตามกฎหมาย ประกอบกับอัยการจังหวัด พิษณุโลกมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ แล้ว กรณีนี้จึงรับฟัง ไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา สำหรับประเด็นข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษ ประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาจากพยานหลักฐานแล้วเห็นว่า ในการจับกุมครั้งนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจทำการตรวจบัสสาวะของนายอำนวย พันธุศิริ (เจ้าของบ้าน) และผู้ฟ้องคดีด้วยความสมัครใจ (ตามบันทึกยินยอมให้ตรวจบัสสาวะ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑) เบื้องต้นพบว่า บัสสาวะเป็นสีม่วงทั้งสองคน ในชั้นจับกุม ผู้ฟ้องคดีให้การ ยอมรับว่า เสพยาบ้ามาก่อนเจ้าหน้าที่ตำรวจทำการตรวจบัสสาวะ จำนวน ๒ เม็ด (หลักฐาน แบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑) โดยยอมรับว่านายอำนวยให้เสพยาบ้าฟรี ซึ่งเป็นการให้การด้วยความสมัครใจโดยไม่มีผู้ใดบังคับ ขู่เข็ญ หลอกลวงหรือให้สัญญา แต่อย่างใด และเป็นการให้การในทันทีที่ถูกจับกุมจึงเชื่อว่าเป็นการให้การโดยสุจริตถูกต้อง ตรงกับความเป็นจริง ไม่ได้เตรียมการในการให้การและปิดบังอำพรางข้อเท็จจริง ประกอบกับ ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจมีหน้าที่ปราบปรามยาเสพติดให้โทษย่อมรู้ว่าคำให้การดังกล่าว อาจทำใหตนเองถูกฟ้องคดีอาญาได้ นำเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีเสพยาบ้าจริง แม้อีกหลังผู้ฟ้องคดี

/จะให้การ...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

จะให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวนและในชั้นสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยว่าตีมน้ำในกระดิกซึ่งผลมยาบ้าในบ้านที่เกิดเหตุ แต่ไม่มีพยานหลักฐานใดมายืนยันสนับสนุน เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ เพื่อให้ตนเองพ้นผิดและขาดพยานหลักฐานสนับสนุน จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ พฤติการณ์ถือว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๘ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๐๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และเสนอสำนวนการสอบสวนทางวินัยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ พิจารณา ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดให้โทษจริงตามที่ถูกกล่าวหา พฤติการณ์เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๘ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการป้องกันเจ้าหน้าที่ของรัฐมิให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๒ ความร้ายแรงแห่งกรณีควรได้รับโทษไล่ออกจากราชการตามระดับโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการยังไม่ถูกต้องเหมาะสม อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๑ (๘) และมาตรา ๑๐๕ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ ให้เป็นการถูกต้องเหมาะสมต่อไป เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งแล้วให้ตอบรับทราบรายงานการลงโทษ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง เพิ่มโทษข้าราชการตำรวจ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี โดยลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติดังกล่าว ส่วนกรณีนี้ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ไม่ได้กระทำผิดอาญาข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต เนื่องจาก อัยการจังหวัดพิษณุโลกมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี นั้น กรณีดังกล่าวผลทางคดีอาญา และการดำเนินการทางวินัยแยกเป็นคนละส่วนกัน ซึ่งเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณานำผลคดีอาญามาประกอบการพิจารณาในการดำเนินการทางวินัยข้าราชการตำรวจ

/หรือไม่ได้...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๕

หรือไม่ก็ได้ ซึ่งการดำเนินการทางวินัยเป็นไปตามคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๔๓๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๘ เรื่อง มอบอำนาจการดำเนินการทางวินัย การสั่งให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการและกำหนดแนวทางปฏิบัติ และแนวทาง การลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง กฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๔๗ และ กฎ ก.ตร. ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พ.ศ. ๒๕๔๗ ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ การสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัย จึงไม่จำเป็นที่จะต้องฟังผลทางคดีอาญา แต่อย่างใด เพราะถึงแม้เรื่องนั้น พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาลจะมีความเห็น แตกต่างกันไป ผู้พิจารณาโทษทางวินัยก็ต้องรับผิดชอบแต่อย่างใดไม่ ถ้าการกระทำนั้น ได้กระทำไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและกระทำไปโดยสุจริต มิได้มุ่งให้เกิดผลเสียหาย ซึ่งเรื่องนี้ได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาเป็นบรรทัดฐานอยู่แล้วหลายเรื่อง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ จึงเป็นคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๐๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีถูกจับกุมตัว พร้อมอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนได้ในสถานที่เกิดเหตุ ซึ่งขณะนั้นผู้ฟ้องคดีมีลักษณะคล้าย เสียหายเสียดมาาก่อน เจ้าหน้าที่ชุดจับกุมทำการตรวจบัสสภาวะด้วยความสมัครใจของผู้ฟ้องคดี ผลการตรวจเบื้องต้นพบเป็นสีม่วง จึงแจ้งข้อกล่าวหาให้ทราบว่ามีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยเปิดเผยและโดยไม่มีเหตุอันควร และเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ในขณะที่ขับซึรดในทางจราจร ผลการตรวจวิเคราะห์บัสสภาวะของผู้ฟ้องคดีจากศูนย์การแพทย์ พิษณุโลกปรากฏว่าพบเมทแอมเฟตามีนในตัวอย่างบัสสภาวะของผู้ฟ้องคดี กรณีจึงมีประเด็น ต้องพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ โดยแยกพิจารณาได้เป็น ๒ กรณี ดังนี้ กรณีผู้ฟ้องคดีต้องหาคดีอาญาข้อหา มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาตเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีพยานบุคคลและพยานเอกสารยืนยันว่า ในวันเกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีกับพวกทำการตรวจยึดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของกลางจากกลุ่มวัยรุ่นได้ที่ บริเวณถนนสายริมน้ำข้างวัดจุฬามณี หมู่ ๒ ตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลกแล้ว

/ได้นำมา...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๑๐

ได้นำมาลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานที่งานทนาย กงกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ และนำส่งของกลางไปยังสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก เพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป ก็เพียงพอรับฟังหักล้างข้อกล่าวหาดังกล่าวได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีต้องหาก็คืออาญาข้อหา เสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ นั้น เห็นว่า ก่อนเกิดเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เดินทางไปยัง บ้านที่เกิดเหตุเพื่อจับกุมนายอำนวนย พันธุศิริ ตามหมายจับของศาลจังหวัดพิษณุโลก ขณะจับกุมเจ้าหน้าที่เห็นผู้ฟ้องคดีเดินออกมาจากห้องนอนของนายอำนวนยในลักษณะมีพิรุณ นำสงสัยว่าจะมีสิ่งผิดกฎหมายซุกซ่อนอยู่ในตัว เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงขอตรวจค้นพบอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนของกลาง และขณะตรวจค้นผู้ฟ้องคดีมีอาการมีเม้ามอยเสเพลตืด เจ้าหน้าที่ตำรวจทำการตรวจปัสสาวะ ในเบื้องต้นพบเป็นสีม่วง และส่งตัวอย่างปัสสาวะของผู้ฟ้องคดี ไปทำการตรวจอย่างละเอียดที่ศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์พิษณุโลก พบสารเมทแอมเฟตามีน อยู่ในปัสสาวะของผู้ฟ้องคดี ซึ่งมีเพียงนายอำนวนยที่ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีดื่มน้ำในกระดิก ที่ผสมยาบ้าอยู่ แต่เนื่องจากนายอำนวนยรู้จักสนิทสนมกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน และเป็นกรให้การ ภายหลังเกิดเหตุนานถึง ๘ เดือน ย่อมมีโอกาสปรุงแต่งคำให้การเพื่อเป็นการช่วยเหลือ ผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีได้รับสารภาพว่า เสพยาบ้าจำนวน ๒ เม็ด ก่อนหน้าที่ เจ้าหน้าที่ตำรวจจะตรวจปัสสาวะของผู้ฟ้องคดีจริง พร้อมกับลงลายมือชื่อกำกับไว้ใน แบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้นและบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ ซึ่งเป็นคำให้การรับสารภาพ ขณะตรวจปัสสาวะในเวลาเกิดเหตุ และขณะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมนายอำนวนยนั้น ยังได้ขของกลางยาบ้าและอุปกรณ์การเสพอีกด้วย เป็นเวลาและสถานที่เกิดเหตุเดียวกัน กับที่ผู้ฟ้องคดีถูกจับกุม จึงเชื่อได้ว่ามีการมั่วสุมเสพยาบ้ากันก่อนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ จะเข้าทำการจับกุมจริง ส่วนผลคดีอาญาที่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี ในข้อหานี้ เนื่องจากขาดเจตนากระทำผิดนั้น แต่เมื่อตรวจพบสารเสพติดให้โทษในร่างกาย ของผู้ฟ้องคดีก็เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ จริงตามที่ ถูกกล่าวหา คำให้การแก้ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถหักล้างข้อกล่าวหา อาศัยเหตุผล และพยานหลักฐานดังกล่าว พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการป้องกันเจ้าหน้าที่ของรัฐมิให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๒ ความร้ายแรง แห่งกรณีควรได้รับโทษไล่ออกจากราชการ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี

/ออกจากราชการ...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๑๑

นอกจากราชการยังไม่ถูกต้องเหมาะสม อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๑ (๘) และมาตรา ๑๐๕ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ให้ยกอุทธรณ์ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการให้เป็นการถูกต้องเหมาะสมต่อไป เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งแล้วให้ตอบรับทราบ รายงานการลงโทษ ต่อมา เลขานุการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจมีหนังสือสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๑๔๕๕ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ เรื่อง แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และมีหนังสือ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๑๔๕๕ เรื่อง ด.ต. ทับทิม หยวทอง อุทธรณ์คำสั่งลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการในส่วน ที่เกี่ยวข้องต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง เพิ่มโทษข้าราชการตำรวจ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี เป็นลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ อุทธรณ์คำสั่ง ดังกล่าวอีกครั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๔๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องนี้ผู้ฟ้องคดีเคยยื่นอุทธรณ์คำสั่งกรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๐๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษปลดออก จากราชการ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แล้วครั้งหนึ่ง ซึ่งตามกฎหมาย ก.ตร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๒๒ ได้กำหนดไว้ว่า "เมื่อ ก.ตร. พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และมีมติเป็นประการใดแล้วจะอุทธรณ์ ต่อไปอีกมิได้" อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐๕ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบ กฎ ก.ตร. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีมติไม่รับเรื่อง ผู้ฟ้องคดีขอให้พิจารณาบททวนคำสั่งให้ออกจากราชการใหม่ และเลขานุการคณะกรรมการ ข้าราชการตำรวจมีหนังสือสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๕๑ ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๔ เรื่อง แจ้งผลการขอให้พิจารณาอุทธรณ์ใหม่ แจ้งผลการพิจารณา ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว จากเหตุผลข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้การดังกล่าวมาข้างต้นเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

/ผู้ฟ้องคดี...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๑๒

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ทั้งสี่ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่ออัยการจังหวัดพิษณุโลกมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีแล้วการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดวินัยแต่อย่างใด จะเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของอัยการจังหวัดพิษณุโลกไปวินิจฉัยและมีคำสั่งว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงตามคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ ส่วนเรื่องข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้นำผลคดีและคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของอัยการจังหวัดพิษณุโลกไปประกอบการพิจารณาดำเนินการทางวินัย ทั้งที่ความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงทั้งสองเรื่องเกิดขึ้นพร้อมกัน และถูกดำเนินคดีอาญาและวินัยอย่างร้ายแรงพร้อมกัน เป็นความผิดคดีอาญาเหมือนกัน แม้การสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงจะดำเนินการโดยมีคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญาก็ตาม แต่ความผิดอาญาทั้งสองเรื่องนี้เป็นมูลเหตุที่มีความผิดทางอาญาและเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง จึงเป็นความผิดมูลฐานเกิดขึ้นครั้งเดียวกันคราวเดียวกัน ควรที่จะนำผลคดีอาญาข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษเป็นส่วนหนึ่งของการพิจารณาทางวินัยเหมือนกับผลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ข้อหามีอาวุธปืนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำผลคดีอาญามาพิจารณา แต่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยกลับพิจารณาไม่เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง อันทำให้เห็นข้อแตกต่างของการพิจารณาว่า มีการพิจารณาที่ไม่เหมือนกัน มาตรฐานการพิจารณาทั้งเรื่องอาวุธปืนและยาเสพติดเป็นการพิจารณาโดยใช้มาตรฐานเลือกปฏิบัติพิจารณาเป็น ๒ มาตรฐาน แตกต่างกันไป จึงไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ให้การในทำนองเดียวกันว่า ผู้ฟ้องคดีสมัครใจยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ และผลการตรวจปรากฏว่าปัสสาวะเป็นสีม่วง ผู้ฟ้องคดีให้การยอมรับว่าเสพยาบ้ามาก่อนเจ้าหน้าที่ตำรวจทำการตรวจปัสสาวะ จำนวน ๒ เม็ด โดยยอมรับว่านายอำเภวนาย พันธุศิริ ให้เสพยาบ้าฟรี เป็นการให้การด้วยความสมัครใจโดยไม่มีผู้ใดบังคับ ชูเชิญ หลอกหลวงหรือสัญญาแต่อย่างใด และเป็นการให้การในทันทีที่ถูกจับกุม เชื่อว่าถูกต้องตรงกับความเป็นจริง ไม่ได้เตรียมการให้การและบิดบังข้อเท็จจริง นั้น เห็นว่า บัณฑิตก็ยินยอมให้ตรวจปัสสาวะเบื้องต้น ผู้ฟ้องคดีถูกนำตัวไปที่ห้องกลุ่มงานสืบสวนภูธรจังหวัดพิษณุโลก ขอให้ผู้ฟ้องคดีตรวจปัสสาวะ ผู้ฟ้องคดียินยอมให้ความร่วมมือตรวจเพราะผู้ฟ้องคดีไม่เคยเสพยาเสพติดมาก่อน หากผู้ฟ้องคดีได้เสพยาเสพติดมาก่อนแล้ว โดยวิสัยและ

/พฤติการณ์...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๑๓

พฤติการณ์ ก็ย่อมที่จะต้องหลีกเลี่ยงไม่ยอมให้มีการตรวจปัสสาวะอย่างแน่นอน เมื่อผลของการตรวจปัสสาวะปรากฏว่าเป็นสีม่วง ผู้ฟ้องคดีก็ตกใจในขณะนั้นยังไม่เข้าใจว่าเป็นสีม่วงได้อย่างไร ซึ่งต่อมาผู้ฟ้องคดีได้ทบทวนลำดับเหตุการณ์แล้ว สาเหตุที่ปัสสาวะเป็นสีม่วงน่าจะมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีได้ดื่มน้ำในกระติกที่บ้านของนายอำเภวย โดยผู้ฟ้องคดีไม่ทราบมาก่อนว่าน้ำในกระติกเป็นน้ำที่ผสมยาบ้าไว้ เมื่อดื่มเข้าไปปัสสาวะจึงเป็นสีม่วง ส่วนแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น นั้น เจ้าหน้าที่ชุดจับกุมนายหนึ่งเข้ามาคุยกับผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ฟ้องคดีช่วยกรอกข้อมูลในแบบฟอร์มเป็นบันทึกข้อมูลเบื้องต้น เพื่อจะนำไปแสดงให้นายอำเภวยดู เพื่อบังคับให้นายอำเภวยให้ข้อมูลเพื่อขยายผลการจับกุม ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นตำรวจด้วยกันจึงรับว่าจะช่วยเหลือ ให้มีการขยายผลเกี่ยวกับยาเสพติดต่อไป บันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น จึงไม่ได้เกิดขึ้นโดยที่ผู้ฟ้องคดียอมรับว่าได้เสพยาบ้ามาก่อนบันทึกดังกล่าวมิใช่เป็นบันทึกที่ทำขึ้นโดยมีเจตนาของผู้ฟ้องคดีที่ให้ความยินยอมหรือสมัครใจของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด แต่เป็นเอกสารที่ถูกทำขึ้นมาโดยผู้จัดทำเอกสารมีเจตนาหลอกลวงให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่าจะเป็นการช่วยเหลือและขยายผลการจับกุมนายอำเภวย จึงไม่มีค่าควรแก่การรับฟังและไม่อาจรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ฟ้องคดี ทั้งปรากฏข้อเท็จจริงว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมทำบันทึกการจับกุมในเวลาเดียวกันและต่อเนื่องกันกับบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เป็นบันทึกการจับกุมที่ไม่ถูกต้อง จึงไม่ลงลายมือชื่อในบันทึกจับกุม ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ลงลายมือชื่อในบันทึกการจับกุมที่ทำขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันกับแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น และบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ จึงน่าจะเชื่อได้ว่า แบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้นและบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ เป็นเอกสารที่ทำขึ้นมาโดยไม่ถูกต้องตรงความเป็นจริง ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๓ วรรคสอง และมาตรา ๘๔ วรรคท้าย ห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิด สาเหตุที่ผู้ฟ้องคดีถูกเจ้าหน้าที่ชุดสืบสวนตำรวจภูธรจังหวัดพิษณุโลกดำเนินคดีทั้งสองเรื่อง คือ เรื่องอาวุธปืนและเสพยาเสพติดให้โทษ นั้น น่าจะมีสาเหตุมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามหน้าที่สร้างความไม่พอใจให้กลุ่มบุคคลดังกล่าว โดยเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมจับกุมตัวนายยิ่งยศ ไทยกล้า กับพวก โดยนายยิ่งยศเป็นบุตรชายของผู้บังคับการอำเภวยการ กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๖ ในขณะนั้น (ปัจจุบันติดยศพลตำรวจตรียังทำงานอยู่ในภาค ๖) มียาบ้าจำนวน ๑๑๓ เม็ด และเงินสดจำนวน ๙๖,๐๐๐ บาท ระหว่างควบคุมตัวผู้ต้องหา มีเจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรจังหวัดพิษณุโลกหลายนาย

ศาลปกครองสูงสุด
15 มี.ค. 2562
ศาลปกครองสูงสุด

/โทรศัพท์...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๑๔

โทรศัพท์ติดต่อขอร้องมิให้ดำเนินคดีกับนายยิ่งยศ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ทำตามคำขอและ
ส่งผู้ต้องหาทั้งหมดดำเนินคดีตามกฎหมาย ในวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๗ นายยิ่งยศกับพวก
ถูกผู้ฟ้องคดีจับกุมตัวอีก มียาบ้าจำนวน ๓,๙๐๑ เม็ด อาวุธปืนหลายกระบอก รถยนต์กระบะ
และเงินสดจำนวน ๗๗,๒๐๐ บาท มีตำรวจภูธรหลายนายโทรศัพท์ขอให้ลดของกลางและ
ขอให้ช่วยเหลือนายยิ่งยศ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยินยอมส่งดำเนินคดี ในวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗
ผู้ฟ้องคดีจับกุมตัวตำรวจ ประจวบ พรหมแดน กับพวก ซึ่งเป็นตำรวจรวม ๓ คน
พร้อมของกลางยาบ้าจำนวน ๕,๒๙๔ เม็ด และเงินสดจำนวน ๑๘,๐๐๐ บาท ส่งดำเนินคดี
จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ตำรวจภูธรจังหวัดพิษณุโลกและเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ควบคุมตัวผู้ฟ้องคดี
ในวันเกิดเหตุไม่พอใจผู้ฟ้องคดีเป็นอย่างมาก เมื่อมีโอกาสจึงได้กลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี
ให้ต้องได้รับโทษ ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาที่จะเสพยาเสพติด อันเป็นความผิดอาญา
และความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง โดยผู้ฟ้องคดีก็ได้เข้าชี้แจงข้อเท็จจริงทั้งด้วยวาจาและ
เป็นหนังสือมาเป็นลำดับ ตั้งแต่วันเกิดเหตุ เดือนมีนาคม ๒๕๕๑ จนกระทั่งถูกสอบสวน
ทางวินัยและทางคดีอาญา โดยผู้ฟ้องคดีทำรายงานชี้แจงข้อเท็จจริงตามหนังสือลงวันที่ ๙
เมษายน ๒๕๕๑ และลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๑ รายงานข้อเท็จจริงให้กองกำกับการตำรวจ
ตระเวนชายแดนที่ ๓๑ (กก.ตชด.๓๑) และประธานกรรมการสืบสวน ทราบเป็นลายลักษณ์อักษร
ตามลำดับ ทั้งนี้ บันทึกรายงานให้ตรวจสืบสวนและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น บันทึกจับกุม
สำนวนสอบสวนคดีอาญา กรณีผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า เสพยาเสพติดให้โทษมีการตรวจสอบ
อย่างละเอียดถี่ถ้วนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจนครบถ้วนแล้วว่า
ผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาที่จะเสพยาเสพติดตามที่ถูกกล่าวหา จนกระทั่งอัยการจังหวัดพิษณุโลก
มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงมิได้กระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแต่อย่างใด ประกอบกับ
ผู้ฟ้องคดีรับราชการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตมาเป็นเวลานานถึง ๒๐ ปีเศษ
มีผลงานเป็นที่ประจักษ์จนได้รับเลื่อนยศมาเป็นลำดับ และไม่เคยกระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า ประเด็นที่ผู้ฟ้องคดี
อ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำผลคดีอาญาข้อหาใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน
ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และข้อหาเสพยาเสพติด ซึ่งพนักงานอัยการมีคำสั่ง
เด็ดขาดไม่ฟ้องทั้งสองคดี มาประกอบการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยไม่เหมือนกัน
เป็นการพิจารณาที่ใช้มาตรฐานเลือกปฏิบัติเป็น ๒ มาตรฐาน นั้น ไม่เป็นความจริง การพิจารณา
ดำเนินการทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กรณีใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน

ไว้ในครอบครอง...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่
 อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๑๕

ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต นั้น มีพยานบุคคลและพยานเอกสารยืนยันว่า วันเกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ทำการตรวจยึดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของกลางมาจากกลุ่มวัยรุ่น ที่เตรียมก่อเหตุร้าย แล้วนำมาลงประจำวันไว้เป็นหลักฐานที่งานการข่าว กองกำกับการตำรวจ ตระเวนชายแดนที่ ๓๑ อันเป็นการดำเนินการในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งมีอำนาจตามกฎหมาย ประกอบกับอัยการจังหวัดพิษณุโลกมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี กรณีนี้จึงรับฟังไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ส่วนคดีอาญาข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษ ที่อัยการจังหวัดพิษณุโลกมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี นั้น ในการดำเนินการทางวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาจากพยานหลักฐานวันเกิดเหตุ ผลการตรวจ บัสดาวะ การให้การยอมรับสารภาพของผู้ฟ้องคดีต่อหน้าเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมว่า ได้เสพยาบ้ามาก่อน จำนวน ๒ เม็ด ซึ่งเป็นการให้การด้วยความสมัครใจโดยไม่มีผู้ใดบังคับ ชูเชี่ยว หลอกหลวงหรือให้สัญญาแต่อย่างใด และเป็นการให้การในทันทีที่ถูกจับกุม จึงเชื่อว่าเป็นการให้การโดยสุจริตถูกต้องตรงกับความเป็นจริงโดยไม่ได้ตระเตรียมการให้การและปิดบัง อำพรางข้อเท็จจริง ประกอบกับผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจมีหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด ย่อมรู้ดีว่าการดังกล่าวอาจทำให้ตนเองถูกฟ้องคดีอาญาได้ และเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีเสพยาบ้าจริง แม้ภายหลังผู้ฟ้องคดีจะให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวนและของ คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยว่า ตีมน้ำในกระติกซึ่งผสมยาบ้าในบ้านที่เกิดเหตุ แต่ไม่มี พยานหลักฐานใดมายืนยันสนับสนุน จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ระดับทัณฑ์ไล่่ออกจากราชการ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า บันทึกรับมอบให้ ตรวจบัสดาวะ และแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น ไม่ได้เกิดขึ้นโดยการที่ผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับว่า ได้เสพยาบ้ามาก่อน และบันทึกทั้งสองฉบับดังกล่าวมิใช่เป็นบันทึกที่ทำขึ้นโดยมีเจตนา ที่ให้ความยินยอมหรือสมัครใจของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด แต่เป็นเอกสารที่ถูกทำขึ้นมา โดยเจตนาของผู้ที่จัดทำเอกสารหลอกหลวงให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่า จะเป็นการช่วยเหลือและ ขยายผลการจับกุมนายอำหนวย จึงไม่มีคุณค่าแก่การรับฟังและไม่อาจรับฟังเป็นพยานหลักฐาน เพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ฟ้องคดีได้ และที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีไม่ลงลายมือชื่อ ในบันทึกการจับกุมโดยอ้างว่า บันทึกการจับกุมดังกล่าวไม่ถูกต้อง และได้ทำขึ้นในเวลา ไล่เลี่ยกันกับบันทึกยินยอมให้ตรวจบัสดาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น การที่ผู้ฟ้องคดี

ไม่ลงลายมือชื่อ...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๑๖

ไม่ลงลายมือชื่อในบันทึกการจับกุมที่ทำขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันกับบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น จึงน่าเชื่อว่าบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้นเป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นมาโดยไม่ถูกต้องตรงความเป็นจริง ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๓ วรรคสอง และมาตรา ๘๔ วรรคท้าย ห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิด นั้น เห็นว่า ถึงแม้ว่าพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยมีคำวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ ที่ ๔๑๔/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ ให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นชุดปฏิบัติการข่าวของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด โดยทำหน้าที่สืบสวนหาข่าวเกี่ยวกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ต้องแต่งกายนอกเครื่องแบบและแฝงตัวหาข่าวโดยมีพันตำรวจตรี ภาสกร เกิดโต หัวหน้าชุดศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ เป็นพยานให้การว่าได้สั่งการมอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีเข้าทำการสืบสวนเกี่ยวกับตัวนายอำนาจ นอกจากนี้ นายอำนาจยังให้การว่า ก่อนถูกจับกุมนายอำนาจได้ส่งน้ำให้ผู้ฟ้องคดีดื่ม ทราบภายหลังว่าน้ำดื่มมีสารเสพติดผสมอยู่ด้วย ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีดื่มน้ำที่ผสมยามาจากนายอำนาจ โดยไม่รู้ว่าน้ำดื่มมีเมทแอมเฟตามีนผสมอยู่ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงขาดเจตนากระทำผิด แต่การพิจารณาโทษในคดีอาญากับการพิจารณาโทษในความผิดวินัยข้าราชการตำรวจนั้นมีหลักเกณฑ์แตกต่างกัน คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ได้วางแนวปฏิบัติให้กระทรวง ทบวง กรม ถือปฏิบัติโดยให้ดำเนินการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยโดยไม่รอฟังผลทางคดีอาญาเพราะถึงแม้เรื่องนั้นพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการหรือศาลจะมีความเห็นแตกต่างกันไป ผู้พิจารณาโทษทางวินัยก็จะต้องรับผิดชอบแต่อย่างใดไม่ ถ้าการกระทำนั้นได้ทำไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและกระทำไปโดยสุจริต มิได้มุ่งให้เกิดผลเสียหายตามหนังสือสร ที่ ๐๙๐๔/ว ๔ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๐๙ และในการสอบสวนทางวินัยของผู้ฟ้องคดีนั้น การพิจารณาและมีความเห็นทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาจากพยานหลักฐานที่คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมได้ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมีความเห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะให้การปฏิเสธว่าไม่ได้รู้จักกับนายอำนาจมาก่อน และไม่รู้ว่าน้ำดื่มมีเมทแอมเฟตามีนผสมอยู่ก็ตาม แต่ระหว่างเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่สืบสวนหาข่าวเกี่ยวกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด คือนายอำนาจ ผู้ฟ้องคดีย่อมจะทราบและตระหนักถึงวิธีปฏิบัติและใช้ความระมัดระวังพอสมควร ในการที่จะต้องเข้าไป

เกี่ยวข้องกับ...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๑๗

เกี่ยวข้องกับผู้มีพฤติการณ์เกี่ยวกับยาเสพติด นอกจากนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นชุดปฏิบัติการข่าวของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดมาเป็นระยะเวลานานพอสมควร ย่อมจะทราบดีถึงผลของการตรวจหาสารเสพติดในปัสสาวะ และผลของการลงลายมือชื่อในบันทึกยินยอมตรวจปัสสาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีน่าจะเคยผ่านการทำบันทึกดังกล่าวมาแล้ว แม้ผู้ฟ้องคดีจะให้การปฏิเสธ แต่ก็มีความพยานซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จับกุมยืนยันการกระทำผิดของผู้ฟ้องคดี รวมทั้งพยานเอกสาร คือ บันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ และแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น แม้นายอำนวยการจะยืนยันว่าเป็นผู้ส่งน้ำดื่มซึ่งทราบภายหลังว่าผสมเมทแอมเฟตามีนให้ผู้ฟ้องคดีดื่มก็ตาม แต่ก็เพียงกำยืนยันของผู้ต้องหาซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุด้วยกัน แม้จะเป็นผู้ต้องหาคนละคดีกันก็ตาม ผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาอ้างอิงพอที่จะทำให้นคณะกรรมการสอบสวนเชื่อถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เสพยาเสพติด คณะกรรมการสอบสวนจึงมีความเห็นโดยพิจารณาและชี้แจงนำหน้าจากพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวน โดยไม่ได้รอฟังผลคดีอาญาแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเห็นสมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าบันทึกการจับกุมไม่ถูกต้องจึงไม่ยอมลงลายมือชื่อ นั้น รายละเอียดบันทึกการจับกุมดังกล่าวเป็นกรณีการจับกุมในข้อหาซื้ออาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในความครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งพิจารณาแล้วเป็นการกระทำในฐานะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าพนักงานมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการได้ตามกฎหมาย การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมลงลายมือชื่อโดยอ้างว่าบันทึกการจับกุมไม่ถูกต้อง พร้อมทั้งมีพยานบุคคลและพยานเอกสารยืนยันถึงการปฏิบัติหน้าที่นั้น ทำให้คณะกรรมการสอบสวนเชื่อถือได้ว่า เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีจริง การกระทำไม่เป็นความผิดวินัยแต่อย่างใด จะเห็นได้ว่า บันทึกการจับกุมที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีมีพยานหลักฐานต่างๆ ยืนยันอย่างเพียงพอที่จะทำให้นคณะกรรมการสอบสวนเชื่อว่าไม่ได้กระทำความผิดวินัย แต่ในขณะที่เดียวกันบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้นที่มีลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถหาพยานหลักฐานต่างๆ มายืนยันว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกล่ามคาการอ้างว่าบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น เกิดจากเจตนาที่จะช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจในการขยายผลและเกิดจากการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจหลอกลวงให้เข้าใจว่าเป็นการช่วยเหลือและขยายผลการจับกุมนายอำนวยการ ในทางวินัยแล้วย่อมพึงไม่ขึ้น

/เพราะกระบวน...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๑๘

เพราะกระบวนการพิจารณาทางวินัยและทางอาญามีความแตกต่างกันการรับฟังพยานหลักฐานก็แตกต่างกัน ทั้งการมีอยู่ของพยานหลักฐานและการให้ถ้อยคำหรือการเบิกความของพยาน อาจมีความแตกต่างกันได้ สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ฟ้องคดีถูกเจ้าหน้าที่ชุดสืบสวนตำรวจภูธรจังหวัดพิษณุโลกจับกุมก้นแกลังดำเนินคดีอาญาข้อหาฆ่าผู้อื่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และคดีเกี่ยวกับการเสพยาเสพติดให้โทษ มีสาเหตุเนื่องมาจากผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการตามหน้าที่โดยได้จับกุมนายอึ้งยศ ไทยกล้า ซึ่งเป็นบุตรชายของรองผู้บังคับการอำนวยการ กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๖ คดีเกี่ยวกับยาเสพติด และจับกุมตามตำรวจ ประวูช พรหมแดน กับพวก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจรวม ๓ นาย ในคดีเกี่ยวกับยาเสพติด จึงสร้างความไม่พอใจให้กับกลุ่มคนดังกล่าวนั้น เป็นเพียงข้ออ้างลอยๆ ของผู้ฟ้องคดีแต่ฝ่ายเดียว ไม่ควรค่าแก่การรับฟัง และไม่มีพยานหลักฐานใดมายืนยัน ซึ่งเป็นเพียงข้ออ้างเพื่อให้ตนเองพ้นผิด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แกล้งเป็นหนังสือต่อศาลว่า ไม่ประสงค์ทำคำให้การเพิ่มเติมและขอยืนยันตามคำให้การเดิมที่ได้ยื่นไว้ต่อศาล

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ ที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออก เป็นไล่ออกจากราชการ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ คดีนี้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ กรณีถูกกล่าวหาว่า มีพฤติการณ์เสพยาเสพติดให้โทษ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีเพราะผู้ฟ้องคดีขาดเจตนา ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ผูกมัดและฟังเป็นที่ยุติแล้ว นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เวลา ๑๒.๑๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนภูธรจังหวัดพิษณุโลกจับกุมที่บ้านเลขที่ ๘๐/๓๑๕ ถนนประชาอุทิศ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็นบ้านของนายอำนวยการ พันธุศิริ พบอาวุธปืนพกสั้นขนาด .๒๒ ไม่มีหมายเลขทะเบียนบรรจุกระสุนจำนวน ๖ นัด และกระสุนปืนขนาด .๒๒ จำนวน ๑๓ นัด พร้อมทั้งตรวจพบสถานะพบเป็นสีม่วง ในชั้นสอบสวนข้อเท็จจริง อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนเป็นของกลางที่ยึดมาจากกลุ่มวัยรุ่นที่มีวสันตพรบริเวณถนนริมน้ำข้างวัดจุฬามณี หมู่ที่ ๒ ตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ข้อกล่าวหาฆ่าผู้อื่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

ศาลปกครองสูงสุด
15 มี.ค. 2562
ศาลปกครองสูงสุด

/ไม่เป็นความผิด...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๑๗

ไม่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ส่วนข้อหาเสพยาเสพติดน่าจะเชื่อว่ามีผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดจริง เมื่อพิจารณาจากหลักฐานในสำนวนคดีนี้แล้ว ปราบกฏหลักฐานบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น ทั้งสองฉบับบันทึกเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เวลา ๑๓ นาฬิกา ระบุว่าพบผู้ฟ้องคดีมีผู้สมอยู่ในห้องของนายอำเภวย มีอาการมีเมมาสิ่งเสพติดและยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ ผลการตรวจเบื้องต้นเป็นบวก ซึ่งหมายถึงอาจเสพยาเสพติด นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียอมรับว่าเสพยาบ้าก่อนหน้าที่ตำรวจได้ตรวจปัสสาวะจริง จำนวน ๒ เม็ด โดยนายอำเภวยให้เสพยาฟรี เมื่อนำปัสสาวะไปตรวจที่ศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์พิษณุโลกผลตรวจพบมีสารเสพติดประเภทยาบ้าในปัสสาวะ และจากคำฟ้องผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิเสธว่าไม่ได้เสพยาบ้า แต่ปฏิเสธไม่รู้ว่านำในกระติกที่บ้านของนายอำเภวยมียาบ้าผสมอยู่ซึ่งตนได้ดื่มเข้าไป จึงฟังว่าผู้ฟ้องคดีเสพยาบ้าจริงแต่จะมีเจตนาเสพยาบ้าหรือไม่ นั้น จากคำฟ้องผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา ขณะที่ผู้ฟ้องคดีกำลังจัดเตรียมของกลางเพื่อนำส่งพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก เจ้าของตู้ซอมมรดกยี่ห้อสะพาน ๓ ต่าบลบึงพระ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็นตู้ที่ผู้ฟ้องคดีนำรถยนต์ไปซอม โทรแจ้งว่าซอมเสร็จแล้ว ค่าซอม ๔๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีเดินทางไปขอมัดฝ่อนและจะนำเงินมาชำระในช่วงบ่าย จากนั้นผู้ฟ้องคดีเดินทางกลับไปเพื่อเอาบันทึกตรวจยึดระหว่างทางแวะเข้าไปถามราคาซอมรถที่ตู้ของนายอำเภวยและขอดื่มให้นายอำเภวยตักน้ำในกระติกให้ดื่ม จากนั้นรู้สึกสับสนปากแห้งระคายคอ จึงดื่มน้ำในกระติกอีก นายอำเภวยเชิญผู้ฟ้องคดีขึ้นไปนั่งบนบ้านที่จัดไว้สำหรับลูกค้า และอยู่พูดคุยเรื่องวิธีการซอมแซมและราคาซอมรถ ขณะผู้ฟ้องคดีจะกลับเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปจับกุมนายอำเภวย นอกจากนี้ รายงานการสืบสวน ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๓๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๑ คณะกรรมการสอบถ้อยคำผู้ฟ้องคดีและพยาน โดยผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำเช่นเดียวกับข้ออ้างในคำฟ้อง ร้อยตำรวจเอกพิเชษฐ บันการวิ ให้การในฐานะพยานว่า เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๑ จำสืบตำรวจ ไพบุลย์ งามเลิศ ซึ่งร่วมกันกับผู้ฟ้องคดีตรวจยึดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนจากกลุ่มวัยรุ่นที่ทำการอยู่ข้างถนนบริเวณข้างวัดจุฬามณีเข้ามาพบพร้อมนำบันทึกการตรวจยึดอาวุธปืนมาส่งมอบและร้องทุกข์กล่าวโทษหาผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีตามกฎหมาย จำสืบตำรวจ ไพบุลย์ ให้ถ้อยคำว่ามีผู้ฟ้องคดีถูกจับกุมข้อหาถืออาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ถูกควบคุมตัว

/อยู่ที่สถานี...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๒๐

อยู่ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก จำสืบตำรวจ ไพบูลย์ ตามมาเยี่ยมและสอบถาม เหตุการณ์ทราบว่า ขณะที่ออกมาหาข่าวได้แะยืมเงินนายอำนาจที่อาศัยอยู่ในซอยประชาอุทิศ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ขณะพูดคุยเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมและ ตรวจค้นผู้ฟ้องคดี ส่วนนายอำนาจให้ถ้อยคำว่า พยานเปิดตู้ซ่อมรถยนต์ที่บ้านเช่า ในซอยประชาอุทิศ รู้จักกับผู้ฟ้องคดีประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีมาขอยืมเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำไปจ่ายค่าซ่อมรถยนต์ของคู่กรณีที่เกี่ยวข้องกัน จึงเชิญผู้ฟ้องคดีไปนั่งที่ห้องรับแขก ข้างบนบ้าน จากข้อเท็จจริงดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีแะไปที่ตู้ของนายอำนาจมีน้ำหนัก พังได้ว่า ไปพบนายอำนาจเพื่อขอยืมเงินไปชำระค่าซ่อมรถยนต์ให้กับเจ้าของตู้ที่ผู้ฟ้องคดี นำรถไปซ่อมมากกว่าข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีว่า แะเข้าไปสอบถามราคาค่าซ่อมรถยนต์ ซึ่งลักษณะของบุคคลที่สามารถขอยืมเงินกันได้ต้องมีความรู้จักมักคุ้นกันในระดับไว้นื้อเชื่อใจกัน เมื่อนำมาประกอบกับหลักฐานบันทึกยินยอมให้ตรวจบัญชีสวาระและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น ดังกล่าว อีกทั้งการให้ถ้อยคำว่าตนเองเสพยาบ้าฟรี จำนวน ๒ เม็ด ก่อนหน้าที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ เข้าจับกุม เป็นการให้ถ้อยคำในเวลากระชั้นชิดกับเหตุการณ์การถูกจับกุมจึงมีเวลาน้อย ที่จะเตรียมหรือหาเหตุผลให้ตนพ้นผิด และเป็นการให้ถ้อยคำปรักปรำตนเองให้ต้องรับโทษ ทางอาญา ทำให้เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนาเสพยาบ้าที่ตู้ซ่อมรถยนต์ของนายอำนาจ แม้ผู้ฟ้องคดี จะให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวนและในชั้นสอบสวนของคณะกรรมการ สอบสวนทางวินัยว่า ผู้ฟ้องคดีดื่มน้ำในกระติกโดยไม่ทราบว่ามีผสมยาบ้าไว้ ก็เป็นข้อต่อสู้ ที่มีน้ำหนักไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้เช่นนั้น

ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดอาญาขอหาเสพยาเสพติด ให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต เนื่องจากพนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกมีคำสั่ง เต็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี นั้น ความเห็นของพนักงานอัยการในคดีอาญาไม่มีบทบัญญัติแห่ง กฎหมายใดให้ผูกพันผู้มีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยให้เห็นตาม อีกทั้งการดำเนินการสอบสวน ทางวินัย กฎหมายได้กำหนดอำนาจหน้าที่ วิธีการสอบสวนและการพิจารณาโทษทางวินัยไว้ ต่างหากจากการดำเนินคดีอาญาแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ และที่อ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำผลคดีอาญาขอหา มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และขอหาเสพยาเสพติด ซึ่งเป็นความผิดมูลฐานเกิดขึ้น คราวเดียวกัน และพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องทั้งสองคดีมาประกอบการพิจารณา

/ดำเนินการ...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๒๑

ดำเนินการทางวินัยไม่เหมือนกัน เป็นการพิจารณาที่ใช้มาตรฐานเลือกปฏิบัติเป็น ๒ มาตรฐาน นั้น ในการดำเนินการสอบสวนทางวินัย ความเห็นของพนักงานอัยการเป็นเพียง ส่วนประกอบหนึ่งภายหลังรวบรวมพยานหลักฐานการกระทำผิดตามที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์กล่าวหา เท่านั้น ไม่ใช่ความเห็นที่ใช้เป็นดุลพินิจในการลงโทษผู้ฟ้องคดีและไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยข้อหาใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีพยานบุคคลและพยานเอกสารยืนยันว่า ในวันเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ทำการตรวจยึด อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของกลางมาจากกลุ่มวัยรุ่น แล้วลงบันทึกประจำวันไว้ เป็นหลักฐานที่งานการข่าว กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ และนำส่งของกลาง ไปยังสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก อันเป็นการดำเนินการในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งมี อำนาจตามกฎหมาย ซึ่งเพียงพอรับฟังหักล้างข้อกล่าวหาดังกล่าว ส่วนข้อหาเสพยาเสพติด ให้โทษ มีพยานหลักฐานเพียงพอที่รับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำตามที่อุทธรณ์กล่าวหา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีดุลพินิจที่จะเห็นแตกต่างกับพนักงานอัยการ เมื่อพิจารณาพยานหลักฐานที่ปรากฏจาก การสอบสวนทางวินัย

สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า บันทึกยินยอมให้ตรวจباسวะและแบบบันทึก ข้อมูลเบื้องต้นเกิดจากเจตนาที่จะช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจในการขยายผล และเกิดจาก การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจหลอกลวงให้เข้าใจว่าเป็นการช่วยเหลือและขยายผลการจับกุม นายอำนวยการ ไม่ควรค่าแก่การรับฟังและไม่อาจเป็นหลักฐานได้ในคดีอาญา นั้น ผู้ฟ้องคดี ไม่มีพยานหลักฐานอื่น ๆ มายืนยันว่าไม่มีเจตนาเสพยาบ้า ทั้งไม่มีเหตุผลที่ผู้ฟ้องคดี จะช่วยขยายผลการจับกุมนายอำนวยการ โดยตนเองต้องเสี่ยงกับความผิดทางอาญาและ ความผิดทางวินัย ข้ออ้างดังกล่าวไม่อาจรับฟังได้ และที่อ้างว่าถูกเจ้าหน้าที่ชุดสืบสวน ตำรวจภูธรจังหวัดพิษณุโลกจับกุมกลับแกลังดำเนินคดีอาญาข้อหาใช้อาวุธปืนและ เครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และคดีเกี่ยวกับการเสพยาเสพติดให้โทษ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเคยจับกุมนายอำนวยการ ไทยกล้า ซึ่งเป็นบุตรชายของรองผู้บังคับการ อำนวยการ กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๖ และจับกุมดาบตำรวจ ประจวบ พรมแดน กับพวก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจรวม ๓ นาย ในคดีเกี่ยวกับยาเสพติด นั้น ตามบันทึกการจับกุม ผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุม ประกอบด้วย พันตำรวจโท บุญชนะ เกตุทะนงค์ พันตำรวจตรี เทพฤทธิ์ สิงห์สถิต ร้อยตำรวจโท กฤษณะ ไชโย ดาบตำรวจ สมบุญ มีสกุล ดาบตำรวจ พงษ์เทพ โพธิ์ศรี ดาบตำรวจ สมนึก ช้างแก้ว

/ดาบตำรวจ...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๒๒

ดาบตำรวจ พิษณุ วรภูมิเวทิน ดาบตำรวจ พัฒนพงษ์ โทนแจ้ง ดาบตำรวจ ชาตรี นันทะชมภู ดาบตำรวจ สาคร แสนสุข ดาบตำรวจ อภิชัย กันหมุด ดาบตำรวจ เสน่ห์ โศกทอง ดาบตำรวจ กฤตภาส ดอนดี ดาบตำรวจ สุขสันต์ เสริมสุข จำสืบทำรวจ ไพโรจน์ มั่นเจริญ จำสืบทำรวจ ศราวุฒิ แก้วตา จำสืบทำรวจ พิเชษฐ์ ศรีบัว จำสืบทำรวจ สุวัฒน์ ชื่นชอบ จำสืบทำรวจ นรินทร์ พานทอง สืบทำรวจเอก สุเทพ รูปหอม สืบทำรวจเอก อำนาจ รุ่งศรี สืบทำรวจเอก วิทยุราช ผลปราชญ์ และสืบทำรวจตรี สิทธิชัย เนียมเครือ ที่เข้าจับกุมตัว นายอำนาจ พันธุศิริ ไม่ปรากฏมีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างหรือมีเหตุ โกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีอย่างไร และการจับกุมกรณีนี้ก็เป็นกรจับกุมนายอำนาจไม่ได้มีการ เตรียมการที่จะจับกุมผู้ฟ้องคดีมาก่อน จึงไม่อาจฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีถูกกลั่นแกล้ง

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้พิจารณา ในการประชุมครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ แล้วเห็นว่า พฤติการณ์ของ ผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง สถานะทำการอื่นได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ประกอบกับ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการป้องกันเจ้าหน้าที่ของรัฐมิให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๒ ความร้ายแรงแห่งกรณีควรได้รับโทษไล่ออกจากราชการ แล้วมีมติให้เพิ่มโทษ ผู้ฟ้องคดีจากปลดออกเป็นไล่ออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าว จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และขอคัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในประเด็นที่ว่า ข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดี เสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต (ยาบ้า) และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ประกอบกับระเบียบ สำนักงานนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการป้องกันเจ้าหน้าที่ของรัฐมิให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๒ ความร้ายแรงแห่งกรณีควรได้รับโทษไล่ออกจากราชการหรือไม่ นั้น เห็นว่า เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีกำลังจัดเตรียม ของกลางเพื่อนำส่งพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก อยู่ที่กองกำกับการตำรวจ ตระเวนชายแดนที่ ๓๑ (กก.ตชต.๓๑) เจ้าของอยู่ช่อมรยนต์สะพาน ๓ ตำบลวังพระ อำเภอเมือง

/จังหวัดพิษณุโลก...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๒๓

จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็นอยู่ที่ผู้ฟ้องคดีได้นำรถยนต์เก๋ง ยี่ห้อฮอนด้า และรถยนต์กระบะ ๔ ล้อ ยี่ห้อฮิซุซุ สีฟ้า - บรอนซ์ รถยนต์คู่กรณีและผู้ฟ้องคดีขับชน เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ โทรศัพท์แจ้งผู้ฟ้องคดีว่ารถยนต์ฮิซุซุซ่อมเสร็จแล้ว ค่าซ่อม ๔๐,๐๐๐ บาท ให้นำเงินไปชำระด้วย เพราะเจ้าของคู่กรณีจะมารับรถยนต์คืน ผู้ฟ้องคดีจึงเดินทางไปที่อยู่และขอมัดมือว่าจะนำเงินไปชำระค่าซ่อมในช่วงบ่าย จากนั้นจึงได้เดินทางไปสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลกเพื่อส่งคดี เมื่อไปถึงปรากฏว่าลิ้มบันทึกรถตรวจยึดอาวุธปืนไว้ที่ กก.ตชด.๓๑ ผู้ฟ้องคดีจึงได้เดินทางกลับไปเพื่อเอาบันทึกรถตรวจยึดโดยใช้เส้นทางถนนประชาชนที่ค่อนข้างเป็นเส้นทางที่ใกล้ที่สุด โดยจะผ่านบ้านที่เกิดเหตุซึ่งเปิดเป็นอู่ซ่อมรถยนต์ เคาะ - ทำสีรถยนต์ จึงได้แวะเข้าไปเพื่อสอบถามราคาการซ่อมพ่นยาเล็กหรือนายอำนวย พันธุศิริ (เจ้าของอู่) ยินยอมงานพ่นสี อยู่พอดี จึงได้ขอตีมน้ำและนายอำนวยได้ตักน้ำในกระติกน้ำให้ดื่ม และได้ยินคุยสอบถามราคา ค่าซ่อมรถยนต์เก๋งกับนายอำนวยอยู่นานพอสมควร และผู้ฟ้องคดีเริ่มมีอาการแสบจุกปากแห้ง ระคายคอ กระหายน้ำบ่อย ซึ่งเป็นอาการแพ้กลืนสีจึงได้ตักน้ำในกระติกน้ำ ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบว่ามีน้ำดื่มมีเมทแอมเฟตามีนผสมอยู่ ผู้ฟ้องคดีมาทราบภายหลังจากถูกดำเนินคดีอาญาแล้วว่ามีสารเสพติดเมทแอมเฟตามีนผสมอยู่ ผู้ฟ้องคดีตักน้ำโดยไม่ทราบมาก่อนว่ามีเมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) ผสมอยู่ และนายอำนวยก็ให้การยืนยันข้อเท็จจริงในส่วนนี้ ตรงกันว่าผู้ฟ้องคดีตักน้ำโดยไม่ทราบว่ามียาบ้าผสมอยู่ ซึ่งเป็นการให้การที่ตรงกันว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีเจตนาที่จะเสพยาเสพติด (ยาบ้า) และไม่มีเจตนาที่จะกระทำความผิดทางอาญาหรือทางวินัยแต่อย่างใด ส่วนประเด็นอื่นๆ แม้จะมีถ้อยคำแตกต่างกันบ้างแต่ก็เป็นเพียงผลความไม่ใช่เป็นประเด็นที่เป็นสาระสำคัญแห่งคดี อย่างไรก็ตาม นายอำนวยได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลกในคดีอาญาครั้งหนึ่งแล้ว และได้ให้การต่อคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีกครั้งหนึ่ง รวม ๒ ครั้ง สาระสำคัญส่วนที่ให้การตรงกันว่าผู้ฟ้องคดีตักน้ำโดยไม่รู้ว่าน้ำนั้นมียาบ้าผสมอยู่ ขณะที่นายอำนวยให้การทั้งสองครั้ง นายอำนวยถูกคุมขังในคดีอาญาอยู่ในเรือนจำ ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถที่จะใช้อธิปไตยข่มขู่หรือบีบบังคับให้นายอำนวยให้การช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด การให้การของนายอำนวยอยู่ในความดูแลของกรมราชทัณฑ์และมีเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมดูแลในขณะที่นายอำนวยให้การต่อพนักงานสอบสวนคดีอาญาและต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยด้วย นายอำนวยให้การด้วยความสมัครใจเป็นไปตามข้อเท็จจริงทั้งสองครั้งตรงกันในส่วนที่เป็นสาระสำคัญว่าผู้ฟ้องคดีตักน้ำโดยไม่รู้ว่าน้ำนั้นมียาบ้าผสมอยู่ แม้นายอำนวยจะให้การหลังเกิดเหตุ

/แต่การกำหนด...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่
 อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๒๔

แต่การกำหนดเรื่องการสอบสวนในคดีอาญาก็ดี หรือการสอบสวนวินัยก็ดี พนักงานสอบสวน
 หรือคณะกรรมการสอบสวนวินัยเป็นผู้กำหนดวันเวลาที่จะไปสอบสวนนายอำเภวยด้วยตนเอง
 การกำหนดสอบสวนเช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับพนักงานสอบสวนและขึ้นอยู่กับคณะกรรมการ
 สอบสวนวินัย ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นผู้กำหนดวันเวลาการสอบสวนและผู้ฟ้องคดีก็ไม่ทราบว่
 พนักงานสอบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวนวินัยจะไปสอบสวนนายอำเภวยเวลาใด โดยการ
 สอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยที่ได้สอบสวนนายอำเภวยนั้นเป็นผู้ที่ใกล้ชิดในขณะ
 สอบสวนจะเห็นสีหน้าท่าทางดวงตากริยาอาการในขณะให้การของนายอำเภวยอย่างใกล้ชิด
 และชัดเจนมากกว่าที่ระบุไว้เป็นลายลักษณ์ในสำนวนสอบสวนเสียอีก นำเชื่อว่าพนักงาน
 สอบสวนคดีอาญาและคณะกรรมการสอบสวนวินัยจะได้เห็นพฤติการณ์สีหน้าท่าทางดวงตา
 กริยาอาการของนายอำเภวยในขณะให้การว่านายอำเภวยให้การตามความเป็นจริงมิได้ให้การ
 ช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีแต่ประการใด คณะกรรมการสอบสวนวินัยจึงมีความเห็นเชื่อว่าผู้ฟ้องคดี
 ตีมน้ำในกระดิกน้ำซึ่งผสมยาบ้าลงไปจริงโดยขาดความระมัดระวังตัวอันเป็นเหตุให้พบ
 สารเสพติดให้โทษในบัสสะวะดังกล่าว จึงขาดเจตนากระทำผิด แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดี
 เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งทราบดีว่ากลุ่มที่ตนเข้าไปพบนั้นมีพฤติการณ์เสพยาเสพติดให้โทษ
 น่าจะใช้ความระมัดระวังให้มากขึ้นควรสันนิษฐานได้ว่าในกระดิกน้ำตีมน้ำอาจมีสารเสพติด
 เจือปนอยู่และไม่ควรตีมน้ำในกระดิกลงไปโดยขาดความระมัดระวังนั้น
 เป็นการประพฤติดนในลักษณะที่ไม่สมควรอันอาจนำความเสียหายหรือเสื่อมเสียมาสูตนเอง
 หรือหน่วยงานได้ จึงมีความผิดทางวินัย คณะกรรมการสอบสวนประชุมพิจารณาแล้วมีมติ
 เป็นเอกฉันท์ว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดียังไม่ผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งมีความเห็นตรงกับ
 พนักงานสอบสวนคดีอาญาและพนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดี
 ขาดเจตนากระทำผิด พนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกที่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคดีอาญา
 โดยตรงจึงมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ อีกทั้ง
 คณะกรรมการสอบสวนวินัยได้สอบสวนเพื่อนร่วมงานและผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี
 ได้ให้ถ้อยคำตรงกันว่าไม่พบเห็นผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดให้โทษมาก่อน อันเป็นการแสดง
 ให้เห็นว่าก่อนเกิดเหตุครั้งนี้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีส่วนในการเสพยาเสพติด
 มาก่อน เนื่องจากในการทำงานของผู้ฟ้องคดีจะเข้าไปหาข่าวเกี่ยวกับยาเสพติด ผู้บังคับบัญชา
 จะมีการตรวจหาสารเสพติดจากผู้ฟ้องคดีก่อนเกิดเหตุอยู่เสมอๆ ทั้งนี้ ในกรณีผู้ฟ้องคดี
 ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงโดยต้องหากติอาญาขอหาเสพยาเสพติดให้โทษ

ประเภท ๑...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๒๕

ประเภท ๑ (ยาบ้า) นั้น เป็นมูลฐานความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่มาจากมูลฐานความผิดคดีอาญา ในเมื่อคดีอาญาที่ผู้ฟ้องคดีถูกสอบสวนได้มีการพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์จนพนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกได้ความเป็นที่แน่ชัดว่าการกระทำความผิดที่ถูกกล่าวหา นั้นขาดเจตนากระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙ วรรคสาม ไม่ครบองค์ประกอบความผิด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีความผิดในคดีอาญาอย่างใด ๆ ในข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยไม่ได้รับอนุญาต ข้อเท็จจริงในคดีอาญาเป็นข้อเท็จจริงที่ผูกมัดและฟังเป็นที่ยุติแล้วว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยไม่ได้รับอนุญาต ตามคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง เพิ่มโทษข้าราชการตำรวจ เป็นลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นั้น เป็นการพิจารณาวินิจฉัยข้อเท็จจริงให้ผิดไปจากข้อเท็จจริงในคดีอาญาที่ยุติไปแล้ว ซึ่งพนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลก ผู้ที่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยมีคำสั่งคดีอาญาดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย วินิจฉัยชี้ขาดแล้วว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดอาญาตามที่ถูกกล่าวหา คำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎ ระเบียบ หรือกฎหมาย และขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง อยู่ ๒ เรื่อง เรื่องที่ ๑ ต้องหาคดีอาญา ข้อหา มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อพนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีตามหนังสือสำนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลก ที่ อส ๐๐๓๗(พล)/๐๕๕๓๘ เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ เพราะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายในฐานะเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ ไม่มีเจตนายึดถือเพื่อตนเอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่าเมื่อพนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีแล้ว การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นความผิดวินัยแต่อย่างใด ปรากฏตามคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๐๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ จะเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้นำคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของพนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลก ไปวินิจฉัยและมีคำสั่งว่าผู้ฟ้องคดีไม่ผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของพนักงานอัยการเลย ส่วนเรื่องที่ ๒ เกี่ยวกับเสพยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้นำผลคดีและคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของพนักงานอัยการจังหวัด

/พิษณุโลก...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๒๖

พิษณุโลกไปประกอบการพิจารณาวินัย ทั้งที่ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงทั้งสองเรื่องเกิดขึ้นพร้อมกันถูกดำเนินคดีอาญาและวินัยอย่างร้ายแรงพร้อมกัน เป็นความผิดคดีอาญาเหมือนกัน แม้การสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงจะดำเนินการโดยมีคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแยกต่างหากจากการดำเนินคดีอาญาก็ตาม แต่ความผิดอาญาทั้งสองเรื่องนี้เป็นมูลเหตุที่มีความผิดทางอาญาแล้วก็ผิดวินัยอย่างร้ายแรงอีกด้วย จึงเป็นความผิดมูลฐานเกิดขึ้นครั้งเดียวกันคราวเดียวกันควรที่จะนำผลคดีอาญาเกี่ยวกับการเสพยาเสพติดให้โทษไปเป็นส่วนหนึ่งของการพิจารณาทางวินัยด้วย เช่นเดียวกับผลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงเกี่ยวกับเรื่องอาวุธปืน แต่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยกลับพิจารณาเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงอันทำให้เห็นข้อแตกต่างของการพิจารณาว่ามีการพิจารณาที่ไม่เหมือนกัน มาตรฐานการพิจารณาทั้งเรื่องอาวุธปืนและยาเสพติดมาตรฐานเป็นการพิจารณาที่ใช้มาตรฐานเลือกปฏิบัติเป็น ๒ มาตรฐาน ทั้งที่มูลฐานความผิดเกิดขึ้นพร้อมกัน การพิจารณาเกี่ยวกับเสพยาเสพติดดังกล่าวจึงไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแต่ประการใด สำหรับประเด็นเกี่ยวกับบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะเบื้องต้น ผู้ฟ้องคดีได้ถูกนำตัวไปที่ห้องกลุ่มงานสืบสวนภูธรจังหวัดพิษณุโลก และขอให้ผู้ฟ้องคดีตรวจปัสสาวะ ผู้ฟ้องคดียินยอมให้ความร่วมมือตรวจเพราะผู้ฟ้องคดีไม่เคยเสพยาเสพติดมาก่อน หากผู้ฟ้องคดีได้เสพยาเสพติดมาก่อนแล้วโดยวิสัยและพฤติการณ์ก็ย่อมที่จะต้องหลีกเลี่ยงไม่ยอมให้มีการตรวจปัสสาวะอย่างแน่นอน เมื่อผลของการตรวจปัสสาวะปรากฏว่าเป็นสีม่วง ผู้ฟ้องคดีก็ตกใจในขณะนั้นยังไม่เข้าใจว่าเป็นสีม่วงได้อย่างไร ซึ่งต่อมาเมื่อผู้ฟ้องคดีได้ทบทวนลำดับเหตุการณ์แล้วสาเหตุที่ปัสสาวะเป็นสีม่วงน่าจะมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีได้ดื่มน้ำในกระติกน้ำที่บ้านนายอำเภวย พันธ์ศิริ โดยผู้ฟ้องคดีไม่ทราบมาก่อนว่าน้ำในกระติกน้ำเป็นน้ำที่ผสมยาบ้าไว้ เมื่อดื่มเข้าไปปัสสาวะจึงเป็นสีม่วง ส่วนแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้นนั้นเจ้าหน้าที่ชุดจับกุมคนหนึ่งเข้ามาคุยกับผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ฟ้องคดีช่วยกรอกข้อมูลในแบบฟอร์มเป็นบันทึกข้อมูลเบื้องต้นเพื่อนำไปแสดงให้นายอำเภอดู เพื่อจะบังคับให้นายอำเภอยให้ข้อมูลเพื่อขยายผลการจับกุม ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นตำรวจด้วยกันจึงรับว่าจะช่วยเหลือให้มีการขยายผลเกี่ยวกับยาเสพติดต่อไป บันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้นจึงไม่ได้เกิดขึ้นโดยที่ผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับว่าได้เสพยาบ้ามาก่อน และบันทึกดังกล่าวมิใช่เป็นบันทึกที่ทำขึ้นโดยมีเจตนาของผู้ฟ้องคดีที่ให้ความยินยอมหรือสมัครใจของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด แต่เป็นเอกสารที่ถูกทำขึ้นมาโดยเจตนาของผู้จัดทำเอกสารหลอกลวงให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่า

/จะเป็นการ...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๒๗

จะเป็นการช่วยเหลือและขยายผลการจับกุมจากนายอำเภวย จึงไม่มีค่าควรแก่การรับฟังและ ไม่อาจรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ฟ้องคดีได้ ทั้งปรากฏข้อเท็จจริงว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมได้ทำบันทึกจับกุมโดยบันทึกจับกุมก็ทำในเวลาเดียวกันและ ต่อเนื่องกันกับบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า บันทึกจับกุมไม่ถูกต้อง จึงไม่ยอมลงลายมือชื่อในบันทึกจับกุม การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ลงลายมือชื่อ ในบันทึกจับกุมในเวลาใกล้เคียงต่อเนื่องในคราวเดียวกันและเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ทำบันทึก ก็เป็นชุดเดียวกันกับแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้นและบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ เชื่อได้ว่า แบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้นและบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะเป็นเอกสารที่สร้างขึ้นโดยไม่ถูกต้อง ตรงความเป็นจริง ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๓ วรรคสอง และ มาตรา ๘๔ วรรคท้าย ก็ห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิด หากผู้ฟ้องคดี ได้ทำแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้นและบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะด้วยความสมัครใจแล้ว ผู้ฟ้องคดีก็น่าที่จะลงลายมือชื่อในบันทึกจับกุมด้วย ซึ่งเอกสารทั้งสามฉบับเป็นการทำเอกสาร ที่ต่อเนื่องกันในคราวเดียวกัน เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จัดทำเอกสารก็เป็นชุดเดียวกันและเป็น ผู้ได้บังคับบัญชาโดยตรงของรองผู้บังคับการอำเภวยการ กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๖ ส่วนสาเหตุที่ผู้ฟ้องคดีถูกเจ้าหน้าที่ชุดสืบสวนตำรวจภูธรจังหวัดพิษณุโลกดำเนินคดีทั้งสองเรื่อง คือ เรื่องอาวุธปืนและเสพยาเสพติดให้โทษนั้น น่าจะมีสาเหตุมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตาม หน้าที่สร้างความไม่พอใจให้กลุ่มบุคคลดังกล่าว โดยในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมจับกุมตัวนายยิ่งยศ ไทยกล้า กับพวก เป็นบุตรชาย รองผู้บังคับการอำเภวยการ กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๖ ตำแหน่งในขณะนั้น มียาบ้าจำนวน ๑๑๓ เม็ด เงินจำนวน ๘๖,๐๐๐ บาท ระหว่างควบคุมตัวผู้ต้องหาได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรจังหวัดพิษณุโลกหลายนาย ได้โทรศัพท์ติดต่อขอเรื่องมิให้ดำเนินคดีกับนายยิ่งยศ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ทำตามคำขอ และได้ส่ง ผู้ต้องหาทั้งหมดดำเนินคดีตามกฎหมายในวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ นายยิ่งยศ กับพวก ก็ถูกผู้ฟ้องคดีจับกุมตัวอีก พบยาบ้าจำนวน ๓,๕๐๑ เม็ด อาวุธปืนหลายกระบอก รถยนต์กระบะ เงินสดจำนวน ๗๗,๒๐๐ บาท มีตำรวจภูธรหลายนายโทรศัพท์ขอให้ลดของกลางและขอให้ ช่วยเหลือนายยิ่งยศ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยินยอมและส่งดำเนินคดีเมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีได้จับกุมตัว ตามตำรวจ ประจวบ พรหมแดน กับพวกซึ่งเป็นตำรวจรวม ๓ คน พร้อมของกลาง ยาบ้าจำนวน ๕,๒๕๔ เม็ด เงินสดจำนวน ๑๘,๐๐๐ บาท ส่งดำเนินคดี จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ ตำรวจภูธรจังหวัดพิษณุโลกและเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ควบคุมตัวผู้ฟ้องคดีในวันเกิดเหตุไม่พอใจ

/ผู้ฟ้องคดี...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๒๘

ผู้ฟ้องคดีเป็นอย่างมาก เมื่อมีโอกาสจึงได้กลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีให้ต้องได้รับโทษทั้งที่ผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาที่จะเสพยาเสพติด (ยาบ้า) อันเป็นความผิดอาญาและผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยผู้ฟ้องคดีได้เข้าชี้แจงข้อเท็จจริงทั้งด้วยวาจาและเป็นหนังสือมาเป็นลำดับตั้งแต่วันเกิดเหตุเดือนมีนาคม ๒๕๕๑ จนกระทั่งถูกสอบสวนทางวินัยและดำเนินคดีอาญา ผู้ฟ้องคดีได้ทำรายงานชี้แจงข้อเท็จจริงตามหนังสือลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๑ และลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๑ ให้ กก.ตชต.๓๑ และประธานกรรมการสืบสวนได้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษร ตามลำดับ ทั้งนี้ บันทึกรายงานให้ตรวจปัสสาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น บันทึกจับกุม ส่วนสอบสวนคดีอาญาเกี่ยวกับผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่าเสพยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) ได้มีการตรวจสอบอย่างละเอียดถี่ถ้วนตามกระบวนการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจนครบถ้วนแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาที่จะเสพยาเสพติดตามที่ถูกกล่าวหา จนกระทั่งพนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงมิได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีได้รับราชการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตมาเป็นเวลานานถึง ๒๐ ปีเศษ มีผลงานเป็นที่ประจักษ์จนได้รับเลื่อนยศมาเป็นลำดับไม่เคยกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงมาก่อน

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นโดยพิพากษาให้เป็นไปตามคำขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้แก้อุทธรณ์ว่า ประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำผลคดีอาญาในเรื่องข้อหาฆ่าผู้อื่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและคดีเกี่ยวกับการเสพยาเสพติดที่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องทั้งสองคดีมาประกอบการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยไม่เหมือนกัน เป็นการพิจารณาที่ใช้มาตรฐานเลือกปฏิบัติพิจารณาเป็น ๒ มาตรฐานโดยพิจารณาแตกต่างกัน นั้น เห็นว่ากรณีมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้นมีพยานบุคคลและพยานเอกสารยืนยันว่าวันเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ทำการตรวจยึดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของกลางมาจากกลุ่มวัยรุ่นที่เตรียมก่อเหตุร้ายแล้วนำมาลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานที่งานการข่าว กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ อันเป็นการดำเนินการในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งมีอำนาจตามกฎหมาย ประกอบกับพนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกมีคำสั่งเด็ดขาด ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ ไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี กรณีนี้จึงรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ส่วนการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีกรณีกระทำความผิดวินัย

/เสพยาเสพติด...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๒๙

เสพยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) ผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาจากพยานหลักฐานแล้วเห็นว่า วันเกิดเหตุเจ้าหน้าที่ตำรวจได้สืบทราบที่บ้านที่เกิดเหตุมีการมั่วสุมเสพยาเสพติด (ยาบ้า) และลักลอบจำหน่ายยาบ้าและมีนายอำเภอ พันธุศิริ เป็นเจ้าของบ้าน ซึ่งมีหมายจับของ ศาลจังหวัดพิษณุโลกในความผิดฐานร่วมกันมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในความครอบครอง เพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงเข้าจับกุมนายอำเภอ ซึ่งในการจับกุม เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ตรวจยึดยาบ้าจำนวน ๕๕ เม็ด เครื่องกระสุนปืนและอุปกรณ์การเสพยาบ้า จำนวน ๑ ชุด และขณะจับกุมนายอำเภอ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้พบผู้ฟ้องคดีเดินออกมาจาก ห้องพักของนายอำเภอในลักษณะมีพิรุณสงสัยว่าน่าจะมีสิ่งผิดกฎหมายซ่อนอยู่ในตัว เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงขอตรวจค้นตัวพบอาวุธปืนพกสั้น ีวอลเวอร์ ขนาด .๒๒ ไม่มีหมายเลขทะเบียน พร้อมเครื่องกระสุนปืนบรรจุภายในไม้ จำนวน ๖ นัด จำนวน ๑ กระบอก และเครื่องกระสุนปืน ขนาด .๒๒ แม็กนัม จำนวน ๑๓ นัด จึงแจ้งข้อหาว่ามีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ขณะถูกควบคุมตัวผู้ฟ้องคดีมีอาการคล้ายเสพยาเสพติด มาก่อน เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมจึงขอตรวจปัสสาวะด้วยชุดทดสอบที่ใช้หลักการทางเคมี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ยินยอมให้ตรวจโดยดีและจัดทำหนังสือยินยอมไว้เป็นหลักฐาน โดยให้การ ยอมรับสารภาพต่อหน้าเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมว่าได้เสพยาบ้ามาก่อนจำนวน ๒ เม็ด ผลการตรวจพบปัสสาวะมีสีม่วงซึ่งเป็นการให้การด้วยความสมัครใจโดยไม่มีผู้ใดบังคับขู่脅 คุกกลวงหรือให้สัญญาแต่อย่างใด และเป็นการให้การในทันทีที่ถูกจับกุม จึงเชื่อว่าเป็นการ ให้การโดยสุจริตถูกต้องตรงกับความเป็นจริงไม่ได้เตรียมการในการให้การและบิดบังอำพราง ข้อเท็จจริง และเป็นการให้ถ้อยคำปกป้องตัวเองให้ต้องรับโทษทางอาญา จึงเชื่อว่าเป็นการ เสพยาบ้าจริง แม้ภายหลังผู้ฟ้องคดีจะให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวน และในชั้นสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยว่าได้ดื่มน้ำในกระติกน้ำซึ่งผสมยาบ้า ในบ้านที่เกิดเหตุ แต่ไม่มีพยานหลักฐานใดมายืนยันสนับสนุน จึงเป็นการกล่าวอ้างลอยๆ เพื่อให้ตนเองพ้นผิดและเป็นข้อต่อสู้ที่มีน้ำหนักน้อยไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ จากพฤติการณ์ ถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยไม่ได้รับอนุญาต อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่ง กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๐๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการและรายงานผล

/การดำเนินการ...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๓๐

การดำเนินการทางวินัยให้คณะกรรมการข้าราชการตำรวจเพื่อพิจารณา สำหรับประเด็นที่ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า บันทึกรับมอบให้ตรวจบัสสภาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้นไม่ได้เกิดขึ้น โดยการที่ผู้ฟ้องคดียอมรับว่าได้เสพยาบ้ามาก่อน และบันทึกทั้งสองฉบับดังกล่าว มิใช่เป็นบันทึกที่ทำขึ้นโดยมีเจตนาที่ให้ความยินยอมหรือสมัครใจของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด แต่เป็นเอกสารที่ถูกทำขึ้นมาโดยเจตนาของผู้ที่จัดทำเอกสารหลอกลวงให้ผู้ฟ้องคดี เข้าใจว่าจะเป็นการช่วยเหลือและขยายผลการจับกุมนายอำนวย พันธุศิริ อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดี ไม่ได้ลงลายมือชื่อในบันทึกการจับกุม จึงไม่มีค่าควรแก่การรับฟังและไม่อาจรับฟังเป็น พยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ฟ้องคดีได้ นั้น เห็นว่า ที่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมลงลายมือชื่อ ในบันทึกจับกุมโดยอ้างว่าบันทึกจับกุมดังกล่าวไม่ถูกต้อง บันทึกจับกุมดังกล่าวเป็นบันทึก การจับกุมในข้อหาซื้ออาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งพิจารณาแล้วเป็นการกระทำในฐานะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของพนักงานมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการได้ ตามกฎหมาย พร้อมทั้งมีพยานบุคคลและพยานเอกสารยืนยันถึงการปฏิบัติหน้าที่นั้นทำให้ คณะกรรมการสอบสวนเชื่อได้ว่าเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีจริง การกระทำไม่เป็น ความผิดวินัยแต่อย่างใด แต่ในบันทึกยินยอมให้ตรวจบัสสภาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้นนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับว่าได้เสพยาเสพติด (ยาบ้า) เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๑ จำนวน ๒ เม็ด เป็นการรับสารภาพต่อเนื่องจากการถูกจับกุมโดยผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าบันทึกยินยอมให้ตรวจบัสสภาวะและแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่ เกิดจากเจตนาที่จะช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจในการขยายผล และเกิดจากการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ หลอกลวงให้เข้าใจว่าจะเป็นการช่วยเหลือและขยายผลการจับกุมนายอำนวย แต่ผู้ฟ้องคดี ไม่มีพยานหลักฐานใดมายืนยันว่าไม่มีเจตนาเสพยาบ้า ทั้งไม่มีเหตุผลที่ผู้ฟ้องคดีจะขยายผล การจับกุมนายอำนวย โดยตนเองต้องเสี่ยงกับความผิดทางอาญาและความผิดทางวินัย ข้ออ้างดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้ หากผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดหรือบริสุทธิ์ใจ ผู้ฟ้องคดี ย่อมสามารถที่จะให้การปฏิเสธและไม่ยอมลงลายมือชื่อยอมรับสารภาพได้ ประกอบกับ ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของหน้าที่ตำรวจมีหน้าที่ป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ย่อมรู้ว่าคำให้การดังกล่าวอาจทำให้ตนเองถูกฟ้องคดีอาญาได้ ส่วนข้ออ้างว่าถูกเจ้าหน้าที่ ชุดสืบสวนตำรวจภูธรจังหวัดพิษณุโลกจับกุมก้นแกลังดำเนินคดีอาญาซื้อหาซื้ออาวุธปืนและ เครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเคยจับกุมนายยิ่งยศ ไทยกล้า และข้าราชการตำรวจในคดีเกี่ยวกับ

/ยาเสพติดนั้น...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๓๑

ยาเสพติดนั้น ตามบันทึกการจับกุมผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เจ้าหน้าที่ชุดจับกุมตัว นายอำนาจไม่ปรากฏมีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างหรือมีเหตุโกรธเคือง กับผู้ฟ้องคดีอย่างไร และการจับกุมกรณีนี้ก็เป็นกรจับกุมนายอำนาจไม่ได้มีการเตรียมการ ที่จะจับกุมผู้ฟ้องคดีมาก่อน จึงไม่อาจฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีถูกกั่นแกล้ง กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ไม่ได้กระทำความผิดอาญาขอหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยไม่ได้รับอนุญาต เนื่องจากพนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า ผลทางคดีอาญาและการดำเนินการทางวินัยแยกเป็นคนละส่วนกัน ซึ่งเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณานำผลคดีอาญามาประกอบการพิจารณาในการดำเนินการทางวินัย ของข้าราชการตำรวจหรือไม่ก็ได้ ซึ่งการดำเนินการทางวินัยเป็นไปตามคำสั่งสำนักงานตำรวจ แห่งชาติ ที่ ๔๓๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๘ เรื่อง มอบอำนาจการดำเนินการทางวินัย การสั่งให้ข้าราชการตำรวจออกจากราชการและกำหนดแนวทางปฏิบัติ กฎคณะกรรมการ ข้าราชการตำรวจว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง พุทธศักราช ๒๕๔๗ และกฎคณะกรรมการ ข้าราชการตำรวจว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา พุทธศักราช ๒๕๔๗ ตามพระราชบัญญัติ ตำรวจแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๔๗ การสอบสวนพิจารณาโทษวินัย จึงไม่จำเป็นที่จะต้องฟังผล ทางคดีอาญาแต่อย่างใด เพราะถึงแม้เรื่องนั้นพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาล จะมีความเห็นแตกต่างกัน ผู้พิจารณาลงโทษทางวินัยก็ต้องรับผิดชอบแต่อย่างใด ถ้าการกระทำนั้น ได้ทำไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและกระทำไปโดยสุจริต มิได้มุ่งให้เกิดผลเสียหาย กรณีเช่นนี้ ได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาเป็นบรรทัดฐานอยู่แล้วหลายเรื่อง ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ได้พิจารณา ดำเนินการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีโดยถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริง ของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเคยรับราชการเป็นข้าราชการตำรวจ ตำแหน่ง ผู้บังคับหมู่ สังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ ปฏิบัติหน้าที่ชุดปฏิบัติการข่าว (ชปข.) ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑

/ขณะที่...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๓๒

ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งดังกล่าวผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และเสพยาเสพติด ให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยไม่ได้รับอนุญาต มูลกรณีผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงดังกล่าวสืบเนื่องมาจากผู้ฟ้องคดีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนภูธรจังหวัดพิษณุโลกทำการจับกุมในขณะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวปฏิบัติหน้าที่จับกุมนายอำเภอยพันธุศิริ ผู้ต้องหาคดียาเสพติดตามหมายจับของศาลจังหวัดพิษณุโลก โดยในการจับกุมผู้ต้องหาตามหมายจับดังกล่าว เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมได้สังเกตเห็นผู้ฟ้องคดีมีอาการมีเมากลายเสพยาเสพติด (ยาบ้า) จึงได้จัดเก็บปัสสาวะไปตรวจหาสารเสพติดเบื้องต้นปรากฏว่า พบปัสสาวะเป็นสีม่วง ผู้กำกับการ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ ในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชา จึงมีคำสั่งกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ ที่ ๑๓๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว ผลการสืบสวนข้อเท็จจริงพบว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ตามที่ถูกกล่าวหาทั้งสองกรณีดังกล่าว ผู้กำกับการ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ ได้รายงานผลการสืบสวนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๒๐๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๑ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนโดยได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาทราบตามบันทึก ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำปฏิเสธตามที่ถูกกล่าวหา ตลอดจนได้สอบปากคำพยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง หลังจากนั้น คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึก ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๒ เพื่อให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบปากคำพยานบุคคลรวมทั้งพยานเอกสารแล้ว ผลการสอบสวนทางวินัยสรุปได้ว่า กรณีผู้ฟ้องคดีต้องหากติอาญาข้อหา มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจยึดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของกลางจากกลุ่มวัยรุ่นที่มีวสันนกับบริเวณถนนริมน้ำข้างวัดจุฬามณี หมู่ที่ ๒ ตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก โดยลงบันทึกประจำวันไว้ที่งานการข่าว กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ และมีการรายงานให้หัวหน้าศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑

/ผู้บังคับบัญชา...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๓๓

ผู้บังคับบัญชาทราบ เป็นการกระทำในฐานะที่ตนเป็นเจ้าของงานมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการได้ตามกฎหมาย แม้ว่าจะระหว่างนำของกลางส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก ได้ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมดำเนินคดีอาญาก็ตาม แต่อัยการจังหวัดพิษณุโลกได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในคดีนี้แล้ว การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดทางวินัยแต่อย่างใด ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีต้องหาคดีอาญาขอหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยไม่ได้รับอนุญาต นั้น เชื่อว่าผู้ฟ้องคดีได้ติ่มน้ำในกระติกน้ำซึ่งผสมยาบ้าลงไปจริง แต่ขาดเจตนากระทำผิด และเห็นว่ากรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ติ่มน้ำในกระติกน้ำลงไปโดยขาดความระมัดระวัง เป็นการประพฤติดนในลักษณะที่ไม่สมควร อันอาจนำความเสียหายหรือเสื่อมเสียมาสู่ตนเองหรือหน่วยงานได้ เป็นความผิดทางวินัย คณะกรรมการสอบสวนมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานต้องไม่ใช้กิริยาวาจาหรือประพฤติดนในลักษณะที่ไม่สมควรตามมาตรา ๗๘ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ เห็นสมควรให้ลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๓๐ วัน คณะกรรมการสอบสวนได้เสนอรายงานการสอบสวนตามแบบ สว. ๖ ลงวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๕๒ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีต้องหาคดีอาญาขอหาสูบบุหรี่และเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต รับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา สำหรับกรณีขอหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต นั้น พิจารณาจากพยานหลักฐานแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) จริง แม้ภายหลังผู้ฟ้องคดีจะให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวนและในชั้นสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยว่า ติ่มน้ำในกระติกน้ำซึ่งผสมยาบ้าในบ้านที่เกิดเหตุ แต่ไม่มีพยานหลักฐานใดมายืนยันสนับสนุน ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๘ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ สมควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยได้เสนอเรื่องต่อคณะกรรมการกลั่นกรองการพิจารณาสั่งลงโทษ และคณะกรรมการดังกล่าวในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ได้มีมติเห็นชอบตามความเห็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๐๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และรายงาน

/การดำเนินการ...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๓๔

การดำเนินการทางวินัยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เพื่อพิจารณา หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในการประชุมครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดให้โทษตามที่ถูกกล่าวหาจริง พฤติการณ์เป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดทางวินัย อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการป้องกันเจ้าหน้าที่ของรัฐมิให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๒ ความร้ายแรงแห่งกรณีควรได้รับโทษไล่ออกจากราชการ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการยังไม่ถูกต้องเหมาะสม อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ฟังไม่ขึ้น จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจาก ปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งกองบังคับการ ตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง เพิ่มโทษ ข้าราชการตำรวจ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการตามมติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี เห็นว่าไม่ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เนื่องจากอัยการจังหวัดพิษณุโลกได้มีคำสั่งเด็ดขาด ไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดี ตามคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ คำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ ที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี เป็นการพิจารณาวินิจฉัยข้อเท็จจริงให้ผิดไปจากข้อเท็จจริงในคดีอาญาที่ยุติไปแล้ว และการพิจารณาในเรื่องอาชวปินและยาเสพติดใช้มาตรฐานเลือกปฏิบัติเป็น ๒ มาตรฐาน ทั้งที่มูลฐานความผิดเกิดขึ้นพร้อมกัน คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่ง กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง เพิ่มโทษข้าราชการตำรวจ ที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นลงโทษไล่ออกจากราชการ และเพิกถอนคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดน ภาค ๓ ที่ ๐๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดี ไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงยื่นอุทธรณ์ขอให้ศาลปกครองสูงสุด พิจารณาลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นโดยพิพากษาให้เป็นไปตามคำขอ ท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

/คดีมีประเด็น...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๓๕

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง เพิ่มโทษข้าราชการตำรวจ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ ตามมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในการประชุมครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้นำความเห็นของพนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกที่มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในคดีอาญาข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต ไปประกอบการพิจารณาการลงโทษวินัยผู้ฟ้องคดีในกรณีดังกล่าว เป็นการดำเนินการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า ในกรณีที่ตำแหน่งข้าราชการตำรวจในส่วนราชการหรือหน่วยงานใดในสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่างลง หรือผู้ดำรงตำแหน่งใดไม่สามารถปฏิบัติราชการได้ ให้ผู้บังคับบัญชาดังต่อไปนี้สั่งให้ข้าราชการตำรวจซึ่งเห็นสมควรรักษาราชการแทนในตำแหน่งนั้นได้ ... (๔) ผู้บังคับการ หรือตำแหน่งเทียบเท่า สำหรับตำแหน่งตั้งแต่ผู้กำกับการ พนักงานสอบสวน ผู้ทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งเทียบเท่าลงมาในส่วนราชการนั้น มาตรา ๗๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า การกระทำความผิดทางวินัยร้ายแรง ได้แก่ การกระหัดดังต่อไปนี้ ... (๕) กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และมาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ข้าราชการตำรวจผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๗๒ สั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก

เมื่อได้พิจารณาเอกสารหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนคดีนี้โดยตลอดแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๑๒.๑๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนภูธรจังหวัดพิษณุโลกจับกุมที่บ้านเลขที่ ๘๐/๓๑๕ ถนนประชาอุทิศ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็นบ้านของนายอำนวย พันธุศิริ พบอาวุธปืนพกสั้นขนาด .๒๒ ไม่มีหมายเลขทะเบียนบรรจุกระสุนจำนวน ๖ นัด และกระสุนปืนขนาด .๒๒ จำนวน ๑๓ นัด พร้อมทั้งตรวจปัสสาวะพบเป็นสีม่วง ในการดำเนินการชั้นสอบสวนในเรื่องดังกล่าว คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ตามที่ถูกกล่าวหาทั้งสองกรณี โดยข้อกล่าวหาที่มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง

/โดยไม่ได้...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๓๖

โดยไม่ได้รับอนุญาตไม่เป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ส่วนข้อหาเสพยาเสพติดนั้นเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดจริง ผู้กำกับการ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ ได้รายงานผลการสืบสวนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๒๐๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๑ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และเมื่อคณะกรรมการสอบสวน ได้ดำเนินการสอบสวนโดยสอบปากคำพยานบุคคลรวมทั้งพยานเอกสารแล้ว ผลการสอบสวนทางวินัยปรากฏว่า กรณีผู้ฟ้องคดีต้องหาก็คืออาศัยข้อหาซื้ออาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจยึดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของกลางจากกลุ่มวัยรุ่นที่มั่วสุมกันบริเวณถนนริมน้ำข้างวัดจุฬามณี หมู่ที่ ๒ ตำบลท่าทอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก โดยลงบันทึกประจำวันไว้ที่งานการข่าว กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ และมีการรายงานให้หัวหน้าศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๓๑ ผู้บังคับบัญชาทราบ เป็นการกระทำในฐานะที่ตนเป็นเจ้าพนักงานมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการได้ตามกฎหมาย แม้ว่าจะระหว่างนำของกลางส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก ได้ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุม ดำเนินคดีอาญาก็ตาม แต่อัยการจังหวัดพิษณุโลกได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีในคดีนี้แล้ว การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดทางวินัยแต่อย่างใด ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีต้องหาก็คืออาศัยข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยไม่ได้รับอนุญาต นั้นเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีได้ดื่มยาในกระติกน้ำซึ่งผสมยาบ้าลงไปจริง แต่ขาดเจตนากระทำความผิด และเห็นว่ากรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ดื่มยาในกระติกน้ำลงไปโดยขาดความระมัดระวัง เป็นการประพฤติดนในลักษณะที่ไม่สมควร อันอาจนำความเสียหายหรือเสื่อมเสียมาสู่ตนเองหรือหน่วยงานได้ เป็นความผิดทางวินัย คณะกรรมการสอบสวนมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานต้องไม่ใช้กิริยาวาจจาหรือประพฤติดนในลักษณะที่ไม่สมควรตามมาตรา ๗๘ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ เห็นสมควรให้ลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๓๐ วัน คณะกรรมการสอบสวนได้เสนอรายงานผลการสอบสวนตามแบบ สว. ๖ ลงวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๕๒ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีต้องหาก็คืออาศัย ข้อหาซื้ออาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต รับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา สำหรับกรณีข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต นั้นพิจารณาจากพยานหลักฐานแล้วน่าจะเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) จริง

/แม้ภายหลัง...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๓๗

แม้ภายหลังผู้ฟ้องคดีจะให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวนและในชั้นสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยว่า ตีมน้ำในกระตักน้ำซึ่งผสมยาบ้าในบ้านที่เกิดเหตุ แต่ไม่มีพยานหลักฐานใดมายืนยันสนับสนุน ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ สมควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยได้เสนอเรื่องต่อคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาสั่งลงโทษ และคณะกรรมการดังกล่าวในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ได้มีมติเห็นชอบตามความเห็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๐๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๒ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และรายงานการดำเนินการทางวินัยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เพื่อพิจารณา หลังจากผู้ฟ้องคดีทราบคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ อทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในการประชุมครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๓ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดให้โทษตามที่ถูกลงโทษจริง พฤติการณ์เป็นการกระทำความผิดได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการป้องกันเจ้าหน้าที่ของรัฐมิให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๒ ความร้ายแรงแห่งกรณีควรได้รับโทษไล่ออกจากราชการ คำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการยังไม่ถูกต้องเหมาะสม อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น จึงมีมติให้ยกอุทธรณ์ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง เพิ่มโทษข้าราชการตำรวจ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการตามมติดังกล่าว นอกจากนั้น ข้อเท็จจริงยังรับฟังได้ว่า พนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ฟ้องคดีตามหนังสือสำนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลก ที่ อส ๐๐๓๗(พล)/๓๔๔๖ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓ เรื่อง แจ้งคำสั่งไม่ฟ้อง โดยเห็นว่าผู้ฟ้องคดีตีมน้ำที่มียาบ้าผสมอยู่จากนายอำเภอยพันธุศิริ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเข้าไปแฝงตัวสืบข่าวโดยไม่รู้ว่ามีน้ำตีมน้ำมีเมทแอมเฟตามีนผสมอยู่ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงขาดเจตนากระทำผิด คดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง

/จากข้อเท็จจริง...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๓๘

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นแม้จะฟังได้ความว่า ในการดำเนินการทางวินัย และมีคำสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี กรณีผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงโดยมีพฤติการณ์กระทำความผิดจากการเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยไม่ได้รับอนุญาต คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่ได้มีการนำผลคดีอาญา หรือคำสั่งเด็ดขาดของพนักงานอัยการไปประกอบการพิจารณาสอบสวนและสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี แต่เป็นที่เห็นได้ว่าความเห็นของพนักงานอัยการในการสั่งคดีดังกล่าว เป็นการสั่งคดีโดยมีความเห็นประกอบเหตุผลว่าคดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้องผู้ฟ้องคดี กรณียังไม่ได้มีการสั่งฟ้องคดีเพื่อพิสูจน์การกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีและศาลได้มีคำพิพากษาในเนื้อหาของคดีว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำความผิดที่มีโทษทางอาญาหรือไม่ ประกอบกับเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายและกฎที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางวินัยและการดำเนินคดีอาญาแล้ว ไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือกฎใดๆ บัญญัติไว้ให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการต้องพิจารณาดำเนินการทางวินัยโดยต้องผูกพันไปตามความเห็นของพนักงานอัยการ ทั้งในการดำเนินการสอบสวนทางวินัย มีกฎหมายและกฎบัญญัติกำหนดอำนาจหน้าที่ของผู้มีหน้าที่ดำเนินการสอบสวน วิธีการสอบสวน และการพิจารณาโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาไว้เป็นเอกเทศต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา ดังนั้น ในการดำเนินการทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวน ตลอดจนการพิจารณาและใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาออกคำสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาตามความเห็นของพนักงานอัยการแต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีทำนองที่ว่า การพิจารณาและมีความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงโดยมีพฤติการณ์เสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยไม่ได้รับอนุญาต โดยไม่คำนึงถึงผลคดีอาญาหรือคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ ไปประกอบการพิจารณาสอบสวนและสั่งลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี นั้น จึงไม่อาจรับฟังได้ ปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีคงมีแต่เพียงว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดโดยมีพฤติการณ์เสพยาเสพติดให้โทษตามที่ถูกกล่าวหา ถือเป็นกระทำความผิดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า แม้จะฟังความได้ตามคำให้การของนายอำนวย พันธุศิริ ที่ให้การไว้ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลกในคดีอาญาและต่อคณะกรรมการ

/สอบสวน...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๓๙

สอบสวนวินัยว่า นายอำนวยการได้ดักน้ำในกระตักน้ำที่อยู่ในบ้านพักของนายอำนวยการ ให้ผู้ฟ้องคดีดื่ม โดยผู้ฟ้องคดีไม่ทราบมาก่อนว่าน้ำดื่มมีสารเสพติดเมทแอมเฟตามีนผสมอยู่ คำให้การของนายอำนวยการดังกล่าวเป็นการให้การในขณะที่นายอำนวยการถูกคุมขังในคดีอาญา อยู่ในเรือนจำ และเป็นการให้การด้วยความสมัครใจไปตามข้อเท็จจริงของนายอำนวยการเอง โดยมีได้เป็นไปโดยอิทธิพลข่มขู่หรือบีบบังคับให้นายอำนวยการให้การช่วยเหลือผู้ฟ้องคดี แต่อย่างไรก็ตาม ปรากฏข้อเท็จจริงที่รับฟังได้จากเอกสารบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มงานสืบสวนภูธรจังหวัดพิษณุโลก ได้ทำการบันทึกไว้เป็นหลักฐานในวันจับกุมและตรวจค้นผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เวลาประมาณ ๑๓ นาฬิกา ว่า ผู้ฟ้องคดี อายุ ๓๘ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๘๐ หมู่ที่ ๒ ตำบลบ้านกล้วย อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท ได้ยินยอมให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มงานสืบสวนภูธรจังหวัดพิษณุโลก ทำการตรวจตัวอย่างปัสสาวะของผู้ฟ้องคดีเพื่อหาสารเสพติด (สารเมทแอมเฟตามีน หรือ สารอื่นๆ) ด้วยความสมัครใจ โดยไม่มีผู้ใดบังคับ ขู่เข็ญ ทำร้ายร่างกาย หรือทำด้วยประการใดๆ ในการตรวจปัสสาวะครั้งนี้ และหากตรวจพบสารดังกล่าวอาจมีโทษทางอาญา ผู้ฟ้องคดี ได้เข้าใจข้อกฎหมายเป็นอย่างดีและยินยอมให้เจ้าหน้าที่ตำรวจนำตัวอย่างปัสสาวะของผู้ฟ้องคดีไปตรวจพิสูจน์ทางการแพทย์เพื่อหาสารเสพติดต่อไป และหากมีความเสียหายเกิดขึ้นกับตัวผู้ฟ้องคดี จะไม่เรียกร้องในทางกฎหมายทั้งทางอาญาและทางแพ่งแต่อย่างใด พฤติการณ์พบมั่วสุมอยู่ภายในห้องนอนของนายอำนวยการ ผู้ต้องหาตามหมายจับของศาลจังหวัดพิษณุโลก ที่ ๐๓/๔๙ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ มีอาการมีเมมาสิ่งเสพติด ได้ยอมรับว่าตนเองได้เสพยาบ้าไป ๒ เม็ด (เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๑) เหตุเกิด บ้านเลขที่ ๘๐/๓๑๕ ซอยประชาอุทิศ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก อันเนื่องจากการให้ความยินยอมครั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ยินยอมด้วยความสมัครใจ โดยไม่มีผู้ใดบังคับ ขู่เข็ญ ทำร้ายร่างกาย หรือทำด้วยประการใดๆ อันบันทึกนี้ด้วยตนเองโดยตลอดแล้ว และเจ้าหน้าที่ตำรวจอ่านให้ฟังอีกครั้งหนึ่งโดยตลอดแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้เข้าใจถูกต้องดีแล้ว โดยผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน ผู้ให้ความยินยอม พร้อมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดทำการจับกุม และจากเอกสารแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ ระบุว่า ผลการตรวจปัสสาวะเบื้องต้นของผู้ฟ้องคดีปรากฏว่า ผลบวก ซึ่งหมายถึงอาจเสพยาเสพติด ผู้ฟ้องคดีรับสารภาพว่าได้เสพยาบ้ามาก่อนหน้าที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ตรวจปัสสาวะจริงมาจำนวน ๒ เม็ด เป็นความจริง โดยนายอำนวยการ บ้านเลขที่ ๖๕/๘ ตำบลพลายชุมพล อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ให้เสพยาบ้า บันทึกรับของเจ้าพนักงานผู้ตรวจหรือทดสอบ (ถ้ามี) เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ

/ตระเวนชายแดน...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๔๐

ตระเวนชายแดนที่ ๓๑ ค่ายพระยาจักรี จังหวัดพิษณุโลก หนึ่ง ในการรับสารภาพครั้งนี้ ผู้ฟ้องคดี
รับสารภาพด้วยความสมัครใจ โดยไม่มีผู้ใดบังคับ ชูเชิญ ทำร้ายร่างกาย หรือทำด้วยประการใดๆ
ในการรับสารภาพครั้งนี้ และผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อ ผู้รับการตรวจหรือทดสอบและ
รับทราบผล พร้อมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ตรวจหรือทดสอบ ประกอบกับเอกสารรายงานผล
การตรวจวิเคราะห์ปัสสาวะของผู้ฟ้องคดีจากศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์พิษณุโลก ตามรายงาน
เลขที่ ๒๐๗/๒/๕๑ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๑ แสดงผลการตรวจวิเคราะห์ว่า พบเมทแอมเฟตามีน
ในตัวอย่างปัสสาวะของผู้ฟ้องคดี ข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามเอกสารตั้งที่ยกมาแสดงข้างต้น
บ่งชี้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีสารเสพติดประเภทเมทแอมเฟตามีนอยู่ในร่างกายของผู้ฟ้องคดีอันเกิดจาก
การเสพยาเสพติดดังกล่าว จำนวน ๒ เม็ด และถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มงานสืบสวนภูธร
จังหวัดพิษณุโลก จับกุมผู้ฟ้องคดีที่บ้านเลขที่ ๘๐/๓๑๕ ซอยประชาอุทิศ ตำบลในเมือง
อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็นบ้านพักของนายอำนาจ ผู้ต้องหาตามหมายจับ
ของศาลจังหวัดพิษณุโลก ที่ ๐๓/๔๔ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ โดยนายอำนาจมอบให้
ผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดโดยไม่ต้องชำระเงินชื้อยาเสพติดดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยินยอมให้
เจ้าหน้าที่ตำรวจ กลุ่มงานสืบสวนภูธรจังหวัดพิษณุโลก ทำการตรวจตัวอย่างปัสสาวะของ
ผู้ฟ้องคดีเพื่อหาสารเสพติด และได้รับสารภาพว่าได้เสพยาเสพติดประเภทเมทแอมเฟตามีน
(ยาบ้า) มาก่อนหน้าที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ได้ตรวจปัสสาวะจริงมา จำนวน ๒ เม็ด เป็นความจริง
โดยลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจขณะถูกตรวจค้นและจับกุมตัวด้วยความ
ยินยอมและสมัครใจของผู้ฟ้องคดี โดยปราศจากการบังคับ ชูเชิญ ทำร้ายร่างกาย หรือทำด้วย
ประการใดๆ ในการรับการตรวจตัวอย่างปัสสาวะและรับสารภาพ ปรากฏตามเอกสารบันทึก
ยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ และเอกสารแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น
ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ ประกอบกับเอกสารรายงานผลการตรวจวิเคราะห์ปัสสาวะของผู้ฟ้องคดี
จากศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์พิษณุโลก ตามรายงานเลขที่ ๒๐๗/๒/๕๑ ลงวันที่ ๑๘
มีนาคม ๒๕๕๑ ดังนั้น ถ้อยคำให้การของนายอำนาจที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า นายอำนาจได้ให้การไว้
ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลกในคดีอาญาและต่อคณะกรรมการ
สอบสวนวินัยว่า นายอำนาจได้ดักน้ำในกระติกน้ำที่อยู่ในบ้านพักของนายอำนาจให้ผู้ฟ้องคดีดื่ม
โดยผู้ฟ้องคดีไม่ทราบมาก่อนหน้าน้ำดื่มมีสารเสพติดเมทแอมเฟตามีนผสมอยู่ เพื่อแสดง
ให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาเสพยาเสพติด (ยาบ้า) นั้น ไม่อาจหักล้างข้อเท็จจริงที่ปรากฏ
ตามเอกสารบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ และเอกสาร
แบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ ประกอบกับเอกสารรายงานผลการตรวจ

วิเคราะห์...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๔๑

วิเคราะห์ประวัติภาวะของผู้ฟ้องคดีจากศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์พิษณุโลก ตามรายงาน เลขที่ ๒๐๗๒/๕๑ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๑ ได้ กรณีจึงเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ การกระทำที่เกี่ยวกับการเสพยาเสพติดให้โทษ เป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๘ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ อันเป็น ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้ออ้างตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีท่านเองว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนา ให้ความยินยอมหรือสมัครใจในการทำบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ และแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เอกสารดังกล่าวไม่มีค่า ควรแก่การรับฟังและไม่อาจรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ฟ้องคดีได้ นั้น จึงฟังไม่ขึ้น สำหรับข้ออ้างตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ว่า เจ้าหน้าที่ชุดสืบสวนตำรวจภูธร จังหวัดพิษณุโลกที่จับกุมดำเนินคดีอาญาขอหา มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาต และขอหาเสพยาเสพติดให้โทษ รวมทั้งจัดทำบันทึกยินยอมให้ตรวจปัสสาวะ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ และแบบบันทึกข้อมูลเบื้องต้น ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดเดียวกันกับเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาโดยตรงของ รองผู้บังคับการอำนวยการ กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๖ โดยสาเหตุในการจับกุม ดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีนี้จะมีสาเหตุมาจากกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเคยจับกุมนายยิ่งยศ ไทยกล้า ซึ่งเป็นบุตรชายของรองผู้บังคับการอำนวยการ กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๖ และจับกุม ดาบตำรวจ ประวุธ พรหมแดน กับพวก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจรวม ๓ นาย ในคดีเกี่ยวกับ ยาเสพติด นั้น เมื่อได้พิจารณาเอกสารบันทึกการจับกุมผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เห็นได้ว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุม ประกอบด้วย พันตำรวจโท บุญชนะ เกตุหนองค้ พันตำรวจตรี เทพฤทธิ์ สิงห์สถิต ร้อยตำรวจโท กฤษณัย ไชโย ดาบตำรวจ สมบุญ มีสกุล ดาบตำรวจ พงษ์เทพ โพธิ์ศรี ดาบตำรวจ สมนึก ช่างแก้ว ดาบตำรวจ พิษณุ วรฤดีเวคิน ดาบตำรวจ พัฒพงษ์ โทเนแจ้ง ดาบตำรวจ ชาตรี นันทะชมภู ดาบตำรวจ สาคร แสนสุข ดาบตำรวจ อภิชัย กันหมุด ดาบตำรวจ เสน่ห์ โลกทอง ดาบตำรวจ กฤตภาส ดอนดี ดาบตำรวจ สุขสันต์ เสริมสุข จำสิบตำรวจ ไพโรจน์ มั่นเจริญ จำสิบตำรวจ ทรายูณี แก้วดา จำสิบตำรวจ พิเชษฐ ศรีบัว จำสิบตำรวจ สุวัฒน์ ชื่นชอบ จำสิบตำรวจ นิรันดร์ พานทอง สิบตำรวจเอก สุเทพ รูปหอม สิบตำรวจเอก อำนาจ รุ่งศรี สิบตำรวจเอก วิญูราช ผลปราชญ์ และสิบตำรวจตรี สิทธิชัย เนียมเครือ ที่เข้าจับกุมตัวนายอำนวยการ พันธุศิริ ไม่ปรากฏว่ามีส่วน เกี่ยวข้องกับบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างหรือมีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีอย่างไร การปฏิบัติ หน้าที่ของตำรวจดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ฟ้องคดีมิได้แสดง

/พยานหลักฐานใด...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลขแดงที่ อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๔๒

พยานหลักฐานใดเพื่อยืนยันว่าถูกกลั่นแกล้ง ทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นว่า ขณะผู้ฟ้องคดีถูกจับกุม ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้มีหน้าที่ติดตาม และสังเกตการณ์พฤติกรรมของนายอำเภอในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดแต่อย่างใด แม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าผู้ฟ้องคดีได้จัดทำหนังสือลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๑ และลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๑ รายงานข้อเท็จจริงไว้ต่อผู้บังคับบัญชา โดยอ้างถึง ข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีเคยจับกุมนายยิงยศ ซึ่งเป็นบุตรชายของรองผู้บังคับการตำรวจ การกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๖ และจับกุมดาบตำรวจ ประจวบ พรหมแดน กับพวก ซึ่งเป็น เจ้าหน้าที่ตำรวจรวม ๓ นาย ในคดีเกี่ยวกับยาเสพติด อันเป็นสาเหตุในการกลั่นแกล้งจับกุม ผู้ฟ้องคดี นั้น ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในเอกสารดังกล่าวมีลักษณะเป็นเพียงการชี้แจง ให้เห็นถึงการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น หากได้เป็นการ ยืนยันพยานหลักฐานที่ชี้ว่าการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ชุดสืบสวนตำรวจภูธรจังหวัด พิษณุโลกดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการกลั่นแกล้ง ผู้ฟ้องคดี นอกจากนั้น การจับกุมกรณีนี้ก็เป็นกรจับกุมนายอำเภอไม่ได้มีการเตรียมการ ที่จะจับกุมผู้ฟ้องคดีมาก่อน จึงไม่อาจฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีถูกกลั่นแกล้ง อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ทำนองที่ว่า เจ้าหน้าที่ชุดสืบสวนตำรวจภูธรจังหวัดพิษณุโลกที่จับกุมดำเนินคดีอาญาข้อหา มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และข้อหาเสพยาเสพติด ให้โทษ รวมทั้งจัดบ้านที่กั้นยอมให้ตรวจปัสสาวะ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ และแบบบันทึก ข้อมูลเบื้องต้น ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อนถึงขนาด เป็นการกลั่นแกล้งให้ผู้ฟ้องคดีต้องถูกดำเนินคดีอาญาและถูกลงโทษทางวินัย ทั้งที่ผู้ฟ้องคดี มิได้มีเจตนาที่จะเสพยาเสพติดตามที่ถูกกล่าวหาและมีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่อย่างใด นั้น จึงฟังไม่ขึ้น

เมื่อได้วินิจฉัยมาแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์การกระทำที่เกี่ยวกับการเสพยาเสพติดให้โทษ เป็นการกระทำอันอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ อันเป็นความผิด วินัยอย่างร้ายแรง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๓ ที่ ๒๐๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง เพิ่มโทษข้าราชการตำรวจ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี จากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ ตามมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในการประชุม ครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ ที่พิจารณาเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง

/ตามมาตรา...

ภาพประกอบ 33 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.32/2557 คดีหมายเลข
อบ.32/2562 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2562 (ต่อ)

๔๓

ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับ
ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการป้องกันเจ้าหน้าที่ของรัฐมิให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด
พ.ศ. ๒๕๔๒ ความร้ายแรงแห่งกรณีควรได้รับโทษไล่ออกจากราชการ จึงไม่อาจถือว่าเป็น
เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ชอบแล้ว ศาลปกครองสูงสุด
เห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

ภาคผนวก ข
แบบฟอร์มการให้บริการ

ภาพประกอบ 34 ตัวอย่างแบบฟอร์มคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน แบบ สว.1 (ต่อ)

หมายเหตุ	<ol style="list-style-type: none">๑. การระบุชื่อและตำแหน่งของประธานกรรมการ กรรมการ กรรมการและเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ (ถ้ามี) ให้ระบุทั้งชื่อตัว ชื่อสกุลตำแหน่งในทางบริหาร และตำแหน่งในสายงาน ตลอดจนระดับตำแหน่ง (ถ้ามี)๒. การระบุชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา ให้ระบุทั้งชื่อตัว ชื่อสกุลและตำแหน่งในทางบริหาร และตำแหน่งในสายงาน ตลอดจนระดับตำแหน่ง (ถ้ามี)๓. ในกรณีจำเป็นจะให้ผู้ช่วยเลขานุการก็ได้๔. ข้อความใดที่ไม่ใช้ให้ตัดออก
-----------------	--

ภาพประกอบ 35 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ผู้ถูกกล่าวหา

(ตัวอย่าง หนังสือแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กลุ่มงาน..... กอง..... สำนัก..... มหาวิทยาลัย..... เบอร์ภายใน.....
 ที่ อว...../..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕.....
 เรื่อง แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย.....
 เรียน นาย/นาง/นางสาว.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา)

ด้วย มหาวิทยาลัย.....ได้มีคำสั่ง.....ลงวันที่.....แต่งตั้ง
 คณะกรรมการสอบสวนวินัย.....กรณี นาย/นาง/นางสาว.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....
(พฤติการณ์สั้น ๆ ตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน).....
 รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

ในการนี้ มหาวิทยาลัย.....จึงขอแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย.....
 ในกรณีดังกล่าว ให้แก่ท่านในฐานะผู้ถูกกล่าวหาทราบ ตามข้อ ๑๓ (๑) ของข้อบังคับมหาวิทยาลัย
 มหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๒

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้ลงลายมือชื่อ วัน เดือน ปี ที่รับทราบคำสั่งลงในสำเนา
 คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จำนวน ๑ ฉบับ แล้วส่งหลักฐานการรับทราบคำสั่งไปยังมหาวิทยาลัย
เพื่อเป็นหลักฐานต่อไป

(.....)
 อธิการบดีมหาวิทยาลัย.....

หมายเหตุ ๑. หากเป็นกรณีที่ถูกกล่าวหาอยู่ในหน่วยงานมหาวิทยาลัยหรือเป็นกรณีที่สามารถเดินทางไปให้ผู้ถูกกล่าวหา
 ลงนามรับทราบคำสั่งได้ด้วยตนเองก็ควรดำเนินการไปพบผู้ถูกกล่าวหาด้วยตนเอง เนื่องจากสาระสำคัญ
 ในการแจ้งคำสั่ง คือ การให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานเป็นสำคัญ
 ๒. หนังสือแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาหันสภาพหรือมิได้สังกัดมหาวิทยาลัย
 การแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยให้ผู้ถูกกล่าวหา อาจทำเป็นหนังสือภายนอกก็ได้

ภาพประกอบ 36 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ประธานคณะกรรมการ

(ตัวอย่าง หนังสือแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กลุ่มงาน..... กอง..... สำนัก..... มหาวิทยาลัย..... เบอร์ภายใน.....
 ที่ อว...../..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕.....
 เรื่อง แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย.....
 เรียน นาย/นาง/นางสาว.....(ประธานคณะกรรมการสอบสวน)

ด้วย มหาวิทยาลัย.....ได้มีคำสั่ง.....ลงวันที่.....แต่งตั้ง
 คณะกรรมการสอบสวนวินัย.....กรณี นาย/นาง/นางสาว.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....
(พฤติการณ์สั้น ๆ ตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน).....
 รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

ในการนี้ มหาวิทยาลัย.....จึงขอแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย.....
 ในกรณีดังกล่าว ให้แก่ท่านในฐานะประธานคณะกรรมการสอบสวนวินัย.....ทราบ ตามข้อ ๑๓ (๒) ของ
 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๒

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้ลงลายมือชื่อ วัน เดือน ปี ที่รับทราบคำสั่งลงในสำเนา
 คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จำนวน ๑ ฉบับ แล้วส่งหลักฐานการรับทราบคำสั่งไปยังมหาวิทยาลัย
เพื่อเป็นหลักฐานต่อไป

(.....)
 อธิการบดีมหาวิทยาลัย.....

หมายเหตุ ๑. หากเป็นกรณีที่ประธานคณะกรรมการสอบสวนอยู่ในภาควิชาหน่วยงานมหาวิทยาลัยหรือเป็นกรณีที่สามารถเดินทางไปให้
 ประธานคณะกรรมการสอบสวนลงนามรับทราบคำสั่งได้ด้วยตนเองก็ควรดำเนินการไปพบประธานคณะกรรมการ
 สอบสวนด้วยตนเอง เนื่องจากสาระสำคัญในการแจ้งคำสั่ง คือ การให้ประธานคณะกรรมการสอบสวนลงลายมือชื่อและ
 วันที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานเป็นสำคัญ

๒. หนังสือแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย ในกรณีที่ประธานคณะกรรมการสอบสวนมิได้อยู่ในสังกัด
 มหาวิทยาลัย การแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยประธานคณะกรรมการสอบสวนทราบ อาจทำเป็น
 หนังสือภายนอกก็ได้

ภาพประกอบ 37 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือเชิญกรรมการประชุม

(ตัวอย่าง หนังสือเชิญประชุมกรรมการ)

 บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กลุ่มงาน..... กอง..... สำนัก..... มหาวิทยาลัย..... เบอร์ภายใน.....
 ที่ อว...../..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕.....

เรื่อง ขอเชิญประชุมคณะกรรมการสอบสวน

เรียน นาย/นาง/นางสาว.....(ชื่อคณะกรรมการ)

ตามที่ มหาวิทยาลัย.....ได้มีคำสั่ง..... ลงวันที่..... แต่งตั้ง
 คณะกรรมการสอบสวนวินัย..... กรณี นาย/นาง/นางสาว.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....
 ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย ซึ่งมีท่านเป็นคณะกรรมการสอบสวน นั้น

ในการนี้ ขอเชิญท่านเข้าร่วมประชุมเพื่อ..... (เรื่องที่จะประชุม).....
 ในวันที่.....เดือน.....พ.ศ..... เวลา.....น. ณ ห้องประชุม.....
 มหาวิทยาลัย.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
 รายละเอียดปรากฏตามวาระการประชุมและเอกสารประกอบการประชุมที่ส่งมาพร้อมท้ายหนังสือนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้เข้าร่วมประชุมตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว
 ต่อไป

(.....)
 ประธานคณะกรรมการสอบสวน/ผู้ทำหน้าที่แทน

หมายเหตุ หนังสือเชิญกรรมการเพื่อมาประชุมนั้น ในกรณีที่กรรมการมิได้สังกัดมหาวิทยาลัยอาจทำเป็นหนังสือภายนอกก็ได้

ภาพประกอบ 38 ตัวอย่างแบบฟอร์มบันทึกประจำวัน/รายงานการประชุม

(ตัวอย่าง บันทึกประจำวัน/รายงานการประชุม)

บันทึกประจำวัน/รายงานการประชุม
 คำสั่งมหาวิทยาลัย.....ที่...../25..... ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ. 25.....
 ครั้งที่...../๒๕.....
 เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.
 ณ ห้องประชุม..... มหาวิทยาลัย.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

กรรมการที่มาประชุม

1.	ประธานกรรมการ
2.	กรรมการ
3.	กรรมการและเลขานุการ

เริ่มประชุมเวลา..... นาฬิกา
 เมื่อคณะกรรมกรตรบองค์ประชุม ประธานได้กล่าวเปิดประชุมและดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระ ดังนี้

ระเบียบวาระที่ 1 แจ้งเพื่อทราบ

 มติที่ประชุม (ถ้ามี)

ระเบียบวาระที่ 2 รับรองรายงานการประชุม

 มติที่ประชุม (ถ้ามี)

ระเบียบวาระที่ 3 เรื่องสืบเนื่อง

 มติที่ประชุม (ถ้ามี)

ระเบียบวาระที่ 4 เรื่องพิจารณา

 มติที่ประชุม (ถ้ามี)

ระเบียบวาระที่ 5 วาระอื่นๆ

 มติที่ประชุม (ถ้ามี)

เลิกประชุมเวลา นาฬิกา

(.....)

ภาพประกอบ 38 ตัวอย่างแบบฟอร์มบันทึกประจำวัน/รายงานการประชุม (ต่อ)

กรรมการและเลขานุการ
ผู้จัดรายงานการประชุม
(.....)
ประธานกรรมการ
ผู้ตรวจรายงานการประชุม

ภาพประกอบ 39 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือเรียกให้ผู้ถูกกล่าวหามารับทราบข้อกล่าวหา

(ตัวอย่าง หนังสือเรียกให้ผู้ถูกกล่าวหามารับทราบข้อกล่าวหา)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กลุ่มงาน..... กอง..... สำนัก..... มหาวิทยาลัย..... เบอร์ภายใน.....
 ที่ อว...../..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕.....
 เรื่อง ขอเชิญรับทราบข้อกล่าวหา

เรียน นาย/นาง/นางสาว.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา)

ตามที่ มหาวิทยาลัย.....ได้มีคำสั่ง..... ลงวันที่..... แต่งตั้ง
 คณะกรรมการสอบสวนวินัย..... โดยมีท่านเป็นผู้ถูกกล่าวหา กรณี
 (พฤติการณ์สั้น ๆ)..... นั้น
 บัดนี้ คณะกรรมการสอบสวน.....ได้พิจารณาเรื่องที่กล่าวหาแล้ว และได้จัดทำบันทึก
 แจ้งข้อกล่าวหาและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๒) เพื่อใช้ในการแจ้งข้อกล่าวหาให้ท่านได้ทราบ จึงขอ
 เชิญท่านมารับทราบข้อกล่าวหา ในวันที่.....เดือน.....พ.ศ..... เวลา.....น. ณ
 ห้องประชุม..... มหาวิทยาลัย..... ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....
 รหัสไปรษณีย์.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้ไปรับทราบข้อกล่าวหาตามวัน เวลา และสถานที่
 ดังกล่าวต่อไป

(.....)
 ประธานคณะกรรมการสอบสวน/ผู้ทำหน้าที่แทน

หมายเหตุ หนังสือเรียกให้ผู้ถูกกล่าวหามารับทราบข้อกล่าวหา ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้อยู่ในสังกัดมหาวิทยาลัยที่ออกคำสั่ง
 อาจทำเป็นหนังสือภายนอกก็ได้

ภาพประกอบ 40 ตัวอย่างแบบฟอร์มบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามข้อ 25 แบบ สว.2

แบบ สว. ๒

บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๕

เรื่อง การสอบสวน(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย
อย่างร้ายแรง

วันที่ เดือน พ.ศ.

คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง(ชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง).....
ที่/..... เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่เดือน
พ.ศ. ได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....
ผู้ถูกกล่าวหาทราบดังนี้(อธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหา
ทราบว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใดเมื่อใด อย่างไร).....

ทั้งนี้ คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบแล้วว่า ในการสอบสวนนี้
ผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิจะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำ
หรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสู้แก้ข้อกล่าวหาได้
ด้วย

.....(ลายมือชื่อ).....ประธานกรรมการ
(.....)

.....(ลายมือชื่อ).....กรรมการ
(.....)

ฯลฯ ฯลฯ

.....(ลายมือชื่อ).....กรรมการและเลขานุการ
(.....)

ข้าพเจ้า.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ได้ทราบข้อกล่าวหาและ
ได้รับบันทึกนี้ ๑ ฉบับไว้แล้ว เมื่อวันที่เดือน พ.ศ.

.....(ลายมือชื่อ).....ผู้ถูกกล่าวหา
(.....)

ภาพประกอบ 40 ตัวอย่างแบบฟอร์มบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามข้อ 25 แบบ สว.2 (ต่อ)

- หมายเหตุ
๑. ในกรณีที่ยกผู้ถูกกล่าวหาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา ต้องมีกรรมการสอบสวนร่วมแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมดและให้กรรมการสอบสวนดังกล่าวลงลายมือชื่อในบันทึก ทั้งนี้ให้ทำบันทึกตามแบบ สว.๒ นี้ เป็น ๒ ฉบับ มอบให้ผู้ถูกกล่าวหา ๑ ฉบับเก็บไว้ในสำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย
 ๒. ในกรณีที่ส่งบันทึกตามแบบ สว.๒ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ให้กรรมการสอบสวนทั้งหมด และให้ทำบันทึกตามแบบ สว. ๒ เป็น ๓ ฉบับ เก็บไว้ในสำนวน การสอบสวน ๑ ฉบับ ส่งให้ผู้ถูกกล่าวหา ๒ ฉบับ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาเก็บไว้ ๑ ฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบส่งกลับคืนมารวมไว้ในสำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ
 ๓. ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้อภัยคำรับสารภาพว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหาให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าการกระทำตามที่ถูกกล่าวหาให้ดังกล่าว เป็นความผิดวินัยกรณีใด อย่างไร หากผู้ถูกกล่าวหายังคงยืนยันตามที่ได้รับสารภาพ ให้บันทึกถ้อยคำรับสารภาพพร้อมทั้งเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี) และสาเหตุแห่งการกระทำไว้ด้วย
 ๔. ข้อความใดที่ไม่ใช้ให้ตัดออก

ภาพประกอบ 41 ตัวอย่างแบบฟอร์มบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกล่ามทา แบบ สว.4

แบบ สว. ๔

บันทึกถ้อยคำของผู้ถูกล่ามทา

เรื่อง การสอบสวน(ชื่อผู้ถูกล่ามทา).....ซึ่งถูกล่ามทาว่ากระทำ
ผิดวินัยอย่างร้ายแรง

สอบสวนที่

วันที่ เดือน พ.ศ.

ข้าพเจ้า.....(ชื่อผู้ถูกล่ามทา).....อายุ.....ปี
สัญชาติ..... ศาสนา อาชีพ อยู่บ้านเลขที่.....
. ตรอก / ซอย ถนน แขวง / ตำบล
เขต / อำเภอ จังหวัด

ข้าพเจ้าได้ทราบแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ถูกล่ามทาในเรื่อง,
(เรื่องที่ถูกล่ามทา)ตามคำสั่ง(ชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง)ที่/
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่ เดือน พ.ศ.
และข้าพเจ้าขอให้ถ้อยคำตามความสัตย์จริงดังต่อไปนี้

.....
.....
.....
.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คณะกรรมการสอบสวนมิได้กระทำการล่อลวง ทุจริตให้สัญญา
หรือกระทำการใด เพื่อจูงใจให้ข้าพเจ้าให้ถ้อยคำอย่างๆ และข้าพเจ้าได้ฟังบันทึกถ้อยคำที่อ่านให้ฟัง
/ ได้อ่านบันทึกถ้อยคำเองแล้ว ขอรับรองว่าเป็นบันทึกถ้อยคำที่ถูกต้องจึงลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้า
คณะกรรมการสอบสวน

.....(ลายมือชื่อ)..... ผู้ถูกล่ามทา
(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... ผู้บันทึกถ้อยคำ
(.....)

ภาพประกอบ 41 ตัวอย่างแบบฟอร์มบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา แบบ สว.4 (ต่อ)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ได้ให้ถ้อยคำและลง ลายมือชื่อต่อหน้าข้าพเจ้า	
.....(ลายมือชื่อ)..... (.....)	ประธานกรรมการ
.....(ลายมือชื่อ)..... (.....)	กรรมการ
ฯลฯ	ฯลฯ
.....(ลายมือชื่อ)..... (.....)	กรรมการและเลขานุการ
.....(ลายมือชื่อ)..... (.....)	ผู้ช่วยเลขานุการ
หมายเหตุ	<ol style="list-style-type: none"> ๑. ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพว่าได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหา ให้บันทึกถ้อยคำรับสารภาพรวมทั้งเหตุผลในการรับสารภาพ (ถ้ามี) และสาเหตุแห่งการกระทำไว้ด้วย ๒. การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาต้องมีกรรมการสอบสวนร่วมสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด และให้กรรมการสอบสวนดังกล่าวลงลายมือชื่อรับรองไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้นด้วย ๓. ถ้าผู้บันทึกถ้อยคำเป็นกรรมการในคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ช่วยเลขานุการ ให้ผู้บันทึกถ้อยคำลงลายมือชื่อทั้งในฐานะผู้บันทึกถ้อยคำและผู้รับรองการให้ถ้อยคำ ๔. ข้อความใดที่ไม่ใช้ให้ตัดออก

ภาพประกอบ 42 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือแจ้งข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์

(ตัวอย่าง หนังสือเรียกให้ผู้ถูกกล่าวหามารับทราบข้อกล่าวหา)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กลุ่มงาน..... กอง..... สำนัก..... มหาวิทยาลัย..... เบอร์ภายใน.....
 ที่ อว...../..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕.....

เรื่อง การแจ้งข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์ ตามข้อ ๒๕ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๒

เรียน นาย/นาง/นางสาว.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา)

ตามที่ คณะกรรมการสอบสวน.....ได้มีหนังสือ (ลับ) ที่..... ลงวันที่..... เชิญท่านมารับทราบข้อกล่าวหา กรณี..... (พฤติการณ์.....) นั้น บัดนี้ สว่างเลยกำหนดระยะเวลาที่นัดหมายให้ท่านมารับทราบข้อกล่าวหาแล้ว แต่ท่านมิได้มารับทราบข้อกล่าวหาตามกำหนดนัด คณะกรรมการสอบสวน.....จึงขอแจ้งข้อกล่าวหาให้ท่านทางไปรษณีย์ ตามข้อ ๒๕ วรรคหก ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๒ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารหมายเลข ๑ บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๕ (แบบ สว.๒) และ เอกสารหมายเลข ๒ สำเนาบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๕ (แบบ สว.๒) ที่จัดส่งมาพร้อมท้ายหนังสือนี้

ในการนี้ คณะกรรมการสอบสวน.....ขอสอบถามว่า ท่านได้กระทำตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร หากท่านประสงค์ชี้แจงข้อกล่าวหา ขอให้จัดทำคำชี้แจงเป็นหนังสือส่งไปยังคณะกรรมการสอบสวน..... ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้ลงลายมือชื่อ วัน เดือน ปี ที่รับทราบข้อกล่าวหาลงในสำเนาบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๕ จำนวน ๑ ฉบับ แล้วส่งหลักฐานการรับทราบข้อกล่าวหาไปยังคณะกรรมการสอบสวนเพื่อเป็นหลักฐานต่อไป

(.....)
 ประธานคณะกรรมการสอบสวน/ผู้ทำหน้าที่แทน

หมายเหตุ หนังสือเรียกให้ผู้ถูกกล่าวหามารับทราบข้อกล่าวหา ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้อยู่ในสังกัดมหาวิทยาลัยที่ออกคำสั่ง อาจใช้หนังสือภายนอกก็ได้

ภาพประกอบ 43 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือเชิญพยานบุคคลไปให้ถ้อยคำ

(ตัวอย่าง หนังสือเชิญประชุมกรรมการ)

 บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กลุ่มงาน..... กอง..... สำนัก..... มหาวิทยาลัย..... เบอร์ภายใน.....
 ที่ อว...../..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕.....
 เรื่อง ขอเชิญให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัย
 เรียน นาย/นาง/นางสาว.....(ชื่อพยาน)

ด้วย มหาวิทยาลัย..... ได้มีคำสั่ง..... ลงวันที่..... แต่งตั้ง
 คณะกรรมการสอบสวนวินัย..... กรณี นาย/นาง/นางสาว.....
 (พฤติการณ์สั้นๆ).....
 นั้น

ในการนี้ คณะกรรมการสอบสวนวินัย..... พิจารณาแล้วเห็นว่า ท่านเป็นพยานบุคคล
 ที่รู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว จึงขอเชิญท่านไปให้ถ้อยคำ ในวันที่.....เดือน.....
 พ.ศ..... เวลา.....น. ณ ห้องประชุม..... มหาวิทยาลัย..... ตำบล.....
 อำเภอ..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... หากท่านมีพยานหลักฐานใดเกี่ยวกับเรื่อง
 ดังกล่าวก็ขอให้นำมาแสดงต่อคณะกรรมการสอบสวนด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้ไปให้ถ้อยคำตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าวด้วย
 จักขอบคุณยิ่ง

(.....)
 ประธานคณะกรรมการสอบสวน/ผู้ทำหน้าที่แทน

หมายเหตุ หนังสือเชิญพยานบุคคลเพื่อมาให้ถ้อยคำนั้น ในกรณีที่พยานบุคคลมิได้สังกัดมหาวิทยาลัยอาจทำเป็นหนังสือ
 ภายนอกก็ได้

ภาพประกอบ 44 ตัวอย่างแบบฟอร์มบันทึกคำพยานของฝ่ายกล่าวหา/ฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา แบบ สว. 5

แบบ สว. ๕

บันทึกถ้อยคำพยานของฝ่ายกล่าวหา / ฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา

เรื่อง การสอบสวน(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด
วินัยอย่างร้ายแรง

.....

สอบสวนที่.....
วันที่ เดือน พ.ศ.

ข้าพเจ้า(ชื่อพยาน)..... อายุ..... ปี สัญชาติ.....
ศาสนา อาชีพ(ระบุให้ชัดเจนว่าประกอบอาชีพอะไร
ที่ได้ ถ้าเป็นข้าราชการให้ระบุตำแหน่งและสังกัดด้วย) อยู่บ้านเลขที่
ตรอก/ซอย ถนน แขวง / ตำบล
เขต/อำเภอ จังหวัด

คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ ว่า ข้าพเจ้าเป็นพยานในเรื่อง
(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา)..... ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามคำสั่ง
.....(ชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง) ที่/..... เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่
..... เดือน พ.ศ. และได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่ากรรมการสอบสวนมี
ฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา การให้ถ้อยคำอันเป็นที่ต่อกรรมการสอบสวน
อาจเป็นความผิดตามกฎหมาย

ข้าพเจ้าขอให้ถ้อยคำตามความสัตย์จริงดังต่อไปนี้

.....
.....
.....
.....
.....

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คณะกรรมการสอบสวนมิได้กระทำการล่อลวง ชูเชิญให้สัญญา
หรือกระทำการใด เพื่อมุ่งใจให้ข้าพเจ้าให้ถ้อยคำอย่างใด ๆ และข้าพเจ้าได้ฟังบันทึกถ้อยคำที่อ่านให้
ฟัง/ได้อ่านบันทึกถ้อยคำเองแล้ว ขอรับรองว่าเป็นบันทึกถ้อยคำที่ต้องจึงลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้า
คณะกรรมการสอบสวน

.....(ลายมือชื่อ)..... พยาน
(.....)
.....(ลายมือชื่อ).....ผู้บันทึกถ้อยคำ
(.....)

ภาพประกอบ 44 ตัวอย่างแบบฟอร์มบันทึกคำพยานของฝ่ายกล่าวหา/ฝ่ายผู้ถูกกล่าวหา แบบ สว. 5 (ต่อ)

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า(ชื่อพยานผู้ให้ถ้อยคำ)..... ได้ให้ถ้อยคำและ ลงลายมือชื่อต่อหน้าข้าพเจ้า	
.....(ลายมือชื่อ)..... ประธานกรรมการ (.....)	
.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ (.....)	
ฯลฯ	ฯลฯ
.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการและเลขานุการ (.....)	
.....(ลายมือชื่อ)..... ผู้ช่วยเลขานุการ (.....)	
หมายเหตุ	<ol style="list-style-type: none">๑. ให้ใช้แบบ สว. ๕ นี้ได้ทั้งการบันทึกถ้อยคำของผู้กล่าวหาและบุคคลอื่นซึ่งมาให้ถ้อยคำเป็นพยาน๒. การสอบปากคำพยานต้องมีกรรมการสอบสวนร่วมสอบสวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด และให้กรรมการสอบสวนดังกล่าวลงลายมือชื่อรับรองไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้นด้วย๓. ถ้าผู้บันทึกถ้อยคำเป็นกรรมการในคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ช่วยเลขานุการ ให้ผู้บันทึกถ้อยคำลงลายมือชื่อทั้งในฐานะผู้บันทึกถ้อยคำและผู้รับรองการให้ถ้อยคำ๔. ข้อความใดที่ไม่ใช้ให้ตัดออก

ภาพประกอบ 45 ตัวอย่างแบบฟอร์มหนังสือเรียกให้ผู้ถูกกล่าวหามารับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา

(ตัวอย่าง หนังสือเรียกให้ผู้ถูกกล่าวหามารับทราบข้อกล่าวหา)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กลุ่มงาน..... กอง..... สำนัก..... มหาวิทยาลัย..... เบอร์ภายใน.....
 ที่ อว...../..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕.....
 เรื่อง ขอเชิญรับทราบข้อกล่าวหา

เรียน นาย/นาง/นางสาว.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา)

ตามที่ มหาวิทยาลัย.....ได้มีคำสั่ง..... ลงวันที่..... แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย..... โดยมีท่านเป็นผู้ถูกกล่าวหา กรณี.....
 (พฤติการณ์สั้น ๆ)..... นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการสอบสวน.....ได้รวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องในเรื่องดังกล่าวครบถ้วน และได้จัดทำบันทึกแจ้งข้อกล่าวหาและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว. ๓) เพื่อใช้ในการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ท่านได้ทราบเสร็จสิ้นแล้ว จึงขอเชิญท่านมารับทราบข้อกล่าวหา ในวันที่.....เดือน.....พ.ศ..... เวลา.....น. ณ ห้องประชุม..... มหาวิทยาลัย..... ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้ไปรับทราบข้อกล่าวหาตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าวต่อไป

(.....)
 ประธานคณะกรรมการสอบสวน/ผู้ทำหน้าที่แทน

หมายเหตุ หนังสือเรียกให้ผู้ถูกกล่าวหามารับทราบข้อกล่าวหา ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้อยู่ในสังกัดมหาวิทยาลัยที่ออกคำสั่ง อาจทำเป็นหนังสือภายนอกก็ได้

ภาพประกอบ 46 ตัวอย่างแบบฟอร์มตัวอย่าง บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามข้อ 26 แบบ สว. 3

แบบ สว. ๓

**บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐาน
ที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามข้อ ๒๖**

เรื่อง การสอบสวน(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด
วินัยอย่างร้ายแรง

วันที่ เดือน พ.ศ.

ตามที่คณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่ง(ชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง).....
ที่/..... เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่เดือน
พ.ศ.ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....
ผู้ถูกกล่าวหาทราบตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาตาม ข้อ ๒๕ ลงวันที่ ..เดือน
พ.ศ.นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา
เสร็จแล้ว จึงแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ
ดังนี้

๑. ข้อกล่าวหา(ข้อกล่าวหาซึ่งปรากฏตามพยานหลักฐานว่ากระทำความผิด
เป็นความผิดวินัยตามมาตราใดอย่างไร).....

๒. สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา(สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน
ข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ทราบโดยระบุวัน เวลา สถานที่ และการกระทำที่มีลักษณะเป็นการสนับสนุน
ข้อกล่าวหา).....

.....(ลายมือชื่อ)..... ประธานกรรมการ
(.....)

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการ
(.....)

ฯลฯ ฯลฯ

.....(ลายมือชื่อ)..... กรรมการและเลขานุการ
(.....)

ภาพประกอบ 46 ตัวอย่างแบบฟอร์มตัวอย่าง บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุป
 พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตามข้อ 26 แบบ สว. 3 (ต่อ)

ข้าพเจ้า(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา).....ได้ทราบข้อกล่าวหาและสรุป
 พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา และได้รับบันทึกนี้ ๑ ฉบับไว้แล้ว เมื่อวันที่ เดือน
 พ.ศ.

.....(ลายมือชื่อ)..... ผู้ถูกกล่าวหา
 (.....)

หมายเหตุ

๑. การประชุมเพื่อพิจารณาข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน
 ข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๖ ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่า
 สามคนและไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมดและ
 ให้กรรมการสอบสวนดังกล่าวลงลายมือชื่อในบันทึกนี้
๒. ในกรณีที่ยกผู้ถูกกล่าวหามาเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่
 สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ทราบ ให้ทำบันทึกตามแบบ สว. ๓ นี้ สอบสวน ๑ ฉบับ
 และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบไว้เป็นหลักฐานด้วย
๓. ในกรณีที่ยกบันทึกตามแบบ สว. ๓ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้
 ผู้ถูกกล่าวหา ให้ทำบันทึกตามแบบ สว. ๓ นี้เป็น ๓ ฉบับ เก็บไว้ในสำนวนการ
 สอบสวน ๑ ฉบับ และให้ผู้ถูกกล่าวหาลงลายมือชื่อและวันเดือนปีที่รับทราบ
 ส่งกลับคืนมารวมไว้ในสำนวนการสอบสวน ๑ ฉบับ
๔. ข้อความใดที่ไม่ใช่ให้ตัดออก

ภาพประกอบ 47 ตัวอย่างแบบฟอร์มตัวอย่าง หนังสือแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์

(ตัวอย่าง หนังสือแจ้งข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กลุ่มงาน..... กอง..... สำนัก..... มหาวิทยาลัย..... เบอร์ภายใน.....
 ที่ อว...../..... วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕.....

เรื่อง การแจ้งข้อกล่าวหาทางไปรษณีย์ ตามข้อ ๒๖ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม
 ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๒

เรียน นาย/นาง/นางสาว.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา)

ตามที่ คณะกรรมการสอบสวน.....ได้มีหนังสือ (ลับ) ที่..... ลงวันที่.....
 เชิญท่านมารับทราบข้อกล่าวหา กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย.....ใน
 เรื่อง..... (พฤติการณ์สั้น ๆ)..... นั้น

บัดนี้ ส่วงเลยกำหนดระยะเวลาที่นัดหมายให้ท่านมารับทราบข้อกล่าวหาแล้ว แต่ท่านมิ
 ได้มารับทราบข้อกล่าวหาตามกำหนดนัด คณะกรรมการสอบสวน.....จึงขอแจ้งข้อกล่าวหาและสรุป
 พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ท่านทราบทางไปรษณีย์ ตามข้อ ๒๖ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัย
 มหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๒ รายละเอียดปรากฏตาม
 เอกสารหมายเลข ๑ บันทึกแจ้งข้อกล่าวหาและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อ
 กล่าวหาตามข้อ ๒๖ (แบบ สว. ๓) และ เอกสารหมายเลข ๒ สำเนาบันทึกแจ้งข้อกล่าวหาและรับทราบข้อ
 กล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๕ (แบบ สว.๒) ที่จัดส่งมาพร้อมท้าย
 หนังสือนี้

ทั้งนี้ ขอให้ท่านมาชี้แจงข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวน.....ในวันที่.....เดือน
พ.ศ..... เวลา.....น. ณ ห้องประชุม..... มหาวิทยาลัย
ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์..... หรือจัดทำคำ
 ชี้แจงเป็นหนังสือส่งไปยังคณะกรรมการสอบสวน.....ภายในกำหนดเวลาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และดำเนินการต่อไป

(.....)
 ประธานคณะกรรมการสอบสวน/ผู้ทำหน้าที่แทน

หมายเหตุ หนังสือเรียกให้ผู้ถูกกล่าวหามารับทราบข้อกล่าวหา ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้อยู่ในสังกัดมหาวิทยาลัยที่ออกคำสั่ง
 อาจทำเป็นหนังสือภายนอกก็ได้

ภาพประกอบ 48 ตัวอย่างแบบฟอร์มตัวอย่าง รายงานการสอบสวน แบบ สว.6

แบบ สว. ๖

รายงานการสอบสวน

วันที่ เดือน พ.ศ.

เรื่อง การสอบสวน(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา) ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด
วินัยอย่างร้ายแรง

เรียน(ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน)

ตามที่ได้มีคำสั่ง (ชื่อส่วนราชการที่ออกคำสั่ง)ที่/.....
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่เดือนพ.ศ.
เพื่อสอบสวน(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา)..... ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย
อย่างร้ายแรง ในเรื่อง(เรื่องที่กล่าวหา ถ้ากล่าวหาหลายเรื่องให้ระบุทุกเรื่อง)..... นั้น
ประธานกรรมการได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าว เมื่อ
วันที่เดือน พ.ศ. และคณะกรรมการสอบสวนได้สอบสวนตามหลักเกณฑ์
และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยการสอบสวนและพิจารณาโทษ
ทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๒ ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนใน
สถาบันอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ เสร็จแล้วจึงขอเสนอรายงานการสอบสวนดังต่อไปนี้

๑. มูลกรณีเรื่องนี้ปรากฏขึ้นเนื่องจาก..... (มีผู้ร้องเรียนหรือ
มีผู้รายงานว่าอย่างไร ในกรณีที่ได้มีการสืบสวนหรือสอบสวนได้ความประการใด ให้ระบุไว้ด้วย)...

.....

.....

๒. คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาที่ปรากฏตามเรื่องที่
กล่าวหาให้.....(ชื่อผู้ถูกกล่าวหา) ผู้ถูกกล่าวหาทราบแล้วโดย(แจ้งและอธิบายข้อ
กล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และโต้แย้งโดยวิธีใด)

.....

.....

๓. ... (ชื่อผู้ถูกกล่าวหา)ผู้ถูกกล่าวหาได้ให้ถ้อยคำในเบื้องต้นว่า
.....(ให้ถ้อยคำในเบื้องต้นว่าอย่างไร หรือไม่ได้อธิบายถ้อยคำในเบื้องต้นด้วยเหตุผลอย่างไร).....

๔. คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาแล้ว
ได้ความว่า (อธิบายว่าได้ความว่าอย่างไร ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนไม่
สอบสวนพยานใดตาม ๓๓ หรืองดการสอบสวนพยานหลักฐานใดตามข้อ ๓๔ ให้ระบุพยานที่ไม่
สอบสวนหรือพยานหลักฐานที่งดสอบสวนนั้น พร้อมทั้งเหตุผลไว้ด้วย)

.....

ภาพประกอบ 48 ตัวอย่างแบบฟอร์มตัวอย่าง รายงานการสอบสวน แบบ สว.6 (ต่อ)

หมายเหตุ	๑. การประชุมพิจารณาผลคดีตามข้อ ๓๙ ต้องมีกรรมการสอบสวนมาประชุมไม่น้อยกว่าสามคนและไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการสอบสวนทั้งหมด และให้กรรมการสอบสวนดังกล่าวลงลายมือชื่อในบันทึกนี้ หากกรรมการสอบสวนคนใดมีความเห็นแย้ง ให้ ทำความเห็นแย้งแนบไว้กับรายงานการสอบสวน ๒. ข้อความใดที่ไม่ใช่ให้ตัดออก
----------	--